Lev Grossman

CODEX

SUSPANS

S|U|S|P|A|N|S

thriller

LEV GROSSMAN, scriitor şi jurnalist american, s-a născut la 26 iunie 1969 şi a crescut în Lexinton, o suburbie liniştită a Bostonului. A studiat literatura la Harvard şi a absolvit în 1991. Câțiva ani mai târziu, a început un doctorat în Literatură comparată la Yale. După trei ani a realizat că domeniul nu i se potriveşte şi a abandonat studiile. A lucrat ca editor pentru mai multe publicații online şi a început să scrie recenzii şi articole pentru diverse cotidiene şi reviste, printre care *Village Voice, Entertainment Weekly, Time Out New York, Salon* şi *New York Times.* În 2002 s-a angajat la prestigioasa publicație *Time,* devenind în scurt timp liderul rubricii de recenzii de carte. A publicat primul roman, *Warp,* în 1997. În 2004 a apărut thrillerul literar *Codex,* devenit în scurt timp bestseller internațional publicat în treisprezece țări. Cel mai recent roman al său, *The Magicians,* a apărut în august 2009 şi a urcat rapid în topul *New York Times* al celor mai bine vândute cărţi.

LEV GROSSMAN

CODEX

Traducere din limba engleză
MONICA ANDRONESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU
Ilustrația copertei: Manuscris medieval, detaliu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României GROSSMAN, LEV
Codex/Lev Grossman; trad.: Monica Andronescu.
București: Nemira Publishing House, 2009
ISBN 978-606-8073-33-0

I. Andronescu, Monica (trad.)

821.111-31=135.1

Lev Grossman
CODEX

Redactor: Ioana MARCU
Tehnoredactor: Corneliu ALEXANDRESCU

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

ISBN 978-606-8073-33-0

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Pentru Judith Grossman

Aşa durere în doamna văzut-am
Şi-ntru adevăr această carte scris-am
Cu-atâta milă, mânie şi pripas,
Suferința să-i spun prin al meu glas,
Dar deşi mai dihai mă tem
Să nu lunece în chinul etern.

Geoffrey Chaucer, *Cartea ducesei*

1

Edward Wozny se uita la soare cu ochii mijiți, în timp ce oamenii treceau grăbiți pe lângă el. Era o zi caldă şi însorită. Purta un costum gri, foarte scump, lucrat manual şi prevăzut cu zeci de buzunare interioare şi exterioare, de diferite forme şi mărimi, prin care a scotocit intens până când a găsit bucățica de hârtie pe care o căuta.

A întors-o. Avea o formă aproape triunghiulară, cu un colț în unghi drept şi zdrențuită pe o margine. Era o coală xeroxată, salvată din coşul de la birou. Pe o parte, era un fragment de la începutul unui memo, „... până acum, toți deținătorii fondurilor de drept...”. Pe cealaltă, un nume şi o adresă scrise cu stilou cu cerneală albastră. A îndoit-o cu grijă şi a pus-o la loc, în buzunărelul interior dintr-un alt buzunar, unde o şi găsise.

Edward s-a uitat la ceas şi a pornit în sus pe Madison Avenue, trecând pe lângă un semn care indica „Staționarea interzisă” smuls din ciment şi lăsat în mijlocul trotuarului. În fața magazinului din colț, un bărbat stropea cu furtunul lădițele cu varză, salată şi spanac şi în aer se simțea un miros proaspăt de legume şi de ploaie. Se formaseră mai multe pârâiaşe care curgeau spre canalizare. A păşit printre ele iritat şi după colț a luat-o pe Eighty-fourth Street.

Se simțea bine sau, cel puțin, făcea tot ce-i stătea în putință ca să se simtă bine. Edward era în

vacanță, pentru prima dată în patru ani de când se angajase, şi aproape că uitase cum e să fii liber. Putea să meargă unde şi când voia şi să facă ce avea chef. La început a crezut c-o să-i placă, dar se simțea puțin tulburat şi dezorientat. Nu ştia cum să se descurce cu el însuşi, cu tot timpul pe care-l avea. Cu o zi în urmă era un bancher cu o mare răspundere şi extrem de bine plătit din New York, iar în două săptămâni avea să fie un bancher cu o la fel de mare răspundere şi la fel de bine plătit, dar în Londra. Oricum, pentru moment era doar Edward Wozny şi nu ştia prea sigur cine este el cu adevărat. Munca era viața lui şi doar asta îşi amintea despre el însuşi. Oare ce fac oamenii atunci când nu lucrează? Se joacă? Dar care sunt regulile? Ce obții când câştigi?

A oftat şi şi-a îndreptat umerii. Era un cartier liniştit, cu şiruri de case scumpe, acoperite cu piatră de var, de-o parte şi de alta a străzii. Una dintre fațade era complet acoperită de ramificațiile unui singur butuc de viță-de-vie uriaş, gros ca un copac şi împletit ca o frânghie. O echipă de muncitori în salopetă cobora un pian alb pe scări, spre apartamentul de la subsol.

În timp ce-i urmărea cum se luptau cu el, Edward era să dea peste o femeie care stătea ghemuită pe trotuar.

— Dacă ai de gând să rosteşti cuvântul ăla, ar fi bine să şi crezi ce zici, i-a spus femeia pe un ton hotărât.

Stătea pe vine, cu o mână sprijinită de trotuar, ca să-şi păstreze echilibrul, ca un alergător care

aşteaptă să ia startul, iar rochia i se întindea pe coapse. Edward nu-i putea vedea fața din cauza borului larg al pălăriei de soare, de culoare gălbuie. Câțiva metri mai în spate era un bărbat cu părul alb şi o față îngustă şi tăioasă ca un cuțit – poate soțul, poate tatăl ei – aşteptând lângă o remorcă plină cu valize şi coşuri, îşi ținea mâinile împreunate la spate.

— Nu fi copil, i-a spus el.

— Acum vrei să-mi spui că sunt un copil? l-a întrebat ea tulburată. Accentul ei părea pe jumătate englez, pe jumătate scoțian.

— Exact asta eşti.

Femeia şi-a ridicat privirea spre Edward. Era mai în vârstă decât el, avea undeva între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, cu tenul deschis şi părul negru şi ondulat – de o frumusețe care nu mai era la modă, ca o actriță de pe vremea filmului mut. Îi putea zări paloarea sânilor ascunşi în cupele dantelate ale sutienului. Edward nu suporta astfel de manifestări publice. Se simțea de parcă ar fi dat colțul şi ar fi nimerit direct în dormitorul cuiva. Aşa că a încercat să o evite pe femeie şi să treacă mai departe, dar aceasta i-a căutat privirea şi n-a mai avut portiță de salvare.

— Şi tu ce faci? Ai de gând să stai acolo şi să te holbezi în rochia mea sau vii să-mi dai o mână de ajutor să-mi găsesc cercelul?

S-a oprit. Un răspuns diplomatic l-ar fi ajutat să depăşească momentul. Ar fi putut încerca aproape orice: un murmur elegant, o vorbă de duh cât de cât cuviincioasă sau tăcerea sfidătoare, dar a acceptat.

— Sigur că da, a mormăit. Încet, cu stângăcie, s-a aplecat alături de ea. Femeia a reînceput schimbul de replici cu însoțitorul – soțul, a decis Edward – de parcă nimic nu l-ar fi întrerupt.

— Mai bine să fiu un copil decât un bătrân cu fața roşie.

Edward s-a încruntat în timp ce studia cu atenție cimentul şi se prefăcea că a surzit brusc. Trebuia să meargă într-un loc anume şi avea problemele lui la care să se gândească, dar nu s-a putut împiedica să observe că cei doi erau îmbrăcați impecabil. Avea un fler special atunci când era vorba despre bani, şi aici le cam simțea mirosul. Bărbatul purta un costum deschis, de vară, perfect croit, din flanel, iar femeia, o rochie uşoară, alb-gălbuie, asortată cu pălăria de soare. El era slab, cu privirea puțin pierdută şi o claie de păr alb. Avea fața uşor îmbujorată, de parcă tocmai s-ar fi întors dintr-un concediu la tropice. Bagajele puse unul peste altul erau extravagante, făcute dintr-o piele verde, cu textură aspră. Erau obiecte de toate formele şi mărimile, de la genți pentru farduri în formă de cub la geamantane uriaşe cu catarame de metal strălucitoare şi până la cutia rotundă pentru pălării, mare cât o tobă. Fie chiar era de modă veche, fie o recrea cu meticulozitate – avea aerul fermecător al unui transatlantic de început de secol XX, de genul celor pe care le vezi în jurnalele de actualități de pe vremuri, botezate cu sticle de şampanie în mijlocul unei ploi liniştite de confetti.

O limuzină cu geamuri fumurii a luat încet curba. Pe fiecare dintre bagaje era lipită o etichetă

cu un singur cuvânt, scris cu litere mai mari sau mai mici: WEYMARSHE.

Edward se hotărî să rupă tăcerea.

— Şi cum arăta cercelul? a întrebat. Femeia s-a uitat la el de parcă ar fi văzut un câine shih-tzu care trecea prin zonă şi care a început brusc să vorbească.

— Era din argint. Tortița trebuie să fi cedat. A făcut o pauză şi a adăugat neajutorată: Este un Yardsdale.

Bărbatul mai în vârstă, plictisit să tot aştepte, s-a aşezat şi el în genunchi să caute bijuteria, după ce mai întâi şi-a ridicat puțin pantalonii, cu aerul unui om târât într-o acțiune cu mult sub demnitatea lui. Curând, li s-a alăturat şi şoferul, un tip livid cu o bărbie cvasiinexistentă – mai degrabă o linie virtuală de la buza de jos şi până la guler – care căuta cu atenție pe sub limuzină. Portarul a terminat de încărcat bagajele. Edward a simțit dintr-odată cum împărtăşeau cu toții aversiunea bărbatului vârstnic față de femeia cu pălărie de soare. Se aliaseră împotriva ei.

Ceva a trosnit sub călcâiul drept al lui Edward. Când şi-a mutat piciorul au ieşit la iveală rămăşițele cercelului zdrobit. Judecând după perechea lui rămasă intactă, trebuie să fi fost lucrat asemenea unui ceas de argint delicat, dar acum fusese transformat într-o bucățică lucioasă, care nu se deosebea de un staniol de la guma de mestecat.

Ei i-a convenit să-l târască în chestia asta, s-a gândit. S-a ridicat în picioare.

— Îmi pare rău, nu l-am văzut, a spus fără să

facă vreun efort special ca să pară afectat.

Edward i-a întins mâna. Femeia s-a ridicat şi ea, îmbujorată de la statul pe vine. Se aştepta la o explozie, dar în loc de asta ea arăta de parcă tocmai ar fi primit cadoul mult-dorit de Crăciun. I-a aruncat un zâmbet zdrobitor şi a luat încântată cercelul din mâna lui. Abia atunci el a observat ceva ce-i scăpase: o picătură de sânge care îi tremura pe lobul delicat al urechii. O altă pată de sânge se vedea pe umărul rochiei, chiar sub ureche.

— Uite, Peter! L-a distrus de tot. S-a întors bucuroasă spre soțul ei care îşi curăța nişte urme invizibile de murdărie de pe mâneci. Ai putea măcar să mimezi o urmă de interes.

Bărbatul s-a uitat cu atenție la rămăşițele din palma ei.

— Da, foarte frumos.

Cei doi păstrau din nou aparențele. Femeia l-a privit complice pe Edward, apoi s-a întors spre maşină. Şoferul fără bărbie i-a deschis uşa şi ea s-a aşezat pe unul dintre locurile din spate.

— Mulțumesc mult, i-a strigat lui Edward dinăuntrul limuzinei.

Şoferul s-a uitat la el parcă avertizându-l: asta e tot ce primeşti, nimic mai mult. Limuzina a luat curba făcând un zgomot scurt. Oare erau nişte celebrități? Ar fi trebuit să-i recunoască? Un colțişor din rochia gălbuie a femeii se prinsese în portieră şi flutura în vânt. Edward a început să facă semne şi să strige după ei, apoi s-a oprit. Ce sens avea? În timp ce maşina cotea spre Park Avenue accelerând, tânărul îi privea cu un sentiment de eliberare cum

se îndepărtau. Însă în suflet i se ițea în acelaşi timp urma dezamăgirii tardive, cam ceea ce ar fi simțit, probabil, Alice dacă ar fi hotărât, în spiritul prudenței şi al bunului-simț – dar cât de plictisitor! –, să nu-l urmeze pe Iepurele Alb în vizuină.

Edward a clătinat din cap şi s-a concentrat asupra datelor problemei. Era oficial în vacanță, avea în față două săptămâni de libertate înainte să-şi ia în primire postul de la Londra, dar acceptase să treacă pe la un client înainte să plece. Era vorba despre un cuplu, doi oameni extrem de avuți, la îmbogățirea cărora pusese umărul şi el, printr-o tranzacție iscusită ce implicase achiziția unei afaceri cu argint, a unor crescătorii de cai de rasă şi a unei uriaşe companii de asigurări în domeniul aviatic, puternic subevaluată. Fusese nevoie de săptămâni întregi de muncă obositoare şi chinuitoare, dar când sosise momentul să pună în mişcare toate elementele, acestea se armonizaseră perfect, asemeni paşilor de dans, dar în sens invers: când muzica se oprise brusc, toți rămăseseră într-o poziție incomodă, numai el reuşise să se mențină în picioare şi să aibă la dispoziție o sumă de bani amețitoare. Nu-şi întâlnise clienții niciodată, nu ştia dacă ei îl cunoşteau, dar presupunea că îi aflaseră numele de la şeful lui. Probabil că erau curioşi să-l vadă pe tânărul care îi ajutase să câştige atâția bani şi de-aia îl chemaseră acum. I se spusese să nu se dea în lături de la nimic ca să-i mulțumească. La momentul respectiv nu prea îl interesase – ce rost avea să începi o relație cu un client nou când te pregăteai să părăseşti oraşul –, dar acum îşi dădea

seama, puțin stânjenit, că de fapt aştepta cu nerăbdare să-i cunoască.

Clădirea pe care tocmai o lăsase în urmă cuplul cu haine scumpe s-a dovedit a fi destinația lui: o construcție din cărămidă maro urâtă şi veche, din secolul al XIX-lea. Ferestrele erau mici şi înghesuite, cu excepția celor trei de la ultimul cat, de vreo două-trei ori mai înalte decât celelalte. Un aspect sărăcăcios, o copertină verde-închis care ajungea până în dreptul trotuarului şi un covor roşu, ponosit, dedesubt.

Portarul l-a întâmpinat.

— Vă pot ajuta cu ceva? l-a întrebat. Era mic de statură, cu trăsături grosolane şi o mustață groasă. Avea un accent greoi, poate turcesc.

— Laura Crowlyk. Etajul 23, vă rog.

— Dacă insistați. Engleza lui proastă părea să fie o glumă înțeleasă doar de el şi care-i dădea un fel de satisfacție. Numile ti rog?

— Edward Wozny.

Portarul a intrat într-o mică firidă din dreapta uşii. Înăuntru era un scăunel din lemn şi un tip de interfon vechi cu mânere negre, bucăți de scotch şi de hârtie îngălbenite. A apăsat pe un buton şi apoi s-a aplecat să vorbească printr-un grilaj. Edward n-a auzit răspunsul, dar bărbatul a dat din cap şi l-a lăsat să intre.

— N-am cum să vă opresc.

Holul părea teribil de întunecat după ce lăsai în urmă lumina unei zile ca aceea. Percepea vag lemnul închis la culoare şi fumul de țigară, apoi covoarele orientale roşii, cam ponosite, şi bucățile

pătrate de oglindă cu îmbinări imperfecte. Pe vremuri fusese o clădire impunătoare, dar din strălucirea de odinioară nu mai rămăsese mare lucru. În momentul în care a apăsat pe butonul liftului, uşile s-au deschis zgâlţâindu-se. Avea să dureze două-trei minute până să ajungă la etajul 23. Edward le-a folosit ca să-şi strângă cravata şi să-şi aranjeze manşetele.

Când uşile s-au deschis din nou, se afla într-o anticameră luminoasă, pe atât de însorită şi aerisită, pe cât de întunecat şi îmbâcsit era holul de la intrare, cu pereţi albi şi o uşă din lemn lustruit. Brusc, s-a trezit faţă în faţă cu propriul chip, reflectat într-o oglindă înaltă, cu ramă groasă şi aurită, mătuită însă de trecerea vremii. Şi-a cercetat faţa. Era slab şi înalt, palid, cu trăsături ascuţite şi părea mai tânăr decât cei douăzeci şi cinci de ani ai săi. Avea părul negru tuns scurt, iar sprâncenele ca două arcuri subţiri şi înalte îi dădeau în permanenţă un aer uimit. Şi-a exersat mina de bancher: îndatoritor, vesel, bine intenţionat, puţin jovial şi cu o umbră de gravitate.

O umbrelă veche şi recondiţionată dintr-o piele de reptilă cu iz exotic era lăsată într-un colţ. Şi-a imaginat fiara de la care provenea, împuşcată cu mult timp în urmă, într-o colonie tropicală oarecare, de către un vânător într-un safari, cu pălărie cu boruri largi şi puşcoci, părând parcă desprins dintr-un desen animat. Printr-un glasvand a pătruns în apartamentul propriu-zis. Edward a intrat într-o cameră de zi spaţioasă. O negresă robustă cu un şorţ în faţă îşi făcea de lucru cu nişte bibelouri la

capătul unei mese. S-a întors spre el perplexă.

— Bună, a salutat-o Edward.

— Ai venit s-o vezi pe Laura? l-a întrebat ea, bătând deja în retragere. Tânărul a dat din cap.

Femeia a plecat în grabă, iar el a rămas aşteptând la capătul unui covor oriental uriaş, cu desene complicate. Lumina soarelui răzbătea prin două ferestre impresionante. Opulența camerei era într-o delicioasă contradicție cu exteriorul sărăcăcios. Se simțea ca şi cum ar fi dat peste coridorul secret al unui paşă. Tavanul era înalt şi alb, iar pe lângă pereți se aflau mese, pe care erau aşezate vase cu aranjamente complicate de flori uscate. Un tablou realizat în stil pointilist, mic, dar care părea foarte valoros, înfățişa un om vâslind.

— Tu trebuie să fii Edward.

Era o voce gravă de femeie, cu un vag accent englezesc. Tânărul bancher s-a întors. Laura Crowlyk avea în jur de patruzeci de ani şi era micuță, cu fața prelungă şi elegantă, ochi luminoşi şi părul castaniu prins într-un coc lejer.

— Bună ziua. Tu trebuie să fii omul cu banii, l-a întâmpinat ea.

— Da, eu sunt…

I-a strâns mâna neatentă.

— Cum să-ți spun? Eddie sau Ed?

— Edward e foarte bine.

— Vino cu mine, te rog.

Coridorul prin care l-a condus era luminat slab şi în vreo două locuri tânărul a putut observa spații largi, bine conturate şi prăfuite care arătau că de acolo fuseseră îndepărtate de curând nişte picturi.

Laura Crowlyk era cu aproape treizeci de centimetri mai scundă decât el, iar rochia în stil Empire i se unduia în timp ce mergea. În dreapta era o uşă întredeschisă şi l-a poftit să intre într-un cabinet discret mobilat. Un şemineu amplu domina încăperea, păzit parcă de două fotolii uriaşe, îmbrăcate în piele roşie şi aşezate confortabil unul lângă altul.

— Ia loc, te rog, i-a zis femeia. Vrei puțin ceai? Apă? Un pahar cu vin?

Edward a clătinat din cap. Nu mânca şi nu bea niciodată în fața clienților, dacă era posibil.

S-au aşezat. Şemineul fusese măturat cu grijă, deşi pe piatra din spate se vedea încă urma cenuşii de la focurile încinse în el de-a lungul vremii.

O legătură de lemne era pusă pe un suport din fier forjat şi acoperită cu folie de plastic.

După ce s-a aşezat în fața lui, Laura Crowlyk a deschis discuția.

— Presupun că Dan ți-a explicat ce vreau să faci pentru noi.

— A fost puțin cam misterios în privința asta, a răspuns Edward. Sper că nu e ceva care să mă şocheze, a glumit el.

— Numai dacă eşti uşor de şocat. Eşti ocupat în următoarele două săptămâni?

— Mai mult sau mai puțin. Probabil v-a spus că o să mă mut la Londra luna aceasta şi mai am câteva lucruri de aranjat până atunci.

— Sigur că da. Felicitări pentru noul post. Înțeleg că este considerat unul prestigios.

În aer parcă plutea întrebarea nerostită: ea îl

considera sau nu prestigios?

— De cât timp lucrezi la Esslin & Hart? a continuat Laura.

— De patru ani. Edward s-a foit puțin în fotoliu. Era timpul să termine cu această discuție gen interviu de angajare.

— N-ar fi mai bine să-mi spuneți cu ce vă pot fi de folos?

— Răbdare, i-a răspuns Laura imperturbabilă. De unde ești?

— Am copilărit în Bangor. Cel din Maine, întrucât știu că e unul și în Anglia.

— Mi s-a părut mie că detectez un accent galez. Și părinții tăi?

— Tata a murit de curând, iar pe mama n-am văzut-o de câțiva ani.

A părut puțin stânjenită.

— Și tu ți-ai făcut studiile la Yale. În limba engleză.

— Exact.

— Ce neobișnuit! Ai studiat ceva anume?

— Secolul XX, în general. Romanul modern. Henry James. Cred că și puțină poezie. A trecut ceva vreme de atunci.

Se mai întâmplase să fie chestionat în privința calificării profesionale mai ales când avea de-a face cu clienți foarte bogați, dar niciodată discuția nu alunecase pe o asemenea pantă. Licența în limba și literatura engleză era unul dintre secretele lui rușinoase despre care evita să vorbească, la fel ca faptul că absolvise un liceu de stat și experimentase o dată Ecstasy.

— Acum lucrezi într-o bancă privată.
— Exact.
— Bun…

A rostit cuvântul cu accentul ei de englezoaică nobilă şi dând din cap.

— Atunci, hai să-ți explic puțin despre ce e vorba, a spus Laura părând să renunțe la chestionar. Sus, în acest apartament, este o bibliotecă. A fost adusă aici de patronii mei, familia Went, acum aproape şaizeci de ani, ca să fie în siguranță, cu puțin timp înainte de izbucnirea celui de-al Doilea Război Mondial. Era perioada unei mari isterii, când toată lumea credea că Anglia poate fi ocupată de barbari în orice moment. Nu mai țin bine minte – nu sunt chiar *atât* de bătrână –, dar ştiu că atunci se punea problema ca întreaga familie să se mute în America. Din fericire, planul acela n-a fost dus la îndeplinire. Oricum, biblioteca a fost transportată aici şi nu a mai fost transferată în Anglia niciodată. S-a aflat în posesia familiei Went o perioadă îndelungată, cam de prin secolul al XVI-lea. Nimic neobişnuit în istoria familiilor vechi, dar ei erau teribil de mândri de ea. Scuze, e un aer închis aici. Poți, te rog, să deschizi geamul?

Edward s-a ridicat şi s-a îndreptat spre fereastră. Era veche şi cu ramă de lemn, părând înțepenită, dar s-a deschis aproape de la sine, parcă ridicată de contragreutăți invizibile. În cameră s-a simțit o adiere şi din intersecția de jos s-a auzit zgomotul claxoanelor.

— Cărțile au fost aduse în lăzi, a continuat Laura Crowlyk. Probabil ar fi fost mai în siguranță în

Anglia, dacă e să luăm în considerare toate amănuntele, dar asta e o altă discuție. Imediat ce au ajuns aici, au făcut rost de apartamentul ăsta – pe care cred că l-au cumpărat de la un jucător de baseball profesionist – şi au depozitat cărțile. Războiul s-a sfârşit, iar lăzile n-au fost deschise niciodată, din câte ştiu eu. De atunci sunt în camera de sus. Cam aşa stau lucrurile. Este scandalos, dar se pare că familia Went nu mai e interesată de ele. Multă vreme nimeni nu şi-a amintit că sunt aici, până într-o zi când un expert contabil al familiei a încercat să le evalueze şi s-a minunat de taxele absurde pe care le plătim pentru apartament – să-mi aduci aminte să te întreb ceva legat de asta mai târziu – şi, uite-aşa, cineva s-a împiedicat din nou de vechea bibliotecă. Până acum, nimeni n-are nici cea mai vagă idee despre ce este vorba, se ştie doar că sunt cărți foarte, foarte vechi şi trebuie să se ocupe cineva de ele.

Femeia s-a oprit. Edward a aşteptat să continue, dar ea îl privea liniştită.

— Şi cărțile sunt… foarte valoroase? a întrebat el.

— Valoroase? Nu ştiu. Nu e domeniul meu, aşa cum se spune.

— Doriți să le aflați adevărata valoare?

— Nu tocmai. Apropo, la colegiu ai studiat cumva şi perioada medievală?

— Nu, dar…

Exista o limită până la care Edward mergea când era vorba despre poveşti spuse clienților, asta ca principiu profesional, iar Laura Crowlyk o depăşise deja.

— Doamnă Crowlyk, sper să nu mă înțelegeți greşit, dar aş vrea să aflu de ce m-ați chemat aici. Dacă aveți nevoie de cineva pentru evaluarea unor documente vechi, firma vă poate pune în legătură cu un specialist. Eu nu cred…

— Nu e nevoie de aşa ceva. Sugestia lui părea să o amuze. Tocmai asta voiam să spun. Noi avem nevoie de cineva care să despacheteze cărțile şi să le aranjeze pe rafturi. Să deschidă lăzile şi să înceapă să le aşeze într-o ordine. Să le treacă într-un catalog. Sună îngrozitor de plictisitor, îmi dau seama.

— Deloc, a mințit Edward.

Apoi a oftat. Femeia asta ori era puțin nebună – în acel fel megaloman tipic englezesc –, ori era vorba despre o neînțelegere. Cineva, undeva pe traseu, încurcase lucrurile. El era un analist cu experiență la Esslin & Hart, iar ea părea să aibă nevoie de un fel de majordom care să se ocupe de organizarea casei. Oricum ar fi stat treaba însă, el trebuia să lămurească rapid situația şi, pe cât posibil, fără să provoace un incident internațional. Ştia foarte bine câți bani avea în conturi şi n-ar fi fost prea înțelept din partea lui s-o ofenseze în vreun fel.

— Cred că la mijloc este o mică neînțelegere, a mormăit el. Dacă-mi permiteți, vreau să dau un telefon.

Edward a scos mobilul din buzunarul hainei şi l-a deschis. Nu avea semnal. S-a uitat în jur.

— Aveți cumva un telefon fix?

Femeia a făcut semn din cap că da şi în momentul în care s-a ridicat tânărul i-a zărit pentru

o clipă pistruii din decolteu.

— Vino cu mine.

A fost nevoit să se mişte repede ca s-o ajungă din urmă. Pe coridor au luat-o în jos, spre apartament. Călcau pe o țesătură complicată, de culoarea castanei, care părea că nu se mai sfârşeşte. Mergând în spatele femeii, Edward s-a încruntat, zărind peste tot uşi, coridoare şi camere. Chiar şi el, care era obişnuit cu locuințele bogătaşilor, era impresionat de mărimea apartamentului.

Laura s-a oprit în fața unei uşi. În lățime, era cam jumătate dintr-una obişnuită şi era prevăzută cu un mâner de sticlă în miniatură. Arăta ca intrarea într-o debara sau într-o cămăruță secretă din poveşti. Când a deschis-o, în față le-a apărut un fel de firidă neluminată şi cu lambriuri din lemn închis la culoare. Podeaua era plină de pete de vopsea veche şi de praf. O scară îngustă, din fier, urca în spirală.

Edward a simțit nevoia să se împotrivească.

— Îmi cer scuze, dar ăsta e drumul spre telefon?

Ea nu i-a răspuns, ci a luat-o înainte. Era întuneric, iar treptele erau extrem de abrupte. S-a împiedicat la un moment dat şi a trebuit să se prindă cu toată puterea de balustrada fragilă. Structura metalică răsuna slab sub paşii lor. Scara se răsucea într-o spirală destul de strânsă şi, după două rotații în sus, întunericul s-a adâncit, şi tânărul nu mai putea desluşi nimic. Când ea s-a oprit, Edward era cât pe ce s-o lovească. Stând în spatele ei, simțea aroma şamponului cu nucă de cocos pe care îl folosise şi auzea zdrăngănitul cheilor

şi clinchetul încuietorii.

Femeia şi-a încordat umerii slabi şi a împins cu putere, dar uşa nu a cedat, de parcă cineva opunea rezistență de partea cealaltă. Cineva care sub nici o formă nu voia să fie deranjat. S-a chinuit câteva secunde şi pe urmă a renunțat.

— Îmi pare rău, dar nu reuşesc, a spus gâfâind uşor din cauza efortului. Vrei, te rog, s-o deschizi tu?

S-a dat într-o parte şi s-a lipit de zid ca să-i facă loc să treacă pe mica platformă de metal din fața uşii. Cheile rămăseseră în broască. El le-a apucat întrebându-se dacă era cumva vreo farsă foarte bine pusă la cale, le-a răsucit şi a împins cu putere chiar proptindu-se cu spatele, apoi şi-a sprijinit mai bine picioarele, depărtându-le puțin, şi a împins din nou. A auzit-o pe Laura coborând o treaptă ca să-i facă loc. Uşa era surprinzător de groasă, ca pentru o intrare într-un buncăr şi a scos un sunet chinuit când a început să se mişte, ca al unui copac care se prăbuşeşte, cu rădăcinile trosnind adânc în pământ, iar apoi a urmat un suspin de eliberare când a simțit aerul pătrunzând din spatele lui. Curentul a devenit tot mai puternic pe măsură ce uşa se deschidea şi apoi s-a estompat treptat când presiunea aerului s-a echilibrat.

În față totul era întunecat ca noaptea. A lovit prudent podeaua cu vârful pantofului, dar n-a remarcat nimic. Sunetul a stârnit ecoul. Câteva licăriri de lumină se distingeau undeva sus, foarte vag, şi asta era tot.

Ce naiba mai e şi asta? s-a întrebat. Laura a

trecut pe lângă el, punându-i o mână pe braț, un gest neaşteptat de familiar. Edward a rămas pe loc pentru ca ochii să i se obişnuiască puțin cu întunericul.

— Durează un minut, i-a spus ea.

Sunetul paşilor ei s-a îndepărtat prin întuneric. Aerul proaspăt şi rece, cam cu zece grade mai puțin decât în apartament, era mai mult decât bine-venit. Se simțea un miros puternic, umed, aproape dulceag. Semăna cu cel de piele aflată în descompunere. Se simțea de parcă ar fi rătăcit printr-o biserică. Dintr-odată era departe de Manhattanul ars de soare. A inspirat adânc, iar plămânii i s-au delectat cu aerul proaspăt. Edward a înaintat câțiva paşi prin beznă spre locul unde credea că se află Laura.

— Aici este, s-a auzit vocea ei din întuneric. A urmat un sunet specific de întrerupător, dar nu s-a întâmplat nimic.

— Pot să...

Tânărul şi-a lăsat vocea să se stingă încet. A pipăit cu mâna lemnul aspru şi crăpat. Brusc, a devenit conştient de dimensiunile încăperii. Peretele cel mai îndepărtat era şi sursa de lumină pentru că se termina cu o fereastră uriaşă, de aproximativ treizeci de metri, care se întindea pe cel puțin două caturi în înălțime.

— Pentru Dumnezeu, a spus el ținându-şi răsuflarea.

Razele de soare care ar fi trebuit să vină dintr-acolo erau sufocate aproape complet de draperii groase şi întunecate, prin care nu pătrundea decât o

lucire fantomatică.

În cele din urmă s-a aprins lumina. Era o lampă fixă, cu un abajur maroniu, care împrăştia o lumină galbenă, plăcută. Camera era cu adevărat uriaşă – se poate să fi servit drept sală de bal. Mai degrabă lungă decât lată – era construită, probabil, pe toată lungimea clădirii – în ea erau răspândite lăzi de lemn aşezate una peste alta, mai ales în partea din spate, în grămezi de câte două-trei. Un cărucior din aluminiu rămăsese lângă una dintre ele.

Laura îl adusese în bibliotecă. Pe unul dintre pereți erau rafturi de cărți, cele mai multe fiind goale. La capătul unui fir negru, ciudat şi gros ca un şarpe, se afla telefonul mult promis, un vechi obiect plat şi negru, cu disc.

— M-am gândit că, înainte să suni, poate vrei să vezi locul despre care ți-am povestit, i-a spus ea.

Şi îl vedea în toată splendoarea. Tânărul şi-a încrucişat mâinile. Atunci s-a făcut lumină şi în mintea lui şi a înțeles că această englezoaică puțin nebună chiar şi-a închipuit că el se va implica în povestea asta. Şi acum îl privea plină de speranță.

S-a uitat în jur, încercând să compună în minte un discurs prin care să-şi exprime indignarea îndreptățită. Era o cuvântare strălucită, extrem de nuanțată, o mostră de diplomație, dar în acelaşi timp punctată cu accente de dispreț atât de subtile, încât să nu poată fi percepute adevărat. Femeia avea să le înțeleagă peste mult timp, când se va legăna în balansoar pe veranda casei vechilor lachei, pricepând abia atunci vorbele lui disprețuitoare. Cuvintele aşteptau să fie rostite, iar el se pregătea în

acelaşi timp să se retragă încet şi hotărât spre uşă, dar ceva l-a făcut să ezite.

— Nimic n-a fost atins, a spus ea. Dacă ai răbdare un minut, o să-ți mai aduc ceva.

Discursul era pregătit şi totuşi, nu putea să-l rostească. Ezita. Oare ce mai aştepta? Care era problema, de fapt? Nu îndrăznea să aducă vreo ofensă familiei Went nici prin intermediar. Era deja după-amiază. Putea să-şi omoare cumva timpul până la sfârşitul zilei, mai erau doar câteva ore, iar dimineața să-l sune pe Dan şi să-i spună să le trimită pe altcineva, vreun începător de la firmă sau vreun subaltern mai robust. Din cauza lui Dan intrase în povestea asta şi tot el trebuia să-l scoată. Nu era asta cea mai sigură ieşire? Şi atunci ce altceva îi mai rămânea de făcut?

Laura a trecut din nou pe lângă el şi s-a întors s-o privească în timp ce ieşea pe uşă. Când a rămas singur, a împins cu piciorul una dintre lăzile de lemn şi zgomotul a răsunat puternic în liniştea din jur. Praful s-a ridicat de pe ea şi apoi s-a aşternut pe podea. A încercat din nou să folosească telefonul mobil. Nici urmă de semnal. Apartamentul părea să se afle sub un fel de vrajă rea.

— La naiba! a strigat Edward şi a oftat.

Simțea cum iritarea începe să-i dispară. A străbătut camera de-a lungul ei. Mâine avea să lămurească totul. La urma urmei era vorba doar despre un maldăr de cărți – parcă şi el obişnuia să citească în tinerețea lui plină de visuri. Parchetul era de cea mai bună calitate şi părea scump, din bucăți de lemn înguste şi lungi. Lumina slabă cădea

în unghiuri diferite şi scotea la iveală micile imperfecţiuni. O masă solidă şi veche din lemn era aşezată lângă un perete, iar Edward şi-a trecut mâna peste ea. Vârfurile degetelor i s-au umplut de praf. Masa avea un sertar în care era o şurubelniţă care s-a rostogolit cu zgomot când l-a deschis.

Era cel mai straniu lucru cu putinţă, dar se simţea aproape bucuros că se află acolo. Era ceva în această cameră veche şi grandioasă, cu iz romantic, care-l făcea să vrea să mai rămână acolo. Un fel de corp invizibil îşi exercita asupra lui forţa gravitaţională, ca un fel de gaură neagră ascunsă care îl atrăgea înspre ea, în mediul ei. S-a dus spre geam, a tras puţin perdeaua şi s-a uitat afară. Fereastra ajungea până în podea, aşa că putea să vadă foarte bine asfaltul gri de pe Madison Avenue. De acolo de sus toate străzile şi pasajele păreau foarte bine ordonate şi trasate cu precizie. Taxiurile galbene ca floarea-soarelui coteau în intersecţie, evitând să se ciocnească, întotdeauna în ultimul moment. Clădirea de peste drum arăta ca un roi de albine în plină activitate. De unde se afla putea supraveghea totul ca un mic Dumnezeu. În dreptul fiecărei ferestre era câte un birou acoperit cu hârtii, pe care se aflau un monitor, obiecte de artă modernă, ficuşi aproape uscaţi, apoi bărbaţi şi femei vorbind la telefon, confesându-se unul altuia plini de încredere şi discutând, amuzant de puţin conştienţi de ce se întâmplă la celelalte ferestre din jurul lor. Era ca un fel de salon al oglinzilor în care aceeaşi scenă era multiplicată la infinit. Aşa era şi el. S-a uitat la ceas. Se făcuse aproape trei şi

jumătate, ora la care de obicei se afla în mijlocul programului.

Faptul că nu se afla la serviciu îi dădea un sentiment straniu şi misterios. Nu înțelesese până atunci ce complicată era viața lui. Îi luase şase luni ca să pună la punct mutarea la Londra, să-şi transfere proiectele şi datele de contact, să îi treacă pe clienții importanți sub oblăduirea colegilor lui, printr-o serie întreagă de întâlniri, cine şi mese de prânz, e-mailuri, conferințe şi schimburi de opinii. Mulțimea de legături din care a trebuit să se desprindă delicat, una câte una, a fost amețitoare şi de câte ori îndepărta vreuna descoperea multe alte încrengături în spatele ei.

— Te rog, lasă draperiile trase. Aşa este mai bine pentru cărți. Vocea convențională şi impersonală a Laurei s-a auzit de dincolo de uşă, căci se întorsese pe nesimțite, ca o menajeră bătrână şi sumbră, într-un film de groază. Edward s-a dat înapoi vinovat. Păstrăm temperatura atât de scăzută din acelaşi motiv, a continuat ea. Apoi a mers către masă şi a lăsat pe ea un dosar negru şi un laptop într-o geantă. O să-ți fie de folos când o să începi să le aranjezi. În agenda asta sunt câteva indicații, dar o să le înregistrezi în computer. L-am rugat pe Alberto, informaticianul nostru, să instaleze un program care o să te ajute. Dacă vrei să afli ceva, întreab-o pe Margot, şi ea o să-ți spună unde mă găseşti. Şi încă ceva. Să urmăreşti cu mare atenție orice lucrare a unui autor pe nume Gervase de Langford. Ar trebui să fie printre primele cărți, cele foarte vechi. Când găseşti ceva scris de el să mă anunți imediat.

— Am reţinut, a spus tânărul, Gervase de Langford.

S-a lăsat un moment de tăcere.

— Vin să te vizitez mai târziu.

— Nu mă-ndoiesc.

De-abia aştepta s-o vadă plecată.

— Mă bucur că ne-am cunoscut.

Era evident că nici ea nu mai dorea să rămână.

— La revedere! Edward se simţea de parcă ar fi trebuit s-o mai întrebe ceva, dar nu-i venea nimic în minte. I-a ascultat zgomotul paşilor coborând pe scara de metal. Acum era singur.

Exista doar un scaun în toată încăperea, un scaun vechi, de birou, cu rotile, aflat în dreptul petei de lumină pe care o răspândea lampa. L-a curăţat de praf şi s-a aşezat pe el. Era greoi, dar spătarul îi era confortabil datorită arcurilor complicate. A împins scaunul spre fereastră şi a trişat deschizând-o puţin mai mult în spatele draperiei, apoi a revenit repetând mişcarea, iar roţile au zdrăngănit ca o bilă într-o sală de bowling goală. Dosarul cu trei inele era îmbrăcat în piele neagră, iar în interior se aflau douăzeci sau treizeci de foi foarte subţiri, dactilografiate la un singur rând. Erau vechi, iar literele grele de la maşina de bătut manuală la care fuseseră scrise se imprimaseră în hârtie şi păreau ieşite în relief.

Dorinţa mea este ca volumele din această colecţie să fie descrise urmându-se principiile ştiinţei de a întocmi o bibliografie. Acestea sunt simple şi precise, deşi multitudinea obiectelor de care sunt legate ar

putea da naştere la scenarii de o mare complexitate…

Edward a dat ochii peste cap. Deja regreta hotărârea pripită. Se pare că îşi făcuse un obicei periculos din a sări în ajutorul doamnelor ciudate – mai întâi, femeia de pe trotuar, iar acum Laura Crowlyk. A răsfoit paginile. Erau pline cu diagrame, definiții şi descrieri ale diferitelor feluri în care cărțile erau legate, cataloage cu diverse hârtii, pergamente şi bucăți de piele, mostre de foi scrise de mână aranjate lângă altele bătute la maşină, liste cu podoabe, casete de cărți, defecte, afişe, ediții, inscripționări şi aşa mai departe.

La sfârşitul ultimei pagini era o semnătură în cerneală albastră ştearsă de vreme, absurd de complicată, aproape indescifrabilă, dar autorul îşi dactilografiase numele dedesubt:

DESMOND WENT

Şi apoi titlul:

CEL DE-AL 13-LEA DUCE DE BOWMRY,

CASTELUL WEYMARSHE

După e-ul final urmau o serie de înflorituri, de bucle şi de rozete care umpleau pagina până jos.

2

— Bowmry, a spus el cu voce tare. Şi glasul i s-a pierdut în camera mare şi goală. Unde naiba e Bowmry?

Edward a aşezat dosarul la loc, pe masă, şi a desfăcut fermoarul de la geanta în care era laptopul. Sigur că da, ei trebuie să fi fost cei întâlniți jos, în stradă. Domnul şi doamna Went – ducele şi ducesa, probabil. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Acum se aflau pesemne pe drum, înapoi, orice ar fi însemnat asta. Ce cuplu de păsări ciudate! În timp ce ridica delicat, cu o mână, ecranul laptopului, cu cealaltă căuta butonul din spate. Sunetul uşor al computerului a umplut liniştea încăperii. Pe când acesta se punea în funcțiune huruind încet, Edward a deschis sertarul şi a scos şurubelnița.

Era un instrument destul de solid, din acelea cu mâner gros de plastic transparent în care plutesc parcă steluțe argintii. Tânărul şi-a dat haina jos doar printr-o mişcare a umerilor şi a aşezat-o pe spătarul scaunului, apoi s-a îndreptat către cea mai apropiată grămadă de lăzi. Telefonul celular – revenit la viață în mod misterios – a sunat. Era unul dintre adjuncții lui de la birou, un debutant. L-a ascultat vreo două minute înainte să închidă.

— Ia-o încet! Desfă-ți cravata! Bun. Stai jos? E legată strâns?

S-a aplecat în față ca să examineze lăzile. Erau făcute din scânduri nefinisate de pin alb, care păstrau încă un miros ca al pomului de Crăciun.

Mărcile poştale originale erau încă la locul lor şi aşa a aflat că fuseseră expediate unui anume Cruttenden, iar ştampila pe care o purtau era sigiliul guvernamental cu aspect heraldic folosit de ambele maluri ale Atlanticului. Câteva broboane răzleţe de răşină se prelinseseră din lemn şi se cristalizaseră. Încă vreo câteva mii de ani şi se vor transforma în chihlimbar.

— Investeşte banii într-o companie de asigurări franţuzească. Da, ştiu că e secetă în Franţa. Nu, companiile de asigurări nu sunt afectate. Pentru că nu fac asigurări în caz de secetă. Nu, nu fac. Fermierii de acolo au un fond federal special. Da, federal. Complet separat.

Nu s-a deschis la prima încercare, pentru că şurubul metalic muşcase din lemnul moale, dar curând a reuşit să-l desfacă şi l-a aşezat frumos deoparte, pe marginea mesei. Cu al doilea a mers ceva mai repede şi aşa a procedat cu fiecare şurub în care fusese prins capacul cutiei de lemn. Celularul îi zumzăia în continuare în ureche, în timp ce el îşi vedea de activitatea sa. Mănunchiuri aspre de paie uscate au început să iasă la suprafaţă, împreună cu o bucată de ziar mototolită şi îngălbenită, care fusese folosită ca un fel de căptuşeală. Era supărat pe sine însuşi pentru că se înclinase în faţa Laurei Crowlyk. I-a retezat-o subalternului, pe numele lui Andre.

— Nu mă interesează problemele lui Farsheed. Sunt undeva, foarte departe de mine. Înţelegi? Dacă Farsheed are probleme, nu-mi mai povesti despre ele, rezolvă-le. Atunci el n-o să mai aibă nici o

nemulțumire, n-o să mai ai nici tu şi, automat, nici eu, şi lumea întreagă o să fie un loc minunat, plin de curcubeie, de flori şi de păsărele care cântă.

I s-a părut o încheiere potrivită, aşa că a închis telefonul.

Când a scos ultimul şurub, îl durea încheietura mâinii. A lăsat şurubelnița. Capacul de la cutia de lemn a scârțâit când l-a ridicat şi apoi s-a prăbuşit pe spate cu un zgomot puternic. Edward a iscodit întunecimile dinlăuntrul ei. A descoperit straturi de pachete închise la culoare, bine aşezate printre ziare şi paie, împachetate într-o hârtie maro. Aveau forme şi mărimi diferite. Fără să vrea, a simțit cum îl mâncau palmele de nerăbdare. Se simțea ca un contrabandist de succes care desface triumfător marfa în ascunzătoarea lui.

S-a aplecat şi a luat unul dintre pachete, la întâmplare. Era greu, cam de forma şi consistența unei cărți de telefon, iar hârtia în care fusese înfăşurat era împăturită cu multă atenție, ca atunci când ambalezi o cutie cu bomboane scumpe. Era nemarcat. L-a aşezat pe masă şi a scos cheile. Una dintre ele avea dinții ascuțiți şi a folosit-o ca să îndepărteze firul ce strângea coletul. Să deschidă pachete era ceva ce nu mai făcuse de când venise primul lui adjunct. Densely făcea ghemotoace din ziare. Odată desfăcuse unul. Era dintr-un cotidian londonez: *Biserici vechi, distruse.* Înăuntru, erau două pachete mai mici, grele, aşezate unul peste altul, fiecare dintre ele înfăşurat individual într-o hârtie groasă, verde ca marea.

I-a luat un minut ca să-l desfacă pe primul –

dedesubt mai era un strat –, dar, când a terminat, avea în față o cărticică îmbrăcată în piele roşie, pierdută printre mormanele de hârtie de ambalat.

A ridicat-o, atingând-o cu o tandrețe involuntară. Coperta era goală, cu o dunguliță subțire, din aur, pe margini. Cuvântul *Călătorii* era tipărit pe cotor cu litere aurite. Cartea răspândea un iz vag de umezeală în aerul rece.

A aşezat-o hotărât şi a deschis-o la pagina de titlu.

VOLUMUL II
DIN OPERA AUTORULUI
CONȚINE

CĂLĂTORII

în câteva state îndepărtate ale lumii

de Lemuel Gulliver, mai întâi Medic
şi apoi Căpitan pe câteva Vapoare

În câteva locuri literele se confundau, în altele erau imprimate în forme prelungite şi arcuite, ca nişte semne complicate. Data trecută dedesubt era MDCCXXXV – a încercat să o descifreze, dar a renunțat –, iar oraşul, Dublin. Pe prima pagină era gravat un portret al autorului. Hârtia arăta ca o coajă de ou şi o pată vagă, maronie, se împrăştia ca un nor revărsat peste cel de-al treilea rând al paginii de titlu.

Edward a lăsat cartea de-o parte, având grijă s-o aşeze peste hârtia de ambalat, ca să nu se prăfuiască, şi a deschis celălalt pachet, care s-a dovedit a fi primul volum. A răsfoit paginile, aruncând câte o privire peste anumite pasaje. Era una dintre cărțile pe care le avusese în bibliografie la colegiu, dar pe care n-o citise niciodată. Parcă exista un desen animat realizat după ea. Cele două cărți erau extrem de vechi, paginile uşor sfărâmicioase şi colțurile puțin măcinate.

Când s-a întors la cutie, Edward a înțeles că volumele din stratul de sus erau cele mai mici şi că, în rândurile de jos, erau cărți din ce în ce mai mari şi mai groase. S-a uitat la ceas: se făcuse deja patru şi jumătate. Trebuia măcar să lase impresia că a făcut ceva, înainte să plece.

S-a apucat să mute la repezeală restul pachetelor mai mici pe masă şi să sfâşie hârtia în care erau împachetate. A desfăcut romane în trei volume, dicționare butucănoase, atlase uriaşe, librete de secol XIX mâzgălite de elevi de şcoală, care între timp deveniseră oameni mari şi apoi se stinseseră din viață, mici tratate religioase, ponosite, un set cu ediția în miniatură a tragediilor lui Shakespeare, cam de vreo opt centimetri, ce avea chiar şi o lupă. Le-a aşezat pe toate cu mare atenție în teancuri înalte, de-a lungul laturii din spate a mesei. Unele dintre cărți se păstrau foarte bine, altele se făceau praf în mâinile lui. Una sau două dintre cele mai vechi erau prevăzute cu chingi din piele lungi şi curele care atârnau de ele. Vreo douăzeci de minute a lăsat totul deoparte ca să răsfoiască o ediție veche,

îmbrăcată în piele maro, din *Anatomia lui Gray,* cu multe ilustrații în detaliu, unele dintre ele tulburătoare, ale unor cadavre autopsiate.

După ceva timp a făcut o pauză. În jurul lui, podeaua era acoperită cu o mare de hârtie de împachetat. Prin încăpere se răspândea încă lumina caldă şi cafenie a lămpii, dar soarele se simțea prin draperiile grele, blând şi portocaliu.

Edward s-a uitat din nou la ceas. Era aproape ora şase. Pierduse noțiunea timpului. Avea mâinile pline de praf roşu şi maro de pe copertele de piele. S-a scuturat cât a putut şi pe urmă şi-a pus haina. O să-i trimită Laurei Crowlyk factura de la curățătorie.

Când s-a îndreptat spre ieşire, a trecut din nou pe lângă lada cu cărți. Câteva dintre volumele cele mai groase rămăseseră încă acolo, îngropate în paie ca nişte oase de dinozaur pe jumătate ieşite din pământ. S-a aplecat să ia unul dintre ele. Era mult mai greu decât se aşteptase şi a fost nevoit să se sprijine de marginea lăzii şi să-şi folosească ambele mâini ca să-l ridice. A făcut puțin loc şi i-a dat drumul pe masă cu un zgomot puternic. Nori fini de praf s-au ridicat în aer. Când l-a despachetat, a descoperit că nu era o carte, ci o cutie din lemn cu o încuietoare metalică simplă. A desfăcut-o, iar caseta s-a deschis alunecând uşor pe balamalele mici de metal.

Înăuntru a dat peste o copertă groasă, lată cam de treizeci de centimetri şi lungă de vreo şaizeci şi îmbrăcată în piele care, cu timpul, se înnegrise. Întreaga suprafață era plină cu o mulțime de

gravuri, colțare, podoabe şi metal filigranat. Ilustrații complicate erau bine imprimate în pielea aspră: ornamentații abstracte şi chipuri umane surprinse în diverse ipostaze. În centru se afla un copac cu proporții bizare, masiv, scurt şi cu câteva rămurele în vârf. Edward a atins coperta veche cu vârful degetelor. Pielea avea într-un loc o ruptură adâncă, iar lemnul de sub ea se sfărâmase şi fusese reparat. Coperta fusese lovită cu un obiect greu, cu multă vreme în urmă. Unele dintre ornamentații erau atât de groase şi de întunecate, că desenul devenea imposibil de urmărit. Arăta mai degrabă ca o uşă decât ca o copertă de carte.

Obiectul exercita asupra lui o forță stranie, țintuindu-l în loc, de parcă ar fi fost încărcat cu electricitate. A rămas acolo timp de un minut, în tăcere, cu mâinile aşezate pe suprafața lucrată, pipăind modelul în relief, ca un orb care citeşte în Braille. N-avea nici cea mai vagă idee ce se afla în spatele copertei. Ce s-ar putea ascunde într-o asemenea carte? Aproape temător, a încercat s-o deschidă, dar a întâmpinat rezistență. Când şi-a trecut degetele peste margini, a descoperit o altă încuietoare între cele două coperte din lemn. Metalul fusese lucrat grosolan, iar timpul şi rugina îl transformaseră într-o masă solidă. S-a întrebat cât de veche era. A încercat cu delicatețe, dar nu s-a clintit şi nu a vrut să-o forțeze.

A clipit. Vraja s-a destrămat la fel de brusc cum apăruse. De ce naiba se mai afla încă acolo? A închis cutia, a stins lumina şi s-a îndreptat spre uşă. După frigul din bibliotecă, spirala metalică a

scării i s-a părut caldă atunci când a atins-o, înaintând prin întuneric. Când a ajuns pe coridor, lumina zilei i se părea aproape agresivă.

Se simțea ciudat de împlinit după această după-amiază în care lucrase sârguincios. Nu meritase efortul, dar putea să fi fost şi mai rău. Ar fi putut să i se întoarcă împotrivă. A refăcut drumul înapoi, spre scări. S-a uitat o clipă înspre camera unde discutase cu Laura Crowlyk, dar acum nu mai era nimeni acolo. Fereastra pe care el o deschisese fusese închisă la loc.

Lumina soarelui cădea pieziş, într-un unghi îngust, colorând totul în galben-auriu. Cineva pregătea cina şi aroma se simțea în aer. Oare Laura Crowlyk chiar locuia aici?

Femeia de serviciu pe care o întâlnise mai devreme stătea pe marginea unui scaun în holul de la intrare şi citea revista *Allure.* S-a ridicat vinovată când l-a văzut şi a țâşnit spre cealaltă ieşire. Edward a deschis uşile de sticlă spre ascensor şi a apăsat pe buton să-l cheme. Îşi aranja cravata în oglinda mătuită de vreme.

— Pleci?

S-a întors, zâmbind. Sperase că va putea să se strecoare, fără să mai dea ochii cu Laura Crowlyk.

— Scuze, n-am mai reuşit să vă găsesc. Am pierdut noțiunea timpului.

A dat din cap cu gravitate, privindu-l.

— Când te întorci?

De ce să se obosească să-i mai dea explicații? O să-l lase pe Dan să se scuze. La urma urmei, toată încurcătura fusese din vina lui.

— Nu ştiu sigur. O să-mi verific programul şi vă sun dimineață.

— Bine. Să ne suni mâine.

S-a uitat în spate spre cineva care se afla în camera cealaltă. Trebuie să fi schimbat un cuvânt sau două în şoaptă cu persoana care era acolo.

— Aşteaptă un moment ca să-ți dau o cheie de la apartament, a adăugat.

A dispărut brusc şi după un minut nu se întorsese. Între timp, a sosit liftul. Edward s-a uitat iritat cum uşile se deschid cu un huruit şi apoi, cum se închid. Nu îi trebuia nici o cheie, tot ce voia era să plece de acolo. Laura s-a întors, traversând uriaşul covor oriental direct spre el, şi i-a dat o legătură de chei din metal închis la culoare. Pentru moment, trebuia să le ia.

— Funcționează la lift, i-a spus femeia. Există o broască pentru această cheie specială. Portarul o să-ți dea voie.

— Mulțumesc.

Ascensorul s-a deschis din nou cu un zgomot înfundat. Edward a urcat şi a blocat uşile cu mâna pentru o clipă, apăsând pe marginea cauciucată.

— O să vă sun mâine, i-a spus. În funcție de programul meu.

Poate ar fi mai bine să-i spun direct, s-a gândit el. *Anulează tot. Acum!* Ea l-a privit cu fermitate, de parcă i-ar fi simțit ezitarea, dar oricum ar fi ştiut cu siguranță ce va urma.

— Pe mâine atunci.

Uşa i-a lovit uşor umărul şi apoi s-a închis.

Peste douăzeci şi cinci de minute Edward se afla pe un teritoriu mult mai familiar, aşezat pe un fotoliu ponosit din apartamentul prietenului său Zeph. În mână ținea o sticlă de bere McSorley's umezită de condens. Camera avea un miros plăcut de vechi. Era întuneric pentru că becurile erau stinse şi ferestrele acoperite cu figurine din hârtie creponată în culori primare, decupate de copii de grădiniță. Singura sursă de lumină era ecranul computerului.

Zeph stătea lângă el şi se delecta cu un joc pe calculator. Edward îl cunoştea din liceu, când se pomeniseră împreună boboci şi colegi de cameră şi, în mod surprinzător, rămăseseră prieteni. Zeph fusese întotdeauna prea *cool* pentru colegii lui de clasă tocilari, iar Edward nu fusese niciodată suficient de *cool* pentru amicii ageamii şi plini de bani, care nici nu intraseră la liceu, cu care îşi petrecea o mare parte a timpului. Acest sentiment de *nu-tocmai-potrivit-în* i-a făcut să se apropie unul de altul. Zeph arăta ca un căpcăun desenat de un copil cu imaginație: înalt de aproape doi metri şi cu un corp greoi şi rotund care trăda lipsa oricărui gen de exercițiu fizic. Avea nasul ca un cartof mare şi părul împletit în şuvițe reggae.

— Azi am fost la familia Went, a spus Edward, rupând tăcerea îndelungată şi plăcută.

— La cine?

Vocea groasă a lui Zaph a sunat asemenea uneia dintr-o înregistrare derulată cu încetinitorul.

— La familia Went. Clienții englezi despre care ți-am povestit. Se pare că tot ce voiau de la mine era

să le cataloghez biblioteca.

— Biblioteca? Şi ce naiba le-ai spus?

— Ce puteam să le zic? Pur şi simplu, o să le ordonez cărţile.

— O aranjezi…

— De-abia m-am apucat. Biblioteca este uriaşă.

Sprâncenele groase ale lui Zeph s-au transformat în cute adânci, orizontale, în timp ce încerca să găsească o manevră salvatoare pentru jocul de pe computer.

— Edward, a spus el cu gravitate, tocmai ţi s-a oferit cea mai importantă funcţie din toată cariera ta plictisitoare, dar rentabilă, trebuie să admit. Tu eşti Copilul de Aur. Peste două săptămâni pleci din ţară. De ce ţi-ai petrece ultimele zile în cel mai mare oraş din lume făcând curat în mansarda unui personaj à la Jeremy Irons?

— Nu ştiu, a spus tânărul clătinând din cap. Nu pot să-mi explic. Mâine-dimineaţă o să sun şi o să contramandez. O să dau telefon şi la birou şi o să cer capul cuiva. Oricum, am simţit ceva straniu când am ajuns în bibliotecă. Când am văzut toate cărţile alea vechi aşezate în cutii, într-o încăpere uriaşă – pur şi simplu, nu ştiu. Nu pot să explic.

Edward a sorbit din bere. Era adevărat. Nu-şi putea explica.

— A fost doar o vizită de curtoazie. La urma urmei ai dreptate, ar trebui să fiu în vacanţă.

— Veneţia înseamnă vacanţă. Tu eşti doar într-o pauză de lucru.

— Mâine o să anulez totul. Sunt puţin în urmă cu somnul. Am pierdut câteva nopţi chiar înainte de

sesiunile de întâlniri SEC[1]. Se pare că încă nu mi-am revenit, a spus tânărul şi a căscat. A fost bizar. M-am simţit bine să fac un lucru fără să fiu nevoit să-mi folosesc creierul. Nimeni nu mă supraveghea. M-au lăsat acolo, sus. Sunt un fel de aristocraţi. El e duce sau baron sau ceva de genul acesta. S-a aşezat la loc pe scaun şi a oftat. Îmi e de folos să-mi petrec ceva vreme în preajma unor englezi. Trebuie să învăţ cum să mă port cu ei.

— Ce e atâta de învăţat? Zeph a sorbit adânc dintr-o cană cu pepsi light. Au dantura proastă şi accent sexy.

Zeph purta pantaloni de bumbac şi un tricou pe care scria *Gogo Para Presidente.* În timp ce vorbeau, el era atent la joc şi manevra tastatura cu o delicateţe surprinzătoare pentru mâinile lui uriaşe. Computerul era aşezat pe o masă lungă, fixată pe două suporturi fragile tip IKEA şi camera însăşi nu era mult mai lată decât masa. Pereţii erau tapetaţi cu postere din „seria Mandelbrot" în culori psihedelice, iar prin colţuri se aflau teancuri de cărţi de matematică stând să cadă.

— Ce e ăsta? l-a întrebat Edward arătând spre ecran. Încerca să nu-i încurajeze dependenţa de calculator, dar câteodată se prefăcea interesat. Arată ca un joc pentru copii.

— Ai avut vreodată un Atari 2600?

— Cred că da. Parcă am avut un Atari, dar nu

[1] SEC – US Securities and Exchange Commission – este o agenţie guvernamentală a cărei principală misiune este reglementarea activităţii bursiere (n. red.).

mai ştiu ce număr.

— Probabil că era 2600. Asta e o versiune veche a unui joc pentru Atari 2600, numit *Aventura.* Tu eşti pătrățelul ăsta.

Zeph a apăsat taste şi un pătrat mic şi galben de pe ecran a făcut o mişcare circulară.

— Eşti în căutarea Sfântului Graal. Ai nevoie de cheie ca să pătrunzi în castel. Pe urmă descoperi tot mai multe chei cu care deschizi şi mai multe castele, înainte să găseşti Graalul. Dacă îl aduci înapoi în castelul galben, ai câştigat jocul. Pe drum, dai peste dragoni ca ăsta care mă hărțuieşte pe mine acum – o creatură care aducea cu o rață verde plutea în spatele pătratului – şi care încearcă să mă devoreze. Mai e şi un magnet, şi un pod mare şi stacojiu, şi un liliac care adună diverse lucruri şi zboară cu ele departe. Iar aici e sabia. Cu ea pot fi ucişi dragonii.

Pătratul a ridicat sabia, care nu era nimic altceva decât o săgeată galbenă, şi i-a făcut vânt spre dragon. Monstrul a fost ucis şi s-au auzit câteva acorduri funebre.

— Cheie, castel, sabie, dragon. Elementele de bază ale unui univers mic, dar complet. Foarte simplu. Nimic ambiguu. Povestea nu se poate sfârşi decât în două feluri. Moarte sau Victorie.

Pătratul intrase acum în posesia Graalului, un pocal psihedelic, de cinci ori mai mare. Edward a privit tânjind cum Graalul era dus înapoi spre castelul galben, iar ecranul s-a luminat şi a început un spectacol straniu cu efecte speciale de sunet.

— Deci asta a fost Victoria? a întrebat Edward.

— Ce dulce e! Şi ăsta e doar primul nivel.

— Câte sunt?

— Trei. Partea cea mai tare e codul original Atari. Cineva s-a obosit să creeze un program rival care îmi face computerul de cinci mii de dolari să creadă că este o consolă Atari din 1982, de douăzeci de dolari. Apoi au scos codul dintr-o peliculă veche cu *Aventura* şi au postat-o pe internet. Eu am salvat-o şi poftim de-o vezi.

— Aha, a zis Edward, sorbind din bere. Era rece şi delicios de amară. Dar este legală chestia asta? a întrebat el.

— Oarecum. Vrei să încerci şi tu o tură?

— Nu prea.

Zeph şi-a ridicat corpul din scaunul din fața biroului şi s-a aşezat pe o saltea jerpelită pe care prietenul lui a recunoscut-o ca fiind de pe vremea când erau împreună la liceu.

— Şi ce se întâmplă cu slujba ta de aici când o să te muți la Londra?

— E un schimb. O să vină un tip de la Londra în locul meu. Nicholas şi nu mai ştiu cum.

— Nickleby[2]? a spus uriaşul şi a sorbit din nou din băutură. Ştii ceva? E un fel de dublu al tău, o creatură născută în acelaşi timp cu tine şi care arată exact ca tine. Şi se spune că nenorocirile se vor abate asupra ta dacă-ți întâlneşti vreodată dublul.

Zeph a pocnit din degete.

— Asta e. Jocul s-a încheiat.

---

[2] Referire la personajul lui Charles Dickens din romanul cu acelaşi nume, *Nicholas Nickleby* (n. tr.).

Edward s-a ridicat.

— Mă duc la baie.

Zeph şi Caroline locuiau într-un apartament murdar, lung şi încâlcit din West Village pe care l-au cumpărat cu o grămadă de acțiuni obținute de la un magazin on-line pe care Caroline l-a abandonat la momentul potrivit. Fiecare perete era prevăzut cu etajere, inclusiv în bucătărie şi în baie, iar pe ele era expusă colecția de jucării de plastic a celor doi: puzzle chinezesc, LEGO, roboței, figurine din pachetele Happy Meal, cuburi, sfere, dodecaedre. Edward nu înțelesese niciodată ce găseau ei la obiectele alea. Zeph spunea că îl ajută la tehnicile de vizualizare în spațiu, deşi, cunoscând ideile lui Zeph senior asupra topologiei la scară redusă, Edward credea mai degrabă că asemenea tehnici fuseseră deja dezvoltate nesănătos de mult.

Când s-a întors, tânărul bancher a descoperit cu surprindere un om mititel în hol, lângă biroul lui Zeph. Studia absorbit colecția de jucării. Nu-l mai văzuse niciodată.

— Salut!

— Bună, i-a răspuns omul cu o voce calmă şi limpede. Avea capul perfect rotund şi părul negru, tăiat drept, ca al unui copil.

I-a întins mâna.

— Eu sunt Edward.

Omulețul a aşezat la loc pe etajeră piramida din plastic roz cu care se juca. Tânărul şi-a retras mâna într-un târziu.

— Eşti prieten cu Zeph? a încercat el.

— Nu.

Omul scund, care de-abia dacă atingea un metru şi jumătate, s-a uitat la el liniştit, fără să clipească.

— Atunci…

— Am lucrat cu Caroline, ca operator de sistem.

— Serios? La birou?

— Exact, a răspuns el şi fața îi radia de parcă ar fi fost încântat de succesul lui. M-am ocupat de server şi de rețeaua de internet. Foarte interesant.

— Da?

— Da, foarte. Părea să nu aibă nici cea mai mică urmă de simț al umorului. Să luăm, spre exemplu, pachetele de date. În momentul în care dai click pe căsuța „Trimite” de la e-mail, mesajul se divide într-o sută de fragmente diferite, pe care le numim „pachete”. E ca şi cum ai expedia o scrisoare rupând foaia de hârtie şi aruncând bucățelele afară, pe fereastră. Fiecare îşi urmează drumul separat, prin structura internetului, perindându-se de la un server la altul, dar toate ajung în final la destinație în acelaşi moment şi instantaneu se recompun într-un mesaj coerent: e-mailul pe care l-ai trimis. Haosul se transformă în ordine. Ceea ce a fost distrus redevine un întreg. Şi poți învăța o mulțime de lucruri despre natura umană. Nici nu-ți imaginezi câte lucruri necriptate lasă oamenii în hard diskuri.

Omulețul s-a uitat în sus spre Edward, ridicând dintr-o sprânceană într-un gest semnificativ. Acestuia din urmă nu i s-a părut deloc imposibil că piticul încerca să-i facă ochi dulci şi a simțit brusc dorința să revină cât mai repede în camera unde era Zeph şi să bea bere.

— Scuză-mă puțin, i-a spus şi s-a strecurat pe lângă el evitând orice urmă de contact fizic, aşa cum ai face cu un câine vagabond, şi a revenit în biroul prietenului său. A închis uşa şi s-a proptit cu spatele în ea.

— Ştii că la tine în hol e un pitic?

Caroline era şi ea în cameră, aşezată pe genunchii lui Zeph. Era o femeie minionă, cu fața rotundă, înconjurată de o claie de păr auriu-închis şi cârlionțat, scundă şi cu strabism ascuns în spatele ochelarilor cu rame de oțel.

— Am văzut că l-ai cunoscut pe prietenul nostru, Artistul, a spus ea. Vocea era exact opusul celei a iubitului ei: cristalină, limpede şi copilăroasă.

— Într-o zi s-a ținut după ea până acasă, i-a explicat Zeph. Apare din când în când şi mai stă pe-aici, dar e inofensiv.

Edward s-a uitat de la unul la altul.

— Şi îl lăsați să umble aşa prin casă?

— Până la urmă pleacă, i-a explicat ea. La început mi-era cam teamă, dar pe urmă mi-am dat seama că nu trebuie să-l bagi în seamă. Are o formă de autism, ceva care se cheamă sindromul Asperger, deşi se comportă aproape normal. N-are a face cu inteligența lui – şi, apropo, cred că e mai inteligent decât noi trei la un loc –, dar, în schimb, îi este greu să comunice cu oamenii. Şi dezvoltă obsesii în legătură cu anumite lucruri, cum ar fi computerele. Oricum, nu e rău să-l ai în preajmă. Este un programator excelent. Şi e *freelancer.*

— Uneori, când vorbeşte, se transformă într-un program de calculator care listează numai zero şi

unu, a adăugat Zeph, scuturându-şi umerii de uriaş. E ciudat rău.

— Şi de-aici îi vine şi numele?

Caroline s-a încruntat la el.

— Nu fi răutăcios, Edward. Artistul face tot ce poate. Zephram, vine şi Edward cu noi diseară?

— Nu l-am întrebat. Vrei să mergi la o petrecere?

— Nu ştiu ce să zic, sunt cam obosit.

Zeph a ridicat o bucată de piatră vulcanică de pe un teanc de hârtii şi a scos un plic mititel şi deschis la culoare.

— Îl mai ții minte pe Joe Fabrikant din liceu?

— Fabrikant? Edward s-a încruntat încercând să-şi amintească. Cred că da. Unul blond, genul adolescentin.

— Lucrăm ceva pentru rețeaua lui de intranet, a spus Caroline şi s-a aşezat în poala iubitului ei. Chestii care țin de baza de date. Tipul e un vizionar.

— Face tone de bani, a precizat uriaşul. El reprezintă marea poveste de succes a clasei noastre.

— E genul de persoană perfectă din punct de vedere genetic. Arată ca un zeu scandinav.

Zeph a împins plicul spre Caroline, care s-a aplecat înainte şi i l-a pasat lui Edward. Înăuntru era o cartolină cu o invitație la o petrecere.

— Cred că habar n-are cine sunt, a precizat tânărul.

— De fapt, ne-a rugat să te invităm.

— Serios? Asta era cam ciudat.

Zeph a ridicat uşor din umeri a nepăsare.

— Nu eşti un necunoscut. Presupun că a auzit despre plecarea ta la Londra. Te ține minte din

şcoală.

Caroline s-a aşezat la tastatură şi a început un nou joc din seria *Aventura.*

— Vino şi tu, i-a zis Zeph, o să fie băutură la liber şi poţi să te pui bine cu persoane influente, iar alea neinfluente or să încerce ele să se dea bine pe lângă tine. O să fie distractiv.

Edward n-a răspuns. Amicul lui avea dreptate. În orice altă seară din ultimii patru ani, dacă i s-ar fi propus aşa ceva, ar fi acceptat pe loc invitaţia. De ce nu şi acum? S-a gândit la oamenii care aveau să fie acolo – pe unii îi ştia bine, pe alţii doar şi-i amintea, cum era cazul lui Fabrikant, iar pe restul nu-i cunoscuse niciodată, dar le intuia caracteristicile profunde ale sufletelor, trase la indigo, aşezate ordonat unele peste altele şi bine verificate.

Era cald, aşa că şi-a scos haina şi a pus-o cu grijă pe spătarul scaunului. Apoi a luat o gură de bere. Pe ecranul calculatorului, pătratul galben al lui Caroline tocmai trecuse de intrarea într-un coridor blocat de o dungă neagră.

— Se poate trece pe acolo?

— Nu. E un câmp de forţă. *Verboten*[3]*!*

Se afla acum în curtea unui castel întunecat, în faţa grilajului de la intrare. Trei dragoni cu feţe de raţă, unul roşu, unul galben şi altul verde o vânau, alergând-o în cerc. Ea îi aţâţa, rămânând însă în afara zonei lor de acţiune, dar după ceva vreme a calculat greşit şi s-a trezit înhăţată de dinţii dragonului roşu. Pătratul s-a oprit, a tremurat o clipă de spaimă, apoi s-a auzit zgomotul puternic

[3] „Interzis” – în limba germană în original (n. tr.).

făcut în timp ce aluneca în jos pe gâtlejul fiarei, până în stomac.

— Ghinion, bătrânico, a zis Zeph.

S-au uitat la ecran într-o linişte mormântală. În mod absurd, probabil printr-o eroare a programului, ceilalți dragoni păreau să nu fi înțeles că pătratul era distrus şi continuau să zboare în cerc, urmărind acum stomacul dragonului roşu. Liliacul negru a intrat pe ecran din colțul de sus, stânga. Din cealaltă parte a apartamentului s-a auzit muzică. Părea să fie melodia *Smoke Gets in Your Eyes.*

— La naiba, a ajuns la colecția noastră de CD-uri.

— Aşteaptă puțin, se mai întâmplă, i-a răspuns Caroline.

Liliacul a zburat în diagonală, aparent fără ca zidurile să-l deranjeze în vreun fel. A făcut câteva ture prin cameră, apoi a schimbat direcția în mod intenționat şi, fără să-şi încetinească zborul, l-a înşfăcat pe dragonul roşu şi a dispărut cu el. Pătratul a plecat şi el odată cu ei, fiind încă în stomacul dragonului, iar camera s-a deplasat în direcția lor. Liliacul zbura şovăitor străbătând labirinturi, castele, coridoare şi camere secrete. Era ca o stafie care bântuie la o petrecere ciudată, cu o viteză incredibilă, ca într-o călătorie amețitoare până în cele mai misterioase colțuri ale universului.

Brusc, Edward şi-a dat seama că se simte epuizat. Zeph şi Caroline, oricât de mult ar fi ținut la el, erau nişte ciudați şi deja începea să fie prea mult pentru el. Oricum, trebuia să treacă pe la birou şi să lămurească problema cu familia Went, şi pentru

asta trebuia să-l mai găsească pe şeful lui. S-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec.

— Te conduc. Zeph s-a ridicat cu o mişcare greoaie, izbind cu putere salteaua de perete.

Edward l-a urmat spre hol. Au trecut prin sufrageria micuță şi întunecată. În aer plutea mirosul puternic şi nefamiliar al unei mirodenii folosite în bucătăria indiană, care venea probabil de la restaurantul de peste drum. Aici se afla biroul lui Caroline, în care dosarele şi cărțile erau împrăştiate peste tot.

— Stai puțin, şi-a amintit Zeph şi s-a repezit înapoi spre hol de unde s-a întors cu un plic mic şi pătrat strâns cu şnur roşu.

— Asta e pentru tine.

Edward a desfăcut şnurul cu grijă, l-a deschis şi a deşertat conținutul în palmă. Era un CD.

— Îmi pare rău, n-am avut carcasă, s-a scuzat Zeph.

Tânărul bancher s-a uitat cu atenție la suprafața ca de oglindă a discului. Şi-a surprins o clipă chipul reflectat în ea, cu un halou de lumină ca al unui sfânt medieval şi străluciri prismatice. L-a întors. Nu scria nimic pe el.

— Ce e?

— Ceva care să-ți umple timpul, i-a răspuns prietenul lui. Ți l-am copiat cu mâna mea.

— E muzică?

— E un joc.

— Un joc pe calculator? a întrebat Edward cu un sentiment de sfârşeală. Ceva în genul Tetris?

Zeph a aprobat din cap, spunând:

— Artistul mi-a arătat în mare despre ce e vorba. E fascinant.

Tânărul s-a străduit să pară entuziasmat.

— Cum se numeşte?

— N-are un nume. Unii îi spun MOMUS, dar n-am idee de ce. Este considerat un proiect deschis. Adică la realizarea lui au colaborat, prin internet, mai multe persoane. Încearcă-l. E un loc unde poți să evadezi, dar creează dependență.

— Super. Mulțumesc mult.

Edward a pus CD-ul la loc, ținându-l între degetul mare şi arătător ca pe o insectă moartă, şi a legat iarăşi şnurul, cu delicatețe. Prefăcându-se că nu-i observă dezamăgirea, Zeph i-a întins mâna, puțin timid, iar Edward i-a strâns-o:

— Oricum, felicitări. Avansare fericită! Te sun după petrecere. Încearcă să te bucuri de schimbare. Doar n-o să fie sfârşitul lumii, i-a spus el adunându-şi tot optimismul de care era în stare.

Când a ajuns afară, în stradă, se însera. Apartamentul lui Zeph şi al lui Caroline se afla în West Village, în apropiere de parcul Washington Square. Edward a luat-o pe Sixth Avenue şi apoi la dreapta, spre cartierul select al oraşului. Se simțea obosit şi ciudat de pasiv. Să se ducă spre birou? A hotărât că nu. Era prea obosit. O să sune a doua zi de dimineață.

Soarele cobora spre apus, dar dogoarea amiezii nu dădea nici un semn că s-ar domoli. Tânărul a respirat adânc. În aer se simțea un miros greu, dar

deloc neplăcut, specific New Yorkului: fum de la vânzătorii stradali care te îmbie cu deliciosul *gyro*[4] amestecat cu vaporii care ies de la metrou, cu aroma a un milion de ceşti de cafea şi cu mireasma delicată emanată de copertele lucioase ale miilor de reviste a câte cincisprezece dolari bucata. O echipă de filmare se instala pe un trotuar aglomerat, desfăşurând cabluri electrice negre şi groase, scoase din carele albe afară, în stradă. Trei mese pliante erau aşezate într-o parte, pline cu salată cu paste şi legume şi de cutii cu sucuri dietetice, toate acoperite cu folie de plastic. Echipa împrăştiase pe trotuar spumă albă, pe post de zăpadă, pentru realizarea unui cadru dintr-o zi de iarnă. Absurdul unei asemenea scene pe o arşiță ca aia i-a generat lui Edward un sentiment straniu de incoerență, de destrămare.

Pe Fourteenth Street a făcut cu mâna unui taxi. Şoferul nu i-a răspuns când a rostit destinația – numele trecut pe licența de conducere părea mai degrabă chinezesc –, dar a părut să înțeleagă. Telefonul mobil a început să sune. Era din nou Andre. N-a răspuns. Tapițeria neagră a taxiului era atât de peticită, încât din ea rămăsese mai mult adezivul decât vinilul, dar se păstrase moale şi comodă, iar scaunul era confortabil. S-a luptat cu tentația de a închide ochii şi a se abandona puțin în voia somnului. Privea prin geam cum muchiile fațadelor din Chelsea se transformă în înălțimile strălucitoare din metal şi sticlă din mijlocul oraşului, metamorfozându-se apoi în griul-verzui al

---

[4] Fel de mâncare specific grecesc, din bucăți de miel fript cu felii de ceapă şi roşie, înfăşurate într-un fel de lipie (n. tr.).

Central Park, cu peisajele lui vălurite şi cu podurile nebuneşti în stil victorian, construcții complicate şi sfărâmicioase din cărămidă, udate de urină.

Poate era din cauza berii pe care o băuse la Zeph, dar se simțea cu adevărat zdrobit, sfârşit, stors de energie. Lucrase prea mult în aceste ultime luni – se îngropase în muncă, se bălăcise în ea, se înfruptase din ea câte şaizeci, şaptezeci, optzeci de ore pe săptămână. Şi, cu cât lucra mai mult, cu atât avea mai multe de făcut şi întotdeauna descoperea că nu-i dispăruse cheful, că mai era loc în stomac să îngurgiteze încă puțin. Singura piedică era timpul care îl presa, dar asta se putea rezolva oricând cu câteva ore de somn în minus. În fiecare seară când potrivea ceasul de la radio calcula la cât ar mai putea renunța, ca un scufundător care face planul pentru o coborâre periculoasă în timpul nopții, luând în calcul presiunea, estimându-şi rezistența şi raționalizându-şi cu precizie rezervele prețioase.

Imagini din timpul ultimelor şase luni i se buluceau în minte, ca şi cum câmpurile de forță care le ținuseră până atunci în frâu ar fi dispărut dintr-odată sau ar fi cedat. Oraşul întotdeauna la crepuscul; fața neatrăgătoare a subalternei, mereu acolo când ajungea el dimineața; scaunul confortabil, din piele, de la birou; ochiul roşu parcă acuzator al căsuței vocale de e-mail, uitându-se la el ca Ochiul cel Rău; strângerile de mână puternice ale avocaților; telefonul care suna oriunde şi oricând – în timp ce se bărbierea, când era la film, în cabina de toaletă de pe aeroportul La Guardia. În ultima vreme, începuse să vadă iconița de la e-mail

clipocind în colțul din dreapta sus de pe ecranul computerului şi atunci când nu se afla la birou, făcându-l să-şi scuture capul ca un nebun, ca să alunge viziunea. Cam de trei sau patru ori pe lună trebuia să lucreze toată noaptea şi făcea gimnastică pe covor ca să rămână treaz până la şase dimineața, simțindu-şi muşchii pieptului vibrând de atâta cofeină şi fălcile încleştate ca ale unui robot. Lua o maşină spre casă în liniştea lugubră dinaintea zorilor, simțindu-se amețit de parcă ar fi primit o lovitură în cap. Odată ajuns, urca scările şi făcea un duş, încercând să se convingă că se simțea bine, că era gata de plecare, şi-şi punea o cămaşă curată. Îşi aşeza cravata în bucătărie, sprijinit de soba încă nouă – nu deschisese niciodată gazul –, când vedea maşina companiei luând curba şi lansând în aer nori de aburi albi din țeava de eşapament în aerul proaspăt al dimineții, aşteptând să-l ducă înapoi la birou pentru şedința de la ora şapte şi jumătate.

Edward a tresărit din somn când şoferul chinez a oprit în fața clădirii unde locuia el. Cu greu a reuşit să scoată portofelul din buzunarul pantalonilor. Era atât de obosit că simțea că ar fi putut să adoarmă în orice moment, chiar şi acolo, în mijlocul trotuarului. Pentru un timp a bâjbâit aiurea la uşa de la intrare cu cheia de la birou şi apoi a găsit-o pe cea potrivită. Era cât pe ce să leşine. În cele din urmă a reuşit să intre, a urcat scările şi a încuiat uşa în urma lui. Nici măcar nu s-a mai dus la baie. S-a trântit, pur şi simplu, pe canapea, cu fața în jos.

3

Crescând în Maine, Edward nu visase să devină bancher sau ceva de genul ăsta. Nu fusese genul de copil care să-şi propună clar ce să devină când se face mare, adică doctor, pompier sau astronaut cu vreo misiune specială. Când se gândea la copilărie – ceea ce nu se întâmpla prea des –, se vedea privind cum se aşezase zăpada pe gardul unui portic, într-o după-amiază târzie, urmărindu-i linia perfectă, ca a unei diagrame, curbată uşor în locul unde se ridica puțin spre colț, şi întrebându-se dacă nu cumva şcoala va fi închisă a doua zi.

Familia lui locuia într-o veche casă vopsită în alb, construită în stil victorian, cu o fâşie subțire de gazon în față şi un leagăn din cauciuc în spate. Părinții lui fuseseră hippie, de orientare comunistă, fără vreun apetit special pentru viața la fermă, şi când au revenit cu picioarele pe pământ erau deja aşezați la casa lor, la marginea suburbiei care înconjura Bangorul, un vechi oraş cu clădiri din cărămidă, despărțindu-l de imensitatea rece a pinilor din spate.

Bangor fusese în secolul al XIX-lea capitala cherestelei, decăzând apoi din cauza vremurilor grele. Era nevoie de multă zăpadă ca să se întrerupă cursurile dar, din fericire pentru Edward, în acele locuri ningea mult. Dacă începea înainte să meargă la culcare – şi cu cât începea mai târziu, cu atât îi creşteau şansele –, avea să rămână treaz ascultând tăcerea zăpezii. După ce părinții lui adormeau, avea să aprindă o lanternă în dreptul ferestrei şi să

urmărească fiecare fulg strălucind când trecea prin dreptul razei de lumină, pierzându-se apoi în imensitatea albă a peluzei. Se uita cu ochii mari şi febril în noaptea fără lună, încercând să măsoare frecvența cu care cădeau fulgii şi consistența lor, ținând cont de temperatură, umiditate şi viteza vântului, înălțând rugăciuni fără cuvinte, dar înflăcărate către administratorul şcolilor. De obicei se trezea în sunetul plugului pentru deszăpezire care scotea scântei portocalii din asfalt, în timp ce croia drum pe stradă, urmat, la câteva minute, de huruitul sărăriței care arunca şi nisip, îngropându-i speranțele în amestecul de mâzgă şi sare împrăştiată.

Crescând în acest peisaj în alb şi negru, cu pământul acoperit de zăpadă din octombrie până în mai, faptul că Edward a dovedit un talent special pentru jocul de şah este explicabil.

Odată, în timp ce se afla în maşina condusă de mama lui, pe drumul care dura cinci ore, spre Boston, unde mergeau în vizită la rude, tatăl i-a explicat în zece minute principiile jocului, pe o tablă magnetică în miniatură, trecând-o de mai multe ori dinspre locul din față spre bancheta din spate a maşinii. Edward l-a pus în dificultate de la primul joc, pe al doilea l-a câştigat şi de atunci n-a mai pierdut niciodată în fața lui. Avea doar şapte ani. În următorii cinci şi-a petrecut fiecare weekend – toate sâmbetele şi cele mai multe dintre duminici – la un club de şah din Camden, o clădire odată grandioasă, dar acum dărăpănată, care mirosea a tapet jupuit şi a tapiserie veche făcută din păr de cal. Locul era plin

de băieți enervant de precoce, ca Edward, sau de bătrâni melancolici, printre care doi emigranți ruşi care mormăiau în barbă *Bozhe moi*[5]*!* Şi *Chyort vozmi*[6]*!* când Edward le captura caii sau le amenința turnul.

La doisprezece ani, lua zilnic lecții de la un profesor educat la Bowdoin. Fusese la campionate de şah la Boston şi la New York şi, odată, de-a dreptul palpitant, la Londra. Avea un titlu național şi un raft întreg, la el în dormitor, plin cu trofeele obținute la concursuri. Simpla lui apariție – deja înalt, palid ca un arhiepiscop, cu chipul rigid şi de nepătruns în timpul jocului – inducea spaima în inimile adversarilor mai mici decât el.

La treisprezece ani, l-a pierdut. Darul special al lui Edward a dispărut ca o ceață, când s-au lăsat zorii aspri ai pubertății, fără durere şi aproape peste noapte. Deşi, mai târziu, refăcea cu uşurință traseul prin coridoarele luminoase ale minții, uşile înspre edificiul secret rămâneau închise, cheița de argint se pierduse, poteca fusese năpădită de buruieni, iar drumul era imposibil de aflat din nou. A început să piardă locuri în clasament, iar meciurile lui au devenit o serie de concesii jalnice. Uneori, observa în ochii părinților o întrebare rămasă nerostită: Oare ce se întâmplase cu fiul lor genial?

Dar, în ciuda lacrimilor şi a privirilor lor perplexe, în adâncul inimii Edward nu suferea că-şi pierduse darul. Dispăruse la fel de misterios precum apăruse. Îi lipsea, dar îşi dădea seama că nu-l simțise

---

[5] „Dumnezeule mare!” – în limba rusă în original (n. tr.).

[6] „La naiba!” – în limba rusă în original (n. tr.).

niciodată ca fiind în totalitate al lui, nici când se afla în frunte. Întotdeauna se simțise doar un fel de gazdă, ca şi cum l-ar fi avut în custodie pentru o vreme, atât şi nimic mai mult. Nu era amărât. Îi dorea tot binele, oriunde l-ar fi purtat acum aripile lui nevăzute.

Desigur că existau momente când privea cu nostalgie înspre vremurile când fusese un copil-minune. În anii care au urmat, s-a surprins de multe ori încercând iar şi iar să regăsească sentimentul acela al stăpânirii desăvârşite, fără efort, acea siguranță şi seninătate în fața tablei de şah pentru care devenise celebru, sentimentul că el era special şi că lui îi erau destinate lucruri extraordinare. L-a căutat peste tot, în timpul şcolii, în sport, în sex, în cărți şi chiar, mult mai târziu, în munca de la Esslin & Hart.

Nu l-a mai găsit niciodată.

Când Edward s-a trezit şi-a dat seama că încă zăcea pe canapea. Afară era întuneric. S-a ridicat şi şi-a desfăcut cravata, care era boțită din cauza poziției în care fusese prinsă sub el ore întregi. O lumină slabă şi rozalie, venind de la becurile de pe stradă, intra prin cele două ferestre din față. Apartamentul era lung şi îngust, ca majoritatea celor aflate în clădirile din Upper East Side. Situat la ultimul etaj, era, de fapt, o singură încăpere mare, mai mult sau mai puțin... În față era camera de zi, transformată treptat în birou, care dădea într-o bucătărie ca un canal îngust, iar în spate se aflau un dormitor slab luminat şi o baie disproporționat

de somptuoasă. Şi-ar fi permis o casă de două ori mai mare, dar nu avusese niciodată timp să caute. Şi, la urma urmei, la ce-i trebuia? Petrecea atât de puţin timp acolo! Aparatul de aer condiţionat se defectase vara trecută şi încă nu se deranjase să-l repare.

Ceasul arăta ora nouă şi patru minute, în linii subţiri şi roşii. Edward s-a ridicat şi a mers spre birou prin întuneric, desfăcându-şi nasturii cămăşii albe cu o singură mână. Era prea devreme ca să se culce, dar nu era prea sigur că voia să mai rămână treaz. Căscând cu putere, şi-a luat haina de unde o aruncase pe jos şi a simţit în buzunarul interior forma rigidă a darului de la Zeph. L-a scos şi s-a uitat la el.

Pe spate, amicul lui scrisese cu litere mari:

PENTRU EDWARD, CARE ARE ATÂT DE MULT TIMP

A scos CD-ul, lăsându-l să-i lunece în palmă. Nu era nimic scris pe el şi a trebuit să ghicească apoi cum să-l introducă în computer. Când l-a înclinat înspre lumină, două curcubeie au ţâşnit hârjonindu-se dinspre centrul lui.

Tânărul a oftat. Avea un coleg pe nume Stewart, cu câţiva ani mai mic decât el, dar nu mai era copil, care avea la birou o consolă de jocuri portabilă. Era dependent şi se juca în mod constant, chiar şi în timpul întâlnirilor, când vorbea la telefon, lângă automatul de apă sau pe bancheta din spate a unei limuzine. La birou circulau multe glume despre Stewart şi consola lui portabilă, dar lui Edward i se

părea stânjenitor. Îi displăcea de-a dreptul expresia de pe fața lui Stewart în timp ce se juca – privirea fixă şi gura căscată –, ca a unui idiot care încearcă să găsească rezolvarea unei probleme de matematică. Edward jurase că, dacă vreodată mai tânărul lui coleg va scoate consola în fața unui client, o s-o arunce pe fereastră.

Acum însă nu avea de ales: trebuia măcar să arunce o privire în jocul ăsta. Poate că Zeph o să-l întrebe. S-a îndreptat spre birou şi a apăsat pe butonul computerului. A căscat şi s-a întins în timp ce aştepta ca sistemul să se pună în funcțiune şi apoi a introdus CD-ul. Un program care se autodenumea „imthegame.exe” a cerut permisiunea să se instaleze. A acceptat. Au trecut câteva minute bune până când programul a copiat serii interminabile de fişiere în calculatorul lui, instalându-se comod, ca la el acasă. Când a terminat, pe ecran a apărut un nou shortcut. A făcut dublu-click pe el.

Monitorul s-a înnegrit dintr-odată, iar difuzoarele au trosnit şi s-au oprit. Din hard s-a auzit un huruit înfundat, asemănător cu sunetul pe care-l scoate găina în cuibar când ouă. Un minut nu s-a mai întâmplat nimic. Edward s-a uitat din nou la ceas. Era ora nouă şi jumătate. Încă mai avea timp să se răzgândească în legătură cu petrecerea de la biroul lui Joe Fabrikant, dacă avea chef. Lampa de birou desena o insulă de lumină în apartamentul întunecat. Şi-a sprijinit capul pe mână.

Apoi computerul s-a trezit. Litere mici şi albe au apărut pe ecran, proiectate pe un fundal negru.

UN SINGUR JUCĂTOR SAU MAI MULŢI?

Edward a făcut click pe **UNU.** Cuvintele au dispărut.

ALEGEŢI DINTRE:

- **BĂRBAT**
- **FEMEIE**

A clipit. Începea să capete o tentă personală. A cochetat puțin cu ideea de a minți, dar a ales categoria **BĂRBAT.**

ALEGEŢI DINTRE:

- **PĂMÂNT**
- **MARE**
- **RÂU**

A ales **RÂU.**

ALEGEŢI DINTRE:

- **UŞOR**
- **MEDIU**
- **GREU**
- **IMPOSIBIL**

Era în vacanță, doar. A ales **UŞOR.**

ALEGEŢI DINTRE:

- **SCURT**
- **MEDIU**
- **LUNG**

Click pe **SCURT.**

CD-ROM-ul a lucrat în continuare ceva vreme şi apoi nu s-a mai auzit nimic. Ecranul a rămas negru pentru atât de mult timp, încât Edward începuse să se întrebe dacă nu cumva programul s-a blocat. Tocmai voia să iasă din el, când a auzit că unitatea lucra din nou. A ezitat o clipă cu mâinile pe tastatură. Ecranul s-a luminat.

Inițial, Edward a crezut că are în față o fotografie digitală înghețată. Scena era izbitor de realistă. Părea că priveşte printr-o fereastră, spre altă lume. Lumina era verde, de jur împrejur erau copaci, o pădurice de mesteceni zvelți şi de plopi tremurători peste care apunea soarele. O adiere uşoară a mişcat frunzele. În spatele perdelei delicate de copaci se vedeau câmpul deschis şi iarba verde.

A încercat mouse-ul ca să vadă ce se întâmplă. Perspectiva s-a mutat atunci ca la o cameră de filmat. L-a mişcat uşor, cu grijă, înapoi, ca să vadă ce se întâmplă, şi s-a trezit în fața unei poteci acoperite cu frunze. Apoi a revenit, îndreptându-l spre cer. Era senin şi un singur norişor pufos se pierdea în albastrul infinit ca o picătură de lapte într-o piscină plină cu apă.

Brusc, şi-a dat seama că Zeph nu l-a mai sunat în legătură cu petrecerea la care ar fi trebuit să se ducă. Oricum, nu mai ştia adresa. Acum, probabil

că erau acolo cu toții şi stăteau de vorbă pe jumătate beți. S-a ridicat şi s-a dus spre bucătărie să-şi toarne un pahar cu vin roşu şi rece dintr-o sticlă aproape goală, pe care a scos-o din frigider şi apoi s-a întors la birou. Vinul rece îi făcea bine în zăpuşeala din jur.

Era ceva ciudat cu jocul ăsta. Imaginile erau de o limpezime perfectă, fără vreo urmă de rigiditate ca la cele din desenele animate. Culorile erau extrem de reale, ca în cazul unui peisaj plin de verdeață surprins cu câteva secunde înaintea unei furtuni, iar detaliile păreau incredibile. Concentrându-se asupra unei ramuri, a observat că pe una dintre frunze era un mic semicerc imperfect, agățat de margine. Nu mai părea doar un film ci, mai degrabă, opera unui mare maestru al picturii, care prinde viață.

Paharul de vin s-a aburit din cauza diferenței de temperatură. S-a uitat la ceas. Era aproape ora zece.

Edward tocmai se hotărâse să rămână acasă în acea seară, când a observat ceva alb, pătrățos, pe podea, lângă canapea. Un plic. Se pare că cineva îi făcuse vânt cu mâna pe sub uşă, suficient de tare cât să-l facă să alunece câțiva metri prin cameră. Era gros, cu numele şi strada lui scrise de mână. I-a părut uşor familiar şi imediat şi-a dat seama de ce. Înăuntru era o invitație la petrecerea lui Fabrikant.

— La naiba! a spus cu voce tare.

Cum reuşiseră să intre în clădire? S-a mai uitat puțin la invitație şi pe urmă a lăsat-o pe masă, întorcându-se la ecranul computerului.

Copacii şi crengile trosneau în jurul lui de parcă

îşi croia cu adevărat drum printre ele. Când a ieşit la lumină şi-a dat seama că se afla la marginea unei râpe abrupte care se căsca în fața lui iar jos, departe, se vedea un râu larg. Apa era gri ca oțelul proaspăt lustruit şi clipocea uşor. Soarele atârna deasupra râului ca o roată aurie şi luminoasă, proiectat pe un cer albastru pe care nori albi şi pufoşi alergau cu o viteză nefirească.

Apoi, de lângă malurile râului porneau coline verzi line, precum terenurile de golf, întrerupte din loc în loc cu petice de păduri întunecate. În aval, un pod de piatră uriaş se întindea peste vale. Când s-a uitat în jos, şi-a zărit picioarele: pantofi negri din piele şi pantaloni de stofă maronie. În apropiere, chiar în vârful stâncii, era un singur stâlp de lemn, marcat de trecerea vremii, de care era agățată o cutie poştală. În cutie se vedeau un plic simplu şi alb, un revolver şi o clepsidră de argint. Instinctiv, a ştiut că obiectele fuseseră lăsate în acel loc special pentru el.

A pornit într-acolo, dar ceva din marginea ecranului i-a atras privirea şi, fără să se gândească, s-a întors din drum şi s-a îndepărtat de malul stâncos.

Ecranul desfăşura o întreagă lume dinaintea lui: ceruri albastre, râul argintiu, pereți de stâncă roşietici şi, din nou, ceruri albastre. Brusc, se prăbuşea. Era atât de prins de joc, încât corpul i-a reacționat într-un acces de panică, în gât a început să simtă junghiuri, iar urechile să-i țiuie. Înainte să lovească apa a recunoscut din nou sclipirea puternică a soarelui, apoi lumina s-a schimbat,

devenind slabă şi încețoşată, un amestec de maroniu cu verde şi cu gri. Trupul îi cobora uşor spre fundul râului, purtat dintr-o parte în alta ca o frunză în vânt, până când s-a oprit şi a rămas pe spate, privind către suprafața unduitoare şi strălucitoare.

A apăsat câteva taste. Nu s-a întâmplat nimic. Apoi perspectiva a început să se modifice încet. Acum putea să vadă puțin din nisipul de pe fund, ceva din vegetația verde şi lipicioasă, din lucirile de deasupra lui. Un peşte cenuşiu de apă dulce – poate un păstrăv – a înotat în direcția lui, obturând pentru o clipă lumina soarelui filtrată prin apă. Atunci şi-a dat seama că este mort.

În apartament era linişte. A făcut o încercare şi a apăsat o altă tastă. Ecranul s-a limpezit.

Acum era din nou în pădure şi o putea lua de la început. Se simțea o adiere uşoară. Cerul era albastru. Iar el era viu.

4

A doua zi, Edward s-a trezit târziu. Îl durea capul. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că rătăcea prin peisajele înverzite ale jocului, printre coline, pajişti şi păduri, manevrând tastele şi căutând indicii. La un moment dat, vinul se terminase şi începuse să-şi toarne dintr-o sticlă nişte coniac de struguri, pe care Zeph şi Caroline i-l aduseseră cu un an în urmă, când fuseseră la o conferință la Florența. Asta, pe principiul că dacă nu

amesteci băuturile n-o să fii mahmur, iar acum făcea constatări în lumina noilor evidențe…

Oare când mersese să se culce? De fapt, nu le era cu nimic superior lui Stewart şi consolei lui portabile. Atmosfera din apartament era sufocantă. Ferestrele erau toate închise şi soarele bătea cu putere. Simțea transpirația strălucitoare acoperindu-i spatele în timp ce-şi legăna picioarele. Clătinându-se, s-a dat jos din pat, a deschis toate geamurile care i-au ieşit în cale şi s-a întors la loc pe şapte cărări.

S-a uitat la ceas. Era ora două după-amiaza. A scuturat din cap. Stresul şi nopțile nedormite îi veniseră de hac în cele din urmă. Şi-a sprijinit capul în mâini. Era vineri, de asta era sigur. Într-o zi normală de lucru ar fi fost deja la serviciu de şase ore. În bucătărie şi-a turnat un pahar mare cu apă şi l-a băut pe tot dintr-o suflare, cu înghițituri neîntrerupte. Pe policioară era un măr verde, dulce şi uriaş, din care a tăiat o felie subțire cu un cuțit de inox. L-a mâncat direct de pe lamă. Era tare şi a simțit că-l dor dinții.

Avea un mesaj pe robot. Probabil că-i fusese lăsat în timpul nopții, după ce adormise.

„Edward, sunt Zeph.” În fundal se auzeau zgomote puternice, de la petrecere. „Toată lumea aici vorbeşte la telefonul mobil, aşa că eu şi Caroline ne-am gândit că ar trebui să sunăm şi noi pe cineva.” A recunoscut şi glasul lui Caroline. „Nu țip. Aşa e vocea mea.” Zeph era beat.

„Toți suntem nervoşi din cauza ta”, a continuat el. „Şi Fabrikant, şi noi, şi cam ăştia suntem – mai

sunt, probabil, şi alții pe aici, care sunt supărați, nu pot să ştiu sigur. Şi nu prea am chef să-i întreb. Acum trebuie să plecăm. Toată vorbăria asta de doi lei nu trebuie întreținută. E şi Artistul aici, ce zici de asta? Nu pot să cred că a venit. Se tot plimbă de colo-colo şi-i scoate pe oameni din minți. Mamă, ce tipă beton!”, a adăugat Zeph.

„Uite ce tocuri are”, s-a auzit vocea lui Caroline. „De ce nu şi-o fi pus picioroange?”

„O să...”

Şi mesajul se termina aici.

Edward s-a îndreptat spre baie, unde şi-a stropit fața cu apă rece. Trecuseră câteva zile de când nu se bărbierise. *Te cam laşi de izbelişte,* şi-a spus. *Noaptea trecută ai pierdut-o şi jumătate din ziua de azi s-a dus deja. Adună-te, ticălosule!* În timp ce se privea În oglindă s-a gândit că trebuia să sune la birou şi să clarifice povestea cu biblioteca familiei Went. Nu, era prea târziu pentru asta. Era mai bine să meargă acolo. Probabil că îl aşteptau deja. Şi-a amintit liniştea rece şi întunecată a bibliotecii.

Fruntea i s-a umplut de broboane de sudoare. S-a îndreptat spre baie să facă un duş, apoi s-a îmbrăcat şi a aruncat o agendă şi un pulover vechi în geanta lui de piele. N-avea de gând să-şi petreacă toată ziua acasă. Cel puțin la familia Went funcționa aerul condiționat. În drum spre uşă s-a oprit în fața computerului. Monitorul arăta prăfuit şi palid în lumina directă a soarelui. Rămăsese deschis – *screensaver-ul* desena la întâmplare munți, iar şi iar, şi pe urmă îi ştergea. Nici măcar nu ieşise din joc. Îl lăsase deschis toată noaptea.

Edward a apăsat tasta pentru spaţiu şi ecranul s-a luminat. Era viu încă. S-a încruntat. Se gândise că vreun invadator rătăcitor din spaţiu sau orice altceva îl va fi omorât până acum. Şi probabil că asta se şi întâmplase. Poate că fusese ucis deja de o mie de ori de noaptea trecută şi înviase tot de atâtea ori. Conta în vreun fel? Cum ar fi putut să afle vreodată? Deşi era începutul după-amiezii, în lumea virtuală a jocului era ora şapte seara, după cum arăta ceasul din fundalul ecranului. Printre copaci se zărea o rază subțire de lumină de la soarele care se stingea încet la apus, la jumătatea orizontului, în luciri roşii, aurii şi verzi. A înaintat spre marginea stâncii. Sclipirile soarelui în apa tumultuoasă a râului erau redate cu detalii minunate: nervuri de foc unduitoare şi tremurătoare. A rămas în picioare şi le-a privit un timp.

Unele amănunte se schimbaseră față de noaptea trecută. Scrisoarea şi pistolul din cutia poştală dispăruseră.

Şi-a amintit nişte versuri dintr-un cântec al Beatles-ilor despre frunze învolburate într-o cutie poştală. Chiar erau frunze pe jos acum – scena s-a modificat pe nesimțite, căpătând un aer autumnal. Clepsidra de argint a găsit-o tot acolo, dar era pe pământ spartă, iar nisipul galben dinăuntru sclipea prin iarba care părea puțin ofilită. Se simțea că trecuse timpul. Edward s-a uitat în jur iritat.

În aval, podul era în ruină. Traveea îi dispăruse şi unul dintre cele două picioare din piatră care îl susținuseră nu se mai vedea deloc, iar celălalt era aproape distrus. A alergat în susul apei, spre vârful

stâncii, de unde se vedea mai bine toată zona. Şi-a dat seama că s-a mişcat repede şi uşor în lumea jocului, alunecând pe deasupra pământului într-un fel de plutire ciudată, mult mai rapidă decât ar fi reuşit el sau oricine altcineva în lumea reală. Părea că podul se învechise, fusese măcinat, se înclinase şi, în cele din urmă, se prăbuşise sub apăsarea anilor. Cum se putea să fi trecut atât timp? O fâşie de spumă a măturat baza turnului încă nedistrus. Când s-a apropiat, a auzit sunetul slab şi grăbit al apei agitate. O parte din piatra lucrată în chip de leu încă mai rezista, încovoiată la baza turnului.

Cum se putea ca podul să se fi deteriorat atât într-o singură noapte? Şi care era misiunea lui? Să-l facă la loc? Asta să fi fost scopul jocului? A alunecat uşor pe lângă un dig abrupt şi a ieşit apoi la capătul drumului, apropiindu-se cât de mult a avut curaj de locul unde marginea măcinată de vreme se înclina brusc. Curenții de apă se întâlneau la baza pilonului în valuri grele, ca de sticlă groasă. Nu se auzea nimic altceva decât sunetul apei tulburate şi cel al greierilor. Un mic vas plutea pe râu, absurd de liniştit, lăsând în urmă, pe albastrul întunecat al apei, o dungă albă în formă de V. Dinspre el a răsunat clinchetul limpede al unui clopoțel de argint.

A apăsat tasta Escape ca să vadă dacă poate ieşi din joc, dar nu s-a întâmplat nimic. A încercat Ctrl+Q, apoi Alt+F4 şi pe urmă Ctrl+Alt+Delete. Tot nimic. S-a gândit că o fi salvat o copie a jocului în desfăşurare.

— La dracu'!, a zis Edward cu voce tare.

Poate că soluția ar fi din nou sinuciderea. A coborât până la marginea drumului. Era nepavat, o potecă din pietriş alb cu smocuri de iarbă crescute pe mijloc. Se simțea puțin ciudat să încerce intenționat să se ucidă, dar după o clipă de ezitare s-a dat înapoi câțiva paşi, ca să-şi ia avânt, şi s-a aruncat în gol. De data asta n-a mai făcut nici un salt, a căzut pur şi simplu – un moment de tăcere, pe urmă o plutire lină prin aerul înserării şi scufundarea în apa întunecată.

În loc să se ducă la fund, trupul i-a revenit la suprafață. Imaginea îi luneca în sus şi-n jos şi s-a simțit purtat de curent. Nu se scufunda. A încercat să forțeze lucrurile, dar nu şi-a dat seama ce ar putea face. Trupul lui se încăpățâna să plutească la suprafață.

— Mori odată, ticălosule! a spus el cu sufletul la gură. După un timp s-a plictisit să tot încerce să se înece.

Se lăsa noaptea. A înotat înspre baza unicului pilon rămas şi s-a cățărat pe el. Undeva, în zare, se distingea vag, aproape confundându-se cu linia țărmului, vasul de mai devreme, pierdut în depărtare.

Deşi scrisul de pe pupa era indescifrabil acum, lui i s-a părut că zăreşte cuvântul MOMUS.

O maşină de gunoi bloca strada destul de îngustă pe care locuia familia Went, aşa că taxiul l-a lăsat undeva, la colțul străzii. O femeie cu fața aspră vindea nişte numere jerpelite din revistele *Penthouse* şi *Oui,* decolorate de soare şi bătute de ploi, expuse

pe o masă pliantă. Era o arşiță cumplită, iar tot oraşul se transformase într-un cuptor de ciment. Soarele se răsfrângea dureros dinspre ferestrele apartamentelor şi din oglinzile laterale ale maşinilor. Chiar şi trotuarul lucea atât de puternic, încât nu te puteai uita în jos. A intrat direct, fără să-i arunce portarului nici o privire. Acesta a strigat după el cu jumătate de voce:

— Intrați!

După lumina puternică de afară, Edward s-a simțit orb în bezna din vestibul şi şi-a julit fluierul piciorului într-o măsuță de cafea. Aerul mirosea a piele tăbăcită şi a plante uscate. Prin întuneric şi-a croit drum spre lift şi a pescuit din buzunar legătura de chei pe care i-o dăduse Laura. Una s-a potrivit cu uşurință în orificiul rotund de lângă butonul pentru etajul şaptesprezece. Uşile s-au închis huruind.

Edward spera că n-o să fie nimeni acasă şi c-o să se poată strecura în sus, pe scări, fără să fie nevoit să stea de vorbă cu cineva. Îl durea zona julită de la picior.

Un hasid mai în vârstă a urcat la nouă, duhnind a transpirație, şi a coborât la etajul zece. Pe măsură ce se apropia de etajul douăzeci şi trei, creştea în el un presentiment straniu că uşile se vor deschide spre nicăieri, că în spate va fi un perete alb sau vidul. Când a ajuns a descoperit totuşi din nou antreul cu oglindă. Nimic nu se schimbase între timp, iar femeia de serviciu dădea cu aspiratorul pe covorul oriental din fața uşii de la intrare.

Laura nu se vedea nicăieri. A traversat camera

din față şi apoi salonul gol şi elegant cu spațiile fantomatice unde fuseseră atârnate tablouri, până când a pătruns în firida cu scara în spirală. Sunetul aspiratorului a rămas undeva în urmă. Pe scara de metal pantofii produceau un zgomot uşor. De data asta, uşa din vârful scărilor s-a deschis imediat, iar el a închis-o cu putere. Când a intrat în bibliotecă s-a simțit de parcă ar fi pătruns într-o sală de teatru într-o după-amiază de vară. Aceeaşi răcoare întunecoasă, aceeaşi atmosferă de aşteptare calmă. A respirat adânc. Aerul era umed şi rece şi îi dădea senzația unui prosop răcoros aşezat pe fruntea lui încinsă. În condițiile astea perspectiva petrecerii unei lungi după-amiezi făcând o muncă liniştită, asiduă şi nu foarte solicitantă îi părea extrem de plăcută. A străbătut încăperea uriaşă îndreptându-se spre masă încet, savurând liniştea şi singurătatea. Totul era aşa cum îl lăsase. Volumul greu învelit în piele pe care-l scosese cu o zi în urmă rămăsese la locul lui pe masă, întunecat şi sobru ca o piatră de mormânt. A deschis laptopul şi s-a îndreptat spre lada cu cărți, în timp ce aştepta să pornească sistemul. Draperiile grele erau desfăcute doar cât să pătrundă o rază de lumină ce se răsfrângea pe podeaua de lemn.

Edward a luat din vârful grămezii un teanc de cărți bine împachetate şi le-a cărat pe masă. A deschis-o pe prima, un volum mic şi subțire, învelit în piele gri-verzuie şi cu ornamente din aur. *O călătorie sentimentală. Jurnalul pentru Eliza*[7] de

---

[7] În original *A Sentimental Journey Through France and Italy,* de Laurence Sterne (n. tr.).

Laurence Sterne. Pielea era atât de moale şi de fărâmicioasă, că îi rămâneau pete pe degete. Era un obiect mic şi delicat, de cel mult o sută de pagini. A deschis-o la frontispiciu şi a văzut că era tipărită în 1791.

Le-a despachetat şi pe celelalte, aruncând hârtia pe jos. *Meditație de noapte*[8]. Era de fapt o relatare în stil victorian despre descoperirea unui mamut uriaş, plină de ilustrații opulente şi aşezată lângă un tratat contemporan despre meteoriți. *Sofaua*[9], un roman franțuzesc dinainte de revoluția de la 1789, cu coperte din hârtie roz, s-a dovedit a ascunde un text pornografic – cu subtext profund revoluționar –, fiind de fapt o relatare a vieții sexuale a aristocrației franceze scrisă din punctul de vedere al unei piese de mobilier însuflețite. Un teanc de hârtii vechi şi fragile, greu de cercetat, erau legate laolaltă cu un şnur negru: manifestări religioase timpurii în America. O ediție colorată şi ieftină a cărții lui Joyce, *Poezii de doi bani fiecare*[10].

Tânărul a deschis dosarul cu instrucțiuni şi le-a urmat cât de bine a putut. A verificat paginile adăugate la începutul şi la sfârşitul volumelor. A măsurat câți centimetri are fiecare exemplar. Cu vârfurile degetelor a cercetat duritatea colțurilor şi a cotorului. A numărat fotografiile, ilustrațiile şi a

---

[8] În original The Complaint; or Night Thoughts and The Force of Religion, de Edward Young (n. tr.).

[9] În original *Le Sopha,* de Claude Prosper Jolyot de Crébillon (n. tr.).

[10] În original *Poems Penyeach,* de James Joyce (n. tr.).

căutat toate ornamentele într-un catalog care le enumera pe cele mai cunoscute, împreună cu numele şi câteva date despre tipografii care le inventaseră. A notat orice model sau inscripție – pagina albă de la sfârşitul cărții lui Sterne era plină de calcule matematice, scrise cu cerneală care în timp se decolorase, transformându-se în sepia. Apoi i-a luat ceva vreme să descifreze o semnătură de pe volumul lui Joyce. S-a dovedit că-i aparținea Anitei Loos.

Introducea fiecare volum într-un tabel pe laptop. Programul de catalogare avea un spațiu alocat separat pentru fiecare tip de informație. Nimeni din apartamentul de jos n-a venit să-l deranjeze. În bibliotecă era frig, dar puloverul vechi pe care-l adusese cu el îi ținea de cald şi-i proteja hainele de praf. Pe măsură ce se adâncea în lucru, durerea de cap i-a dispărut. Traficul din Madison era atât de departe, încât până la el nu ajungea decât o rumoare, precum zgomotul oceanului printr-o cochilie, străpunsă din când în când de câte un claxon.

S-a dus să mai ia un teanc de cărți. Un tratat juridic englez în trei volume; un ghid al Toscanei din anii '20 plin de flori de câmp presate, şi care au început să zboare dintre pagini ca fluturii; o ediție în limba franceză a lui Turgheniev care era atât de ponosită, că s-a rupt în două în mâinile lui; un catalog al societății londoneze a anului 1863. Într-un fel era aberant. Se purta cu toate cărțile astea de parcă ar fi fost nişte relicve sfinte. Nu era vorba că le-ar fi citit vreodată. Dar aveau ceva fascinant,

hipnotic, ceva care impunea respect, chiar şi cele caraghioase, precum *Tratatul iluminist despre fulgerul cauzat de albine.* La urma urmei era vorba despre date şi informații, dar nu în forma în care le folosea el de obicei. Erau fragmente de memorie non-digitale şi non-electrice, nu erau nici din silicon, ci lucrate cu migală din lemn şi cerneală, piele şi lipici. Cineva se străduise să scrie toate astea, altcineva să le cumpere, poate chiar să le citească şi, nu în ultimul rând, să le păstreze o sută cincizeci de ani în siguranță, în unele cazuri chiar mai mult de-atât, când erau atât de fragile şi ar fi putut fi distruse doar cu o scânteie. Prin asta căpătau valoare, nu-i aşa? Cele mai multe dintre ele l-ar fi plictisit din secunda în care le-ar fi deschis, deşi nu existau prea multe şanse s-o facă. Poate că asta îl atrăgea aşa puternic, priveliştea atâtor cărți pe care nu va trebui să le citească niciodată. Când răsfoise ultima oară o carte? Una adevărată, nu un roman polițist?

Un miros usturător şi parcă de umezeală se ridica uşor din toate volumele pe care le deschidea. Lista din computer se lungea cu fiecare nou articol introdus, iar Edward a pierdut noțiunea timpului. Cele mai multe dintre cărți erau englezeşti, dar erau destule şi din America sau din alte părți ale Europei, iar unele chiar de mai departe. Câteva exemplare nemțeşti erau tipărite cu litere negre şi subțiri, gotice, aşa că îi lua de două ori mai mult timp să le descifreze. Pe cele în chirilică şi arabă le-a lăsat deoparte neputincios. Un cartonaş tipărit a alunecat dintr-un volum de poezie bengaleză. L-a recuperat

de pe podea. Scria: „Împreună cu toate complimentele autorului”, iar deasupra era o semnătură indescifrabilă şi încărcată.

Când raza subţire de lumină care pătrundea prin fereastră a ajuns în dreptul mesei, s-a uitat la ceas şi a văzut că era aproape ora şase. S-a ridicat, s-a întins şi a simţit cum i se relaxează şi se îndreaptă coloana vertebrală. Două treimi din masa lungă erau acoperite cu teancuri de cărţi vechi, frumos aranjate, iar podeaua era plină cu mormane de hârtie de împachetat. Se simţea mai virtuos acum, asemenea unui călugăr medieval care şi-a încheiat penitenţa zilnică şi se putea retrage la el în chilie să savureze o bere şi o bucată de brânză tradiţională.

Mai era cartea aia despre care îi spusese Laura, scrisă de nu mai ştia cine. Îşi notase: Gervase de Langford. Ca să fie sigur, a verificat încă o dată toate intrările din ziua respectivă, dar nu era. A aruncat o privire către formele întunecate ale celorlalte lăzi care aşteptau să fie deschise şi s-a întrebat dacă va reuşi să se ocupe de ele până să plece în Anglia. Pe rafturile de pe pereţi erau câteva ghiduri şi s-a îndreptat spre ele. Erau aşezate în ordine, de la cărticele de buzunar xeroxate şi volume ieftine cu coperte din hârtie şi până la tomuri mai mari şi cataloage uriaşe cu câte zece-douăzeci de cărţi, fiecare dintre ele atât de groase, încât coperta se curbase sub propria greutate. Erau lucrări tehnice serioase: *Repertorium Bibliographicum, Gesamtkatalog der Wiegendrucke, Incunabul al Bibliotecilor Americane, Catalog cu titlurile scurte din secolul al XVIII-lea, Cartea Restauraţiei engleze.* Nu

se speria el de faptul că trebuia să cerceteze puțin. A luat de pe raft un singur volum, mai impunător, numit *Catalogul cărților englezeşti dinainte de anul 1501.*

S-a dovedit a nu fi altceva decât o colecție de fişe din diferite biblioteci, fotografiate cu meticulozitate în alb şi negru şi aşezate în ordine alfabetică, una după alta, foaie cu foaie, zeci de mii de astfel de hârtii. A făcut puțin loc pe masă în dreptul lămpii şi a deschis-o. I-a luat un minut să-l găsească, dar era acolo, exact între Gervase de Canterbury (decedat în 1205) şi Gervase de Tilbury (1160? – 1211?): Gervase de Langford (1338? – 1374?). Sub numele lui erau trei fişe, două dintre ele indicând, se pare, ediții diferite ale aceleiaşi cărți, *Chronicum Anglicanum* (Londra, 1363 şi 1366). Cea de-a treia era *Les contes merveilleux* (Londra, 1359).

În josul fiecărei fişe era o serie de două-trei litere, abrevierea indicând bibliotecile unde se aflau exemplare din carte. Cheia abrevierii era trecută într-un lung apendice de la sfârşit. După ce l-a răsfoit de câteva ori, a aflat că existau copii ale cărții *Chronicum Anglicanum* în biblioteci din New York, Texas şi Anglia. Cea din New York se afla într-un loc numit Muzeul Chenoweth al Cărților Rare şi al Manuscriselor. Şi-a notat numele, a închis computerul şi şi-a adunat lucrurile. S-a uitat în jur să se convingă că totul era în regulă şi a stins lampa de birou în drum spre scări.

Jos, vestibulul părea inundat de lumina crepusculului care colora pereții albi în nuanțe dulci de roz. Toate ferestrele fuseseră deschise şi o boare

plăcută se insinua prin camerele goale. Mai devreme îşi dorise să nu întâlnească pe nimeni, dar acum, după lunga după-amiază în care lucrase de unul singur, în linişte, era într-o dispoziție mai bună. Spera că o să dea peste Laura Crowlyk. S-a întrebat din nou dacă ea locuia acolo, dacă mânca şi dormea în casa aia. În drum spre lift a aruncat o privire printr-o uşă pe jumătate deschisă şi a descoperit un birou mic, dar în mare dezordine. Pe pereți, pe podea, pe dulapuri, chiar şi pe pervaz erau înghesuite dosare de pânză, teancuri de hârtii, bibliorafturi negre de cărți, mape bine legate, de parcă păsări gigantice şi îndrăgostite de hârtie şi-ar fi făcut acolo cuib. I s-a părut ciudat că înăuntru era şi o masă pentru calculator, dar fără vreun computer pe ea.

Edward a ezitat o clipă şi pe urmă a intrat. Ce-i în mână nu-i minciună. A luat telefonul şi a sunat la Informații unde a cerut un număr de la Muzeul Chenoweth al Cărților Rare şi al Manuscriselor. Oare mai exista? Cel care i-a răspuns l-a transferat la un alt departament şi l-a lăsat să aştepte. În timpul ăsta, a început să răsfoiască hârtiile împrăştiate pe birou: polițe de asigurare, scrisori, contracte pentru lustruirea parchetului. Erau copii pe hârtii autocopiante ale unor chitanțe pentru nişte lucrări pe computer emise pentru un anume Alberto Hidalgo.

La capătul firului s-a auzit vocea unei femei.

— Spuneți, vă rog!

Tânărul s-a interesat dacă au ceva de Gervase de Langford.

— Carte sau manuscris? l-a întrebat ea scurt.
— Carte, a răspuns. Ce altceva putea fi?
— Sunteți afiliat la vreo instituție?
— Da, la Colecția Went, a improvizat imediat.
S-a auzit un schimb de replici înăbuşit şi femeia a revenit la telefon:
— Sunteți membru al familiei Went?
— Sunt angajat.
Ceva i-a atras atenția. Laura Crowlyk stătea în prag şi se uita la el. A reacționat ca şi cum ar fi fost prins cu mâța în sac. A început să vorbească despre bibliotecă.
— Va trebui să te înscrii când mai vii, l-a avertizat femeia. Aşa că te rog să aduci o carte de identitate şi o fotografie.
— Am înțeles.
A aşezat receptorul în furcă. A urmat un moment de tăcere, în timp ce Laura Crowlyk l-a măsurat cu privirea, observându-i puloverul lăbărțat şi murdar şi fața nebărbierită. Edward a simțit că făcuse o mişcare greşită.
— Ai rezolvat? l-a întrebat.
— Am vrut să-i sun înainte să termine programul pe ziua de azi. Îmi pare rău, n-am reuşit să dau de dumneavoastră. Şi-a dat seama că mai folosise o dată scuza asta.
— Nu mă ascundeam. Femeia a intrat în cameră şi s-a apucat, ostentativ, să facă ordine pe birou, dând hârtiile la o parte. Edward şi-a luat geanta şi se pregătea să plece.
— Să nu uiți să aduci nota de plată de la Chenoweth, i-a spus. Se achită o taxă de înscriere.

Şi e destul de mare. Să-ți iei creion şi hârtie, dacă vrei să-ți notezi ceva. Nu poți să mergi cu stiloul în sala de lectură.

— Ați fost acolo?

— O dată sau de două ori. Dar nu-mi dau seama ce te-ar putea interesa.

— M-am gândit să caut câte ceva despre Gervase de Langford.

Laura a zâmbit şi i s-a văzut dantura albă, proeminentă.

— Aha.

— Apropo, deocamdată n-am găsit nimic scris de el în bibliotecă.

— O să apară, sunt sigură.

— Mai dați-mi un indiciu despre el. Nu prea ştiu ce trebuie să caut.

Femeia a ridicat uşor din umeri.

— O să-ți dai seama când o să-l găseşti.

— Sper.

A simțit că ea dorea să plece. În schimb, a încercat să prelungească puțin conversația.

— S-ar putea să fiu mai ignorant decât credeți.

— Da, nu prea înțeleg de ce nu a cerut pe cineva cu adevărat calificat pentru asta, a spus uşor iritată. Spre exemplu, pe mine. Ducesa te-a vrut pe dumneata, şi numai pe dumneata.

— Ducesa?

— Da.

A oftat, aranjându-şi părul cu o mişcare absentă, şi s-a aplecat să deschidă un sertar de la biroul plin de hârtii. I s-a părut sau chiar a simțit un vag miros de whisky în respirația ei?

— Dacă vrei indicii, atunci ia asta. A scos o scrisoare bătută la maşină şi a notat ceva de pe ea pe o hârtiuță galbenă.

— Uite titlul! E numele cărții pe care o caută ei.

— Aha. Scrisul ei era ordonat şi elegant, fiind învățat cu siguranță la o şcoală exclusivistă. Pe bilețel scria *Voiagiu înspre țeara cimerienilor*[11]. Edward a dat din cap în timp ce citea, ca şi cum ar fi fost un înțelept pentru care cuvintele aveau vreun înțeles.

— Pot să întreb de ce căutăm cartea asta?

Ea l-a privit fix, cu nişte ochi inexpresivi.

— Pentru că o vrea ducesa.

Soarele se topea în nuanțe portocalii peste New Jersey. Brusc, şi-a dat seama că erau doar ei doi în apartament.

— Proiectul ăsta e ideea ei, a continuat Laura. În caz că nu ți-ai dat seama. Voi, cu toții, cei de la Esslin & Hart sunteți ideea ei. Orice ar fi fost s-a realizat cu banii ei – nu-mi spune că nu te interesează. Şi i-ați făcut cu toții o impresie foarte bună, iar tu în mod special. Uneori mă întreb dacă nu suntem cu toții ideea ei, într-un mod mult mai complicat, metafizic. Lumea ei pare, într-un fel, mai plină de substanță decât a noastră. Cât despre carte, presupun că e valoroasă, dar nu ştiu cât de valoroasă. Mai mult de-atât n-aş putea să-ți spun, nu ştiu de ce trebuie s-o căutăm, ci doar că ea a insistat foarte mult. E puțin neobişnuit. Nu se întâmplă prea des s-o aud direct de la ea. Ăsta e unul dintre avanposturile suficient de îndepărtate

[11] În original *A Viage to the Contree of the Cimmerians*.

ale imperiului ei. Noi îl numim Ambasada Americană.

În remarca ei ironică se simțea o undă de amărăciune. Edward s-a întrebat dacă nu cumva era puțin dusă.

— O cunoşti pe ducesă, nu-i aşa? l-a întrebat ea.

— Da şi nu, a răspuns el, păstrând ambiguitatea cu bună ştiință.

— Mai bine te-ai strădui, dacă ai de gând să lucrezi pentru ea. Vorbind despre familia Went, abandonase aerul sever. Era mai degrabă unul colegial. Eu şi Blanche am fost colege de şcoală. Pentru rezultatele foarte bune, am fost promovate şi am absolvit cu un an mai devreme. Uneori, cred că pentru ea n-a fost foarte bine aşa. Era de o inteligență sclipitoare, cu siguranță, dar nu i-a fost prea uşor. Se trage dintr-o familie foarte veche. În America nimeni nu-i cunoaşte, dar în Anglia toată lumea voia să ajungă până la ea. Asta a marcat-o. A făcut-o să devină foarte timidă, să-şi piardă încrederea în unii oameni şi mult prea încrezătoare în alții. S-a uitat o clipă spre Edward. Poate e un clişeu, a continuat ea, dar chiar a dus o viață ascunsă. Cât despre Peter, l-am întâlnit doar de câteva ori, la nuntă şi la ceva timp după. Trăiesc foarte retraşi. Au o proprietate undeva, în nordul Angliei, şi rareori o părăsesc. Este uriaşă. Au cumpărat terenurile de jur împrejur, pe kilometri întregi, deşi este o zonă sălbatică în cea mai mare parte. E un parc cu căprioare.

Te pomeneşti că acum o să-i povestească despre vechiul blestem care apasă asupra familiei, ori de

câte ori era lună plină. Edward şi-a reținut un zâmbet, pentru că totul suna atât de ireal – ca nişte imagini proaste dintr-un film de groază de doi lei. Şi-a amintit de un tip pe care-l cunoscuse în liceu, un aşa-zis aristocrat. Un suedez înalt despre care se spunea că e baron. Erau înscrişi amândoi la un curs de istoria Chinei, dar baronul n-a scos nici un cuvânt tot semestrul, îşi petrecea tot timpul în spatele camerei, jucând ping-pong, de dragul fiordurilor lui îndepărtate, presupunea Edward.

— Deci l-ați cunoscut pe duce? a întrebat-o el provocând-o.

— Sigur că da, i-a răspuns. Amândoi sunt nişte oameni deosebiți. Înțeleg că el nu s-a simțit prea bine zilele astea şi că a stat mai mult în pat, iar lui Blanche nu-i e uşor. Ea e mult mai tânără decât el.

— Este?

— Da, a încheiat ea brusc. A împins hârtiile, a închis sertarul şi s-a ridicat. Tu să nu-ți faci iluzii. Nici măcar n-o s-o întâlneşti.

Edward a clipit.

— Puteți să fiți sigură că n-am nici un fel de gând în sensul ăsta, i-a spus cu toată sinceritatea.

— Foarte bine, i-a răspuns aranjând în continuare hârtiile. Să-ți spun cinstit nu-mi plac nici oraşul ăsta, nici țara asta uitată de Dumnezeu şi nici tu. Dacă o să reuşeşti şi o să-l găseşti pe Gervase, poate că ducesa se va gândi să mă cheme înapoi în Anglia. Şi nu există nimic pe lumea asta care m-ar putea face mai fericită. Atâta vreme cât proiectul o să avanseze, eu te ajut cu tot ce pot. În afară de asta, nu exişti, mă spăl pe mâini. E

limpede?

S-a uitat spre Edward, care roşise uşor. Avea pregătite câteva replici tăioase şi sarcastice, dar i-a răspuns:

— Sigur că da. Înțeleg. Mulțumesc pentru sinceritate.

Câteva minute mai târziu, în drum spre lift, şi-a dat seama că la un moment dat, în timpul după-amiezii, hotărâse că el şi nimeni altcineva o să aranjeze biblioteca familiei Went.

5

Luni de dimineață, la ora unsprezece, Edward a coborât dintr-un taxi în fața Muzeului Chenoweth al Cărților Rare şi al Manuscriselor. Era tot o zi fierbinte şi luminoasă, iar strada arăta ca o fotografie supraexpusă. Umiditatea era foarte mare. Un recipient din metal cu produse chimice aparținând unei echipe de constructori era aşezat în mijlocul trotuarului şi se auzea cum şuiera încet. Din loc în loc, suprafața metalică era acoperită cu gheață, aşa că şi-a reprimat cu greu imboldul de a-l lua în brațe.

Din afară, Muzeul Chenoweth părea dezamăgitor de banal, o construcție cu patru etaje din piatră gri-negricioasă, înghesuită între două clădiri de apartamente. La primul nivel era un magazin de haine numit Zaz. Uşa care dădea spre bibliotecă era undeva în dreapta şi pe ea se afla o plăcuță din bronz şlefuit. Deasupra ei, într-o ramă din metal cu

sticlă era un anunț referitor la o expoziție intitulată „Marginalii rare din perioada Renaşterii”. Accesul se face „numai pe bază de programare”.

Uşa s-a deschis către un coridor îngust şi întunecat. La capătul lui, o femeie cu tenul de culoarea scorțişoarei stătea după un pupitru luminat, la baza unei scări, arătând ca un maestru de ceremonii al unui restaurant.

— Vă rog să vă lăsați geanta aici, i-a spus, întinzându-i un registru să semneze.

Şovăind, Edward i-a dat servieta Hermes, iar ea a adăugat-o într-o grămadă dezordonată în colțul din spatele ei. În loc să urce, scările l-au condus în jos. Şi-a dat seama că exteriorul bibliotecii te inducea în eroare. Cea mai mare parte din ea era, de fapt, sub pământ. Când a deschis uşa de sticlă din capătul scărilor, i s-a părut că a trecut parcă prin vid într-o altă lume, unde aerul era rece, epurat, triplu filtrat, cu pereți albi şi geamuri turnate, covoare pluşate şi un sistem elaborat de iluminare indirectă. Mese pentru computere şi birouri din lemn deschis la culoare, cu fişe de bibliotecă, erau răspândite prin sala enormă, populată în exclusivitate de bărbați în vârstă şi femei tinere, care completau hârtii sau împingeau hotărâți încoace şi încolo cărucioare din lemn cu roți care scârțâiau. Înăuntru pătrundeau câteva raze de soare dar tânărul nu-şi dădea seama exact pe unde veneau. Din fericire, temperatura era cam cu zece grade mai mică decât cea de afară.

Un bărbat cu părul alb, înalt de cel mult un metru şi jumătate, i-a ieşit în cale, l-a însoțit până la pupitrul custodelui – un fel de bastion din lemn

masiv, care se întindea pe toată lungimea peretelui – şi i-a dat un pix şi nişte formulare pe care să le completeze. Pe masă trona o carte de oaspeţi uriaşă, îmbrăcată în piele, având ca semn o panglică de catifea, iar lui Edward i s-a cerut să semneze în ea. A completat ascultător un cec de o sută optzeci de dolari şi a primit o chitanţă. Cum a terminat, piticul cu păr alb şi-a pierdut brusc interesul faţă de el şi l-a lăsat să-şi vadă de treabă.

S-a îndreptat spre una dintre mesele pe care era un computer cu monitor negru-verzui, de modă veche.

Câteva broşuri cu instrucţiuni erau împrăştiate pe birou, de jur împrejur. S-a aşezat, a tastat numele „Gervase” şi pe urmă a dat „Căutare”. Nimic. I-a luat cinci minute ca să afle din broşuri că lucrările medievale erau catalogate într-o bază de date specială, separată de restul bibliotecii. Când şi-a dat seama cum putea s-o acceseze, ceilalţi doi Gervase – Canterbury şi Tilbury – au fost găsiţi imediat. Dar Langford nu. S-a întors la broşuri şi a aflat că doar 80% dintre lucrările bibliotecii erau catalogate electronic, restul fiind înregistrate doar prin vechiul sistem de fişe.

Edward a traversat camera spre unul dintre dulapurile de lemn. Era plin cu sute de sertărele, fiecare dintre ele cu mânere din bronz şi cu câte o etichetă scrisă de mână, ordonat. A mers vreo zece metri prin dreptul dulapurilor până când a ajuns la litera G, apoi la *Ge,* unde, din nou, nu a găsit nimic. În cele din urmă a întrebat-o pe o bibliotecară delicată şi blondă, care l-a lămurit că se afla în zona

cataloagelor cu cărți, iar opera lui Gervase, publicată înainte de apariția tiparului, fusese scrisă de mână, acest tip de lucrare aflându-se nu la categoria „cărți”, ci la „manuscrise”, care erau catalogate într-un sistem separat, în altă parte a camerei.

Abia acolo a găsit fişa pe care o căuta.

AUTOR: *Gervase de Langford, 1338? – 1374?*
TITLU: *Chronicum Anglicanum*
(partea a doua) Gervasius Langfordiensis
PUBLICATĂ: *Londra, 1366*
DESCRIERE: *XVI, 363 pagini, ilustrații, 34 cm*

Asta era tot. Plus o serie lungă. Cu un creion mititel, fără radieră, a notat numărul pe o bucată de hârtie, pe spatele căreia era un fragment din ceea ce fusese odată un proiect de cercetare asupra lui John Donne şi a Revoluției engleze.

Dar unde erau cărțile? Edward vedea doar două sau trei dulapuri şi în fiecare dintre ele nu puteau fi mai mult de câteva sute de volume. Stătea în picioare, cu hârtiuța în mână, şi nu ştia ce să facă. S-a plimbat prin toată sala, uitându-se din când în când la ceilalți vizitatori, încercând să-şi dea seama cum se desfăşurau lucrurile. Nimic special nu i-a sărit în ochi. A cercetat cu privirea numeroasele intrări, dar nici una nu i s-a părut promițătoare. Considera că totul din jur era un adevărat model de eficiență misterioasă, ca o cameră de odihnă publică, ultramodernă şi incomprehensibilă.

Când a trecut pentru a treia oară prin fața

pupitrului central, una dintre bibliotecare, o tânără brunetă şi cu faţa rotundă, i-a prins privirea o clipă.

— Vă pot ajuta cu ceva? l-a întrebat amabilă.

— Da, a răspuns el, aş vrea…

Tulburat, i-a întins hârtia cu seria cărţii. Ea a studiat-o cu atenţie.

— Am înţeles, i-a răspuns. Luaţi loc. O să v-o aducem noi.

Fata, care de-abia părea să fi terminat şcoala generală, îi sugerase să aştepte în sala de lectură, ceea ce i s-a părut destul de rezonabil. A văzut-o dispărând după uşa de metal din spatele pupitrului, care nu se potrivea prea bine cu peisajul.

Lumina din bibliotecă era destul de vagă, ca într-un restaurant romantic. Din întâmplare, Edward a întredeschis o uşă care dădea spre o săliţă şi s-a trezit în mijlocul unui seminar aflat în plină desfăşurare. S-a retras timid – scuzându-se pentru deranj – şi a închis uşa. A doua încercare a părut ceva mai promiţătoare. O încăpere lungă şi spaţioasă, cu cincisprezece-douăzeci de mese de lemn identice, aşezate ordonat. În spatele fiecăreia era un scaun sobru cu spătar de lemn, iar pe fiecare dintre ele se afla câte un laptop, pus în linie cu colţul din dreapta. În cameră era linişte şi lumina era ceva mai puternică, dar în jur plutea un aer glacial şi părea chiar mai frig decât în hol. Pe zidurile netede şi albe atârnau tablouri întunecate, pictate în ulei şi încadrate în rame aurite cu model complicat, fiecare dintre ele fiind luminat de câte un mic reflector.

Vreo cinci-şase persoane erau răspândite pe la

mese. Edward a ales una liberă şi s-a aşezat. Şi-a încrucişat mâinile. Au trecut zece minute. Liniştea era tulburată din când în când de zgomote vagi, fojgăiala tipică academicienilor studioşi: o tuse discretă, fâsâitul unei pagini întoarse, cineva care-şi drege glasul, altcineva care-şi suflă nasul. Nimeni nu vorbea. Tânărul mâzgălea cu creionul foaia albă pe care o adusese cu el ca să ia notițe. Niciodată nu reuşise să deseneze ceva cât de cât, dar se descurca mai bine cu liniile clare: cuburi, sfere, conuri luminate şi umbrite din diverse unghiuri. Lipsa ferestrelor îl făcea să se simtă în inima pământului. Doar în colțuri, departe de orice carte pe care ar fi putut s-o rănească, razele de soare pătrundeau printr-un luminator, venind din lumea de deasupra. Edward s-a îndreptat spre un astfel de panou şi s-a uitat în sus. Era un geam pătrat, gros de câțiva centimetri şi retras la aproape un metru în plafon. Între el şi bucata de cer albastru aprins, din spate, părea să se fi aşezat un infinit.

A simțit pe umăr atingerea unei mâini. Era fata de la pupitrul central. I-a făcut semn s-o urmeze spre hol.

— Îmi pare rău, i-a spus pe un ton grav, când au ieşit din sală, dar materialul pe care l-ați solicitat nu este disponibil.

— Nu e disponibil?

— Se află deja la un alt vizitator.

— E la altcineva? De aici, din sală?

— Da, a aprobat ea, în timp ce pocnea un balon din gumă de mestecat. Materialele nu pot fi scoase din clădire.

— Îmi puteți spune când trebuie s-o înapoieze?
— Nu, îmi pare rău.
Edward s-a îmbufnat.
— Şi dacă mă întorc peste câteva ore?
— Asta vă priveşte, a ciripit ea.
— Bine. Mulțumesc.

Fata a plecat țopăind. Amărât, tânărul a lăsat în urmă sala de lectură şi a urcat treptele. Ceva nu se potrivea în peisaj. Câți oameni pe lumea asta auziseră vreodată de Gervase de Langford? Iar unul dintre ei se afla chiar atunci acolo, citind exact cartea care-i trebuia lui. Când a deschis uşa a simțit aerul cald şi umed de afară îmbrățişându-l şi l-a cuprins un fior plăcut, în timp ce-şi freca mâinile reci. Avea senzația că a revenit la suprafață după ce se scufundase într-o mare adâncă şi înghețată. Garderobiera i-a înapoiat geanta.

A rememorat conversația cu Laura. Şi, odată cu ea, imaginea ducesei. A ezitat, stând acolo, în holul întunecat şi ținând servieta în brațe ca pe o tavă. Apoi i-a dat-o din nou femeii şi a coborât scările spre sala de lectură.

N-avea nici cea mai vagă idee cât va trebui să aştepte. Ca să-şi omoare timpul, s-a îndreptat spre laptopul aşezat pe masă. L-a deschis cu un zgomot care nu părea să prevestească nimic bun, dar nimeni nu s-a clintit în jur. A apăsat pe buton. Monitorul prăfuit din cristale lichide s-a luminat încet şi, în cele din urmă, a apărut desktopul. Spre marea lui surpriză, pe ecran a văzut, parcă special creat pentru el, un shortcut numit MOMUS.

S-a uitat din nou în jur. O clipă a avut senzația

că e prins într-un fel de conspirație mondială, dar pe urmă şi-a amintit că Zeph îi spusese că jocul e foarte popular în rândurile hackerilor. Poate că cineva din personalul de la IT a ascuns vreo copie pe unul dintre calculatoarele instituției, pentru uz personal. Dar computerele pentru uz public au fost întotdeauna dotate cu sisteme de operare mizerabile – poate vreunul dintre clienții bibliotecii era atât de pasionat de jocuri, încât i-l instalaseră pe furiş pe unul dintre laptopuri. Aparatul era vechi, ieftin şi neperformant, iar Edward nu credea că e suficient de puternic pentru acest joc, dar nu avea nimic de pierdut. La urma urmei, de ce să nu încerce? Avea o copie salvată pe un gadget de la breloc. A introdus stick-ul, şi-a copiat jocul pe desktop şi l-a accesat printr-un dublu-click.

Ferestre pline de coduri apăreau şi dispăreau cu viteză pe ecranul micuț, mult prea repede pentru ca monitorul pe cristale lichide – cam leneş – să le poată reda. Din boxe s-a auzit un pocnet puternic. Pe masă era o pereche de căşti ieftine, iar tânărul le-a cuplat la computer.

S-a uitat vinovat spre celelalte persoane din sală, dar nimeni nu părea deranjat de ocupația lui. S-au scurs zece secunde, apoi douăzeci… aproape un minut. Deja se gândea că sistemul s-a prăbuşit.

Pe urmă, încet, precum luminile rampei insinuându-se pe o scenă întunecată, în fața lui a apărut scena deja familiară, de data asta desenată în gri fantomatic şi alb: acelaşi cer limpede, acelaşi râu lat, aceeaşi iarbă, aceeaşi potecă albicioasă, acelaşi pod în ruină. În pofida propriei voințe,

Edward simțea cum realitatea păleşte în jurul lui. Perspectiva i s-a îngustat, transformându-se într-un singur dreptunghi luminos.

De unde era el poziționat, la baza podului măcinat de vreme, privea în jos spre râu. Apa părea să aibă acum un nivel mai scăzut decât îşi amintea şi un aspect lăptos, de la mâlul tulburat de vapoarele care traversaseră râul. Curgea tumultuos, iar din loc în loc imaginea se spărgea în valuri neclintite şi apa devenea limpede. L-a copleşit sentimentul că timpul alunecă sau face un salt înainte cu zece, o sută sau o mie de ani, nu-şi dădea seama. Un copac aproape întreg şi destul de tânăr fusese smuls din rădăcini de pe mal şi venea spre el răsturnându-se şi frământându-se greoi printre undele râului. Pe crengi încă erau prinse frunze ude şi verzi care luceau sticlos în lumina zorilor. Pentru prima dată de când începuse jocul, Edward a simțit că ştie exact ce trebuie să facă. Copacul s-a izbit cu putere de baza podului şi el a sărit sprinten de pe piatra unde era şi s-a cățărat pe trunchi. În lumea reală o asemenea mişcare ar fi fost imposibilă – buşteanul ar fi fost prea ud şi alunecos –, dar în lumea virtuală era simplu.

Arborele a fost purtat în jos de apele râului, ducându-l şi pe el printre valurile înspumate. Încerca să-şi păstreze echilibrul printre ramuri şi a găsit o porțiune mai uscată. Râul era lat şi rapid, aşa că aluneca foarte repede. Se lumina de ziuă deja, iar în aer plutea strălucirea rece şi limpede a zorilor. I se părea că stâncile, copacii şi falezele de nisip de-o parte şi de alta treceau uşor pe lângă el.

Sunetul păsărilor prelucrat pe computer răsuna din crângurile de pe țărmuri la intervale regulate.

S-au scurs minute întregi, poate zece, poate cincisprezece. Malurile râului deveneau din ce în ce mai accidentate. Curând, Edward a observat că se apropia de suburbia unui oraş.

S-ar fi aşteptat să fie unul din poveşti, cu palate plutitoare, din zahăr topit, ori vreo fortăreață sinistră asemenea celei din lumea lui Tolkien, dar a descoperit că era ceva mult mai puțin exotic: Manhattanul, iar râul pe care călătorise nu era altul decât Hudsonul. Curând, a trecut pe sub podul George Washington, iar când a ajuns în Upper West Side a abandonat trunchiul de copac şi a înotat spre mal. A traversat bulevardul West Side. Străzile erau goale. Resturi şi gunoaie, bine realizate în a treia dimensiune, zăceau răsturnate pe trotuare.

Lunecând ca-n vis, sărind cale de şapte poşte, ca-n poveşti, s-a îndreptat fără efort spre sud, către Midtown. Vremea era la fel de frumoasă ca întotdeauna, dar oraşul părea cenuşiu şi mort. A străbătut cu paşi mari Rockefeller Center – se aştepta ca pe firma de la Radio City să scrie acum MOMUS, dar, în schimb, au apărut cuvintele: *Am avut o presimțire rea în legătură cu asta.* Pe drapelele din jurul celebrului patinoar era o singură formă pe un fundal negru. Nu se simțea deloc în apele lui.

Fără să ştie de ce, a pornit prin oraş, spre est, pe Fiftieth Street, îndreptându-se instinctiv... către ce oare? Doar cu câteva clipe înainte să ajungă, a înțeles încotro mergea. Spre biblioteca Chenoweth, clădirea unde se afla chiar acum, în viața reală. Era

ceva în acelaşi timp periculos şi irezistibil în această închidere logică a circuitului. Şi ce va face când va ajunge acolo? O să intre? O să coboare scările? O să se vadă pe el însuşi stând în fața laptopului?

A ajuns la ultimul colț, dar a remarcat că acolo unde ar fi trebuit să fie clădirea cunoscută nu se aflau decât ruine: ziduri prăbuşite, sticlă spartă şi praf de cărămidă.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Urzici încâlcite cu frunze uriaşe au început să crească brusc printre dărâmături. Timpul avea alt ritm, se grăbea. Ceasul din turnul bisericii de peste drum s-a cutremurat, pe urmă s-a întunecat şi, în cele din urmă, a izbucnit vuind în flăcări.

Edward s-a rezemat de spătarul scaunului şi s-a frecat la ochi. S-a uitat prin sală. Pătratele de lumină se mutaseră cam cu un metru mai încolo. Cât să fi trecut? Pierduse noțiunea timpului. Mai veniseră câțiva vizitatori, alții plecaseră, dar nimeni nu-i acorda vreo atenție. Totul era sub control.

S-a întins şi s-a uitat la ceas. Trecuse de unu. Se jucase aproape o oră. Trebuia să aibă grijă cu asta, să nu-l ia valul. Începea să înțeleagă de ce unii devin dependenți de jocurile pe calculator. În MOMUS nu exista nimic din toată lipsa de sens a vieții reale. Fiecare moment era încărcat de tensiunea aşteptării şi de forța predestinării. Era o versiune a realității mult mai atrăgătoare, mai complexă, mai pasionantă şi mai bine construită. A închis laptopul şi a căscat somnoros. Apoi s-a întors în vestibulul de la intrare. Fata care îl ajutase mai devreme era în continuare la pupitrul custodelui, dar când i-a prins

privirea o clipă i-a zâmbit a neputinţă şi a clătinat din cap.

Edward nu era obişnuit să aştepte. Dacă ar fi fost vorba despre un raport al vreunui analist, despre vreo garanţie în bani sau despre vreun contract financiar, ar fi cedat nervos până acum. Însă era vorba despre altceva, un act de cercetare proprie. Pierduse deja jumătate din zi şi nu avea de gând să irosească şi orele care mai rămăseseră. A luat-o înapoi spre sala de lectură şi s-a oprit în prag, cu mâinile în şolduri. Înăuntru erau doar cinci persoane, bărbaţi şi femei, toţi concentraţi asupra a ceea ce făceau. Gervase nu putea fi decât la unul dintre ei.

Pe doi dintre ei i-a exclus din start, o femeie fălcoasă şi mai în vârstă şi un tânăr ciudat, cu părul vâlvoi. Amândoi aveau în faţă documente, foi de hârtie şi scrisori, nu cărţi. La o altă masă, un negru înalt cu părul alb studia o revistă de duzină, cu filele îngălbenite, printr-o lupă de bijutier. Mai rămâneau doi. O femeie tânără şi înaltă, cu înfăţişare sobră, şi bărbatul cu tusea sacadată.

Edward se plimbă de jur împrejurul camerei prefăcându-se că se uită la cărţile cu referinţe de pe rafturi. Acestea erau protejate cu sticlă şi propriul chip reflectat în ea îl făcea să devină conştient de sine. Încerca să pară nepăsător. Tânăra îl ignora, aplecată asupra volumului din faţa ei, ca un jucător de cărţi împătimit, care-şi apără mâna. S-a mişcat înspre bărbatul în vârstă, care şi-a ridicat privirile când a văzut că tânărul se apropie, rămânând în aşteptare, cu buzele roşii şi umede întredeschise. În

ultima clipă, Edward a observat că studia o carte în limba arabă. Pariase greşit. A întors capul şi a continuat să meargă.

Probabil că tânăra era. A dat din nou roată încăperii, îndreptându-se către locul unde stătea ea. Era foarte atentă şi lua notițe într-un carnet cu spirală deschis în fața ei şi pe care se urcase cu tot corpul, aplecată neîndemânatic peste întreaga suprafață de lemn a mesei. Părul castaniu era tăiat drept şi îi ajungea până în dreptul cefei palide. Purta o vestă de lână verde, peste un tricou alb, simplu.

Tânărul a tras un scaun şi s-a aşezat exact în fața ei. Cartea dinaintea ei era foarte voluminoasă. Numai coperta părea să aibă vreo doi centimetri grosime. Paginile vărgate şi vechi erau acoperite cu şiruri ordonate de litere de mână. Femeia nu îi observase prezența.

— Scuzați-mă..., a încercat el în şoaptă.

Ea s-a uitat rapid în sus spre Edward, dar fără să tresară. Avea fața prelungă şi elegantă. Nu se putea spune că era frumoasă, dar avea ochii căprui şi gura mare şi expresivă, cu colțurile buzelor arcuite în jos ca ale unei feline. Aproape instantaneu s-a întors şi a mâzgălit ceva în grabă.

— Scuzați-mă...

Cu radiera de la capătul creionului a ciocănit uşor arătându-i o foaie cu o inscripție, lipită pe masă:

VĂ RUGĂM SĂ PĂSTRAŢI LINIŞTEA
ÎN SALA DE LECTURĂ

Femeia s-a întors la paginile cărții.

Edward s-a ridicat, a mers la locul lui şi a luat un creion şi hârtie. Apoi s-a întors lângă ea şi i-a scris cu grijă întrebarea pe foaie, pe urmă a împins-o spre ea:

ESTE GERVASE DE LANGFORD?

De data asta, când a ridicat ochii spre el, l-a privit ceva mai mult timp. A ezitat o secundă, apoi a aprobat fără tragere de inimă.

El a insistat:

VREAU SĂ VĂ ÎNTREB CEVA.

Femeia a oftat din greu, şi-a strâns buzele a neputință, acceptând totul ca pe o pedeapsă a sorții, dar arătându-şi în acelaşi timp enervarea, fără să-l crute. S-au ridicat şi au pornit împreună spre uşă. Atunci tânărul a observat că era la fel de înaltă ca el. Felul în care se mişca avea ceva uimitor, ca al unui bâtlan greoi şi înfricoşat, care-şi desface totuşi aripile ca să se avânte în zbor. I-a deschis uşa, iar ea a păşit pe lângă el. A văzut cum doamna bătrână şi fălcoasă îl săgeta din priviri. S-a strâmbat.

Edward voia să stea puțin de vorbă cu ea la una dintre mesele din sala de la intrare, dar tânăra s-a oprit în dreptul uşii, aşteptând.

— E ceva amuzant, a început, chicotind de parcă într-adevăr povestea ar fi fost nostimă. Şi eu am venit aici pentru Gervase de Langford.

S-a oprit sperând că ea o să îl ajute puțin, dar

femeia n-a spus nimic, aşteptând să continue.

— Mă întrebam la ce oră estimați că veți putea înapoia cartea.

Tânăra purta un ceas mic din argint, dar nici nu s-a obosit să se uite la el.

— O să am nevoie de ea toată ziua.

Avea o voce stranie, ciudat de inexpresivă şi fără inflexiuni. Nici un fel de scuză, nici o portiță de negociere. Edward s-a scărpinat la ceafă. Se afla pe un teren cu totul necunoscut şi protocolar.

— Ați putea să-mi permiteți să arunc o privire peste ea?

Expresia ei a rămas neschimbată.

— De cât timp aveți nevoie?

— Cincisprezece minute.

— Vreți să transcrieți, să găsiți ceva sau să faceți schițe?

— Nu, vreau doar să verific câteva lucruri.

Ea l-a privit în continuare impasibilă. Nasul lung îi dădea un aer aristocratic.

— Puteți să vă ocupați de asta chiar acum?

El a aprobat din cap.

— Bine, i-a răspuns femeia şi s-a dat la o parte din dreptul uşii de parcă s-ar fi gândit să-i lanseze o provocare. Aveți la dispoziție un sfert de oră. Când terminați, veniți şi căutați-mă.

S-a aşezat pe scaunul ei şi a observat că tânăra îşi lăsase lucrurile pe masă. Ustensilele de lucru erau împrăştiate într-un semicerc în jurul cărții. Un fel de prespapier îmbrăcat în catifea roşie, o lupă micuță şi delicată, care arăta ca un obiect de spionaj provenind din Rusia demilitarizată, trei creioane

numărul patru aşezate în şir şi perfect ascuțite. Îşi luase agenda, dar lăsase, în schimb, geanta, care rămăsese deschisă, iar legitimația de student la Universitatea Columbia era la vedere. Sub fotografia în care chipul ei fusese surprins cu buzele strânse şi fără vreo urmă de zâmbet îi apărea numele: Margaret Napier.

Timpul se scurgea, aşa că Edward a privit volumul din fața lui cu un ochi pe care şi-l dorea profesionist. Dintr-odată s-a simțit cuprins din nou de vechea stare de apatie, care i-a anihilat puterea de a se concentra. Ce căuta acolo? Cartea era groasă şi voluminoasă, iar paginile colorate aveau un aspect de catifea, diferit de cel al hârtiei obişnuite. Coperta era dintr-un material gri-deschis, pe care nu l-a identificat imediat, şi era prevăzută cu un fel de încuietoare metalică. De-a lungul marginii paginilor strânse, trei rozete delicate de culoare roz se conturau vag. Cartea era atât de veche, încât i-a fost teamă că hârtia o să se sfărâme, atunci când a întors prima pagină. Pe ea nu era nici un titlu, doar text brut.

A notat câte ceva. Scrisul era negru, înghesuit şi aproape ilizibil. Din câte ştia el, volumele medievale ar fi trebuit să conțină ilustrații, dar nu găsea nimic, nici un fel de ornament pe paginile din fața lui, doar câteva înflorituri la câte-o literă, din loc în loc, între coloanele de text. A descifrat vreo două cuvinte, suficient cât să-şi dea seama că erau scrise în limba latină. Să întoarcă paginile unei cărți pe care n-o putea citi putea cel mult să-l amuze, dar şi-a propus să nu cedeze nici unul din cele cincisprezece minute

obținute, numai ca să-i facă în ciudă lui Margaret Napier.

După o vreme însă s-a plictisit. Edward a găsit-o stând în fața unei mese rotunde din sala de la intrare, studiind un sertar întreg cu fişe de bibliotecă. Scosese hotărâtă bagheta metalică despărțitoare şi îşi aşezase în față un teanc de fişe. Le împărțea în mici grupuri, pe masa din lemn de culoare deschisă, de parcă ar fi jucat un joc complicat, înțeles numai de ea, şi din când în când nota câte ceva.

— Cine câştigă? a întrebat-o el cu un aer dezinvolt.

— Să câştige? Margaret Napier s-a uitat la el fără să înțeleagă.

La urma urmei, nu merita o conversație profundă, s-a gândit Edward.

— Ai voie să le sortezi?

Ea şi-a continuat activitatea.

— Am lucrat aici, i-a răspuns. Oricum, cataloagele clasice, în cea mai mare parte, nu mai sunt necesare. Cele mai multe date se află în baza electronică.

— Pot să te întreb câteva lucruri? a încercat tânărul, aşezându-se în fața ei. Despre Gervase de Langford…

— Pentru ce?

— Fac un studiu şi…

— Eşti absolvent?

— Lucrez la o colecție de carte particulară.

Ea a scos un nou teanc de fişe din sertar şi le-a trântit pe masă. El a insistat.

— Caut o carte anume scrisă de Gervase de Langford şi încercam să mă familiarizez cu particularitățile fizice ale lucrărilor lui.

— Deci lucrezi la o colecție particulară, a repetat ea. Şi te interesează să găseşti un volum al lui?

— De fapt, cred că îl avem deja.

Tânăra şi-a ridicat privirea spre el. *Touché.* Abia acum părea să devină conştientă de prezența lui.

— Vrei să spui că cei care te-au angajat ar putea deține un exemplar al unei cărți de Gervase de Langford?

A lăsat creionul deoparte, încă neîncrezătoare, dar evident mult mai atentă.

— Şi despre ce e vorba? Un alt *Chronicum?*

— Nu. Cred că e vorba despre o carte de călătorii. Ceva despre un ținut al cimerienilor sau cam aşa ceva.

Imediat şi-a dat seama că făcuse o greşeală. Femeia a redevenit rece şi distantă şi s-a întors la teancul de fişe. Tânărul a aşteptat, ascultând sunetul creionului sfâşiind liniştea bibliotecii, dar ea n-a mai rostit nici un cuvânt.

— Cunoşti cartea asta? a întrebat-o direct.

— Cartea despre care vorbeşti nu există.

Părea chiar supărată.

— Cei care m-au angajat cred cu totul altceva.

— Atunci, nu pot să spun decât că se înşală.

— Or să fie foarte amărâți când vor auzi asta.

— Sunt sigură.

— Ştii exact la ce mă refer? a continuat el cu încăpățânare. Vorbesc despre *Un voiagiu înspre…*

— *Un voiagiu înspre țeara cimerienilor.*

A rostit cuvintele limpede şi uşor, dar cu inflexiuni stranii, uşor cântate. A plasat accentele cu totul altfel decât s-ar fi aşteptat el, iar cuvântul „cimerieni” l-a pronunțat apăsând puternic pe litera c, de parcă ar fi fost vorba mai degrabă despre litera *k*.

— Este una dintre bine-cunoscutele farse din istoria literaturii.

Edward a clipit nedumerit.

— Îmi pare rău, dar trebuie să recunosc că nu înțeleg ce vrei să spui.

— Nu eşti medievalist, nu-i aşa?

A rostit întrebarea fără nici o urmă de dispreț. Lui i s-a părut că tânăra voia mai degrabă să aprecieze corect situația.

— Nu, i-a răspuns Edward, nu sunt medievalist. Sunt… – ce era el, de fapt? – sunt un amator.

— Atunci dă-mi voie să-ți explic câteva lucruri. În termeni potriviți pentru un amator…

Femeia a adoptat brusc o voce oficială, caracteristică personalului din bibliotecă, iar el a perceput-o ca pe o lovitură de grație pe care un adversar neîndurător se pregăteşte să i-o aplice.

— La mijlocul secolului al XVIII-lea, un anume Edward Forsyth avea un atelier modest de tipărituri, undeva pe o străduță dosnică dintr-un cartier mărginaş al Londrei. Forsyth a tipărit atunci o cărticică de buzunar cu fragmente din ceea ce el spunea că este un text de profeții scrise de un călugăr medieval pe nume Gervase. Lucrarea se numea *Un voiagiu înspre țeara cimerienilor.* Să-mi spui dacă vorbesc prea repede, dar, binevoitor,

Edward i-a făcut semn din cap să continue. Fragmentele sunt, de fapt, relatarea unei călătorii alegorice extraordinare, punctată pe alocuri de obscenităţi, culminând cu o viziune mistică asupra sfârşitului lumii. Forsyth, fost ocnaş, ajuns proprietarul unui atelier cu lucrători angajaţi, a prezentat cartea ca pe o profeţie despre Apocalipsă, ilustrând-o cu imagini stranii, dar potrivite. Rezultatul a fost o minune care a durat nouă zile. *Voiagiul* s-a vândut ca pâinea caldă, şi Forsyth s-a îmbogăţit.

De atunci, bibliofilii amatori şi absolvenţii prea zeloşi au avansat în carieră prin speculaţii legate de o aşa-zisă carte mistică, având acelaşi titlu, scrisă de un presupus călugăr Gervase, care ar fi acelaşi cu Gervase de Langford, un erudit fără prea mare importanţă de la începutul secolului al XIV-lea. Oricum, dincolo de asemenea teorii fanteziste, savanţii riguroşi au căzut de acord că *Voiagiul înspre ţeara cimerienilor* este o invenţie.

Tânăra s-a uitat la ceasul micuţ, din argint.

— Acum te rog să mă scuzi, din păcate sunt presată de timp.

A adunat rapid fişele de pe masă, le-a aranjat cu îndemânare în ordinea iniţială şi a început să le aşeze la loc.

— Mulţumesc pentru ajutor, i-a spus Edward. *Ticăloasă nemernică,* a adăugat în gând.

— Pentru puţin.

Şi-a muşcat buza când ea s-a ridicat să ducă sertarul greu, înapoi la locul lui. A privit-o cum se opinteşte să-l aşeze şi i-a observat fineţea braţelor şi

a umerilor. Când uşa de la sala de lectură s-a închis în urma ei, tânărul şi-a dat seama cât de frig îi era.

Soarele dăruia acestei clădiri doar lumină, astfel încât el simțea răceala şi mai puternic. A pornit spre recepție să-şi recupereze lucrurile.

Era dezamăgit. Existase ceva seducător în tot acest mic proiect şi în căutările lui. Nu se aştepta cu adevărat să realizeze ceva, dar nici nu-şi imaginase că o să se ducă totul pe apa sâmbetei atât de repede. Sala de lectură era acum aproape goală, mai rămăseseră doar Margaret Napier şi bărbatul cu părul alb, care răsfoia încet paginile aceleiaşi reviste vechi. Edward şi-a adunat hârtiile şi le-a împăturit – pe ele nu era nimic care să-i fie de folos, în afară de capodoperele geometrice pe care le desenase. Margaret l-a ignorat complet. A ieşit şi a urcat scările către vestibulul întunecat. Când a deschis uşa de sticlă care dădea spre stradă s-a simțit de parcă ar fi stat sub pământ zile întregi. A constatat aproape cu surprindere că era tot după-amiază.

6

Edward s-a trezit cu greu marți dimineață. Se obişnuise să doarmă până târziu. Stătea întins pe spate, deschizând şi închizând ochii încet, ca un naufragiat aruncat de apele mării pe o plajă moale cu nisip alb şi fin. Era treaz, dar încă visa şi de câte ori închidea ochii visul o lua de la capăt, automat, desfăşurându-i dinainte acelaşi curs al evenimentelor, ca o secvență dintr-un film reluată la

infinit.

În vis, se afla pe o dragă de pescuit legănându-se peste o mare agitată şi întunecată, cu valuri albe de spumă. Tatăl lui era şi el acolo, încărunțit şi irascibil. Era îmbrăcat ca un pirat din desene animate: o pălărie pe cap, un picior de lemn şi uniformă albastră – să fi fost cumva livreaua portarului familiei Went? Avea impresia că nori negri şi apăsători pluteau la doar câțiva metri deasupra lui, peste crestele valurilor. Lumina se ştergea încet.

Un peşte se zbătea în undiță, dar era atât de mare şi de puternic, încât trăgea barca după el. Din când în când, reuşeau să-l zărească o clipă când ieşea la suprafață. Era uriaş, lung de vreo trei-patru metri, zvelt şi viguros ca un țipar.

După o vreme, peştele a obosit şi l-au putut trage peste marginea bărcii. Din echipaj făceau parte acum şi Caroline, soția lui Zeph, şi Helen, secretara lui de la birou. Peştele era verde-măsliniu, cu capul ca al unei țestoase şi cu ochi galbeni, strălucitori. L-au aşezat pe punte, dar, chiar otrăvit de aer, refuza să moară. Ba, mai mult, în timp ce navigau încet spre casă, despicând valurile, el părea să prindă puteri, zvârcolindu-se şi plesnind din coadă spre ei, cu branhiile roşii ca sângele ieşite în afară. Nimeni nu ştia ce fel de peşte este sau dacă era măcar comestibil. Valurile deveneau din ce în ce mai puternice, iar vasul era acum periculos de plin. „Nu fi copil!”, i-a spus menajera familiei Went, dându-şi ochii peste cap, dezgustată. Edward vedea deja țărmul, dealurile înverzite înălțându-se deasupra valurilor înspumate, dar cu cât se apropiau mai

mult, cu atât creştea sentimentul unei catastrofe imposibil de evitat. N-aveau să mai atingă niciodată uscatul. De undeva, din depărtare, se auzea avertizarea unui sunet de baliză tânguitor...

Suna telefonul. A deschis ochii. Robotul a pornit imediat.

— Salut, partenere! Era vocea lui Zeph. Să mă suni, te rog, cât de repede poți.

Edward a mai rămas întins ceva vreme, uitându-se în gol spre telefonul de pe măsuță. Peste noapte, cearşaful se răsucise, transformându-se într-un fel de frânghie care i se încolăcise în jurul mâinilor şi cumva şi în jurul picioarelor. Cu destul efort, s-a ridicat suficient cât să vadă ceasul de lângă pat. Era aproape ora unu după-amiaza.

— Iisuse, a spus, trezindu-se brusc. Nu din nou!

S-a uitat de jur împrejur, la mobila din apartament, clipind des. Cum de reuşise să doarmă treisprezece ore? S-a dus la baie să-şi dea cu apă rece pe față. Ceva straniu se întâmpla în subconştientul lui, şi-a spus. Aveau loc remodelări, renovări, proiectele de interior se redesenau, iar pentru asta întregul lui sistem avea nevoie de o perioadă mai mare de repaus. Un fel de aplicație obscură rula în fundal, realizând operațiuni secrete şi consumând bucăți uriaşe din propriul lui psihic, din ceea ce s-ar putea numi sistemul lui RAM personal.

Cearşafurile îi săpaseră o cută adâncă în piele, de la bazin şi până la claviculă, ca o cicatrice hidoasă apărută de la cine ştie ce operație agresivă. A intrat în bucătărie cu apa picurându-i de pe obraji şi

ştergându-se cu prosopul, simţindu-şi faţa răcorită în arşiţa din jur. A aruncat pe jos prosopul jilav şi a scos din şifonier o pereche de boxeri.

Oricum, nu se simţea rău. Ar fi trebuit să fie deprimat după dezamăgirea din ziua trecută, dar, în schimb, se simţea plin de viaţă şi de forţe proaspete. Lumea i se părea limpede şi clară, ca şi cum realitatea ar fi fost refăcută cu migală, redesenată digital, peste noapte, parcă special pentru el. Şi-a alungat sentimentul de înfrângere încercat în timpul cercetărilor de ieri. Începea să-i placă noua lui viaţă dublă – ziua bancher, noaptea, vânător de cărţi – şi nu avea de gând să cedeze prea uşor. S-a hotărât să nu se ducă la apartamentul familiei Went. Dacă avea să le spună că totul s-a sfârşit şi că acea carte – oricum s-ar fi chemat ea – fie era pierdută pentru totdeauna, fie nu existase niciodată, atunci avea s-o facă numai după ce se documenta foarte atent şi avea un dosar complet cu hărţi, tabele şi apendice, totul legat în piele. Şi ştia exact de unde să înceapă.

A deschis computerul şi a dat o căutare pe Google pe numele lui Margaret Napier. Nimic în Manhattan, dar în Brooklyn a găsit o M. Napier. Căutarea a durat destul de mult – din Brooklyn în Columbia era ceva distanţă, iar când a notat numărul găsit pe hârtia pe care o ţinea pe genunchi s-a înţepat cu peniţa stiloului.

Un glas feminin s-a auzit în mesajul robotului telefonic. Nu şi-a spus numele, dar vocea joasă şi lipsită de nuanţe era inconfundabilă. Tocmai se pregătea să lase un mesaj, când s-a întrerupt.

— Alo!

S-a auzit un sunet şi robotul s-a închis.

— Bună. Cu Margaret Napier, vă rog.

— Napier, l-a corectat ea, pronunțând cuvântul în aşa fel încât să rimeze cu „rapier”. La telefon.

— Margaret, sunt Edward Wozny. Ne-am cunoscut ieri la biblioteca Chenoweth. Nici un sunet. Te-am întrebat despre Gervase de Langford, a continuat el. Brusc se simțea stânjenit. La urma urmei, ea nu-i spusese cum o cheamă. Aş vrea să discutăm câteva chestiuni, dacă ai un moment…

A urmat o pauză lungă.

— Îmi pare rău, dar nu mă interesează, i-a răspuns ea pe un ton neutru. La revedere!

— Voiam să îți fac o ofertă de serviciu, a improvizat în grabă. A urmat o nouă pauză. Un sunet puternic de başi de la un radio dintr-o maşină se auzea din ce în ce mai tare dinspre fereastră, stingându-se până la urmă în depărtare.

— Nu înțeleg.

— Dă-mi voie să-ți explic, i-a răspuns el. Sunt presat de timp şi trebuie să rezolv problema asta cu Gervase de Langford din colecția familiei Went. Mă gândeam că poate te conving să devii consultant în acest proiect. Nu-şi dădea seama cum va reacționa familia Went când îi va afla intențiile, dar a continuat. Înțeleg că ai rezerve În ceea ce priveşte existența cărții. Dar rezervele tale nu fac decât să sporească valoarea unui asemenea obiect. Avem nevoie de cineva care să elimine orice îndoială despre autenticitatea volumului, înainte ca ei să sosească.

Tăcere. Îşi simțea urechea transpirată lipită de

receptorul telefonului.

— Ce înțelegi prin „noi”? l-a întrebat femeia.

— Poftim?

— Când spui „noi” la cine te referi? a repetat ea.

— În primul rând la mine. Şi apoi la o femeie pe nume Laura Crowlyk, reprezentanta familiei Went, care e proprietara colecției.

— Câți bani îmi dați?

Nu mersese cu gândul aşa departe, dar, din puținele lucruri pe care le ştia despre absolvenții unei facultăți, şi-a dat seama că era momentul să pluseze. A făcut nişte calcule rapide.

— Să spunem treizeci de dolari pe oră.

— Şi de cât timp crezi că ar fi nevoie?

— Cât ai putea să ne acorzi?

— Zece ore pe săptămână, a spus ea rapid.

— Zece ore. În regulă.

— Perfect.

— Rămâne stabilit. Edward a simțit că trebuia să facă un pas înapoi. Lucrurile evoluau mult mai rapid decât se aşteptase. Şi de când poți începe?

— Oricând.

— Astăzi? Ar putea foarte bine să-i spună că e o făcătură.

— La ce oră?

— La patru? Mai bine ne întâlnim la Café Lilas, numărul 82.

— Bine.

— Atunci ne-am înțeles.

Odată încheiate negocierile, părea că nu mai era nimic de spus. Edward şi-a luat la revedere şi a închis telefonul.

Era deja acolo când a ajuns el şi stătea retrasă undeva într-un colț, în spate, cu picioarele ei lungi, aşezate elegant unul peste altul, ițindu-se discret de sub măsuța de marmură. Café Lilas era o încăpere lungă, plăcută şi luminoasă, cu ferestre înalte, împărțite în pătrate mici. Peste tot erau mese albe aşezate fără vreo regulă anume lângă scaune înghesuite ciudat câte două sau câte trei. Ventilatoare albe se roteau încet pe tavan, în acelaşi ritm, creând o atmosferă care amintea de un bar pentru emigranți dintr-un hotel tropical.

Margaret Napier era interesată exclusiv de afaceri. Discuțiile preliminare păreau de prisos, iar lui Edward îi convenea perfect. În timp ce stăteau de vorbă, şi-a dat seama că o judecase greşit. Îi considerase răceala şi lipsa de chef drept aroganță sau stereotipie, dar se înşelase. Era mai degrabă o profundă lipsă de interes. Nu întâlnise niciodată o persoană atât de pasionată de munca ei. Privirile de-abia dacă li s-au întâlnit de câteva ori, iar vocea i-a rămas tot timpul foarte scăzută, cu un ton aproape mecanic, pe care tânărul îl remarcase de la prima întâlnire, de parcă ar fi vrut să-şi conserve orice urmă de energie şi să nu i se simtă în glas nici un fel de inflexiune. Vorbea clar, în fraze lungi, elaborate, având grijă să închidă toate parantezele pe care le deschisese şi să nu rămână nimic neterminat din ceea ce începuse să spună, dar tonul era rece şi sec, lipsit de emoție. Lăsa impresia cuiva care citeşte în silă un discurs de pe prompter, unul elaborat de cineva pentru care simțea o ranchiună veche şi

amară. Edward s-a gândit că poate e depresivă.

— Gervase Hinton, ulterior Gervase de Langford, a început ea, s-a născut la Londra în ultima parte a anilor 1330. Ne aflăm încă în Evul Mediu târziu. Războiul de O Sută de Ani cu Franța de-abia începea. Edward al III-lea tocmai devenise rege al Angliei, după ce-l ucisese pe Mortimer, iubitul mamei sale, care, la rândul lui, ajunsese pe tron după ce-l omorâse pe tatăl lui, Edward al II-lea, sodomizându-l cu un vătrai înroşit în foc.

E foarte important să înțelegem că în secolul al XIV-lea viața era cu totul altfel. Londra, cel mai mare oraş al Angliei, avea aproximativ patruzeci de mii de locuitori, împărțiți între o sută de biserici. Englezii vedeau Londra ca pe Noua Troie, un oraş fondat de urmaşii lui Enea, după Războiul Troian. Înălțimea medie a unui bărbat era pe-atunci de un metru şaizeci. La ospețe erau serviți claponi şi purcei de lapte, iar oamenii credeau în zâne şi în spiriduşi. Bărbații purtau o şosetă de-o culoare şi pe cealaltă de altă culoare. Populația era împărțită în nobili, cavaleri, negustori, servitori şi țărani, în această ordine. Cu toții împărtăşeau credința creştină conform căreia lumea se afla într-un declin lent, dar sigur, care avea să se sfârşească doar în Ziua Judecății de Apoi.

— Corect, a spus Edward. Regele Arthur şi tot restul.

— Nu. Regele Arthur a trăit în secolul al VII-lea, în cazul în care acceptăm ipoteza că ar fi existat, dar asta se întâmpla cu şapte sute de ani înainte ca Gervase de Langford să se fi născut. De la regele

Arthur şi până la Gervase sunt tot atâția ani cât de la Gervase până la noi. În secolul al XIV-lea, Arthur făcea deja parte dintr-o istorie sentimentală a Angliei şi-şi căpătase aura de legendă. Gândeşte-te numai la *Povestirile din Canterbury.* Gervase a fost contemporan cu Chaucer.

Un chelner le-a adus două pahare cu vin alb. Margaret a refuzat şi a cerut în schimb o cafea cu gheață.

— Nu se cunoaşte nimic deosebit despre copilăria lui Gervase. S-a născut într-o familie de vopsitori, care se pare că o duceau destul de bine. Tatăl şi unchiul lui erau nişte figuri bine-cunoscute în cadrul breslei vopsitorilor şi aveau proprietăți în oraş şi în Gloucester.

Cam pe la zece ani, Gervase a fost martorul primei epidemii de ciumă neagră, aşa cum o numim noi astăzi, dar căreia pe atunci i se spunea, simplu, Ciuma. Molima a ucis mai bine de o treime din populația Europei, aproape jumătate, şi a creat scene dezolante, fără precedent. Sate întregi au rămas goale. Vase-fantomă erau purtate în derivă de apele oceanului, pentru că echipajele muriseră. În oraşe se stinseseră atât de mulți oameni, încât lupii ieşeau de prin păduri şi-i atacau pe supraviețuitori. În Avignon, papa ținea în permanență ruguri aprinse de-o parte şi de alta a tronului pontifical, ca să țină departe microbii ucigaşi.

Gervase a fost norocos. El şi un unchi pe nume Thomas au supraviețuit, şi când epidemia s-a încheiat, în 1349, cei doi moşteniseră o sumă importantă de bani şi câteva proprietăți de la ceilalți

membri ai familiei care muriseră. Thomas a devenit unul dintre cei mai importanți negustori din Londra.

Cele mai multe informații pe care le avem despre viața lui Gervase ne-au parvenit din documente oficiale şi fragmente de text care au ajuns până la noi din întâmplare. Actele de familie au fost de multe ori rupte şi folosite apoi drept legături pentru alte cărți, uneori putând fi recuperate din interiorul volumelor vechi. O Psaltire a lui Langford care a fost desfăcută pentru recondiționare a scos la iveală o chitanță din gospodăria contelui de Langford, emisă la achiziționarea de pantaloni şi ghete pentru un anume „Gyrvas Hyntoun”, iar de aici deducem că Thomas Hinton îl trimisese pe tânărul Gervase în nord ca să se facă paj. Putem presupune şi că Gervase a luat parte la asediul Parisului din 1360, pentru că şi contele de Langford şi suita lui se aflau acolo. Până în 1362 nu mai avem informații sigure, dar în acest an Gervase apare din nou ca studiind legile la Inns of Court[12], în Londra.

Toate astea erau ceva obişnuit pentru fiul ambițios al unui negustor cu dare de mână, dar ce a urmat n-a mai fost la fel. Era de aşteptat ca un tânăr cu poziția lui Gervase să devină moşier sau valet în slujba regelui şi, eventual, să urce în rang, aşa cum s-a întâmplat cu Chaucer. Oricum, acesta era o persoană energică şi cu spirit întreprinzător, care cunoştea bine regulile jocului şi avea şi talent.

[12] Cele patru societăți ale „studenților şi legiuitorilor din Anglia”, care îşi exercită la Londra dreptul exclusiv de a admite în barou nou-veniți (n. tr.).

Gervase, în schimb, era altfel. El a renunțat la poziția de la Curte şi a plecat în nord, reintrând în serviciul contelui de Langford, unde a devenit un fel de asociat şi savant al familiei. Îl ajuta să-şi administreze averea, i se încredințau tot felul de sarcini, iar în timpul liber îşi scria cărțile. Familia Langford nu era dintre cele mai de seamă şi, din cauza asta, Gervase trebuie să fi fost o mare dezamăgire pentru unchiul lui.

Margaret s-a oprit. Părea să-şi fi pierdut şirul gândurilor şi privea în gol spre fereastră. Un grup zgomotos de studenți se adunase în jurul unei mese mai mari dintr-un colț al cafenelei. Edward a aşteptat ca ea să continue, dar tânăra tăcea.

— Asta e tot? A întrebat-o el. Şi, totuşi, de ce a ales să se întoarcă la Langford, dacă la Londra ar fi avut mai multe oportunități?

— Nimeni nu ştie, i-a răspuns Margaret. Eu cred că a părăsit Londra pentru că picase într-un fel de dizgrație politică. Oricum, nimeni nu poate spune exact ce s-a întâmplat, însă trebuie să fi fost ceva serios ca să fie trimis în provincie – asta dacă luăm în considerare cazul lui Chaucer, care, deşi acuzat de răpire, a devenit mai-mare peste vămi la Londra. Cu totul altceva s-a petrecut cu Gervase, ceva mult mai rău, care a aruncat o umbră de neînlăturat peste cariera lui.

Gervase a însoțit o misiune diplomatică la Veneția. Au circulat zvonuri că ar fi fost implicat chiar în spionaj şi că toată povestea asta privind cariera lui ştearsă nu era, de fapt, decât o acoperire, însă nu există probe care să justifice o asemenea

teorie. Poate că s-a gândit că o poziție mai puțin vizibilă îi va permite să se ocupe mai mult de scris, deşi, din câte am reuşit eu să descopăr, se pare că acest conte în serviciul căruia era îl muncea ca pe un câine. Speculațiile nu duc nicăieri, deci nu putem afla adevărul.

Edward a aprobat din cap.

— Bietul ticălos!

Sorbind din paharul cu vin, studia curios chipul oval şi palid al lui Margaret. Soarele i se stingea în părul întunecat şi drept. Se uită în ochii ei, dar descoperi aceeaşi privire de nedescifrat.

— Atât de multe lucruri despre viața lui! Ce se ştie despre cărți?

— După criteriile noastre, Gervase n-a scris prea mult.

Simți deodată că Margaret era plictisită, dar discursul ei a curs mai departe la fel de concis şi de bine alcătuit ca şi cum ar fi fost dinainte pregătit.

— Există vreo douăsprezece poeme minore ce îi sunt atribuite, câteva versuri ocazionale pe care se poate sau nu să le fi scris el. Se ştie cu certitudine că este autorul unei cărți de fabule numite *Les Contes merveilleux* care e inteligentă pe alocuri, dar altminteri extrem de convențională. Capodopera lui rămâne *Chronicum Anglicarum,* o relatare a ceea ce era atunci istoria recentă a Angliei, mai exact secolele al XI-lea şi al XII-lea. Se opreşte la anul 1362. Probabil că în perioada aia nu era deloc considerat la modă, din cauza interesului pe care-l arăta pentru trecutul recent – tipul ăsta de erudiție devenise demodat odată cu modelul bine-cunoscut

al călugărilor din vechime.

Edward comandase o prăjitură din ciocolată şi acum lua din ea câte o bucăţică subţire cu furculiţa.

— Ai citit-o? a întrebat-o el.

— Da.

— Şi e la fel de plictisitoare cum pare după titlu?

Ea n-a muşcat momeala.

— Este un document important. O lucrare serioasă dintr-o vreme când un asemenea tip de cercetare nu prea era la modă. Vrei să ştii ceva mai clar de-atât?

— Nu, scuză-mă! Continuă. A rămas la Langford pentru tot restul vieţii?

Ea a aprobat din cap.

Ca de obicei, istoria înregistrează numai părţile rele. A fost jefuit o dată pe drumul de la Langford la Hull, iar bunurile pierdute n-au fost recuperate niciodată. S-a însurat cu o femeie pe nume Elizabeth, mult prea tânără chiar şi pentru vremea aia. Se pare că a fost o căsătorie de convenienţă. Era una dintre domnişoarele din suita contesei. Fata a murit doi ani mai târziu şi n-au avut copii. Gervase îşi primea recompensele mărunte şi renta anuală de la stăpânul lui, dar se pare că n-au fost niciodată suficient de consistente, încât să devină un om cu stare. Se implica adesea în dispute pe teme legale şi cam prin 1370 a suferit un accident undeva, pe terenurile castelului. Este posibil să fi căzut de pe unul dintre ziduri. Unii au spus că ar fi fost o tentativă de sinucidere. După asta a rămas la pat.

A murit în 1374, la doar treizeci şi ceva de ani, dar nu era ceva neobişnuit pentru perioada aia. Pe

atunci speranța de viață nu era prea mare. A fost un an cu ciumă şi se poate ca asta să-l fi ucis în cele din urmă, dar, din nou, nu există date sigure. La urma urmei, prima dată îi supraviețuise.

Până acum, nu aflase ceva care să-i folosească prea mult. Un chelner a adunat farfuriile de pe masa de alături, izbindu-le una de alta cu zgomot. În cele din urmă, Margaret a gustat din cafea.

— E păcat, a spus el.

— De ce?

— Nu ştiu. Că n-a făcut mai mult în viața lui.

— Cum ar fi...?

— Ceva impresionant, a spus el posomorât.

Margaret a ridicat din umeri uşor iritată.

— Multor oameni le-a fost mai greu decât lui. Unii trăiau din resturi de mazăre şi ridichi pe care le adunau de pe terenurile contelui, după recoltat. Într-un fel sau altul, Gervase a fost privilegiat.

— Mă îndoiesc că ar fi avut cineva de suferit din cauza lui.

Ea a făcut din nou aceeaşi mişcare, ridicând un umăr delicat, evident neinteresată să continue discuția pe o pantă speculativă.

Cafeneaua era învăluită acum în lumina galbenă a soarelui care pătrundea prin fereastra din față, lucind pe suprafețele de marmură şi pe lingurițele abandonate pe mese. O plantă exotică plină de frunze zăcea într-un colț, pe jumătate uscată.

— Aşadar, Gervase a scris două cărți şi, poate, câteva poeme şi a avut o slujbă amărâtă pe lângă un nobil de mâna a doua, a concluzionat Edward. De ce e atât de important?

Margaret şi-a arcuit ironic sprâncenele subţiri şi negre.

— Şi ce anume te face să crezi că a fost important?

Tânărul a ezitat, pus în încurcătură.

— Aşa presupun. Vrei să spui că nu e?

Edward a prins în privirea ei o vagă licărire.

— Este o figură minoră deosebită, a răspuns ea destul de calmă şi a sorbit din nou din cafea.

Foarte bine, s-a gândit el. *O să revenim la asta.* Voia încă un pahar cu vin şi i-a făcut un semn chelnerului.

— Cealaltă carte, cea pe care o caut eu... Unde s-ar încadra *Voiagiul?* Încercase să-i imite pronunţia.

— Cu *Voiagiul* este o cu totul altă problemă, i-a spus ea. Dacă, de dragul discuţiei, luăm în calcul posibilitatea că este autentic – şi presupun că asta este una dintre condiţiile angajării mele –, ar avea, într-adevăr, o mare importanţă. Au existat doar trei scriitori remarcabili în Evul Mediu târziu în Anglia: Chaucer, Langland şi cel numit Pearl Poet. Împreună, au creat literatura engleză. Un text de ficţiune, suficient de lung, din acea perioadă, scris în limba engleză, nu în latină sau franceză, de un savant precum Gervase... asta ar fi într-adevăr ceva extrem de valoros. Cu siguranţă că şi obiectul în sine ar fi destul de preţios, a adăugat ea pragmatic.

— Cât ar valora?

— Sute de mii. Poate milioane.

— Uau!

Edward era impresionat.

— Bun.

Părea că-şi spune în permanență că va fi plătită pentru asta.

— *Voiagiu* se consideră că ar reprezenta ceea ce a mai rămas dintr-o povestire medievală, o ficțiune romantică alcătuită din cinci fragmente. Începe ca o legendă despre Graal. În căutarea Sfântului Graal au fost implicați sute de cavaleri, nu doar Lancelot şi Galahad şi cei despre care ai mai auzit. Toți au propriile lor aventuri de-a lungul drumului. Unele încununate de succes, altele mai puțin. *Voiagiul* începe în acest ton, spunând povestea unui cavaler necunoscut, dar se abate brusc spre altceva.

Cavalerul este un nobil, al cărui nume nu este menționat nicăieri, care îşi lasă singuri soția şi copilul în mijlocul iernii. După ce rătăceşte un timp, se opreşte la castelul unui prieten lord care îl desfată cu poveşti minunate istorisite în fața focului care trosneşte, în timp ce afară se aud crengile pârâind sub apăsarea gheții. Într-o noapte, de undeva din întuneric, în sală intră un cavaler. Are corpul unui uriaş, dar capul îi este de cerb, împodobit cu o pereche de coarne de argint. În coarne zace străpuns trupul lacheului care stătea de pază la uşă. Sângele se scurgea încet peste chipul ciudat al cavalerului.

După cum cred că-ți imaginezi, în încăpere s-a aşternut tăcerea. Cavalerul bizar şi-a plecat capul încornorat, a aşezat cadavrul pe covor, fără vreo urmă de ceremonie, s-a îndreptat şi a scos o sabie lungă şi subțire. Apoi le-a vorbit. Le-a înfățişat o capelă stranie cu vitralii cât peretele, locul unde – spunea el – Sfânta Maura Troyes a vărsat lacrimile

ei miraculoase. A numit-o Capela Rozei. Între castel şi capelă se întindea un drum plin de primejdii fără seamăn – a continuat el –, dar locul acela era sfânt şi încărcat de puteri magice. Pe scurt, le dă misiunea de a o căuta, altminteri fiind în pericol să-şi piardă rangul. Cavalerul-cerb le-a vorbit cu voce înaltă şi şuierată, la prima vedere din pricina capului de animal pe care-l purta pe umeri.

Când a terminat ce avea de spus, înfăţişarea i s-a schimbat. Trupul de cavaler s-a transformat în corp de cerb, iar chipul i-a devenit de om, împodobit cu barbă. Clipeşte cu înţeles spre cei prezenţi, îşi face nevoile pe preţiosul covor roşu al lordului, apoi îşi târşâie copita prin el de câteva ori şi se afundă la loc în întunericul nopţii de iarnă.

Nimeni n-a mai dormit până dimineaţă la castel. Au uitat de Graal şi au jurat cu toţii să accepte provocarea cavalerului-cerb – în parte ca să-şi salveze onoarea, în parte ca să răzbune moartea lacheului care s-a dovedit a fi fost nepotul cuiva. Servitorii au sărit din pat şi au început să facă pachete cu mâncare, să lustruiască armuri şi să potcovească armăsari, iar cavalerii şi-au petrecut câteva ceasuri în rugăciune, ca să fie călăuziţi de-a lungul drumului de lumina divină. Au avut loc discuţii tehnice despre calităţile şi punctele slabe ale diverselor tipuri de armură şi un fel de dezbatere cu privire la tehnicile de vânătoare – cum să iei urma, cum să străpungi animalul şi alte lucruri de genul ăsta –, dar cel mai important aspect era că a doua zi de dimineaţă aveau să fie cu toţii în pădure, cu câinii lătrând şi săbiile acoperite de chiciură, cu

cercul însângerat al soarelui clipind printre copacii încărcați de zăpadă, cu aburii calzi ieşind din botul cailor. Într-un fel, ăsta e momentul principal al povestirii. Şi, cu siguranță, cel mai fericit.

Au luat repede urma cavalerului-cerb, dar s-a dovedit că era un maestru din vechime al jocului, care i-a atras într-o vânătoare plină de peripeții, prin apele pâraielor şi peste râuri, pe vârfuri şi pe la poalele munților, punându-i mereu pe piste false. Ori de câte ori credeau că l-au ajuns, dispărea în mod misterios şi ori de câte ori îşi pierdeau speranța, li se înfățişa din nou în câte-o postură obraznică, pe vreun promontoriu îndepărtat, iar vânătoarea se însuflețea din nou.

La început toată lumea părea să se distreze, cântau în jurul focului, îşi trasau unul altuia câte o sarcină, ucideau uriaşi şi încercau să îndrepte lucrurile rele din fiecare loc. Cu timpul însă, cavalerii au început să se simtă sleiți de puteri. Vânătoarea dura deja de luni întregi, iar încordarea îşi spunea cuvântul. Cel mai rău era noaptea. În corturile lor de mătase, erau bântuiți de vise rele. Femei strălucitoare le apăreau dintre copaci, ispitindu-i să-şi calce jurămintele cavalereşti. Pustnici încruntați li se arătau purtând veşminte din blană, urât mirositoare, cerând pomană, înfățişându-le probleme teologice spinoase şi amenințându-i că vor ajunge cu toții în iad. Apoi s-a întâmplat ceva cumplit.

— Ce anume? a întrebat Edward. Şi-a dat seama că ascultase povestea cu sufletul la gură.

— Într-o dimineață, devreme, lordul şi oamenii

lui au luat urma cavalerului-cerb. Margaret s-a oprit şi a sorbit din cafea. Era răcoare şi se pare că de data asta chiar exista o şansă să-l prindă. Au hotărât să-l mâne înspre una dintre colinele de la poalele unor munți. Au văzut cerbul intrând în defileul îngust. Cavalerii au mers pe urmele lui, au blocat intrarea şi au aşteptat. Au stat acolo câteva ore, până când soarele s-a ridicat şi au început să se coacă sub armurile încinse. Vântul s-a oprit. Insectele au încetat să mai scoată vreun sunet. La intrarea în defileu s-a înnoptat deodată, deşi soarele strălucea pe cer. În jur s-a făcut întuneric. Pentru o clipă, toată pădurea a încremenit.

Apoi, desişul începe să trosnească, iar cerbul iese ca-n zbor din canionul în beznă. Ochii i se rotesc sălbatic în capul cu chip de om. „La o parte!”, le-a strigat peste umăr. „Pentru numele lui Dumnezeu, plecați din locul ăsta, dacă puneți vreun preț pe viețile voastre!” Acolo era ceva de care fugea chiar şi cavalerul-cerb. Se năpusteşte direct către cornul cavalerilor în armuri şi, când o zbugheşte, lordul îl loveşte cu putere în umăr, dar el se smulge şi dispare în pădure.

Pentru asemenea întâmplări trăiau cavalerii. O vreme, au uitat cu totul de cerbul magic şi de Capela Rozei şi au făcut un nou jurământ să înfrunte primejdia şi să se aventureze în canionul întunecat. Au descălecat şi au început să înainteze umăr lângă umăr, afundându-se în beznă.

Următoarea pagină din carte este acoperită cu totul de cerneală neagră.

7

Edward şi-a şters fruntea cu încheietura mâinii. Era foarte cald în cafenea, dar Margaret nu părea să simtă. Era calmă şi imperturbabilă. A continuat povestea cu acelaşi ton profesional.

— Nici un cuvânt, nici o imagine, doar o pagină întreagă de întuneric. Este o formulă neobişnuită, foarte artistică şi inovatoare – s-a scris despre ea destul de des. Sterne a împrumutat probabil de aici ideea paginilor negre din *Tristram Shandy,* deşi nu ştiu să fi putut dovedi cineva vreodată că a ținut în mână *Voiagiul.* Nimeni nu ştie ce şi dacă înseamnă ceva, şi nu există prea multe indicii. Aici se sfârşeşte primul fragment.

Cel de-al doilea este foarte scurt. Începe cu întoarcerea lordului acasă. Nu ştim nimic despre ce s-a întâmplat cu el pe pagina neagră sau după aceea, ştim doar că timpul a trecut. Însoțitorii lui au dispărut, e posibil să fi murit, iar încercarea de a căuta Capela Rozei pare să fi eşuat. Cât despre Sfântul Graal, a uitat de el cu totul. Din bărbatul puternic a mai rămas doar un schelet care se agită în armura care-i acoperă întregul piept.

Între timp, castelul lui fusese şters de pe fața pământului. Când plecase în călătorie, unul dintre duşmanii lui considerase că e momentul cel mai potrivit ca să-l asedieze. Nu mai găseşte nimic, decât moloz, pământ ars şi pietre răsturnate. Soția şi copilul sunt morți. Pe când asediatorul se pregătea să-i siluiască nevasta, din cer se pogorâse un înger

care o ucisese.

— Cum? Edward era cât pe ce să se înece cu vinul. Dar de ce?

— Ca s-o salveze de la păcat.

A înghițit.

— Asta e o nebunie. Nu era mai logic să-i omoare pe invadatori? Mi se pare că ar fi fost de un real ajutor.

— În Evul Mediu, căile Domnului sunt pline de mister.

Edward a pufnit în râs, ironic.

— Da, cred că ăsta e cuvântul cel mai potrivit… Şi ce se întâmplă mai departe?

— Lordul este protagonistul unei scene în care-şi exprimă suferința în mod exagerat, dar suntem scutiți de prea multe detalii, pentru că fragmentul se sfârşeşte aici.

Partea a treia este dedicată temei judecății divine. Este cel mai academic şi mai teoretic dintre cele cinci capitole, e şi cel mai lung, mai lung decât toate celelalte la un loc. Seamănă într-un fel cu *Paradisul* lui Dante – nu e atât o narațiune, cât, mai degrabă, o schiță a concepției despre lume şi viață a autorului, ceea ce se cheamă *Weltanschauung.* Fragmentul începe cu imaginea lordului rătăcind prin țară, fără adăpost şi plin de căință. Crede că tot ce i se întâmplă este o pedeapsă divină. Trăia sub cerul liber, dormea pe ace de pin şi înota în ape reci de râu. Peste tot îl însoțeşte cavalerul-cerb, care încă mai şchiopătează de la rana provocată de lord. Acum cei doi merg alături, ca nişte vechi prieteni. Sunt ca doi soldați bătrâni care au luptat în aceeaşi

bătălie, dar în tabere diferite. Apoi, când războiul s-a sfârşit, sunt singurii care se pot înțelege cu adevărat unul pe celălalt.

Se retrag împreună în coliba unui pustnic, undeva, în vârf de munte, unde poartă un dialog în genul celor ale lui Socrate. Este o lungă digresiune asupra interpretării viselor, preluată în mare parte din cartea lui Macrobius, *Comentariu asupra visului lui Scipio.* Scriitorii medievali nu aveau deloc scrupule când era vorba să plagieze. În tot acest timp, cavalerul-cerb îşi schimbă mereu înfățişarea în funcție de dispoziție, din cerb în om şi invers. Discuțiile lor acoperă lumi întregi, de la cosmologie la teologie, la hermeneutică, se opresc în mod insistent asupra escatologiei, discursul teoretic despre sfârşitul lumii. Dacă lumea ar fi pe moarte, cum am şti noi când s-a sfârşit? Să fie oare posibil ca lumea să se fi sfârşit deja, iar noi să trăim într-un fel de prelungire a ei. Să fie ăsta iadul? Sau, şi mai rău, să fie cumva raiul? Cavalerul-cerb este aici un fel de instanță, o entitate mistică, dar şi lordul zugrăveşte câteva imagini. La un moment dat, el face o remarcă – amară, dar cu o sclipire de secol al XVIII-lea, față de cititor – că, dacă ar fi un personaj într-o poveste, nu i-ar păsa cum se sfârşeşte, pentru că nici un final, nici măcar răsplata raiului nu ar putea compensa pierderea soției şi a copilului.

Lui Edward începea să-i placă să o privească povestind. Era ceva diferit de tot ce întâlnise până atunci. Era o ființă care îşi petrecuse viața citind şi apoi meditând la ce aflase. Într-un fel, părea o pierdere de timp ridicolă, iar în alt fel, îi lăsa

impresia că era mult mai important decât tot ce făcea el în fiecare zi.

— Cel de-al patrulea fragment este cel problematic şi despre el s-a scris mai mult, deşi n-aş putea spune că toate aceste comentarii l-au făcut în vreun fel mai limpede. Tonul e diferit aici față de restul *Voiagiului.* E ceva asemănător cu structura visului, ca într-o halucinație sau ca-ntr-una dintre viziunile groteşti ale lui Bosch. Cu greu poți să crezi că e scris de aceeaşi persoană – repetițiile şi violența limbajului par a fi rodul minții unui copil sau al unei persoane cu probleme patologice. Dacă un adult a compus acest pasaj, atunci femeia sau bărbatul respectiv a avut cu siguranță tulburări psihice.

Lordul îşi povesteşte peripețiile, dar nu pare a avea o anumită ordine. E, pur şi simplu, pierdut…

Margaret s-a oprit brusc şi, pentru un moment, pare că nu-şi mai poate aduna gândurile. A oftat şi pe urmă a expirat profund, ca o fetiță.

— Textul începe să se repete tot mai mult, aproape obsedant. Lordul omoară un monstru după altul, giganți, demoni, dragoni, mereu şi mereu. Uneori, pare să omoare acelaşi monstru de două sau de trei ori. Timpul se roteşte în jurul lui, în cercuri care se dublează şi se triplează. Din loc în loc, versul se pierde, şi istorisirea se transformă doar într-o înşiruire a ființelor cu care s-a luptat, pe care le-a ucis sau le-a salvat, simple liste golite de orice urmă de sens sau fior narativ.

La un moment dat, aflăm că lordul s-ar fi recăsătorit, ar fi reconstruit castelul şi ar fi avut un

alt copil. Anii trec, şi el îmbătrâneşte mulțumit, iar firele poveştii îl urmăresc acum pe fiul lui, care porneşte în propria lui aventură. Însă băiatul se transformă treptat în propriul lui tată, îl întâlneşte şi el pe cavalerul-cerb şi porneşte la vânătoare din nou, iar în curând întreaga istorie se prăbuşeşte în ea însăşi. Timpul îşi înghite urmele. Diferența este că de data asta lordul îşi duce la îndeplinire misiunea – găseşte Capela Rozei şi este primit, pe loc, în rai.

Doar pentru scurt timp, căci este alungat din paradis din cauza unor probleme teologice lipsite de sens, din punctul meu de vedere. Întors pe pământ, devine un om rău şi se răzbună, vânându-l pe cavalerul-cerb şi mâncându-i carnea. Edward a făcut o grimasă. Din acest moment textul pare s-o ia razna cu totul. Oamenii mor şi învie fără nici o logică în versuri care nu mai respectă nici o rimă. Lordul însuşi se sinucide, spintecându-se cu un stilet – un fel de pumnal subțire – pentru a fi apoi readus la viață de un înger sarcastic şi răutăcios. Apare din nou şi cavalerul-cerb, puțin cam iritat pentru că fusese ucis ceva mai devreme, şi îl avertizează pe lord că viața e doar vis, că raiul este singura realitate şi că n-ar trebui să ia totul în serios. Mulțimi uriaşe se adună dintr-odată şi se luptă pentru nimic, iar bătăliile sunt descrise cu minuțiozitate. Naratorul pare un băiețel care are un cufăr plin de soldăței pe care îi aliniază şi-i pune să se bată iar şi iar. Din când în când, răzbat imagini şi ecouri dintr-o lume măcinată de război şi de ciumă.

În cele din urmă, povestea se răsuceşte din nou,

pentru ultima dată, timpul revine în matcă şi ne reîntoarcem la vânătoarea fatală, în căutarea cavalerului-cerb, exact ca înainte s-o ia totul razna. De fapt, pasajele din prima parte se repetă aproape cuvânt cu cuvânt, iar poemul devine o pastişă a lui însuşi. În mod identic, cavalerul-cerb este prins în capcană în defileul întunecat şi apoi țâşneşte dinăuntru îngrozit. Lordul pare conştient de tot ceea ce s-a petrecut, dar este lipsit de putere şi ştie că nu poate schimba cursul întâmplărilor. La fel ca mai devreme, cavalerii intră în canion, dar nici de data asta nu putem vedea nimic din ce e înăuntru, pentru că aici se sfârşeşte fragmentul.

— La naiba! A spus Edward. Ne scapă din nou.

S-a uitat o clipă la ceas. Era aproape şase. I-a trecut prin minte că, dacă o să se mai lungească mult, s-ar putea ca ea să-i ceară bani pe încă o oră.

— Să revenim la partea a cincea.

Margaret a continuat imperturbabilă.

— Începe avându-l în prim-plan pe lord, aflat într-o barcă, pe ocean, în voia valurilor. N-are nici vâsle, nici velă, nici cârmă. Se lasă în voia lui Dumnezeu să-l ducă înapoi, la țărm, în siguranță. A trecut ceva timp. E undeva, departe, înspre nord, iar de jur împrejur plutesc ghețari. Balene exotice din Oceanul Arctic taie apele şi se scufundă la loc, delfini albi, balene groenlandeze şi narvali înotau pe lângă el. Coleridge a împrumutat câteva versuri într-un pasaj din *Balada bătrânului marinar.*

Ca strigoi prin ceață, sticlesc colți de gheață,
Sumbra prevestire care ne-nfioară.

În jur nici suflare, de om sau arătare...
Pustiul alb de gheață, doar el ne înconjoară.[13]

Oricum, autorii medievali inserează adesea pasaje din operele clasice în lucrările lor, iar naratorul găseşte aici un bun prilej ca să relateze din nou câteva episoade din *Odiseea*, pe cel cu sirenele şi pe cel cu mâncătorii de lotuşi. N-aş putea spune de ce. Repetă şi povestea lui Paolo şi a Francescăi, cea despre femeia care se îndrăgosteşte de cumnatul ei, în timp ce citesc împreună o carte, iar soțul îi surprinde împreună şi îi ucide pe amândoi. Este o poveste cunoscută – Dante şi Boccaccio au propriile lor versiuni asupra ei –, dar cea a lui Gervase este total modificată. La el totul se termină cu bine, cei doi cititori îndrăgostiți fug împreună şi trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți.

Lordul este, în cele din urmă, purtat de valuri spre nişte țărmuri pustii. Cât vedeai cu ochii nu erau decât bancuri de nisip, peticite din loc în loc cu fâşii de zăpadă. Nisipul avea o culoare de fier, „nicăierea vreun cătun, vreo casă, vreun copac, vreun tufiş ori iarbă, ori vreo palmă de țărână”. Un timp, a tot mers spre inima ținutului. Gervase descrie într-un paragraf întreg felul în care cădea lumina. Era ceva ce-l deranja pe lord, un fel de strălucire palidă, aproape nepământeană. Apoi ajunge într-un loc populat, iar locuitorii ținutului se prezintă drept cimerieni, aşa cum spune şi titlul

---

[13] *Balada bătrânului marinar,* traducere Procopie P. Clonțea, Ed. Institutul European, 2005 (n. tr.).

cărţii.

„Cimeria”, îi spun ei, „este tot timpul în amurg, aici nu e nici zi, nici noapte. Este o ţară rece, aspră şi în care mai sunt puţini locuitori.” Lordul rătăceşte prin ţinut, şi noi vedem peisajele prin ochii lui. Populaţia trăia hrănindu-se cu rădăcini şi de pe urma turmelor de oi. Locul era străbătut de ape extrem de reci şi, la un moment dat, într-un şanţ a dat peste trupul îngheţat al unei femei. Descoperă ruinele unui oraş, locuinţe prăbuşite şi ziduri de piatră năruite şi împrăştiate. Străbate apoi un câmp cu brazde acoperite de zăpadă şi urmăreşte felul în care negrul pământului se amestecă şi alternează cu albul zăpezii într-o descriere ce ocupă o pagină întreagă.

Aici se sfârşeşte ultimul fragment. Este un pasaj destul de rigid. Ca şi celelalte, este încărcat de un anume sentiment al melancoliei şi de dor, dar pare lipsit de substanţă. Fragmente din el sunt aluzii transparente la *Infernul* lui Dante. Ceea ce ar fi un argument în plus că nu putea fi scris de Gervase de Langford pentru că, după cunoştinţele mele, singurul om din Anglia care citise Dante la momentul acela era Chaucer.

Margaret privea spre paharul pe jumătate gol din faţa ei. Edward a început să se joace cu resturile de prăjitură de pe farfurioară. Un camion greoi a trecut pe străduţa îngustă huruind puternic şi obturând, pentru câteva clipe, soarele care intra prin fereastră.

— Şi tu ce crezi că înseamnă toate astea?

— Nu ştiu. Dacă o citeşti ca pe un produs al unei minţi din perioada medievală, *Voiagiul* ar putea fi o

alegorie religioasă. Înălțarea sufletului din păcat, prin forța grației divine. Ar mai putea fi vorba despre insinuări cu tentă politică – trădări, starea muncilor agricole. Psihicul lui Gervase se poate să fi fost profund afectat de aşa-numita privelişte a morții. Se poate să fi trăit cu povara unei vini de neîndurat şi a ruşinii că el a supraviețuit, pe când atâția alții au murit, dar şi cu spaima că ciuma se va întoarce şi-l va lua şi pe el drept tribut.

— Ce poți să-mi spui despre cimerieni? Cine sunt, ce e cu ei?

— Nimic special. Există însă un punct de plecare real, dacă asta are vreo importanță. Au fost un trib de nomazi care a invadat Asia Mică, undeva, prin anul 1200 Î.Hr.

— Deci au existat cu adevărat.

— Sigur că da, a răspuns Margaret cu un zâmbet subtil. Numele „Crimeea” provine din „Cimmeria”, dar realitatea istorică nu e nici pe departe atât de interesantă ca literatura. În tradiția clasică, cimerienii sunt considerați un trib legendar, ce ar fi locuit într-un ținut unde era întotdeauna amurg.

Ovidiu pomeneşte despre ei în *Metamorfoze,* iar Ulise, în *Odiseea,* îi vizitează. În cosmologia mitului clasic, lumea era încercuită de un râu numit „Oceanus”. Cimerienii locuiau în partea cea mai îndepărtată de Oceanus, iar dincolo de Cimmeria începea ținutul lui Hades. Pliniu credea că Cimmeria ar fi în Italia de astăzi, unde ar exista o intrare spre lumea de dincolo, dar autorul *Voiagiului,* oricine ar fi el, pare să amestece sau să îmbine Cimmeria cu Ultima Thule, ținutul nordic legendar.

O mică ceartă a izbucnit în spatele uşii între şeful de sală şi un bărbat care voia să intre cu câinele în cafenea. Margaret îl privi pe Edward drept în faţă. El se întreba dacă femeia aştepta să i se spună că poate să plece.

— Şi dacă eu aş căuta cartea asta – să presupunem de dragul aventurii că ea ar exista – cum crezi că ar trebui să arate?

— Ca format, ar trebui să fie un codex. Probabil că nu ar fi scrisă pe hârtie, ci pe pergament, iar copertele ar fi din lemn învelit în piele. Ar fi un manuscris – tiparul n-avea să fie inventat decât peste câteva sute de ani – deci ar trebui să fie scrisă de mână, cu ortografia gotică. Ar fi foarte greu de descifrat pentru un necunoscător, dar, pe de altă parte, ar putea arăta oricum altcumva... Pe vremea aia să scrii o carte era cam cum e astăzi să faci un film. Îţi lua mult timp, era nevoie de bani şi de o mulţime de oameni pricepuţi. Trebuia să faci rost de pergament, de pene şi de cerneală. Pe urmă, textul era copiat de un scrib, pentru desene era nevoie de un ilustrator, cineva trebuia să lege cartea şi aşa mai departe.

Un chelner a trecut prin dreptul mesei, lăsând discret nota de plată între ei.

— Şi-ar fi permis Gervase aşa ceva?

Ea a ridicat din umeri.

— Poate. Un tânăr dintr-o familie mai răsărită din clasa de mijloc, care se afla în slujba unui nobil... Tot ce se poate. Cât despre textul în sine – îmi pare rău, nu ştiu cum te-aş putea convinge şi, de altfel, este evident că nu vrei să te laşi convins,

dar nu este deloc produsul unei minți din perioada medievală.

Edward a strâns din buze şi a aprobat-o dând din cap. Era evident că ea credea în ceea ce spunea şi probabil că avea dreptate. Nu exista nici un motiv pentru care să vrea să-l înşele. Cel mult, putea să aibă un interes financiar şi să prelungească cât mai mult aceste întâlniri. Tânărul era dezamăgit. Într-un fel, fără să-şi dea seama cu adevărat şi, fără să ştie de ce, începuse să-şi dorească foarte mult ca această carte să existe. Şi-a scos portofelul.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu cavalerii la începutul primei părți, când au intrat în canionul întunecat?

— Peste pagina neagră a fost vărsată multă cerneală şi nu cred că în spatele ei s-ar ascunde vreun joc.

Margaret răsucea ceaşca, privind zațul de la cafea. L-a lăsat să plătească.

— Există o carte întreagă despre asta, e vorba despre *Să vezi prin întuneric*[14] a lui Capshaw.

Adepții lui Freud cred că e vorba despre un uter, un anus sau un mormânt ori toate trei la un loc. Marxiştii vorbesc despre apariția capitalismului în Anglia şi despre transformarea romanului într-un produs, într-o marfă. Printre deconstructivişti acest episod este foarte popular. A fost considerat fie o greşeală de tipar, fie o hartă a Africii, fie un protest împotriva Pragmaticii Sancțiuni din 1713[15].

---

[14] În limba engleză în original, *Darkness Visible* (n. tr.).

[15] Pragmatica Sancțiune este un document oficial întocmit pe 19 aprilie 1713 de către împăratul Carol al VI-lea, care

— Dar tu ce crezi că este?

— Nu ştiu ce să zic. Dintr-odată, dispoziția lui Margaret s-a schimbat radical, revenind la tonul oficial: Nu este domeniul meu, a continuat ea.

— Bine, am înțeles.

Femeia începea să-l cam scoată din fire. Trebuia să meargă undeva şi să se gândească la toate astea. Sau, şi mai bine, să meargă undeva, dar să nu mai gândească deloc. La masa de alături, un cuplu de tineri care arătau a avocați se duelau în şoapte repezite.

— Cred că e suficient pentru azi. Te întorci în Brooklyn?

Ea a negat printr-un gest.

— Atunci, oriunde te-ai duce, ia un taxi şi păstrează chitanța. Data viitoare aş vrea să vii să vezi colecția, asta dacă familia Went va fi suficient de cooperantă. Ce zici?

— E în regulă, a răspuns, iar chipul ei nu a trădat nici entuziasm, nici iritare.

S-a ridicat, iar el a condus-o spre uşă şi apoi afară, pe trotuar. Era aproape ora şase şi jumătate, dar cum după-amiezile de vară sunt lungi, soarele strălucea încă destul de puternic.

— Pot să…?

Să îndrăznească oare? Tânărul a făcut un gest vag arătând spre East Side, căutând din priviri un

---

prevedea pe de o parte indivizibilitatea țărilor Coroanei Habsburgice, iar pe de altă parte admitea succesiunea feminină la conducerea acestor țări, ca urmare a faptului că el nu avea descendenți de sex masculin (n. tr.).

taxi.

— Eu mă duc înspre partea de sus a oraşului, i-a răspuns ea. Spre Columbia.

S-a întors îndreptându-se spre metrou, cu geanta legănându-i-se pe umăr. Edward a strigat-o.

— Încă ceva. Ai spus mai devreme că ar trebui să fie un codex. Ce înseamnă asta?

— Un codex... Tânăra s-a oprit şi s-a întors pe jumătate spre el, căci nu se simțea în stare să explice o chestiune elementară. Un codex este pur şi simplu un codex... Nu e nici un sul de pergament, nici o tablă de ceară, nici o piatră pe care sunt inscripționate cuvinte. Un codex înseamnă un teanc de pagini imprimate, legate împreună pe o spirală şi aşezate între două coperte. Cu alte cuvinte este ceea ce o persoană ca tine ar numi „o carte”.

8

Două zile mai târziu, Edward şi Margaret şi-au dat întâlnire pe trotuarul din fața clădirii unde locuia familia Went. Era o zi fierbinte, înăbuşitoare şi întunecată. În aer se simțea amenințarea furtunii. Din geanta ei de piele se ițea mânerul unei umbrele, deşi nu plouase încă. Avea părul strâns cu o clamă în formă de carapace de broască-țestoasă. Aşa palidă şi slabă cum era, s-a gândit el, i-ar fi fost uşor să adopte o înfățişare gotică, dar nu s-a deranjat. A condus-o înăuntru, trecând pe lângă portar, care de data asta l-a recunoscut şi le-a făcut semn din cap că pot intra.

— Poftiți de intrați! Le-a spus zâmbind pe sub mustața stufoasă.

În lift, Edward şi-a dres vocea.

— Poate ar fi trebuit să-i avertizez că te aduc şi pe tine azi. Nu-ți face griji totuşi. Încearcă să fii drăguță cu Laura. O s-o cunoşti, ea este femeia bună la toate a familiei Went.

— Mulțumesc, i-a răspuns sec Margaret. Nu-mi făceam griji oricum.

Uşile s-au deschis înspre apartamentul gol şi tăcut. N-au văzut pe nimeni în timp ce străbăteau coridoarele îndreptându-se către scara în spirală care ducea spre încăperea de sus. Lumina care pătrundea prin ferestre era albicioasă şi slabă ca strălucirea lunii.

Nu studiase până atunci scara, dar acum i se părea că este o minunăție. Poate pentru că o avea lângă el pe Margaret, vedea totul prin ochii ei scrutători. Era un obiect autentic de *art nouveau* din vechiul New York, din fier turnat într-o singură piesă şi cu decorațiuni sinuoase realizate de Aubrey Beardsley. Probabil, cântărea cel puțin o tonă. Ea l-a urmat fără să scoată un cuvânt, aşteptând în întuneric cât a descuiat uşa şi a bâjbâit, căutând lampa.

Avea acelaşi sentiment ca atunci când ducea acasă o fată să le-o prezinte părinților – un lucru pe care îl făcuse cât de rar fusese posibil în timpul liceului. A răsuflat uşurat când şi-a dat seama că lăsase cărțile într-o oarecare ordine. Erau aşezate pe masa lungă de lemn, în teancuri colorate, înalte şi ordonate, unul lângă altul, ca un fel de machetă a

unui oraş plin cu zgârie-nori. În timp ce el a pornit computerul, Margaret s-a îndreptat spre ele şi a luat prima carte din cel mai apropiat teanc. Avea o copertă verde-catifelată, care arăta aproape modern. A studiat-o cu mare atenție, întorcând-o pe cele şase părți cu mâinile ei pricepute de expertă, atingând-o cu degetele palide şi fragile, apoi a deschis-o cu delicatețe şi s-a uitat pe câteva pagini. Pe urmă şi-a înclinat capul şi i-a mirosit filele cu nasul ei lung şi coroiat.

— Au fost curățate, a spus ea, făcând o grimasă. Frecate cu praf de spălat. Un obicei franțuzesc dezgustător, pentru că distruge hârtia. Ar trebui interzis prin lege. A verificat fiecare cotor pe rând, cu grijă şi fără să se grăbească. Părea să fi uitat cu totul de prezența lui în cameră. S-a oprit când a ajuns la cutia de lemn cu cartea veche pe care o despachetase el în prima zi. Era ultima dintr-un teanc, dar, înainte ca el să fi apucat să-i ofere ajutorul, le-a ridicat şi le-a împins pe podea cu o mişcare îndelung exersată. Cărțile îi lăsaseră pe rochie urme de praf, dar ea părea să nu bage de seamă. A deschis cutia şi s-a uitat înăuntru.

— Ce ştii despre asta? a întrebat după o pauză lungă.

— Nimic, a răspuns el, dregându-şi vocea. Nu mi-am dat seama cum aş putea s-o deschid.

— În catalog ce scrie?

— Nu există un catalog. Adică eu lucrez la el, dar pe-asta încă n-am trecut-o.

L-a privit. În cameră era destul de întuneric. Prin ferestrele acoperite nu pătrundea nimic, aşa că

singura lumină era a lămpii şi pe lângă ea doar strălucirea fantomatică a monitorului de la computer.

— Ce vrei să spui? Că nu există date despre cartea asta?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Şi toate volumele astea..., a spus ea uitându-se la teancurile de pe masă, n-au fost trecute într-un catalog?

— Nimeni altcineva nu mai ştie despre ele, dacă la asta te referi.

Edward apăsa nepăsător pe tastele computerului, ca să deschidă documentul creat de el.

— Pentru asta am fost angajat. Eu trebuie să fac acest catalog.

— Şi ce tip de catalogare foloseşti? AACR sau ISBD?

Tânărul a scuturat din cap.

— Mă depăşeşte.

Margaret a privit cartea şi i-a atins copertele cu degetele. Apoi a oftat din greu.

— E o situație destul de ciudată, a spus ea în cele din urmă.

— Şi asta nu e tot, i-a răspuns Edward. Ia uită-te acolo!

I-a arătat mormanele de cărți nedesfăcute din cealaltă parte a camerei. Când le-a remarcat, s-a îndreptat către lada deschisă, care era aproape goală. Mai rămăseseră doar câteva pachete mari şi grele. De pe buze i-a scăpat un suspin straniu, parcă uşor isterizat, dar şi-a revenit imediat, mascându-l într-un acces de tuse.

S-a întors spre el, privindu-l drept în faţă.

— E foarte ciudat ca o colecţie atât de veche şi de mare să fi rămas complet necatalogată, a spus ea pe un ton calm. Trebuie să fie înregistrate undeva.

— Se poate să ai dreptate, dar, în cazul acesta, de ce m-ar mai fi angajat pe mine?

— Nu ştiu, dar trebuie să existe nişte documente. Un certificat de transport, nişte chitanţe de vânzare, asigurări, fişe. Obiecte ca astea nu pot trece pur şi simplu prin istorie neatinse, invizibile, fără să lase nici o urmă. Rămân amprentele, se păstrează ceva. De cât timp sunt aici?

— Au fost aduse pe mare din Anglia, înainte de cel de-al Doilea Război Mondial.

I-a povestit ceea ce-i relatase lui însuşi Laura Crowlyk în ziua în care se cunoscuseră, în legătură cu istoria colecţiei. În timp ce el vorbea, Margaret s-a îndreptat spre masă şi a început să deschidă sertarele.

— Ce cauţi? a întrebat-o Edward.

— Ar trebui, înainte de orice altceva, să desfacem toate lăzile. Femeia şi-a încrucişat braţele şi a continuat: S-ar putea să existe nişte documente într-una dintre ele.

— În regulă.

Edward nu se gândise la varianta asta. A luat şurubelniţa de unde o lăsase şi i-a întins-o. Echilibrul de forţe din încăpere se schimbase, şi nu în favoarea lui.

— Curăţă praful de pe rafturile astea, i-a spus ea. O să avem nevoie de mai mult spaţiu.

Edward s-a întors în camera de sus cu o găleată din aluminiu plină cu apă caldă, o sticlă cu detergent de vase, două role de prosoape de hârtie şi un pachet încă nedesfăcut cu bureți verde cu galben, pe care îi obținuse de la femeia de serviciu care îl descoperise cotrobăind printr-o toaletă dezafectată. Margaret deschisese deja cea de-a doua cutie şi scotea cărțile din ea. Când a lăsat jos găleata s-a auzit un clinchet metalic, şi ea a tresărit.

Lucrau în linişte în biblioteca învăluită în lumina misterioasă şi vagă. Se auzea cum scârțâiau şuruburile vechi, ieşind din lemnul moale şi apoi zgomotul sec făcut când ea le dădea drumul cu grijă pe podea, se auzea respirația lui Margaret, mai grea din cauza efortului fizic. La început, Edward a încercat să facă puțină conversație, apoi a hotărât că s-ar putea să fie mai uşor pentru ea dacă nu vorbeau. A înmuiat un burete în apa cu detergent şi l-a trântit pe primul raft. Stratul de praf gros şi uleios s-a şters complet de la prima încercare. Într-un fel, era chiar interesant. Îşi petrecea fiecare zi în locuri curățate de alții, de oameni care goleau coşul de gunoi, care dădeau cu aspiratorul pe covoare şi igienizau toaletele, în timp ce el era în altă parte sau îşi întorcea privirile sau vorbea tare la telefon. S-a gândit la femeile de serviciu care se ocupau de biroul lui în fiecare seară, după programul de lucru, până la orele mici ale nopții, sporovăind în spaniolă, portugheză şi ucraineană şi împingând mereu cărucioarele de plastic. Singurele cuvinte englezeşti pe care se pare că le cunoşteau erau „mă scuzați” şi „îmi pare rău”. Se întreba dacă nu cumva toate

aveau la ele în țară doctorate obținute în microbiologie şi dacă, atunci când se duceau acasă, nu cumva scriau romane-fluviu strălucite, în limba lor maternă.

Când a terminat de curățat un dulap întreg cu policioare, apa din găleată devenise cenuşie. Apoi l-a şters şi l-a zvântat cu prosoapele de hârtie. S-a întors spre Margaret care se ocupa în continuare de lăzile cu cărți, mânuind cu îndemânare şurubelnița, cu degetele ei subțiri şi puternice.

— Ai găsit ceva? a întrebat-o.

Ea a dat din cap că nu, fără să se întoarcă.

— Cine a fost Cruttenden? s-a interesat ea.

— Cine?

— Cruttenden.

Deşi era frig, ea asudase şi s-a oprit o clipă să-şi şteargă fruntea cu brațul.

— Numele apare pe eticheta de transport de pe toate cutiile.

— N-am idee. El sau ea trebuie să fi fost predecesorul lui Crowlyk. Probabil acum câteva generații.

— Crowlyk şi mai cum?

— Laura. Cea care m-a angajat pe mine, secretara. Probabil ți-am mai spus că familia Went nu se prea arată pe aici. Reprezintă un fel de prezență absentă. Înțeleg că îşi petrec cea mai mare parte a timpului la reşedința lor din Bowmry. Laura e cea care dirijează totul.

— În Bowmry? l-a întrebat ea curioasă.

— Da. De acolo sunt – o familie de aristocrați, cu rădăcini regale sau ceva de genul acesta. Ducele şi

ducesa de Bowmry.

— Aha, a spus ea dintr-odată, ca şi cum ar fi descoperit o pistă importantă.

— Ce e?

— Gervase de Langford a fost în serviciul ducelui de Bowmry.

— Parcă spuneai că a lucrat pentru un conte.

— E unul şi acelaşi. În sistemul englez, o singură persoană putea deține mai multe titluri nobiliare. Spre sfârşitul carierei, contele de Langford a fost înălțat în rang ca prim-duce de Bowmry de către Edward al III-lea, care era înnebunit după ducate, probabil pentru că el le-a inventat.

— Asta înseamnă că familia Went nu e chiar dusă cu pluta?

— Nu. Abia acum îmi dau seama de ce le-a intrat în cap că au un Gervase.

Tânăra s-a întors către lada cu cărți şi a continuat să scoată volumele şi să le aşeze în teancuri pe podea.

— Poate pui şi tu cărțile astea pe rafturile pe care le-ai curățat.

— S-a făcut!

Când Edward a terminat, cărțile ocupau trei rafturi şi jumătate de pe perete, iar în şirul pe care-l alcătuiau se amestecau nuanțe de maroniu, verde, albastru şi pământiu, străbătute din loc în loc de auriu şi argintiu, ca nişte ferestre prin care intra lumina. Margaret a lăsat deoparte lăzile şi a început să desfacă un pachet în spațiul pe care îl eliberase pe masă. Volumul era micuț, poate doar o idee mai mare decât un pachet de cărți de joc, cu coperte

lustruite, maronii şi crăpate, care arătau de parcă ar fi fost smălţuite şi apoi ţinute în sobă. Edward a privit-o cum o aşeza cu delicateţe pe masă, ca pe o vrăbiuţă rănită.

— Uite o metodă corectă de catalogare a cărţilor, i-a spus ea. Ar trebui s-o cunoşti, dacă tot urmează să te ocupi de asta. A scos din geantă un creion şi un carneţel. O descriere bibliografică corectă are patru părţi: 1. Titlu şi pagina de titlu; 2. Copertele; 3. Marca editurii; 4. Cuprinsul cărţii. Şi începem cu titlul...

In timp ce vorbea, nota repede în carneţel, iar Edward o privea peste umăr. Avea un scris ordonat şi ascuţit, parcă de arhitect:

Johnson, Samuel,
O călătorie spre insulele de vest ale Scoţiei.1775.

— Acum pagina de titlu.

(între linii) O/CĂLĂTORIE/SPRE/INSULELE/DE /VEST/ALE/ SCOŢIEI/ (datele editurii) /LONDRA: /Publicată pentru W. Strahan şi T. Cadell în Strand. /MDCCLXXV

— Urmează copertele.

Piele de oaie, cusută, pagina de început şi cea de final maronii.

— Pielea asta moale provine de la oi şi e un material foarte ieftin, a adăugat. Vezi cum începe să se crape la cusături?

A continuat să cerceteze cartea cu degetele, măsurând-o şi înregistrând aspectele tehnice ale formatului, semnăturile, detaliile despre numerotarea filelor şi paginare. Pe măsură ce le nota, se afunda într-un fel de formulă secretă, creată din litere mari, simboluri şi litere greceşti:

$$\pi^2\ \S^4\ A^2\ B\text{-}C^4x^2D\text{-}G^8\ 2x^4H\text{-}M^8\ 3xI$$

— O combinație destul de neobişnuită, a spus ea cu satisfacție.

Lucra cu maximă concentrare şi într-un ritm aproape mecanic, explicând în permanență ceea ce făcea, cu voce tare, ca un medic ce face o autopsie. Edward a pierdut destul de repede şirul explicațiilor ei, dar a ascultat-o în continuare, prefăcându-se atent.

Era atât de adâncită în activitatea ei, încât părea să fi uitat că trebuia să-i explice lui, de fapt părea chiar să fi uitat cu totul de existența lui. Când se concentra, fața nu-i mai era aşa severă, trăsăturile i se îndulceau şi devenea mai calmă, mai relaxată, părea aproape fericită.

Când a terminat de scris, a smuls paginile din agendă şi le-a pus înăuntrul cărțuliei maronii. A lăsat-o deoparte şi s-a apucat să despacheteze volumul următor. Fusese expediat într-o cutie de carton, plină până la refuz cu fâşii de ziare vechi. Curând, s-a ițit dintre ele, maro-închis, aproape neagră, ca un bloc de zgură, nici prea lungă, nici prea lată, dar groasă de douăzeci şi cinci de centimetri. Cotorul era sfâşiat şi din el mai

rămăseseră doar câteva petice de piele, păstrate acolo unde foile erau legate una de alta. Margaret a atins-o cu multă delicateţe. A ridicat cu grijă coperta din faţă, ţinând-o cu ambele mâini. Textul imprimat în interior arăta oarecum diferit, elegant şi aplecat spre dreapta, semănând mai degrabă cu un scris de mână decât cu nişte litere tipărite.

— Este un incunabul, a spus ea siderată.

— Edward, pot să vorbesc cu tine un minut?

Clipa a îngheţat pe loc şi s-a făcut ţăndări. Vocea venea de undeva din spate, iar Edward s-a întors vinovat. Laura Crowlyk îi privea de pe platforma de la capătul scărilor. Intrările-surpriză păreau să fie una dintre specialităţile ei.

— Laura! Edward i-a rostit numele vesel, ca să-şi ascundă stânjeneala. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe Margaret Napier. Este medievalist la Columbia. Mă ajută să cataloghez cărţile.

Ochii Laurei s-au oprit asupra lui Margaret.

— Bună!

— Salut!

Laura se uită cu răceală la Margaret, măsurând-o din priviri, ca pe o potenţială adversară. Aceasta din urmă abia dacă şi-a ridicat privirea din cartea de pe masă. A urmat o pauză neplăcută.

— Te-aş ruga să vii la mine în birou, Edward. În cinci minute.

S-a întors şi a luat-o pe scări în jos, fără să aştepte vreun răspuns. Paşii ei s-au stins, răsunând metalic.

— Să plec? a întrebat Margaret când au rămas singuri.

— Nu, rămâi. Lucrează mai departe, orice ar însemna asta. Ce spuneai despre volumul ăsta?

— Că este un incunabul, i-a răspuns ea, accentuând a doua silabă a cuvântului. Adică o lucrare realizată în primii cincizeci de ani de la apariția tiparului. Între 1454 şi 1501.

— Ce carte este?

— *Historia Florentina* a lui Poggio Bracciolini.

— Şi cine a fost Bracciolini?

— Un savant din perioada renascentistă. S-a ocupat de opera lui Quintilian.

Dorința ei de a-i furniza informații se topea văzând cu ochii. El o privea peste umăr cum despărțea paginile cu delicatețe. Nu se simțea nici un miros de parfum, dar părul ei răspândea un iz plăcut, uşor dulceag şi cu o vagă undă amăruie.

— Trebuie să mă duc, i-a spus el. Mă întorc repede.

Pe când cobora scara de metal, îndreptându-se spre lumina vagă ce răzbătea din apartamentul principal, Edward se simțea ca un puşti chemat în biroul directorului, încerca să-şi spună întruna că în fond el le făcea un favor pentru că se afla acolo. Uşa de la camera Laurei era deschisă, iar ea stătea la birou răsfoind un teanc de hârtii, cu un stilou în mână, şi părul şaten îi era strâns într-un coc. Avea impresia că femeia îşi crease cea mai severă înfățişare cu putință. Jaluzelele erau trase pe jumătate, aproape obturând lumina cenuşie de afară, iar ea aprinsese o lampă pe birou.

A aşteptat câteva secunde ca să arate că i-a observat prezența. Purta o pereche de ochelari fără

rame, dar şi i-a dat jos.

— Trebuie să te anunț că nu vei mai lucra aici, i-a spus ea.

Vocea ei era mai rece ca niciodată. Edward a privit prin fereastră acoperişul maroniu al clădirii de peste drum. Pumnalul dezamăgirii l-a izbit drept în piept. Era uimit, dar cel mai mult îl surprindea profunzimea suferinței sale. Ceva în care credea cu putere, deşi fără să-şi fi dat seama cu adevărat, îi era luat înapoi cu brutalitate.

— Laura, dacă e vorba de…

— Sigur că n-ar fi trebuit s-o aduci aici, i-a spus ea cu buzele strânse, dar nu despre asta este vorba. Sper că nu te deranjează prea tare.

— Deloc, i-a răspuns el bățos.

Femeia şi-a plecat din nou privirile asupra hârtiilor din fața ei. Edward nu ştia ce să-i spună, dar nu voia să lase lucrurile aşa. Putea să primească veştile cu demnitate, dar, într-un fel sau altul, uitase cum să facă asta. *La urma urmei, e vorba despre o binevenită pauză,* îşi tot spunea. *E numai bine.*

— O să scriu un raport, a spus el în cele din urmă. Despre munca mea de până acum. Asta dacă nu cumva…

— Nu este nevoie, i-a replicat ea concediindu-l cu un gest.

— Îmi cer scuze că am adus-o pe Margaret, dar trebuie să înțelegi, reprezintă o achiziție neprețuită pentru proiectul ăsta.

Şi-a sprijinit degetele pe marginea biroului ei, cu un gest pe care l-a dorit blând, dar hotărât.

— Ştiu că ar fi trebuit să discut cu tine înainte, dar chiar te rog să te mai gândeşti.

— Nu este vorba despre asta. Ți-am spus că deja nu mai contează. Ieri am primit un telefon de la duce.

— De la duce?!

— Da. Care mi-a spus să întrerupem imediat lucrul la catalogarea bibliotecii.

— Aha! a spus Edward, prins pe picior greşit. Atunci asta nu se prea poate discuta. Dar nu înțeleg de ce să ne oprim acum, când începeam să facem progrese.

— Nu ştiu. Femeia a început să mute rapid teancurile de hârtii de pe un suport pe altul. Pur şi simplu nu ştiu.

Acum îşi dădea seama că ea nu era supărată din cauza lui Margaret, ci pentru că Gervase ar fi putut reprezenta biletul ei spre casă şi simțea cum îi scapă printre degete.

— Nu e treaba mea să-l chestionez pe duce în privința deciziilor pe care le ia. Poate că vrea să ducă volumele înapoi în Anglia, fără să mai țină cont de ce programase anterior. Poate că s-a gândit că nu merită efortul. Cine ştie? Poate că o să le vândă pe toate şi o să alcătuiască cei de la Sotheby's catalogul.

Edward a aprobat din cap.

— Cum se mai simte? a întrebat el cu o politețe prost disimulată. Ducele, vreau să zic. Ai spus zilele trecute că nu e prea bine.

I-a ignorat întrebarea.

— E ciudat, nu-i aşa? a continuat femeia. A

sunat azi-noapte – la Weymarshe trebuie să fi fost trei dimineața. De obicei, nu vorbeşte direct cu mine. Teoretic, eu sunt angajata ducesei.

— Acolo locuiesc? În Weymarshe?

Ea s-a uitat la el amuzată.

— În cea mai mare parte a timpului. Weymarshe este numele domeniului lor din Anglia.

— Este un castel?

Dacă răspundea la întrebări legate de familia Went, poate avea să se simtă mai bine.

— Se poate spune şi că Weymarshe e un castel, a spus Laura şi s-a întors la hârtiile ei. A fost reconstruit de mai multe ori, nici nu ştiu cum să-i mai spun. E un talmeş-balmeş. În cea mai mare parte a fost refăcut prin anii 1600, după revoluție, dar anumite părți sunt cu mult mai vechi – se spune chiar că ar fi fost construit pe nişte foste fortificații. Specialiştii au vrut în repetate rânduri să facă săpături acolo, dar familia Went nu le-a permis. S-a uitat la Edward îngândurată. Când ai venit prima dată m-am gândit că urmăreşti să-ți faci o carieră pe lângă familia asta. Ai avea multe satisfacții. Şi nu mă refer doar la partea financiară.

Edward a clipit repede.

— Ai crezut că vreau să mă angajez la familia Went? Nu doar să colaborez?

Nu-şi dădea seama dacă ar fi trebuit să se simtă amuzat sau jignit. Laura a ridicat uşor din umeri.

— Ducesa a mai făcut aranjamente de genul ăsta şi cu alți tineri. Mai ales cu bărbați tineri.

— Şi statutul meu care ar fi? Unul de servitor?

— Spune-i cum vrei.

Într-un târziu, a luat în calcul şi posibilitatea ca prin replica lui s-o fi insultat.

— Dacă ți-ai jucat cărțile aşa cum trebuie, în mod normal nu mai ai de ce să lucrezi vreodată în viața asta. Familiei Went îi place să aibă în preajmă oameni interesanți, care să-i sfătuiască în caz că apare ceva. Nu este potrivită pentru oricine – vreau să spun că nu e o carieră obişnuită –, dar unii o consideră plină de farmec. Mai ales americanii, din câte am observat eu.

— Sunt sigur de asta.

Edward a lăsat-o baltă. N-avea nici un sens s-o jignească, acum, când era pe picior de plecare. Privirile i-au lunecat cercetător peste biroul Laurei. Pe el era o fotografie într-o ramă neagră şi simplă – din locul în care se afla privirea îi cădea oblic şi avea impresia că este realizată în perspectivă, dar era, cu siguranță, ducesa. I-a recunoscut părul întunecat şi ondulat şi gura senzuală. Acolo purta chiar pălăria de soare deschisă la culoare cu care o văzuse şi el, atunci când o întâlnise pe stradă. Avea un aer matern şi, în acelaşi timp, transmitea o puternică energie sexuală. Te ducea cu gândul cumva la mama celui mai bun prieten, cea cu care aveai fantezii în adolescență, înainte să-ți dai seama prea bine cum stau lucrurile.

— Dar presupun că am anulat întreaga acțiune acum, a continuat Laura. Nu ştiu ce să-ți spun. Părea extrem de urgent atunci când am vorbit prima dată, dar acum – ei bine, se pare că totul s-a schimbat. Sper că nu eşti foarte dezamăgit.

— Nu, sigur că nu.

Edward şi-a auzit propria voce sunând strident. S-a întors ca să plece.

— Dacă apare vreo schimbare, să mă ții la curent.

Ea i-a zâmbit uşor, înțelegătoare.

— Sigur că da.

— Mă duc să-mi iau lucrurile de sus.

S-a strecurat înapoi pe scara în spirală, spre încăperea unde Margaret scria în continuare conştiincioasă în carnețel. Incunabulul stătea deschis sub lampă, sub razele de lumină care treceau prin țesătura părului ei negru când ea se apleca deasupra lui.

Edward şi-a dres vocea.

— Trebuie să plecăm, i-a spus el.

Tânăra a terminat de scris fraza începută, a închis paranteza şi apoi şi-a ridicat privirea.

— De ce?

— S-au schimbat planurile. Nu mai lucrăm la caz…

— Caz?

— Biblioteca adică. Nu-i mai interesează proiectul ăsta. În voce i se simțea frustrarea. Îmi pare rău. Nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Se pare că ordinul a venit de sus. Şi a picat aşa, din senin. Chiar şi Laura părea surprinsă.

Se simțea jenat, dar Margaret nu s-a arătat deloc iritată. Pur şi simplu, a dat din cap, a închis cartea şi a băgat carnețelul la loc în geantă. S-a ridicat şi şi-a netezit fusta. Edward a stins lampa şi amândoi au părăsit încăperea, înaintând precaut prin

întuneric. Înainte să plece, tânărul s-a uitat în jur aproape cu nostalgie. Era ultima dată când vedea apartamentul familiei Went. Era ciudat cât de mult se ataşase de toate astea.

— Trebuie să le dau cheia şi pe urmă putem pleca, i-a spus el.

— Aşteaptă.

În întunericul holului, Margaret şi-a aşezat mâna pe braţul lui. Era un gest ciudat, sincer şi neîndemânatic în acelaşi timp. Nu-şi amintea să-l mai fi atins până atunci. Iniţial, a crezut că încerca să-l încurajeze.

— Nu le da cheia, i-a spus ea. A scotocit prin geantă şi a găsit un inel cu mai multe chei. S-a chinuit puţin până a scos de pe el una gri. N-o deosebeai de cea a familiei Went. Dă-le-o pe asta în loc.

— Ce tot spui? a întrebat-o el, forţându-şi vocea să alunece spre şoaptă.

— Trebuie să am acces la colecţia asta.

— Ce vrei? De ce?

— Trebuie să pot să mă întorc aici şi să studiez cărţile astea.

Se uita uimit la ea. Părea să nu-şi dea seama că spunea nişte lucruri absurde.

— Margaret, a început el pe un ton pe care-l dorea calm şi de bun-simţ, oamenii ăştia sunt clienţii mei. De-abia am scăpat cu obrazul curat că te-am adus aici. Orice ai avea în minte – şi, sincer, nu vreau să ştiu ce – dacă o să afle cineva…

— Nu vor afla.

Nu-şi scuturase praful de pe rochie, iar pe obraz

avea o pată de un roşu-cărămiziu de pe pielea cărților, părând un războinic pictat pentru luptă.

— Margaret.

— Uite, a început ea să-i explice, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Cheile sunt identice. Asta se potriveşte la un lacăt de bicicletă. Asta e a familiei Went. Dacă îşi dă seama, spune-i că le-ai încurcat din greşeală.

El se uita la ea în tăcere, mângâindu-şi obrazul. Simțind momentul, Margaret i-a luat cu îndemânare cheia bună din palmă şi i-a dat drumul la ea în geantă. Apoi, strângându-i mâna liberă între ale ei, i-a strecurat-o pe cealaltă şi i-a închis degetele peste ea.

— Aşa! E-n regulă? a rostit ea.

— E o nebunie. Edward a clătinat din cap. Şi-l simțea de parcă ar fi fost plin cu roiuri de albine care zumzăiau şi zburau în cercuri, fără sens, pierdute şi dezorientate, de parcă nu şi-ar mai fi găsit regina.

— Şi ai de gând să pătrunzi la ei în apartament de câte ori ai chef să cauți o carte?

— Dacă e cazul, da. Asta dacă nu ajungem la un alt fel de înțelegere.

— Ce fel de înțelegere? Despre ce tot vorbeşti? Dumnezeule mare, ei pot să ducă în orice moment cărțile înapoi în Anglia. De-asta ne-au concediat.

— Poate că nu.

— Asta n-are legătură cu discuția noastră. Se uita iritat peste umărul ei, ca nu cumva să apară Laura. Oare cât timp avea să mai dureze povestea asta? Nu se poate să facem asta, a spus el furios,

dar în şoaptă. N-are nici un sens, e o aberație.

— Şi ce ai de gând să faci? Să le spui că le-am luat cheia şi că nu vreau să le-o dau înapoi?

S-au oprit o clipă, uitându-se unul la altul.

— Edward, i-a spus ea cu sinceritate, ar trebui să-ți dai seama ce este cu adevărat important aici. E vorba despre oameni care au moştenit această avere. Colecția reprezintă doar o mică parte din bogăția lor şi, din câte ştim, sunt gata să se descotorosească de ea fără să acorde prea multă importanță valorii ei culturale sau intelectuale. Ai idee ce se întâmplă cu nişte cărți ca astea după ce sunt vândute?

Parcă avea flăcări în priviri, iar în ultimele treizeci de secunde intensitatea acestora era din ce în ce mai puternică.

— Vânzătorii le desfac, le taie şi le vând filă cu filă pentru că în felul ăsta câştigă mai mulți bani. Înțelegi? Vor fi pierdute pentru totdeauna. Moarte. Niciodată nu vor mai putea fi adunate la loc.

— Înțeleg, a şuierat el. Dar pe de altă parte ştiu la fel de bine că nu vreau ca întreaga mea carieră să eşueze într-o poveste parcă de telenovelă. Şi nu vreau să par insensibil, dar nu înțeleg ce e atât de important acolo sus, încât să merite să-mi risc tot viitorul. Şi nu înțeleg nici ce te excită aşa la nişte…

— N-are importanță ce, i-a răspuns ea cu înverşunare şi cu fața împurpurată.

Dacă ceva mai devreme ochii ei aruncau flăcări, acum deveniseră incandescenți. Apoi a făcut un pas spre lift. El a făcut un gest ca să-i blocheze calea, iar ea l-a apucat de încheietura mâinii, strângându-l cu toată puterea – ceea ce nu însemna mare lucru – şi

l-a privit în ochi.

— Nu înțelegi nimic, i-a spus ea în şoaptă, dar tranşant, aruncându-i cuvintele în față. Nu eşti decât un incult imbecil, dar cu pretenții. Nu-ți pasă de cărți, de istorie şi de nimic din tot ceea ce e important cu adevărat. Aşa că, dacă n-ai de gând să mă ajuți, măcar dă-te din drumul meu. I-a îndepărtat brațul brusc, parcă desenând cu el prin aer un semn de exclamare. A respirat adânc şi apoi şi-a dat părul din ochi. Şi nu mă excită.

S-au uitat unul la altul. Era remiză. Edward ar fi trebuit să fie furios, dar în loc de asta, de-abia reuşea să-şi înăbuşe un hohot de râs isteric. Nu ştia dacă s-o plesnească, s-o sărute sau să izbucnească în râs. Era o nebunie, dar pe de altă parte era ceva nemaipomenit şi măreț la femeia asta, la zelul ei academic. Ştia că era o greşeală, ştia că ar fi trebuit să ia lucrurile mai în serios, dar se simțea ispitit şi, ca să fie şi mai rău, era cea mai diabolică tentație cu putință: să stea deoparte şi să nu facă nimic, să lase lucrurile să-şi urmeze cursul, pur şi simplu, fără să aibă nici un control asupra lor. Ce s-ar putea întâmpla dacă îi lăsa cheia? Poate că-n definitiv familia Went nu-şi încheiase socotelile cu el. Un presentiment amețitor s-a năpustit asupra lui, ca un vertij, de parcă ar fi fost un personaj dintr-un joc pe calculator, animat şi gol pe dinăuntru, manevrat de cineva din afară.

Undeva, în hol, s-a auzit zgomotul unui aspirator pus în funcțiune.

— Şi cu bicicleta ce ai de gând să faci?

— Poftim?

— Cu bicicleta. Dacă nu mai ai cheie… Cum o să descui lacătul?

— Ah, a spus ea, înroşindu-se imediat. Am o cheie de rezervă.

— Eu nu ştiu nimic despre asta. Ne-am înțeles? Edward şi-a ridicat mâinile, defensiv. Nu ştiu absolut nimic. Dacă se descoperă ceva, voi spune că tu m-ai înfrânt cu o putere supranaturală şi mi-ai smuls cheia cu forța.

Ea l-a privit absentă. Intensitatea trăirilor ei dispăruse complet. Era din nou Margaret.

— Ştiu că tu te crezi foarte inteligentă, a adăugat el. Dar nu eşti. Iar asta e o mare prostie.

— Bine, i-a spus ea fără nici o nuanță în voce şi l-a atins uşor cu palma pe umăr, când a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre hol. Apoi a adăugat, ca şi cum şi-ar fi amintit un gând întârziat: Îmi pare rău că am spus asta. Nu eşti deloc un imbecil.

De data asta, şi-a zis el, *cred că te înşeli.*

9

Ceva mai târziu, spre miezul nopții, Edward era împreună cu Zeph într-un taxi şi se îndreptau spre partea de sus a oraşului, pe Broadway.

— Ce bere ai adus?

Edward a ridicat din punga maronie de pe podea un bax cu şase cutii reci de bere Negra Modelo. Zeph a ridicat din umeri.

— Trebuie să se descurce cu asta. Şi-a încrucişat brațele de urias şi a privit pe fereastră. Tipii ăştia

sunt de-a dreptul snobi când vine vorba de bere. O microprocesează.

— Şi unde se ține chestia asta? a întrebat Edward.

— Intersecția Broadway cu Strada Fifty-first. Birourile firmei Wade şi Cullman, experți contabili, stâlpi ai comunității financiare.

Edward s-a lăsat pe spate, pe tapițeria neagră, şi şi-a aşezat mâinile sub cap. *Ce caut eu aici?* S-a întrebat în timp ce privea stofa sfâşiată de pe plafonul taxiului.

— Mă apucasem să îmi fac bagajele în seara asta. Peste doar o săptămână trebuie să fiu la Londra. Atât mai e, o săptămână.

— Şi încă nu le-ai făcut?

— Am lucrat la familia Went.

— E caraghios. Ăştia te folosesc, bătrâne. Zeph şi-a scuturat pumnul în fața lui Edward. *Cum de nu-ți dai seama?*

Edward a ridicat din umeri.

— M-a cam prins povestea asta. Unele dintre cărțile alea vechi chiar sunt foarte frumoase.

— În general eu judec valoarea unei cărți după cât de reliefate sunt literele de pe copertă. Oricum, e evident că ai nevoie de o vacanță.

Edward a pufnit dispreţuitor.

— Am nevoie de o vacanță de la propria vacanță. Iisuse, îți dai seama că au trecut trei zile de când am citit ultima dată *Jurnalul?*

Fiorul pe care i-l trezise saltul în necunoscut, dându-i lui Margaret cheia de la apartamentul soților Went, se transforma deja într-un văl înghețat

şi subţire de spaimă şi regret. Familia Went îl concediase, îl dăduseră afară din bibliotecă şi el, în loc să o lase baltă şi să salveze ce se mai putea din profesionalismul lui, îi lăsase uşa deschisă lui Margaret ca să distrugă totul. Să-i dea ei cheia de la apartament era ca şi cum i-ai fi dat unui dependent cheile de la o farmacie.

Cu greutatea acestui posibil dezastru atârnându-i deasupra capului, şi-a permis câteva beri cu Zeph, pentru ca acum să se trezească prins în aventura asta nocturnă, absolut aberantă şi compromiţătoare. Taxiul s-a blocat în trafic în apropiere de Times Square. Un zgârie-nori nou-nouţ se contura undeva deasupra lor, cu treimea inferioară acoperită în totalitate cu ecrane strălucitoare. Pe fiecare dintre ele se târau, se amestecau, se învălmăşeau informaţii livrate în mii de culori, mereu în schimbare, expuse în pixeli gigantici. Era aproape hipnotic, înnebunitor, simţeai că te-ai putea prăbuşi în marea de culoare.

— Trebuie să te avertizez, i-a spus Zeph. Să ai grijă cu tipii ăştia. Au un cod social foarte strict şi nu prea le plac outsiderii. Iar tu asta eşti. Îi consideri rataţi, dar ceea ce nu pricepi tu este că şi ei ne cred pe noi nişte rataţi. Pe mine mă tolerează pentru că vorbim aceeaşi limbă, pentru că ştiu matematică şi să lucrez pe calculator – de fapt, pe mine nu mă consideră un ratat. Numai pe tine. Ai jucat puţin MOMUS, şi asta e bine, dar să nu începi să te dai mare pentru că ai cunoştinţe în lumea bună, că mergi la petreceri şi că ţi-o pui din când în când.

— Nici măcar nu e adevărat că mi-o pun, s-a rățoit Edward. Nu reuşesc asta niciodată.

— Se poate să fie şi tipe acolo, a spus Zeph, dus pe gânduri. Puicuțele astea pot fi supersexy. Dar nici să nu te gândeşti, lor o să le pari şi mai nesuferit. Sunt ca albinele, bătrâne. Îți miros frica.

— Aha.

— N-a fost uşor să construiască atâtea niveluri pentru MOMUS. Sunt oameni care ştiu cum merg lucrurile astea.

— Aha.

Taxiul a mai înaintat puțin şi apoi s-a oprit din nou.

— Poate c-ar fi mai bine s-o luăm pe jos, a spus Edward.

— Numai alde papă-lapte merg pe jos, bătrâne. Adevărații jucători vin călare.

Peste cinci minute, ieşiseră din aglomerație, şi maşina rula pe Fiftieth Street. Aerul era fierbinte şi umed ca într-o saună. În apropiere de Times Square atmosfera semăna cu cea dintr-un bâlci de țară, un fel de sărbătoare neîntreruptă a nimic, organizată fără nici un scop. Trotuarele erau înțesate cu turişti dezorientați, parcă teleportați în acel loc. Edward l-a urmat pe Zeph prin mulțime, spre un zgârie-nori uriaş, din granit roz. Intrarea era destul de mică, o uşă de sticlă insignifiantă, pierdută undeva între două magazine de electronice cu prețuri reduse. Înăuntru, Zeph a făcut un semn din cap spre tânărul negru în livrea care stătea în spatele unui pupitru de marmură din foaier, citind comentarii literare despre *La răscruce de vânturi.* I-a arătat

portarului o legitimație din portofel, apoi a semnat şi s-au îndreptat spre zona unde erau lifturile.

Aşteptau. Amețeala provocată de berea de mai devreme începea să se estompeze.

— Cum ai spus că se cheamă chestia asta? l-a întrebat Edward din nou.

— Petrecere RLI.

— RLI…?

— Adică Rețea Locală de Internet.

— Am înțeles.

Edward şi-a masat tâmplele.

— Dumnezeule, mă simt de parcă m-ai duce exact în inima întunericului.

Au urcat cu liftul până la etajul treizeci şi şapte. Zeph şi-a plasat cardul de identitate în dreptul aparatului marcat pe perete, şi uşile de sticlă s-au deschis, permițându-le să treacă spre birou. Luminile erau stinse. La pupitrul secretarei nu era nimeni.

— Toate astea arată o proastă utilizare a resurselor companiei, a şoptit Zeph în timp ce străbăteau un coridor tăcut. Din fericire, tipii de la IT sunt singurii care țin socoteala resurselor de care spuneam şi, ca atare, le pot utiliza cât de prost au chef. În mod obişnuit, personalul de la vânzări ar trebui să fie aici, râşnindu-şi sufletele în praf de aur magic, dar, din fericire, sunt plecați cu toții undeva în New Jersey.

Au ajuns într-un alt spațiu de lucru împărțit în mici compartimente albe. Luminile din tavan erau stinse, dar în cele mai multe dintre cabine, pe birou era aprinsă câte o lampă. Încăperea nu avea

ferestre, iar paravanele erau înalte doar până la umăr şi se vedeau capetele oamenilor dinăuntru care stăteau de vorbă peste ele.

În dreptul primei cabine, Edward a simțit cum l-a lovit ceva în piept. Un tip înalt şi deloc zâmbitor, cu părul lung, negru şi cârlionțat, ținea în mână un pistol de jucărie roz strălucitor, iar Edward tocmai încasase un proiectil, care i se înfipsese în bluză. Bărbatul era îmbrăcat cu pantaloni scurți şi un tricou albastru precum cerul senin. Arăta tânăr, probabil în jur de douăzeci şi cinci de ani, dar prin păr i se zăreau deja firişoare argintii.

— Dă-i berea, deşteptule, i-a spus Zeph.

Edward i-a înmânat punga maro. Bărbatul a luat-o fără să lase pistolul din mână şi a aşezat-o în spatele lui. I-a întins lui Zeph mâna liberă şi au schimbat amândoi un fel de strângere misterioasă, un salut secret.

— Hai să te instalăm şi pe tine, i s-a adresat apoi tânărul.

— Eu sunt Edward, i-a spus el întinzându-i mâna, dar bărbatul a trecut pe lângă el aproape fără să-l atingă.

— Ştiu.

Au mers împreună pe lângă rândurile de cabine. La un moment dat, Zeph a dispărut. Edward l-a surprins cu privirea intrând într-unul dintre birouri, punându-şi mâinile lui uriaşe în jurul a doi tipi grăsuni, cu părul tuns în formă de castron şi care păreau gemeni. Era îngrozitor de cald şi simțea că transpirase deja. Un puşti slăbănog, care arăta ca un elev de liceu, mergea cu spatele pe lângă zid,

trăgând nişte fire de la un difuzor la altul. Din loc în loc se vedeau lumini de la stroboscoape şi o maşinărie mare şi neagră, ca un fel de dezumidificator, dar Edward nu şi-a dat seama ce era.

Bărbatul cu păr ondulat s-a oprit în dreptul unei cabine. Înăuntru erau un scaun şi un birou pe care se afla un computer obişnuit.

— Asta e al tău, i-a spus. S-ar putea să fie nevoie să adaptezi puțin nivelul de sensibilitate a mouse-ului, ca să-ți fie mai confortabil. Şi, orice ar fi, să nu ieşi din joc. Dacă e să crape, pui mâna pe telefon şi suni la 2-4444. Eşti dreptaci?

Edward a aprobat din cap.

— Ştii să foloseşti astea? l-a întrebat, arătându-i nişte fire negre şi încurcate. Erau de la nişte căşti de telefon.

— Normal.

— Bun!

Edward s-a aşezat şi, posomorât, s-a apucat să descurce firele căştilor. Nu se simțea deloc în elementul lui. Nu era vina lui Zeph – nu-i forțase mâna să vină. De fapt, îşi aducea aminte că el însuşi insistase la telefon, chiar aproape țipând, să-l ia cu el. Dar acum, pentru că era aici şi începea să se dezmeticească, simțea că făcuse o greşeală. El n-avea nici o legătură cu locul ăla. Oamenii ăia nu-l plăceau. Îşi dorea să fie acasă, în pat.

Scaunul avea şi un fel de perniță ortopedică incomodă. Pe monitor a apărut, pe fond negru, un meniu de comandă, scris cu litere albe care-i erau familiare. S-a uitat în jur, la dezordinea de pe birou,

fără nici o urmă de curiozitate. Carcase de telefon roz, post-it-uri galbene, un pachet de batiste de hârtie golit pe jumătate, o mingiuță antistres din cauciuc, în formă de glob pământesc, o familie de ştrumfi în miniatură: Tata Ştrumf, Brainy şi Ştrumfette. Lumina roşie de la căsuța de mesaje de pe telefon s-a aprins. Pe pereții cabinei, care erau dintr-o țesătură ce ar fi fost oribilă şi pe post de covor darmite ca tapet, erau expuse o serie de fotografii neclare din care se holba o pisică alb cu negru.

Wozny!

A tresărit. Capul cu părul zburlit al lui Zeph s-a ivit pe după paravan. Vorbea într-un fel de megafon.

— Vreau un raport despre vânzări şi-l vreau acum.

— Nu cred că mi-am dat seama foarte bine cum merge chestia asta, a spus Edward.

Zeph a lăsat megafonul.

— O să fie în regulă. Ține minte! Dacă mori înseamnă că eşti slab şi îți meriți soarta. Hai să vedem ce putem face pentru tine, să-ți găsim un avatar.

Capul lui Zeph a dispărut. Edward s-a ridicat şi l-a urmat, ocolind marginea cabinei.

— Tu îți petreci mult timp cu oameni ca ăştia când eu nu sunt prin preajmă? l-a întrebat.

Zeph nu-l asculta însă.

— Şi când te gândeşti că amărâții ăştia trăiesc aşa zi de zi. Săracii de ei!

S-a oprit şi a ciocănit la uşa unui birou.

— Cum adică un avatar? a vrut să afle Edward.

— Ca la filmele porno… Ştii tu.

Nici un răspuns. Zeph a împins uşa.

Era o cămăruță pătrată, cu pereți încărcați cu panouri de comandă şi, încorporată, o stație de lucru uriaşă. Spre marea lui surpriză, Edward l-a recunoscut în persoana celui care se afla la comandă pe piticul din apartamentul lui Zeph, Artistul. Nu putea fi nimeni altcineva. Avea fața rotundă şi părul negru şi de-abia dacă atingea podeaua cu picioarele. Statura lui de copil făcea destul de dificil de ghicit vârsta, dar Edward credea că are cam între treizeci şi treizeci şi cinci de ani. De-abia dacă le-a aruncat o privire când au intrat.

A urmat un moment de tăcere. Nici chiar Zeph n-a îndrăznit să-l tulbure. Apoi, omulețul şi-a ridicat ochii şi a luat ceva de lângă stația de lucru.

— Deci asta este…, a început Zeph.

— Zâmbeşte, i-a spus efeminat Artistul şi a urmat un blitz orbitor. Era o cameră foto.

— La naiba!

Edward s-a întors cu spatele, clipind repede ca să îndepărteze petele verzi de pe retină.

— Iisuse, ai fi putut să mă avertizezi.

Dar Artistul se întorsese deja la pupitrul de comandă. A încărcat poza lui Edward pe monitor şi a început să lucreze cu mouse-ul, să-i prelucreze forma şi culorile, mişcând-o ca pe o bucățică de zahăr candel, trecând-o prin cele trei dimensiuni şi răsucind-o în jurul fiecăreia din cele trei axe.

— Asta e avatarul tău, i-a spus Zeph. Aşa vei arăta tu în lumea virtuală a jocului.

Jocul. Edward s-a apropiat, privind peste umărul

Artistului.

— Nu pot s-o schimb? a întrebat. E musai să port hainele astea?

— Şi ce altceva ai vrea? a întrebat Artistul politicos.

— Nu ştiu.

Imaginea de pe ecran era îmbrăcată cu haine de culoare kaki şi un tricou maro de la Barney.

— Nu par echipat pentru război.

Mâinile micuțe ale piticului s-au mişcat pe tastatură şi imaginea a înghețat. Hainele au intrat într-un proces de transformare rapidă de culori şi stiluri.

— O clipă, te rog!

Stând în spatele lui, Edward a văzut cum pe cap i se insinua un vag început de chelie. Artistul a atins de mai multe ori săgețica de revenire, până când imaginea de pe ecran a ajuns să poarte un costum negru, o pălărie şi un monoclu. În mână ținea o umbrelă strânsă. Era întruchiparea perfectă a gentlemanului englez.

— Stai puțin, s-a agitat Edward. De ce trebuie să...?

Zeph i-a tras o palmă peste spate, încântat.

— Super! Îmi place la nebunie. Arăți ca Mr Peanut. Cu un scrâşnet vag, discul a sărit de la locul lui.

Artistul l-a luat şi i l-a întins lui Edward.

— Uite-l.

Apoi a revenit la tastele lui. Edward şi Zeph s-au retras din birou, închizând uşa în urma lor.

— Care e treaba cu tipul ăsta? a întrebat Edward în timp ce se întorceau spre cabina lui. Acea primă conversație pe care o avuseseră acasă la Zeph, când Artistul spusese că trage cu ochiul prin computerele altora, îi rămăsese în minte. Ideea că acest drăcuşor ciudat şi autist era omniscient şi scrutează cu ochii lui ca nişte raze X hard diskul sufletului lui, trecându-i în revistă toate secretele stânjenitoare, îl făcea să-şi iasă din minți.

— Aşa e întotdeauna. El e geniul absolut. Pe mine mă face să par un păcălici amărât. Ştii ce face în fiecare seară? Simulări pentru Institutul Național de Meteorologie, testând efectul luminii lunii asupra climei mondiale. Lucrează pe computere ultraperformante, pe adevăratele *Big Iron.* E Dumnezeul calculatoarelor.

— Dar cum de i-a venit ideea cu hainele astea? I-ai spus tu ceva despre Anglia?

— Linişteşte-te. Arăți bine. O să te descurci în pielea lui Bond.

Între timp, cât fuseseră ei la Artist, mai sosiseră oameni, şi cabinele începeau să se umple. Cover-ul celor de la Devo pentru melodia *Satisfaction* a formației Rolling Stones răsuna vag dinspre boxele mari din colțuri. Zeph i-a explicat că serverul poate susține până la treizeci şi două de persoane o dată şi că în noaptea aia cam atât erau.

— Dumnezeule, practic voi ați dezvoltat aici propria voastră subcultură.

— Nici nu-ți dai seama, i-a răspuns Zeph. MOMUS este ceva uriaş. Nimeni nu ştie cine l-a inițiat, s-a născut, practic, din conştiința colectivă şi

trecând prin internet. Nici măcar Artistul nu cunoaşte toate datele pe care le conține jocul. Este mult mai amplu decât cărțile. Decât biblioteca aia cu care te lupți tu, şi care nu reprezintă decât o tehnologie a informației depăşită de mult. Asistăm la ivirea zorilor unui nou univers al artei şi nu facem nici un efort să apreciem asta.

Edward nu a răspuns. Se gândea la Margaret şi la ce-ar fi spus ea despre el, dacă l-ar fi văzut în clipa aia. Într-un anume fel, îi amintea de Artist – era atât de stăpână pe propria ei lume, dar, în schimb, nepăsătoare şi oarbă când venea vorba despre orice altceva. Când treceau pe lângă una dintre cabine, un tânăr slăbănog cu o barbă roşie şi ciufulită le-a întins câte o sticlă cu bere, deja desfăcută, câte o cutie de Mountain Dew, tot desfăcută, şi câte o sticlă cu apă.

— Băuturile astea or să-ți asigure cofeina, zahărul şi alcoolul de care vei avea nevoie ca să rămâi vigilent şi în formă, i-a explicat el.

Edward s-a aşezat din nou la biroul lui, sprijinindu-şi picioarele pe suportul ortopedic pe care l-a descoperit dedesubt. I-a sunat telefonul, dar a lăsat robotul să preia mesajul, apoi a sunat iar şi iar. Se gândea să îl închidă de tot, când a auzit vocea lui Zeph din partea cealaltă a încăperii:

— La dracu', bătrâne, răspunde odată!

Edward a pornit speaker-ul.

— Ce e?

— Pune-ți căştile.

De data asta vocea lui Zeph venea din telefon.

— O să intri în conferință pe cealaltă linie.

— Cam cât o să dureze chestia asta?

— Ai vreo întâlnire şi nu ştiu eu? Ascultă chemarea destinului, mâță fricoasă. Răspunde pe cealaltă linie.

Edward şi-a pus căştile şi a făcut ce i s-a spus. Imediat a auzit un clocot de voci certându-se, argumentând, explicând, discutând, recitând replici din emisiunea *Monty Python,* contrazicându-se în legătură cu structurile secrete ale arhitecturii rețelei de internet.

— Nu e nici o puicuță aici? a întrebat el.

— Bună, Cleveland! a strigat cineva cu voce răguşită. Edward a auzit salutul venind din lumea reală, de dincolo de peretele următoarei cabine.

— Eşti acolo, Edward? O voce calmă şi liniştitoare, pe care tânărul n-a recunoscut-o, a străpuns perdeaua de sunete diforme.

— Da.

— Fă click pe cuvântul „vino” de pe ecran.

L-a găsit şi l-a accesat. Palmele parcă îi ardeau din cauza unei emoții inexplicabile.

— Hei, tu, Tocilarul nr. 6, să pornim!

— Noi, cei care suntem gata să murim, îți transmitem salutul nostru, s-a auzit o voce de bas ce rostea cuvintele cu intonație.

— Bine, oameni buni, a răsunat din nou glasul calm. Să intrăm cu toții, păstrând rândurile strânse. E timpul pentru lupta roboților.

Ecranul s-a făcut negru şi apoi a auzit hard-ul cum lucrează. A urmat o pauză lungă şi sugestivă, cineva a râgâit puternic. Apoi, un mesaj de eroare a răsărit pe ecran şi imediat s-a iscat o rumoare

generală.

— Fiu afurisit şi blestemat al unei târfe afurisite şi blestemate, a rostit vocea de mai devreme, cu acelaşi calm. Zeph, poți să vii până aici şi să vezi dacă setările serverelor sunt corecte?

— Le pot accesa şi de la distanță, i-a răspuns el.

A început o dezbatere molcomă pe linia de conferință.

— Cineva ar trebui să refacă, pur şi simplu, protocoalele în legătură cu asta, s-a auzit o voce de femeie. Nu există nici un motiv pentru care rețeaua să fie atât de instabilă.

— Nu cred că este o problemă de rețea, buba este chiar la nivelul protocoalelor. Dacă...

— Protocoale pe dracu'.

— Şi n-ar trebui să fie nici atât de lent, a spus altcineva. Acum se folosesc forme cubice, în loc de curbe Bezier.

— Gata, a răsunat din nou vocea. Toată lumea înapoi la pupitre, vă rog.

Ecranul s-a făcut din nou negru. Din întuneric, s-a ivit o dungă orizontală, iar deasupra ei au apărut cuvintele ÎNCĂRCARE HARTĂ. Edward a privit cu nelinişte cum bara de încărcare se colora de la stânga spre dreapta în albastru-azuriu. Când fâşia a devenit complet albastră, a dispărut. A urmat o pauză mai lungă.

Apoi a apărut următoarea scenă: o masă pe care erau multe lumânări. Aşezați în jurul mesei în cerc, cu fețele palide luminate de flăcări, erau douăzeci şi patru de bărbați şi femei, îmbrăcați în costume ciudate, ca pentru un sabat cu vrăjitori şi vrăjitoare.

Zidurile erau de piatră şi pe ele atârnau tapiţerii roşii şi albastre. Arăta ca sala de bal a unui castel. Totul – ţesătura tapiţeriilor, nervurile mesei de lemn, lumina galbenă a lumânărilor care pâlpâiau – avea acelaşi aer viu şi hiperreal, pe care îl descoperise în MOMUS. Edward a înţeles că şi el trebuia să stea în cerc şi a recunoscut într-una dintre persoanele aflate de cealaltă parte chipul lui Zeph. Era îmbrăcat ca un călugăr, gras şi înalt, cu o sutană cu glugă şi o frânghie legată în jurul şoldurilor.

Edward a îngheţat. Pentru o secundă, nimeni nu a mişcat, apoi cercul s-a rupt şi fiecare a luat-o la fugă spre câte o ieşire. El a rămas singur.

Tânărul a clipit uitându-se spre ecran, apoi s-a aplecat peste tastatură. Folosind mouse-ul, şi-a condus dublura din lumea virtuală afară din încăpere, printr-un coridor lung şi drept. A fost linişte, până când a ajuns la un colţ unde doi oameni se băteau cu nişte securi cu mânere lungi. Unul dintre ei purta un costum spaţial demodat, stilul Apollo, cu platoşa reflectoare aurită. Celălalt era Clint Eastwood deghizat în costum de bal. Flacăra unei explozii a izbucnit chiar lângă ei, s-a auzit şi un sunet profund, iar forţa ei i-a azvârlit în trei direcţii diferite. Ceva a bâzâit chiar sub el şi aproape că a sărit de pe scaun. Ce crezuse el că era o pernă ortopedică s-a dovedit a fi fost un suport electric, conectat la computerul lui şi sincronizat cu efectele de sunet.

— Ai grijă, hipiotule, a hârâit o voce în telefon.

— Ai intrat într-o lume a suferinţei, amice…

Edward a fost trântit la pământ. Nu-i mai vedea

nicăieri pe tipii cu securile. Se afla într-un coridor de piatră, cu urme de săgeți pe pereți, de sus şi până jos. O femeie purtând o rochie cu decolteu adânc, în stil elisabetan, alerga spre el cu un pistol de metal în mână şi cu pieptul tresăltând. Un şuvoi de ținte de metal țâşnea din arma femeii şi, ori de câte ori una dintre ele îl atingea, în bara din josul ecranului viețile îi dispăreau una câte una. A încercat să le evite, fugind fără să ştie unde, până când țintele nu l-au mai putut atinge. A ajuns pe o pasarelă înaltă şi îngustă unde s-a trezit față în față cu un bărbat mătăhălos care purta kilt şi n-avea cămaşă.

Uriaşul a făcut câțiva paşi spre el. Şi Edward a înaintat. Nu ştia la ce să se aştepte. Când a ajuns la un metru şi jumătate depărtare, bărbatul s-a sprijinit cu un genunchi pe sol cu o iuțeală neaşteptată, l-a înşfăcat pe Edward, târându-l într-o luptă corp la corp. Lumea s-a încețoşat în timp ce parcă se învârtea în jurul lui şi a văzut cum pasarela trecea de fapt peste o mare groapă rotundă.

— *Luik!* a urlat înnebunit uriaşul într-un dialect scoțian, *io sunteam taică-tău!*

I-a făcut vânt tânărului peste margine. Cărămizi şi bucăți de zid zburau pe lângă fața lui, în timp ce el se prăbuşea în beznă, precum Alice în vizuina iepurelui, apoi a murit.

Ceva mai târziu, era iarăşi viu. S-a trezit într-un dormitor mobilat somptuos, zăcând pe spate într-un pat cu baldachin. O lumină galbenă, minunată pătrundea prin perdelele transparente. Trecând printre ele a ajuns într-un balcon de piatră care dădea înspre o curte interioară perfect aranjată.

Cerul era albastru şi iarba de un verde intens. Potecuțe îngrijite, pavate cu pietriş alb, porneau ca nişte raze de la fântâna din centru. Soarele făcea apa să sclipească. Pentru moment, era fericit că scăpase din luptă. Oricum nu avea chef de aşa ceva.

Spre surprinderea lui Edward, Artistul era acolo, în grădină. Avatarul lui nu era nici suprarealist, nici exagerat în vreun fel. Arăta exact ca acela din viața reală. Nu alerga, nu trăgea cu pistolul şi nici nu înjunghia pe nimeni, stătea, pur şi simplu, perfect nemişcat, pe o bancă de marmură. Şi-a ridicat privirea spre Edward, ochii li s-au întâlnit, dar nici unul n-a rostit vreun cuvânt. Soarele apunea în spatele unei linii îndepărtate de copaci, parcă pictați de Claude Lorrain.

Ecranul s-a înnegrit treptat. Timpul expirase. Jocul se încheiase. Pe monitor au apărut punctajele. În dreptul numelui lui Edward era scris în stilul textelor specifice acestei lumi a computerelor, fără să se țină cont de regulile gramaticale: MURIT O DATA ŞI UCIS ZERO DUŞMANI.

De-abia dacă a avut timp să treacă în revistă întreaga listă pentru că monitorul s-a stins din nou, iar când s-a luminat se afla iar în cercul jucătorilor. De data asta, erau undeva sub apă, suspendați între suprafață şi fundul nisipos şi gălbui al unui ocean sau al unui lac. Față în față cu el, chiar lângă Zeph – atât de aproape, că parcă li se atingeau umerii – plutea un personaj înalt şi masiv, îmbrăcat în armură. Chipul îi era ascuns de întuneric, dar pe cap avea o pereche de coarne de argint. Să fi fost cumva...? Arăta exact aşa cum şi-l imaginase el pe

cavalerul-cerb când îi povestise Margaret *Voiagiul.*

Jucătorii au dispărut imediat ca un banc de peşti înspăimântaţi, apucând-o în toate direcţiile şi lăsând în urmă bule argintii care se înălţau încet. Omul-cerb s-a făcut nevăzut înainte ca Edward să fi fost cu adevărat sigur că s-a aflat acolo.

A înotat de unul singur, prin obscuritatea care îl înconjura. Tăcerea era spartă din când în când de bubuituri slabe şi ţipete îndepărtate. Era o atmosferă aproape odihnitoare. A înotat în sus, dar oricât ar fi încercat nu reuşea să ajungă la suprafaţa apei care tremura sclipind, deşi era deja destul de aproape ca să poată vedea valurile înspumate care se spărgeau deasupra lui. Din când în când câte o rază de soare ce părea verzuie se avânta în jos străpungând pânza invizibilă a norilor şi apoi dispărea. Minute întregi a străbătut încordat o reţea de grote luminiscente, jucându-se de-a şoarecele şi pisica cu o femeie îmbrăcată în costum negru de scafandru, până când a fost devorat pe neaşteptate de un uriaş ţipar verde, mare cât o garnitură de metrou. MURIT O DATĂ ŞI UCIS ZERO DUŞMANI.

Jocul a luat-o de la capăt iar şi iar. În ciuda propriei voinţe, a lăsat totul – încăperea, cabina, căştile, ştrumfii – să dispară încet în fundal. La urma urmei, el era un imbecil? Un dependent de violenţă? Jocul, imaginile care se derulau prin faţa lui pe ecran puseseră stăpânire cu totul pe simţurile lui. Poate că Zeph avea dreptate şi asta era lumea reală, cea mai puternică atracţie, o lume nouă pentru un mileniu nou. S-au luptat într-un spaţiu deschis, fără nici o particularitate sau în timp ce

coborau într-o viteză ameţitoare o pantă alpină, în deşert, în junglă, cu săbii, lasere sau fără arme, fiind nevoiţi să se ucidă doar cu mâinile goale şi cu picioarele. A murit şi a renăscut pe loc, ca şi cum te-ai juca cu o lumină pe care o stingi şi o aprinzi întruna. A trăit o sută de vieţi scurte, violente, într-o singură noapte. Când un jucător murea, trupul lui mai rămânea câteva minute în locul unde căzuse, apoi dispărea şi, o dată sau de două ori, Edward a trăit experienţa tulburătoare de a se împiedica de propriul cadavru îmbrăcat elegant care-l fixa fără nici un fel de expresie. Un timp, au purtat cu toţii aripi din pene albe şi au zburat liniştiţi în cercuri în jurul a ceea ce era o imitaţie meticuloasă a oraşului plutitor din *Războiul Stelelor.* Când lupta a devenit tot mai strânsă, în cameră a pătruns un val ca de ceaţă. Computeriştii aduseseră o maşină de produs fum.

Edward s-a gândit că nu era rău să achiziţioneze o astfel de companie de jocuri pe calculator. O asemenea dependenţă poate fi extrem de profitabilă. Ostilitatea pe care o simţise la început se risipise, iar în încăpere domnea acum un adevărat *esprit de corps* care îl cuprinsese şi pe el. Nu mai considera că se aflau în două tabere diferite: computeriştii şi outsiderul. Participau împreună în această Reţea Locală de Internet, erau „tovarăşi de arme” conectaţi parcă prin fire electrice, prinşi într-o luptă virtuală comună. Oare o carte putea face asta?

Era deja cinci dimineaţa când lui Edward i-a dat prin cap să se uite la ceas. Se făceau în curând patru ore de când jucau jocul. Avea bluza udă de

sudoare, iar pe podea, în jurul scaunului său zăceau cinci cutii goale de bere şi trei de Code Red. Nu mai ținea minte de câte ori mersese la toaletă.

Pentru ultimul joc, s-au adunat din nou în castelul de unde porniseră. S-a trezit într-o cameră rotundă dintr-un turn înalt. A privit pe fereastră la cerul înnorat şi desenat în culori amestecate, precum forzațul marmorean al unei cărți vechi. Era obosit de luptă şi nu l-ar fi deranjat deloc să tragă un pui de somn virtual. A început să coboare o scară lungă, în spirală, dar s-a ciocnit de un spadasin agil, cu o mustață de muşchetar, care urca şi care l-a străpuns cu o floretă.

Poate din cauza berii sau a orei înaintate, Edward nu mai putea rezista nici treizeci de secunde fără să fie iar ucis. Norocul îl cam părăsise. De două ori a fost lovit de un lunetist, de undeva de deasupra. O dată a înotat în şanțul castelului şi un curent întunecat l-a absorbit în adâncuri, izbindu-l de un grilaj din metal şi s-a înecat. Când, în cele din urmă, a reuşit să facă rost de o armă acceptabilă, un lansator de proiectile, a tras din greşeală într-o balerină în rochiță roz şi au murit împreună măturați de suflul exploziei.

L-a văzut pe Zeph pentru ultima oară, când au ajuns față în față în mijlocul unei lupte violente cu mai mulți combatanți. S-au ocolit.

— *Simt miros de începător,* a urlat Zeph. *Mişcă-te sau trag.*

— Ce naiba spui? a întrebat Edward printre dinți.

Şi-au aruncat lovituri timp de un minut, încărcat de tensiune, apoi cineva a măturat camera cu un

laser, despicându-i în două pe toți, la nivelul taliei.

— Ce porcărie, a auzit Edward în căşti.

— Nu e nimic mai rău decât un ratat care nu vrea să admită că e ratat, i-a răspuns o altă voce – poate a Artistului.

A renăscut în întuneric şi timp îndelungat a rătăcit de unul singur printr-un spațiu închis, cu tavanul jos şi grinzi din lemn, ca un fel de pod. În cele din urmă, a ajuns în dreptul unei arcade din piatră care părea o cale de ieşire. A tras puțin cu ochiul înăuntru, dar nu a distins nimic prin întunericul muşcător. Căştile au pârâit.

— Nu te apropia de intrare, a auzit o voce calmă în ureche. Nu e nimic acolo, nivelul nu s-a încheiat încă. Ai putea distruge toată rețeaua dacă pătrunzi.

Ceva din toate astea îi amintea lui Edward de intrarea în canionul întunecat care înghițise trupa de cavaleri în *Voiagiu.* Ce se întâmplase cu ei înăuntru? Având un presentiment, s-a întors şi a luat-o la fugă înapoi prin arcadă cât de repede a putut.

Totul s-a petrecut atât de repede, că nu a aflat niciodată dacă murise şi s-a reîncarnat sau dacă fusese transportat ca prin magie într-o altă aripă a castelului, dar brusc s-a trezit stând pe parapetul zidului exterior al fortăreței. Norii întunecați marmoreeni dispăruseră. Acum cerul era albastru şi senin, iar soarele strălucea. Ziua părea liniştită. Lupta rămăsese undeva în urmă.

Edward nu observase cu adevărat peisajul din spatele castelului, dar acum se întindea panoramic dinaintea lui. Dealuri împădurite şi molcome se

desfăşurau în depărtare, fiecare dintre ele de un verde-smarald. Unele reprezentau terenurile unor ferme, împărțite în pătrate, ca o cuvertură făcută din petice sau ca o funcție matematică extrem de complexă concepută în trei dimensiuni, iar altele erau, de asemenea, punctate de copaci micuți, perfect desenați şi identici. Nu se mai dădea nici o luptă acolo, totul era cuprins de o nesfârşită pace electronică.

S-a întrebat dacă aşa o arăta Weymarshe. Să fie posibil să existe şi în lumea reală ceva perfect ca în cea digitală? O poftă ştrengărească şi copilăroasă, deloc ironică, s-a născut în el brusc, apărând rapid parcă de nicăieri şi invadându-l cu un val de melancolie, înainte de a fi pregătit pentru aşa ceva. Dumnezeule, oare ce se întâmpla cu el? Dintr-odată a fost copleşit de autocompătimire – îi era jenă, dar nu putea controla sentimentul, trebuia să lase totul la voia întâmplării. Lacrimile au început să-i curgă pe obraji. Simțea că în ultimii patru ani timpul se oprise în loc, iar acum dădea năvală peste el cu forța unei rafale de vânt în furtună, a suflului exploziei unei bombe atomice, sfărâmând şi măturând totul în jur, într-un vârtej în care sunt purtați deopotrivă cu aceeaşi furie palmieri şi bucăți de acoperiş sau stâlpii din garduri. Deodată, a simțit cum întregul său viitor – funcția de conducere şi toate promovările, bonusurile de sfârşit de an, petrecerile de la birou – îi atârna ca nişte pietre de moară de gât şi-l trăgea în jos. Şi nu voia asta. Avea o singură viață şi voia să o trăiască altfel. O spaimă cumplită i s-a insinuat în suflet şi în toată panica lui a reuşit

să se agațe de ceva.

Familia Went era colacul lui de salvare. Nu ştia nici de ce, nici cum, nici de ce i se părea că e aşa, pur şi simplu ştia că la ei e cheia. Trebuia să găsească acea carte, codexul. Şi-a apăsat podul palmei pe ochi, cu putere, până când a început să vadă puncte colorate. Apoi valul a început să se retragă. A scos un şervețel dintr-un pachet aparținându-i nefericitului ocupant al acelei cabine, la pupitrul căruia se afla.

După mult timp, a revenit la peisaj. Pentru prima dată în acea noapte, era conştient de faptul că se uita la un monitor. A părăsit meterezele şi s-a întors să privească interiorul castelului, dându-şi seama că avea în fața ochilor aceeaşi curte luminată de soare pe care o văzuse şi câteva ore mai devreme. Nu se schimbase nimic. Aceeaşi fântână de piatră, aceeaşi iarbă, aceleaşi alei pavate cu pietriş alb. Îşi dorea să găsească nişte scări ca să se poată duce acolo. Nu observase până atunci uriaşul copac bătrân, mare cât un turn şi atât de masiv, că trunchiul lui fusese incorporat în peretele castelului pe una dintre laturi. Rădăcinile puternice se uneau printre blocurile de piatră, separându-le şi totodată legându-le împreună ca într-o îmbrățişare debilitantă şi zdrobitoare. Frunzele i se scuturau pe iarba de dedesubt.

Silueta delicată a Artistului se zărea în acelaşi loc, perfect nemişcată, pe banca de marmură, cu mâinile în poală, privind placid jocul luminii în apa fântânii. Edward şi-a dres vocea.

— Cum fac să cobor acolo? i-a strigat el.

Artistul a privit în sus spre el cu un chip impenetrabil şi a negat dând din cap.

— Nu poți, i-a răspuns.

10

— Şi apoi apare, el-el-el iese din casa lui Andy, îmbrăcat în slip! Dan, şeful lui Edward, nu mai putea de râs. Nu glumesc! Vreau să zic că Andy are piscină, dar nu era o *petrecere* la piscină. Toată lumea purta haine sobre, gri sau în culori închise şi pantofi pe care îi aleseseră pe sprânceană, petrecând câte zece ore în magazin, pentru că era vorba despre Andy şi toți voiau să-l impresioneze, inclusiv eu, dar iată că el apare pe terasă, cu echipamentul *încordat* în costumația lui-lui-lui de elastan, şi plonjează direct în piscină. Toată lumea încremeneşte de uimire, toți se îngrozesc de cât de circar poate să fie individul ăsta şi se holbează la bulele iscate în apă în locul în care s-a aruncat. După care – asta-ta-ta e faza cea mai tare – apare slipul! Îi căzuse! Slipul de un roşu strălucitor pluteşte în piscină, şi noi ne holbăm cu toții la el, de parc-ar fi căzut din cer!

Acum, după ce şi-a eliberat sufletul de povară, Dan a scos un oftat lung de satisfacție.

— Am pus-o pe Amanda să-i schimbe parola şi să pună „slip”, a adăugat el, ca un fel de epilog. Aşa că, în fiecare dimineață când se conectează la rețea, trebuie să introducă termenul „slip” ca să aibă acces.

— Îhî.

A urmat un moment de tăcere. Era clar că Dan se aşteptase ca ceilalţi să-i aprecieze mai mult preţioasa poveste, dar Edward nu se simţea în stare. Oare poţi să fii mahmur din cauza unui joc pe calculator? Asculta gânditor şi tăcut, întins pe pat şi cu ochii aţintiţi spre tavanul alb. Era în jurul prânzului.

— Dar să ştii, Ed, că te-am sunat pentru că ţi-am trimis un e-mail mai devreme, dar n-am primit nici un răspuns. Aşa că mi-am zis să-ţi dau şi un telefon.

— Îmi pare rău, a minţit Edward, am avut nişte probleme cu furnizorul de internet. Am fost deconectat câteva zile.

Nu-şi verificase e-mailul şi îşi imagina cum se strâng acolo mesaje peste mesaje, închipuindu-şi că arată ca un munte de zăpadă care se-nalţă iar şi iar, într-un seif virtual, undeva, dar nu era deloc nerăbdător să-l deschidă.

— A, da? Greşeala mea, ar fi trebuit să te sun înainte. E totul în regulă?

A urmat o pauză. Edward a acoperit receptorul şi a tuşit. Simţea că vocea de la celălalt capăt al firului îi parvine din altă eră, de la un fir care se întinde peste un neant ca să intre la el în dormitor, venind dintr-o perioadă anterioară din viaţa lui, una cumplit de îndepărtată, care nu mai are cu adevărat relevanţă pentru ce se întâmpla aici şi acum. A încercat să-şi imagineze faţa lui Dan – lată, dură, cu fălci care încep să se lase. Peste încă zece ani o să arate exact ca un buldog.

— Te-am trezit?

— Nu, nu, nici vorbă, a răspuns Edward. Apoi şi-a dres glasul. Nici vorbă. Ce s-a întâmplat?

— Tipii de la E & H din Londra te-au căutat în legătură cu aranjamentele pentru casă şi n-au dat de tine, iar tu nu i-ai sunat. Cred c-a mai rămas, cât, mai puțin de o săptămână până să începi? Nu voiau decât să ştie dacă ai nevoie de ajutor ca să te instalezi.

— Da, am. Transmite-le mulțumirile mele şi spune-le că o să iau eu legătura cu ei. Dă-mi datele lor de contact, te rog.

Dan i-a dictat un lung număr de telefon transoceanic, iar Edward s-a prefăcut că-l notează. Probabil că îl avea scris deja pe undeva. Stătea pe spate, cu ochii închişi, iar dialogul urma traseul obişnuit, fiecare etapă inevitabilă: bagajele, paşapoartele, costurile zborului, aeroporturile, vama şi, în sfârşit, din fericire, punctul terminus. A închis.

Era prea cald să adoarmă iar, aşa că s-a lăsat purtat de reverie, dezvelit până la genunchi. Un colț al cearşafului întins pe pat nu mai era bine întins. Şi boarea ce pătrundea pe fereastra deschisă pe jumătate i-a răcorit sudoarea de pe frunte. Pe trotuar, în fața geamului, avea loc o dispută, un bărbat şi o femeie se certau pentru cine ştie ce, cine ştie cine şi de cine ştie când, despre când a aflat ea şi de la cine, dar lui totul îi părea tare, tare departe. Vocile pluteau până la el, uşoare şi pâlpâitoare, iar unele frânturi erau de neînțeles.

O lua razna, îşi dădea seama de asta. Îşi pierdea mințile din cauza codexului. Dar o parte din el nu se

simțise niciodată mai disciplinată. Spre surprinderea lui, hotărârea pe care o luase cu o seară înainte era neştirbită. Atunci o considerase o clipă de înțelepciune la beție, din acelea care trec până după-amiaza următoare, dar convingerea nu-l părăsise. Luase o decizie şi, pentru moment, era de ajuns. S-a întors pe o parte şi l-a cuprins iar somnul.

La ora două, Zeph şi Caroline l-au sunat de jos. Până să urce ei, Edward şi-a pus repede o pereche de pantaloni scurți kaki şi un tricou alb. Şi-a dat cu apă pe față şi şi-a trecut mâinile prin păr.

Zeph a țâşnit înăuntru cum i-a deschis uşa şi, respirând greu, a trecut pe lângă el şi s-a dus în living. Pe fruntea lui uriaşă luceau broboane de sudoare, iar cămaşa hawaiiană, în mov şi portocaliu, era udă leoarcă.

— 'neața, i-a spus, cu un accent irlandez stricat.

— Avem nevoie de apă, a zis Caroline răguşită, în timp ce se ducea spre bucătărie.

În maioul cu dungi cu care era îmbrăcată, arăta slabă ca o scoabă. A apărut cu două pahare înalte din care se auzea clinchetul muzical al cuburilor de gheață, a lăsat unul pe măsuța de cafea şi pe celălalt şi l-a turnat pe gât dintr-o sorbitură. După care s-a prăbuşit pe canapeaua de catifea maro lângă Zeph.

— Nu-i aşa că e oribilă? a întrebat, arătând cu un braț lipsit de vlagă spre cămaşa lui Zeph. Ne-am şi certat din cauza asta în metrou. Dumnezeule, e criminal afară.

— N-am ieşit.

— Am primit-o gratis, a intervenit Zeph, de la o companie de software din Honolulu. A arătat un loc de pe cămaşă, în dreptul stomacului, unde era scris cu litere micuțe, printre frunze, numele firmei. Ți-am pierdut urma aseară.

— A, da. Edward îşi amintea acum. Scuze.

După spectacol, după ce-l văzuse pe Artist stând în curte, se ridicase de pe minunatul scaun vibrant şi, mergând împleticit ca un zombie, se dusese la baia îmbâcsită. Îşi privise în oglindă ochii roşii, parcă plânşi, iar vraja se rupsese dintr-odată. Se strecurase afară, îi făcuse semn unui taxi să oprească şi ajunsese acasă chiar înainte să se crape de ziuă.

— A fost o dispută cam aprinsă, chiar dacă-a fost îmbulzeală. Zeph şi-a pus paharul cu apă la tâmplă. Vinerea viitoare repetăm figura. Nişte tipi pe care îi cunosc închiriază un depozit în Queens, fac rețeaua şi sparg codul de server. Vor să încerce să intre o sută douăzeci şi opt de jucători în rețea o dată.

— Edward o să plece până atunci, a spus Caroline. Nu?

— Cred că da, a răspuns, după ce a făcut un calcul mintal.

Ea măsura camera din priviri, plimbându-şi suspicioasă ochii de la podea la tavan şi la rafturile de cărți.

— Ai început să-ți faci bagajul?

— Nu tocmai.

— Eşti foarte relaxat, a comentat Zeph, ceea ce nu-ți stă în fire.

— Nu e extraordinar? Edward a simțit pericolul iminent al unei intervenții binevoitoare. Pur şi simplu mă bucur intens de moment, aici şi acum.

Zeph şi Caroline s-au privit.

— Ca să fiu sincer, a mormăit Zeph, nu prea ştiu. Nu putem spune dacă aşa e.

— Nici eu nu pot şti. Dar aşa pare.

— Atunci înseamnă că e bine, a ciripit Caroline.

Zeph se juca acum cu două teancuri de post-it-uri de pe măsuța de cafea, încercând să le lipească astfel încât să devină unul singur.

— La naiba! E atât de cald! a comentat. Ca în romanul lui H.G. Wells, unde toată lumea se afundă în inima unei uriaşe comete în flăcări.

— Cometele sunt din gheață, iubire, a intervenit Caroline. Nu ard.

— Îhî. Zeph a pus la loc post it-urile. Atunci probabil că e din alt roman.

— Ştiai, a continuat ea, că o coadă de cometă e, de fapt, formată dintr-un şir de particule încărcate de radiația soarelui? Ceea ce înseamnă că, atunci când o cometă se îndepărtează de Soare, coada de fapt o precedă de-a lungul traiectoriei, nu o urmează.

Edward şi Zeph s-au uitat la ea, după care au schimbat o privire între ei.

— Deci te-apuci de bagaj sau nu? l-a întrebat Zeph.

— Da. O să m-apuc.

Edward şi-a lăsat capul pe spătarul scaunului. Ştia că sunt nişte oameni cu simțul responsabilității. După facultate, trăise rezonabil

patru ani şi ştia ce înseamnă. Ca şi cum o pânză de păianjen i-ar fi încețoşat vederea. Şi o urmărea unduindu-se, mişcată parcă de briza inexistentă.

— Îl termin în weekend, a spus. Sau poate aranjez să mi-l strângă cineva. Ştiați că există oameni pe care îi plăteşti să-ți facă bagajul? Oricum, nu am chiar aşa de multe de împachetat.

— Dar poți să faci altceva, a zis Zeph, îți pui lucrurile într-o boccea roşie şi o agăți în vârf de băț. Am văzut eu la televizor de mii de ori.

Caroline a pus paharul de apă gol pe podea.

— De fapt, pe noi nu ne îngrijorează detaliile practice ale mutării tale, i-a spus ea, ci confuzia inerentă pe care o s-o aducă această etapă nouă din viața ta. Iar evidenta reticență de care dai dovadă în fața acestor detalii practice exact asta arată.

— O!

— Încă mai poți renunța, dacă vrei. Pur şi simplu nu pleci. Spui că eşti alergic la berea caldă. Sau că ai o cădere nervoasă. Nu cumva chiar ai? O cădere nervoasă adevărată?

— Nu, a răspuns Edward, dând din cap cu convingere. N-avea cum să le explice ce plănuieşte şi ce gândeşte. Nu încă. Nu, nici vorbă! Chiar vreau să plec. Trebuie să plec.

Se gândea la Weymarshe. Peste noapte i se formase o imagine limpede în minte, aproape împotriva propriei lui voințe, şi nu se baza pe nici o dovadă. Era o imagine deopotrivă neobişnuită şi familiară, ca un instantaneu dintr-un film de fotografii de mult uitat, pe care îl descoperise într-un sertar pe care nu-l mai folosea de mulți ani, dar iată

că el era acolo, developat în întregime, proaspăt şi viu ca în ziua în care se făcuseră pozele. Era imaginea unei vechi şi impunătoare case englezeşti de la țară, făcută din piatră cenuşie. Acoperişul era plin de vârfuri, coşuri şi lucarne. O ceață blândă răcorea clădirea adăpostită într-un labirint de păşuni verde-deschis, garduri vii verde-închis – imaginea standard dintr-un pliant turistic.

— Individul care a subînchiriat apartamentul meu trebuie să sosească peste o lună, aşa că, oricum, ar trebui să plec.

— Probabil, a bălmăjit Zeph. Măcar ai cutii. În colț se afla un teanc de cutii de carton desfăcute, care se înălța cam până la nivelul taliei. Hai să împachetăm câte ceva.

— Nu e nevoie să mă ajutați, a răspuns Edward. Serios.

— Dar noi vrem. Caroline s-a sprijinit de genunchiul lui Zeph ca să se ridice.

— Dacă ne plăteşti, a adăugat Zeph.

Caroline a luat o rolă de bandă adezivă şi o foarfecă şi a început să desfacă încet cutiile. Edward şi Zeph dădeau jos cărțile de pe rafturi. Ea a pus un CD, iar gazda a aşezat nişte ventilatoare în dreptul ferestrelor. Camera începea să miroasă a praf şi scotch. Zeph a avut de câteva ori nişte obiecții – o cravată, un bol, un ceas deşteptător – şi atunci s-au oprit din lucru şi s-au certat în legătură cu ce-ar trebui să ia sau nu Edward, dacă să arunce sau să-i dea lui Zeph cutare lucru.

— Tabloul îl iei? a întrebat Caroline.

Se uita încruntată la o reproducere uriaşă pe

care Edward dăduse o groază de bani ca s-o înrămeze.

Era o pictură renascentistă din nordul Europei, olandeză, belgiană sau daneză, nu ştia exact. O cumpărase pe internet. Dăduse click dintr-un impuls. Şi, chiar dacă, atunci când o văzuse în fața ochilor, dimensiunea ei îl descumpănise, după aceea se ataşase de ea. Alte obiecte decorative nu prea avea. Tabloul înfățişa o gloată de țărani gârboviți lucrând pe un câmp de grâu. Acesta era de un galben strălucitor ca soarele şi era evident că pictorul, despre al cărui nume Edward nu ştia nici măcar cum se pronunță, se chinuise să deseneze spice de grâu, cu o pensulă extrem de fină. Şi bărbații, şi femeile aveau nişte tunsori tip castron ridicole. Unii tăiau grâul cu secere lungi, alții îl strângeau în snopi pe care restul le cărau, probabil într-un sat apropiat. Ceilalți stăteau jos sau erau întinşi în jurul unui ciot de copac uriaş, dintr-o parte a câmpului unde grâul fusese recoltat, sforăind, sporovăind şi mâncând porridge cu cocoloaşe din castroane de lemn.

Edward nu se credea o ființă cu darul de a aprecia o operă de artă, dar în secret era foarte mândru de tablou. Atmosfera din scena pe care o reprezenta era una de mulțumită resemnare. Cumva, luptându-se neîncetat pentru a supraviețui şi pentru a păstra o aparență de normalitate, reuşiseră să-şi găsească liniştea. Oamenii ăştia munceau, dar nu erau nefericiți. Nu se urau pe ei înşişi, nici unul pe altul şi nu urau nici snopii de grâu. Ajunseseră la un echilibru. Şi rezistau. De

fiecare dată când se uita la tablou, observa alte detalii – o pasăre sau două zburând deasupra lor, o lună mică şi rotundă atârnând într-un colț de cer albastru-deschis –, ca şi cum pictura n-ar fi fost încremenită în timp, ci ar fi evoluat încetişor, imperceptibil, ca sticla în stare lichidă.

— Ar fi foarte dificil de transportat, a spus Edward. Dar nici nu vreau să renunț la ea.

— Nu cred c-o înțeleg, a mărturisit Zeph.

— Ce-i de înțeles? Pur şi simplu îmi place să-i privesc pe amărâții ăia medievali lucrând.

După câteva ore s-au dus la restaurantul japonez de vizavi, unde era răcoare. Era după-amiaza târziu şi în afară de ei nu mai erau alți clienți, decât nişte hipsteri[16] şomeri şi turişti japonezi care tânjeau după țara natală. În fundal se auzeau fără oprire variantele japoneze ale unor hituri R&B din Occident. Edward şi Zeph tot mai simțeau o urmă de mahmureală, aşa că au luat supă miso sărată, kimchi condimentat într-un hal fără de hal şi găluşte înăbuşite şi tari, înmuiate în sos de soia şi oțet, care alunecau bine pe gât cu bere japoneză amară.

Când au terminat, Zeph s-a lăsat pe spate şi a căscat grosolan, ca de obicei.

— I-am investigat puțin pe amicii tăi, soții Went,

---

[16] Termen de argou apărut în 1940 folosit pentru a caracteriza adulți şi tineri din clasa de mijloc interesați de moda şi cultura alternative. Sensul s-a schimbat în timp, astfel încât de prin 1990 începe să fie asociat cu muzica alternativă, în special cu rockul (n. red.).

a spus el.

Edward tocmai încerca să ia cu bețișoarele un fir de ghimbir înecat în sos.

— Ce-i cu ei? Şi de unde ştii tu de ei?

Zeph s-a frecat la nas cu un deget gros, plin de subînțeles.

— Cine sunt soții Went? a întrebat Caroline.

— Cei pentru care lucrează Edward, a răspuns el. Ăia cu biblioteca. Ştii că sunt bogați?

— Bineînțeles că sunt, a intervenit Edward.

— Dar ştii cât de bogați? Măcar de data asta Zeph părea aproape serios. Dacă familia Went e „bogată", atunci, Marvin Gaye e „atrăgător pentru femei". Ştiai că sunt pe locul trei în Anglia în topul latifundiarilor?

— Poftim?

— Şi asta nu e tot. Pe internet circulă tot felul de zvonuri despre ei. Dă o căutare pe forumurile de discuții despre regalitate când ai timp. Ştii că-i plătesc pe cei de la revista *Forbes* ca să nu-i includă pe lista anuală cu cei mai bogați oameni din lume?

Edward a râs.

— E ridicol, Zeph. Compania mea se ocupă de o parte consistentă a afacerilor lor. Dacă ar avea atâția bani, aş şti. Şi, oricum, cu banii nu merge aşa. Nu poți ține ascunşi prea mulți. Pentru că găsesc ei o cale prin care să se facă remarcați.

— Aşa e! Edward, oamenii ăştia au una dintre cele mai mari averi personale din Europa şi cheltuiesc jumătate din ea încercând să se asigure că nu ştie nimeni de cealaltă jumătate. A fost un scandal acum câțiva ani – se pare c-au avut un fiu

care-a fost răpit, iar ducele n-a vrut să plătească răscumpărarea.

— Şi ce s-a întâmplat? L-au găsit?

Zeph a clătinat din cap.

— A murit. Se pare că răpitorii l-au ascuns într-o cameră frigorifică pentru carne, unde a înghețat şi şi-a dat duhul. Dar au ținut povestea departe de majoritatea ziarelor.

Edward i-a aruncat o privire lui Caroline.

— Ştii, Zeph, cele mai multe dintre poveştile astea de pe internet sunt inventate.

— Are dreptate, a spus ea. Mai ții minte, dragule, că ai postat pe un blog o născocire despre cum Bill Gates îl jucase în copilărie pe fiul lui Batman în filme difuzate la televizor. Mai ții minte câți au înghițit gogoaşa?

— Batman nici măcar n-avea un fiu, a comentat Edward.

— Asta e altceva. A fost... Uite ce e, a fost o scorneală de-a mea. Doamne, parcă sunt o Casandră a internetului aici! Caută-le numele pe Lexis-Nexis odată şi vezi ce găseşti. Au *miliarde.*

— De dolari sau de lire? a întrebat Caroline.

— Habar n-am! Miliarde de euro, de suvenire, de monede vechi de reali sau orice folosesc ei ca bani pe-acolo! Au o proprietate uriaşă la Bowmry. Sunt retraşi – proprietatea e înconjurată de un faimos gard-viu. Până şi *gardul* lor e celebru, Doamne Sfinte!

— Şi de unde vin toți banii ăştia?

— Asta nu ştiu. Dar *tu* ai putea să afli, Edward, dacă ai încerca, a adăugat Zeph, tot ofuscat. Îi țin

peste tot. Unii sunt de dată destul de recentă. Ea e dintr-o familie de mari proprietari de fabrici. O fi avut şi el câţiva, că doar familia lui e veche de când lumea.

— Ţi-am zis că se gândeau să-mi dea o slujbă? a întrebat Edward.

— O slujbă? Adică pe lângă cea de conţopist-şef sau ce-oi fi fiind acum?

Edward a clătinat din cap. Iar Zeph şi Caroline s-au uitat unul la altul.

— Şi tu ai refuzat, a punctat ea cu grijă.

— A, bineînţeles! a răspuns el, dintr-odată stânjenit. Dar n-a fost chiar aşa. Nu mi-au făcut mie direct o propunere. Intenţionau să facă un aranjament cu firma. Nu ştiu clar cum anume.

— Unii spun că e în comă. La duce mă refer. Zeph a luat o aşchie de pe unul din beţigaşele lui. Şi că familia camuflează toată povestea din motive legale. Unii zic că au un copil pe care-l ţin încuiat în pod, pentru că n-ar fi în toate minţile. Am citit că pe proprietatea lor trăiesc familii întregi de servitori care duc o viaţă de iobagi şi care sunt acolo de generaţii întregi. Tâmpenii de genul ăsta. Cea mai tare a fost o scrisoare din *Economist* care susţinea că acolo, pe proprietate, au propria lor monedă de schimb – adică ar avea o economie autonomă, cu propriii lor bani, aşa că nu plătesc impozite Coroanei.

— Sinistru, a concluzionat Caroline. Dar cât de important e titlul de duce? Este un rang mai înalt decât cel de conte?

Nu ştia nici unul, iar conversaţia lâncezea.

Fiecare sorbea din berea japoneză, iar chelnerul, un adolescent ursuz cu o mustață abia ghicită, le-a strecurat nota de plată pe masă, cu fața în jos, fără să spună nimic, şi apoi a întins-o.

— Fabrikant vrea să ştie de ce nu te-ai dus la petrecerea lui, a adăugat Zeph.

— Individul ăla? Dar ce treabă are cu mine? a întrebat Edward.

— Nu ştiu clar. Zeph se uita la oamenii care treceau pe trotuar. El mi-a zis pentru cine lucrezi. Presupun că firma lui, Intech, face afaceri cu ei. Cred că încearcă să momească familia Went s-o cumpere. Dar asta rămâne numai între noi.

Edward a încuviințat.

— Chiar trăiesc într-un castel. Soții Went vreau să spun. Asta o ştiu.

— Un castel?

De data asta Caroline chiar era impresionată.

— Are şi un nume. Ei îi spun – şi înainte să rostească numele a făcut un semn cu degetul mare şi cu arătătorul, desenând un pătrat în aer – Weymarshe.

— *Quel* anacronism! a exclamat Caroline, pufăind zgomotos.

După ce au plecat, Edward şi-a petrecut restul zilei acasă, stând în boxeri, uitându-se la televizor, zăcând pe canapea şi mâncând bomboane M&M dintr-o pungă de jumătate de kilogram. Canapeaua era comodă. O comandase de la Pottery Barn, când era entuziasmat nevoie mare că încasase primul lui bonus de la Esslin & Hart. Şi, chiar dacă trecuseră

patru ani, canapeaua rămăsese cel mai scump obiect al lui. Era uriaşă, avea doi metri şi şaptezeci de centimetri în lungime, tapițeria era de catifea maro, hidoasă din punct de vedere estetic, indiferent de standardul după care ar fi analizat-o, dar uneori se retrăgea pe ea pentru că era comodă. Şi acum asta făcea.

Era deprimat. Pe măsură ce treceau zilele, slujba de la Londra – premiul pentru care muncise atât de mult timp şi din răsputeri – părea din ce în ce mai neimportantă, iar legătura pe care o avea cu familia Went şi codexul se şubrezea. Cu excepția lui Margaret. Dar acum, dacă ea avea cheia de la apartamentul celor doi soți, i-a trecut lui prin gând, nu prea mai avea nevoie de el. Aşa că mai bine să se uite la nişte bătrâni care joacă golf. A urmărit şi nişte emisiuni despre viața în sălbăticie, despre armate de furnici care construiesc poduri vii, despre sepii gigantice care stăteau la pândă în Groapa Marianelor şi despre păsări-grădinar albastre care îşi fac cuibul în smocuri de iarbă pe pământul din pădurea australiană. Ori de câte ori începea ceva care avea o tangență cât de mică cu lumea finanțelor schimba canalul şi tresărea de fiecare dată când se trezea pe CNN, unde vedea şarpele ăla otrăvitor, albastru şi alunecos – graficul cu date fiscale – ce se strecura în partea de jos a ecranului, devorându-şi lacom propria coadă.

Zeph l-a sunat pe la şapte, dar n-a răspuns. Robotul era plin de mesaje de la colegi, invitații de la amicii de la serviciu care îl chemau la Hampton, rugăminți disperate de la Andre care îi solicita

ajutorul, dar el întârziase foarte mult cu răspunsurile, ştiind că nu va reuşi niciodată să le onoreze pe toate. Cu cât se strângeau mai multe, cu atât îi era mai greu să se gândească la ele, aşa că stăteau acolo, ca o pată neagră a obligațiilor neonorate pe un perete care se întuneca din ce în ce mai mult, mereu mai negru, şi mai negru…

Seara a mâncat un borcan italienesc de cepe mici şi dulci care arătau groaznic, dar care s-au dovedit nişte perluțe savuroase în oțet, încă foarte reci, pentru că tocmai le scosese din frigider. La zece şi-a turnat un pahar de whisky şi l-a băut. Iar o oră mai târziu s-a pregătit să meargă la culcare.

Dar înainte s-a dus la birou şi a deschis calculatorul. A trântit jocul salvat pe hard drive şi a deschis MOMUS-ul. Nu mai avea nici un rost acum, nu că înainte ar fi avut. Abia dacă-şi mai aducea aminte ce se întâmplase ultima dată. Oare plecase în căutarea bibliotecii, după care dispăruse, apoi timpul parcă începuse s-o ia la goană…? Şi, totuşi, rămânea un loc unde putea să evadeze. Şi parcă avea chef să vâneze ceva. Aşa că s-a aşezat în fața tastaturii.

Era tot în fața locului gol unde-ar fi trebuit să fie biblioteca, dar, în loc să dea de o pârloagă, a găsit o explozie de vegetație. Buruieni, tufişuri şi copaci întregi răsăriseră din pământul pe care nu fusese nimic înainte, de parcă ar fi arătat aşa de ani întregi, ca şi cum ar fi prins rădăcini, în vreme ce în jurul lui natura îşi urma cursul firesc.

Ierburile se mişcau, foşneau şi creşteau văzând cu ochii. De fapt, era ceva grav în neregulă cu

timpul: gonea cu o viteză înspăimântătoare. Mai devreme, când era pe pod, avusese straniul sentiment că timpul o luase înainte, împleticindu-se, cât lipsise el. Iar de data asta vedea cu ochii lui straniul fenomen în care natura revendica oraşul printr-o monstruoasă fertilitate orgiastică. Vițe-de-vie uriaşe sugrumau zgârie-norii, înfăşurându-se în jurul lor în spirale, strecurându-se prin şi din ferestrele sparte. Din gurile de canal țâşneau copaci ce-şi aveau rădăcinile în noroiul roditor al canalizărilor şi, când creşteau, îşi fluturau crengile ca zombii din filme care se scoală din mormânt şi îşi întind mâinile țepene. O ghindă verde cât un dovleac de Halloween a căzut lângă el de undeva, împroşcând strada cu milioane de fibre lemnoase.

Din câte îşi dădea seama, pe el nu îl afecta transformarea. Lumea îmbătrânea în jurul lui, dar el nu. Când s-a întors, plimbându-se, spre Rockefeller Center, oraşul îşi scutura sămânța la propriu. În depărtare, undeva în cartierul select al oraşului, un zgârie-nori a suspinat şi s-a prăbuşit fără zgomot, ca o stafie, năruindu-se grațios în sine însuşi, într-un nor de praf. Oricare va fi fost mecanismul cosmic de frânare ce menținuse viteza timpului constantă, la un nivel rezonabil, de data asta dăduse greş, scăpând de sub control, iar timpul gonea şi gonea.

Dar s-a oprit la fel de brusc pe cât începuse. Şi-a încetinit drastic ritmul până ce a ajuns să se târască iar ca de obicei. Stând la marginea Central Park, care se transformase într-o pădure Sherwood de nepătruns, Edward a văzut cum plantele ce foşneau rămân încremenite. Timpul redevenise timp.

Ştii ceva? S-a gândit el. *E slăbuț. Şi nici măcar nu mai are rost.* A salvat jocul, a închis calculatorul şi s-a dus la culcare.

Suna telefonul. Parcă bâzâia de ore întregi, deşi era clar că nu trecuseră mai mult de câteva secunde, de vreme ce robotul nu răspunsese încă. Edward a deschis ochii şi s-a ridicat pe jumătate. Ceafa i se odihnea pe peretele tare şi rece. Şi-a dres glasul zgomotos şi intens, apoi a ridicat receptorul şi l-a dus la ureche. După care a închis ochii din nou.

— Alo? a zis.

— Alo?

Era o voce răguşită, distorsionată, ca o înregistrare veche imprimată pe un fonograf. Avea un accent bizar, ceva între cel englezesc şi cel scoțian, care suna şi neobişnuit, şi familiar.

— Alo? a mai spus el o dată.

— Alo? Cine e la telefon?

— Sunt Edward. Cine întreabă?

— Edward? Ducesa la telefon.

A deschis ochii. În casă era întuneric, linişte şi se zăreau formele neclare din apartament, ceea ce era liniştitor. O clipă a crezut că visează, dar încă avea telefonul în mână.

— Alo?

— Alo? l-a imitat ea ca o fetiță. „Înălțimea Voastră" ar fi mai potrivit, dacă ne-am lua după Debrett, dar n-am de gând să mă agăț de formalități. Uite ce e… Mă auzi? Eu te aud.

Edward şi-a adus aminte de singura dată când o văzuse, afară, pe trotuar, îmbrăcată în rochia ei

mulată, crem, şi cu zâmbetul care-ți tăia respirația. Deja părea să se fi întâmplat cu ani în urmă. Abia dacă mai putea face legătura între persoana cu care vorbea acum şi cea pe care o întâlnise atunci. Glasul care părea înregistrat pe fonograf era ca un vânt grăbit, care bate cu putere şi adie, în pale de sunete albe ce se ridică şi coboară. A închis ochii iar, iar gândurile au prins chip sub puterea somnului, care le stăpânea uşor. Cu ochiul minții a văzut-o pe femeia cu pălărie de soare bej vorbindu-i într-o furtună de zăpadă. Era singură, pierdută în viscolul de sunete albe care vuia pe un cer negru ca tăciunele. Voia s-o ajute.

— N-am mult timp, i-a spus ea, aşa că o să mă grăbesc. Tu erai cel cu care m-am întâlnit mai deunăzi, nu? Cel care mi-a găsit cercelul?

— Cel care v-a spart cercelul.

— În fine, da, a spus râzând. Aveam de gând să te iert pentru asta. Edward, am nevoie să găseşti cartea lui Gervase cât poți de repede. Vrei?

Vorbise pe cel mai firesc şi direct ton din lume, ca o femeie care cere un pahar cu apă la un restaurant. Iar el a înghițit în sec.

— Dar credeam că… Vreau să zic sigur că da, bineînțeles. Dar mi s-a spus că nu mai vreți…

— Lasă, uită ce ți-au comunicat ei, l-a întrerupt ea nerăbdătoare, pe un ton poruncitor. Îți zic eu acum. Iar ducele nu trebuie să afle, Edward. În regulă? Trebuie să rămână un secret. Al nostru.

În fundal s-a auzit ceva căzând şi zornăind, iar ea a tras o înjurătură. Iar când s-a aplecat să ia respectivul obiect s-a simțit un foşnet. Încă pe

jumătate adormit, Edward a dat din cap aprobator. Pe afişajul cu semne de un verde fosforescent de pe telefonul lui a urmărit secundele care se scurgeau – şapte – înainte să-şi dea seama că trebuia să-şi dea acceptul şi cu voce tare.

— Bine, a conchis. Adică e în regulă, am înțeles. Dar…

A ezitat. Oare ce voia să afle? Ce se-ntâmpla era adevărat? Sau nu era el în toate mințile? Sau poate nu era ea? Totul era aşa de *teatral!* Era ca şi cum lumea i-ar fi citit gândurile şi îi îndeplinise cea mai tainică dorință. Se temea că, dacă spune ce nu trebuie, totul se va risipi, va dispărea ca şi cum n-ar fi fost, lăsându-l să se agațe neajutorat de o perdea de fum. Asta era şansa lui.

— Dar ce? a întrebat ea repede. Vrei să ştii cu cât o să te plătesc, nu?

Nu, nu era deloc asta. Dar el nu i-a spus.

— O să primeşti cât meriți, a adăugat ea, răspunzând la propria ei întrebare.

Iar Edward parcă a simțit-o cum surâde, foarte drăguță dintr-odată.

— Să nu încerci să mă cauți, te sun eu peste o săptămână.

Apoi a închis.

11

Telefonul a sunat din nou, în după-amiaza următoare târziu. Edward stătea la birou şi se holba la website-ul *Financial Times* şi, deşi nu citea, a

lăsat robotul să răspundă.

— Edward, sunt Margaret. Te rog, răspunde!

Nu vorbea în şoaptă, dar în vocea ei se simţea că e vorba despre ceva urgent. El s-a aşezat pe braţul canapelei şi a ridicat receptorul.

— Ce mai faci, Margaret? a întrebat-o rece.

— Cred c-am găsit ceva, a zis ea.

— Ce incitant pentru tine!

— Dar am nevoie de ajutorul tău.

— Da.

S-a ridicat şi s-a dus la fereastră. Era plin de resentimente faţă de ea pentru că reuşise să-l ducă cu preşul în ceea ce priveşte cheia soţilor Went, chiar dacă o parte din el îi era recunoscătoare. Şi a hotărât să-i arate asta ascunzând orice emoţie pe care ar fi simţit-o auzindu-i glasul. Însă un gând tainic îi spunea că, prin fiecare minut pe care îl petrecea vorbind cu ea la telefon, renunţa câte puţin la posibilitatea de a putea nega existenţa vreunei legături între ei, dacă micul lor şiretlic va fi dat în vileag vreodată.

Tocmai avusese loc o rupere de nori, o mică breşă în valul de căldură, iar afară caldarâmul era închis la culoare şi ud, plin de pete cenuşii, ca nişte vaste continente neexplorate.

— Unde eşti? a întrebat-o el.

— Unde crezi? Sunt în apartamentul familiei Went. A reuşit să-i transmită dispreţul ei glacial, deşi nu şi-a schimbat vocea nici un pic. Poţi veni încoace? Am nevoie de unele lucruri.

— Îmi pare rău, însă nu cred că e o idee bună în clipa asta. În tăcerea lungă care a urmat, savura

inversarea raportului de forțe dintre ei, oricât de temporar va fi fiind el. S-a uitat la o femeie bătrână, care mergea pe o bicicletă veche, purtând o haină de ploaie galbenă. De ce nu ți le iei singură?

— Pentru că am impresia că n-ar fi bine să ies chiar acum, i-a răspuns ea. Azi-dimineață mi-a fost cam greu să trec de portar. Şi a trebuit să mint.

— De ce ai nevoie?

— Ai cu ce să notezi? Îmi trebuie o periuță moale, nişte scobitori din lemn, un ulei mineral – Swan e cel mai bun –, un tub cu aer comprimat, dacă găseşti, o cârpă moale şi un ciocan subțire, pentru ținte. Şi o lanternă.

— Doar atât?

— Da. Chiar dacă şi-a dat seama că era ironic, era clar că n-a vrut să arate. Ştii ce e un ciocan subțire?

— Da, ştiu.

Şi iar au tăcut amândoi câteva secunde. În stradă lătra un câine. Ziua stătea în echilibru şi în fiecare talger al balanței erau cantități serioase. Imaginea îi sugera scena din desene animate în care o cisternă atârnă într-un echilibru precar pe marginea unei stânci, aşteptând ca o pasăre colibri să zboare de pe bară.

— Dar n-am cheie, a spus Edward. Va trebui să ne întâlnim jos.

— Te aştept în hol peste o oră.

Şi l-a pus să-şi potrivească ceasul cu al ei.

Când a trecut pe lângă portar de data asta, Edward era sigur c-o să fie oprit. Dar a mers mai

departe, încercând să pară sigur pe el, şi nu s-a întâmplat nimic.

Bărbatul în livrea ponosită nici măcar nu şi-a ridicat ochii din ziarul lui în arabă, pe care îl citea privind printr-o lupă. Era trecut de ora şase seara când Edward a intrat, cărând o sacoşă voluminoasă de cumpărături.

În hol erau aprinse două lămpi de masă. Nu mai văzuse încăperea luminată şi acum îi părea de prost-gust: un capăt al unei mese de marmură era spart, iar un covor oriental era atât de tocit, că arăta ca o pânză de sac grosolană. Aerul era îmbâcsit cu miros de trabuc, menținut de la havanele care se fumaseră acolo în anii cincizeci. Margaret stătea în dreptul lifturilor, înaltă şi slabă. Chipul îi părea împietrit.

Când l-a văzut, a apăsat pe butonul de la ascensor fără să rostească un cuvânt. Şi au aşteptat liftul în tăcere.

— Nu eram sigură că vii, i-a spus ea pe un ton grav, după ce au urcat şi s-au închis uşile. Apoi, cu un efort evident, a adăugat: Mulțumesc.

— Mai bine n-aş fi venit. Edward asculta bâzâitul maşinăriei care urca. Eşti sigură că nu or să apară probleme?

Ea a dat din cap.

— Nu e nimeni aici. Femeia de serviciu a plecat la trei.

Stăteau umăr lângă umăr, holbându-se în față ca doi paraziți anonimi care lucrau la vreo companie şi care acum mergeau la aceeaşi întâlnire. Când au ieşit li s-au atins umerii, iar Edward, exagerat de

politicos, a făcut un pas în lateral s-o lase să iasă prima. Dar ea l-a ignorat. În apartament, luminile erau stinse.

El a păşit vioi pe covorul oriental moale, după care a înghețat imediat. Brusc, fără să fi fost avertizat, l-a cuprins spaima. Se simțea ca un om care stă cu un picior, uşor, dar definitiv, pe o mină antipersonal care încă nu a explodat. Şi nu era tocmai un loc în care era indicat să se afle.

Margaret nu s-a uitat la el şi a mers mai departe. A privit-o cum dispare în coridorul dinspre scară, iar sunetul paşilor nu se mai auzea. S-a trezit că aleargă după ea scos din minți, ca un cățeluş disperat la gândul c-o să rămână în urmă.

— Am ceva să-ți arăt, i-a spus ea, când a ajuns-o. Ceva ce am găsit când am început să golesc lăzile alea.

— De când eşti aici?

— De azi-dimineață.

— Ai stat aici toată *ziua?*

— Am venit la şase, înainte ca ei să se trezească.

S-au oprit în dreptul uşiței care dădea spre scara în spirală, iar el a urcat treptele după ea. Mâna ei aluneca familiar pe balustradă, de parc-ar fi urcat şi coborât pe ea de o mie de ori.

— Au fost aici mai devreme, i-a zis ea. A apucat mânerul de la uşă, s-a încordat şi a tras cu toată puterea. Uşa grea s-a deschis cu un pârâit. Adică în apartament. Sau a fost cineva. Am auzit oameni vorbind. Unul avea accent englezesc. Dar aici n-a urcat nimeni.

— Serios? I-ai auzit punând la cale o crimă?

Când a trecut de uşă şi a pătruns în aerul rece din bibliotecă, s-a simțit ca şi cum s-ar fi scufundat într-o piscină binefăcător de răcoritoare. Şi dintr-odată ironia lui a apărut exagerată şi a dispărut, prefăcându-se în tăcere. Margaret şi-a scos pantofii cu baretă, fără toc, şi i-a aşezat deoparte. Avea ciorapi negri. Edward a zărit o bucățică din călcâiul ei acolo unde dresul se rărise.

— Nu vreau să audă cineva că ne mişcăm pe-aici, i-a explicat.

Se vedea că muncise. Rafturile erau pline acum şi pe jos, de-a lungul unui perete întreg, întinsese hârtie de împachetat, pe care erau teancuri de cărți. Toate cutiile de lemn erau deschise, iar pe marginile rafturilor erau lipite multe etichete, de diferite culori, căci fiecare culoare era un cod. Pe masă erau laptopul lui Margaret, caietul ei, iar alături trei cutii de coca-cola dietetică şi o pungă mototolită, pe jumătate goală, de covrigei nesărați, fără grăsime, din făină neagră.

— Deci ai fost ocupată, a spus el. Sper că nu o să mă taxezi.

— Am trecut prin aproximativ două treimi din colecție, iar pe restul am aruncat o privire. Le-am aranjat în funcție de perioadă şi de țară, apoi alfabetic, îmi scriu observațiile de mână, dar am un catalog şi în calculator.

Edward s-a dus la masa pe care era laptopul. Pe ecran era deschis un document în programul de catalogare al soților Went. A dat imediat o căutare rapidă în baza de date pentru „Gervase”, dar n-a găsit nimic. Nu va fi atât de uşor.

— Deci, a început el direct, ce voiai să-mi arăți?

— Când am ajuns aici azi-dimineață am vrut ca măcar să despachetez şi să deschid toate cărțile ca să fac o estimare rapidă.

— Ceea ce ai şi făcut.

— Da. Uită-te la asta, e deosebită. A scos o copertă de carte mică, lucrată foarte iscusit în piele. Avea sute de bucle micii, vârtejuri şi linii şerpuitoare, încadrate în pătrate şi dreptunghiuri, care alcătuiau un motiv ce se repeta. E italo-grec. După căderea Constantinopolului în 1453, câțiva greci care se ocupau cu legatul cărților s-au stabilit în Italia şi au creat propria lor artă decorativă, una cu totul specială. Uite, textul e în engleză, de fapt.

Margaret a deschis cartea. Scrisul de mână era o combinație convulsivă de unghiuri ascuțite şi forme unduitoare. Edward n-a reuşit să citească.

— Ce e?

— O carte despre pescuit din secolul al XV-lea. *Tratat despre pescuitul cu undița.*

— Asta voiai să-mi arăți?

Edward s-a uitat spre uşă nervos.

— Nu, nu asta, i-a răspuns ea, punând volumul deoparte. Uite despre ce e vorba.

I-a arătat o pagină goală ruptă din caietul ei care era deschis pe masă. Pe foaie erau mai multe bucăți mici de hârtie, patru sau cinci, o idee mai mari decât nişte fulgi. Pe unele erau aruncate nişte mâzgălituri de litere negre.

El s-a uitat cu coada ochiului.

— Ce e?

— Hârtie, a răspuns ea cu indiferență. Am dat de

bucățile astea la fundul unei cutii, după ce-am scos cărțile. Sunt câteva pe care, dacă le ții la lumină, se văd crâmpeie de inscripții.

După care a tăcut, aşteptându-se, desigur, ca el să se uite singur, însă Edward nu s-a deranjat.

— Şi?

— Şi am recunoscut-o. E o inscripție celebră. Un cap de mistreț şi o floare. Poți să cauți în *Dictionnaire historique des marques du papiers* ca să vezi unde şi când a fost făcută hârtia. În cazul nostru, răspunsul este Basel, în jurul anului 1450. Şi textura e specială. Uite liniile întinse, a spus ea, arătându-i un fragment mai lung cu degetul. Şi aici sunt cele zimțate, mai depărtate una de alta. De data asta e cam grosolană, nu e hârtie folosită de aristocrați, dar recunosc textul după fragmente. E *Viața stăpânei noastre* de Lydgate, de la sfârşitul secolului al XV-lea. E un text extraordinar, precum cel al lui Jerry Falwell, din Evul Mediu. Ar fi o descoperire colosală. Nu s-a păstrat nici un exemplar complet.

— Îhî, a mormăit el impresionat.

— Dar cartea în sine nu e aici.

Margaret s-a întors spre cărțoiul vechi la care se uitase în prima zi, volumul acela încuiat care stătea într-o casetă. Şi-a pus mâna ei albă pe coperta tare, de culoare închisă.

— E singurul pe care n-am reuşit să-l cercetez. Dacă ne luăm după dovezi de natură exterioară, se potriveşte cu textul şi cu epoca, chiar dacă are o copertă care nu e la înălțimea fanteziei lui Lydgate.

Edward s-a lăsat pe marginea mesei şi, din cauza

greutăţii lui, s-a auzit un pârâit.

— Minunat! Deci Lydgate. Dar Gervase unde e?

Ea s-a încruntat un pic şi a ridicat fruntea, prefăcându-se că nu înţelege.

— Gervase, a repetat el. Ştii tu, *Voiagiul* nu ştiu cui spre nu ştiu unde.

— Edward, a replicat ea, fără să ridice tonul, nu mai lucrez pentru tine. Înţelegerea s-a terminat. Aşa că te rog să mă asculţi. Nu există nici un *Voiagiu* şi, cu cât înţelegi asta mai devreme şi te opreşti din căutat, cu atât mai bine.

Ochii li s-au întâlnit. El i-a reţinut privirea suficient de mult ca ea să-şi dea seama că ceea ce spune nu e convingător.

— Atunci eu ce caut aici?

— Eşti aici pentru că *Viaţa stăpânei noastre* a lui Lydgate este o carte rară, de o valoare extraordinară, şi, dacă asta este, am nevoie să mă ajuţi s-o deschid. Ai adus ce te-am rugat?

Edward a luat punga în care erau cumpărăturile şi a pus-o pe masă.

— N-am găsit lanternă.

De fapt, avea una acasă, dar n-o luase din pură încăpăţânare. Margaret a scos ce aduse el, înşirând fiecare obiect pe masă, ca un chirurg care se pregăteşte să intre în operaţie.

— Ce-ai căutat la magazinul Henri Bendel? a întrebat ea, de dragul conversaţiei.

Era numele de pe punga în care adusese cumpărăturile. Edward era surprins – era prima ei tentativă de a iniţia o discuţie banală.

— Cadouri de Crăciun. Dar a trecut multă vreme

de atunci.

Brusc, l-a străfulgerat amintirea încă vie a primei ierni pe care o petrecuse la New York colindând pe Fifth Avenue la mijlocul lui decembrie, pe o ploaie care te-ngheța, croindu-şi drum pe trotuarul ud prin gloata plecată la cumpărături, care era suficient de puternică şi de mare ca să zgâlțâie şi un castel. El căuta un dar de Crăciun pentru mama lui şi, după ce a stat trei ore în unul dintre cele mai renumite trei sau patru cartiere comerciale din lume, tot n-a găsit nimic care să nu i se pară prea ieftin, prea scump sau prea romantic ca să fie potrivit. Îl dureau cumplit picioarele, iar haina de lână nu era impermeabilă, aşa că mirosea ca o oaie udă şi îl durea să simtă că n-are o prietenă cu care să se sfătuiască în astfel de situații. Când era deja istovit şi fără speranță, s-a mulțumit cu o jachetă din caşmir de culoarea cămilei de la Henri Bendel, pe care o dusese acasă chiar în punga aceasta. Mamei lui i-a plăcut la nebunie.

Adusese un tricou vechi de flanelă ca să aibă Margaret o cârpă moale pe care s-o folosească. Ea l-a scos şi l-a desfăcut, întinzând ambele mâneci, după care a pus cartea veche pe el, ca pe un bebeluş căruia trebuie să-i schimbi scutecul. Edward a făcut ce i-a zis şi a tras lampa de pe podea mai aproape. Ea s-a aplecat să se uite la metalul ruginit şi topit care fusese odată încuietoarea.

— De ce n-o tai pur şi simplu? a întrebat-o el, căci era suficient de departe ca să fie în siguranță. Adică să tai prin lemn.

— Ar fi prea agresiv. E ultima soluție.

S-a apucat de lucru cu două scobitori, câte una în fiecare mână, oprindu-se din când în când să împrăştie cu aer comprimat particulele de rugină care apăreau.

— Şi-aşa e într-o stare avansată de degradare. Bucățile alea de hârtie nu prevestesc nimic bun.

— Cât crezi că a stat încuiată?

Ea a părut să ezite.

— În condiții propice un asemenea strat de rugină se formează destul de repede. Ştim când au fost puse cărțile în cutii?

— Nu prea, i-a răspuns el. Sau, stai puțin, putem afla. Unele sunt împachetate în ziare. Să ne uităm la datele de pe pagini şi... A tăcut gânditor, ținându-şi arătătorul în dreptul nasului.

— Foarte inteligent! Te ocupi tu de asta, te rog?

Toate ziarele erau de la sfârşitul lui 1938 şi începutul lui 1939. Margaret a lăsat scobitorile şi a început să curețe uşor încuietoarea cu periuța de dinți.

A mai stat puțin să se uite la ea cum lucrează – acum înmuia periuța în ulei mineral –, după care s-a hotărât să facă o plimbare prin bibliotecă. Dar, când a făcut primul pas, şi-a dat seama că nu se descălțase, aşa cum făcuse Margaret, la fel ca ea, aşa că s-a aplecat pe un genunchi şi şi-a desfăcut şireturile de la pantofii clasici, din piele neagră. Şi i-a scos şi i-a pus deoparte, lângă ai ei. A fost un gest prea intim.

— Am un prieten care e paleoclimatolog, s-a trezit Edward vorbind, fără a i se adresa neapărat ei. Studiază istoria climei. Merge pe teren şi caută

mostre vechi de aer ca să poată verifica nivelul de oxigen şi de dioxid de carbon din ele.

Şi-a pus mâinile cruciş ca să-i fie mai cald în aerul rece.

— O dată a găsit aer din anul 300 î. Hr. Într-un bumb gol pe dinăuntru.

Era conştient că e singur cu Margaret într-o cameră întunecoasă, că sunt în şosete şi participă amândoi la o activitate clandestină. Începea să aprecieze farmecul ei deloc obişnuit, mai ales nasul ei distins şi picioarele lungi şi subțiri pe care ea avea grijă să nu cumva să le etaleze, de parc-ar fi fost o pereche de aripi misterioase pe care trebuia să le țină ascunse cu orice preț. Plimbându-se prin cameră, Edward mai scotea câte-un volum din teancurile înalte care se bălăbăneau, întinse de-a lungul peretelui. Şi se uita la primele pagini înainte de a le pune la loc. Un SF gros, scris în chirilică, tipărit pe hârtie sovietică, de culoare cenuşie. Un volum cu autobiografia lui Benjamin Franklin, având coperte legate în pânză roşie („Întotdeauna mi-a plăcut să fac glumițe despre strămoşii mei...”). Când a ajuns la fereastră, a ridicat puțin stofa cu un deget şi a privit oraşul la apus, căci luminile tocmai se aprindeau, galbene, albe şi roz, şi miile de nuanțe date de miile de draperii trase.

Când s-a întors la masă, Margaret se oprise din lucru. Studia din nou încuietoarea ruginită, uitându-se din unghiuri diferite, având în mâna dreaptă ciocănelul, pe care îl ținea cu partea de metal în spate şi mânerul în față. Apoi a înfăşurat cu grijă una dintre mânecile tricoului de pe masă

peste încuietoare, s-a proptit în ea cu mâna liberă şi a ciocănit-o o dată, cu putere. Edward nu a remarcat nici o schimbare, dar, când ea a dat drumul ciocanului şi a tras mâneca, mecanismul s-a deschis imediat.

Nici unul din ei nu avea dreptate: nu era nici Lydgate, nici Gervase. Nu era nici măcar o carte. Coperta s-a desfăcut şi a scos la iveală cadavrul sau, mai degrabă, mormântul unei cărți. Era goală. Din pagini nu mai rămăseseră decât nişte margini nescrise pe toate laturile, iar în mijlocul lor era neantul, pentru că cineva tăiase sau rupsese cu grijă conținutul. Volumul fusese dezmembrat şi acum era doar o scoarță goală.

Când s-a aplecat să se uite, Edward a observat că marginile nu erau complet goale. Se vedeau urme de cerneală, pete, picături şi câte-un pixel de culoare: negru de la text, nuanțe bogate de roşu pompeian, urme de verde proaspăt, tuşe de albastru adânc, celest, şi câțiva stropi prețioşi de aur.

12

— Inițial, au fost douăsprezece lăzi cu cărți, a spus Margaret mai târziu, în aceeaşi noapte.

Stătea pe pervazul lat al ferestrei din biroul Laurei Crowlyk, flancată de teancuri de cutii de carton pline cu hărți, iar în jurul picioarelor ei catifelate de dresuri erau tot asemenea grămezi. La interval de câteva minute, tot uita unde se află şi se sprijinea cu spatele de storurile venețiene, care

făceau un zgomot groaznic, după care se îndrepta imediat. Se făcuse foarte târziu, era trecut de ora unu noaptea. Considerată inițial un procedeu obişnuit, mai mult sau mai puțin prevăzut în planul lor, scotocirea biroului Laurei Crowlyk în drumul lor spre ascensoare se transforma într-o epuizantă şi exhaustivă căutare, care urmărea fiecare bucățică de hârtie, din cauza unui sfat eronat.

— Unsprezece. Am numărat eu.

După ce stătuse două ore cu picioarele încrucişate pe covor, Edward simțea că posteriorul o să-i ia foc, iar spatele îi era ca un S din cablu încins.

— Au fost douăsprezece, nu unsprezece, conform chitanței semnate de Cruttenden.

— Ai dat de recipisa autentică?

Ea continua să analizeze documentul în tăcere, aşa că el s-a ridicat şi s-a dus lângă ea. Hârtia, pe care se vedea un complicat blazon de baron, cu hipogrifi, avea sus un antet pe care scria MACMILLAN, MARE COMPANIE INTERNAȚIONALĂ DE NAVIGAȚIE TRANSATLANTICĂ şi în ea erau menționate douăsprezece lăzi de aceeaşi mărime şi greutate, iar conținutul lor era trecut pur şi simplu ca BUNURI USCATE. Era datată 7 august 1939. Au fost aduse pe un vapor care se numea *Muir.*

— Cred că asta e, a zis el după o vreme. Şi, oricum, ce vrea să însemne „chitanță de incărcare”? De ce nu de „încărcare”?

— E un arhaism din engleza medievală.

Camera era luminată doar de lampa de pe biroul Laurei pentru că lui Edward îi era teamă că cineva de afară o să zărească lumina. Aerul condiționat era

oprit, iar în cameră era cald, zăpuşeală. Tânărul şi-a şters broboanele de sudoare de pe frunte cu braţul, iar părul lui Margaret nu mai stătea cum trebuie.

— Bine. Deci ne lipseşte o cutie, a zis el oftând şi aşezându-se iar pe podea. Ai idee ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu. Poţi s-o întrebi?

— Pe cine?

— Pe Laura, i-a răspuns ea. Femeia prin al cărei birou cotrobăim chiar acum.

El a clătinat din cap.

— Nu. Nu trebuie să ştie că încă ne interesează colecţia. Şi nici că am văzut chitanţa de *incărcare.* Trebuia să fie secret, s-a confesat el muşcându-şi buza, dar aseară m-a sunat ducesa. Mă întreb dacă ştie.

— Te-a sunat ducesa de Bowmry?

— Îhî.

El îşi juca rolul ca să insinueze că vorbea regulat cu Blanche şi, poate, şi cu alţi pairi englezi.

— Şi?

— Şi ce?

— Ne poate ajuta?

— Habar n-am, a răspuns el, înroşindu-se fără să ştie de ce. N-am vorbit despre asta. Sunt o groază de lucruri pe care încă nu le ştiu despre ea.

Dar, chiar dacă Margaret mai avea vreo curiozitate cu privire la ducesă, a păstrat-o pentru ea.

Biroul Laurei Crowlyk fusese dezordonat şi înainte, dar acum era o catastrofă organizatorică la scară largă. Fiecare suprafaţă disponibilă era

acoperită cu teancuri de hârtii, înghesuite oriunde puteau încăpea: sertare, dosare cu trei inele, pungi de carton, albume îngălbenite, cutii de pantofi şi de pălării, tăvi de lemn, mape de piele legate cu funde de catifea. Majoritatea hârtiilor aveau legătură cu apartamentul, adică erau acte pentru impozit, asigurare, avize şi facturi de întreținere şi reparații. Edward a scotocit în cutia Laurei, dar n-a dat de nimic interesant, căci a găsit doar o corespondență lungă cu o companie aeriană pentru recuperarea unui bagaj verde.

Aerul mişca în vârtejuri praful stârnit, aşa că Edward a trebuit să se oprească pentru câteva minute ca să iasă să strănute pe hol. Când s-a întors, şi-a acoperit cu palmele ochii care îi ardeau şi a căscat.

— Ce e mai bine să fii, a întrebat el, conte sau mare senior?

— Poftim?

— Conți sau mari seniori. Care sunt mai buni?

— Nici unii, nici alții. Marele senior e ceea ce englezii numesc conte, iar conte reprezintă echivalentul de pe continent al unui mare senior. În Anglia, rangurile nobiliare sunt: baron, viconte, conte, marchiz, duce şi rege.

Edward s-a întins.

— Mă duc. Mi-e somn.

— Bine.

Margaret s-a apucat iar de citit.

— Ai de gând să rămâi aici? a întrebat-o el.

— O vreme.

— Bine. Edward a zăbovit în dreptul uşii. Abia-şi

mai putea ține ochii deschişi, dar se simțea vinovat c-o lasă acolo. Şi nici nu avea atât de multă încredere în ea, încât s-o lase singură în casa soților Went.

— Eşti aici de optsprezece ore. N-ai cursuri de ținut sau altceva de făcut?

— Vara nu.

S-a ridicat şi s-a întins şi ea, iar omoplații mici i s-au văzut prin pulover, pe când lui Edward i-au căzut ochii, fără să vrea, pe sânii ei delicați. Ea îşi întindea gâtul lung când la dreapta, când la stânga, făcându-l să trosnească la fiecare mişcare.

— Anul ăsta am bursă ca să-mi fac disertația, aşa că nici în toamnă nu predau.

— Şi cum merge?

— Disertația? Margaret şi-a reluat munca. În cercurile academice se consideră că e nepoliticos să întrebi aşa ceva.

— Bine.

El s-a sprijinit de tocul uşii, sperând că are o poziție relaxată, nepăsătoare, ținându-şi brațele încrucişate.

— Dar cum ai ajuns aici? Adică cum te-ai hotărât să te faci savant?

Ea a oftat, dar nu s-a oprit din sortatul hârtiilor. Aparent, era în stare să facă două lucruri o dată: să susțină o conversație politicoasă în vreme ce se ocupa în continuare de misiunea inițială.

— Eu n-am mers la şcoală, ci am fost educată acasă. Tata lucra la Biroul de Mărci şi Patente, iar mama îşi petrecea cea mai mare a timpului instruindu-mă pe mine. Părinții mei sunt creştini

foarte credincioşi şi eu sunt singurul lor copil. Copilăria mi-am petrecut-o citind. Tata a murit când aveam paisprezece ani, iar mama a devenit din ce în ce mai interesată de... dezvoltarea mea morală. Aşa că am început să urmez cursurile unui liceu din comunitatea locală. Nu pare mare lucru, dar presupun că în modul ăsta m-am răzvrătit eu. Programa era rudimentară şi, după un an, profesorul de engleză de acolo a sugerat că era indicat să mă transfer la U. Penn. După ce am terminat liceul, m-am dus la Columbia University şi am absolvit.

Edward şi-o şi închipuia pe mama lui Margaret – o versiune mai dură, cu părul drept, a fiicei ei, ținând un crucifix de metal în mâna palidă.

Deşi intenționase să plece, s-a aşezat iar pe marginea biroului. A răsfoit cu puțină tragere de inimă un dosar etichetat: CORESPONDENȚĂ. Înăuntru era o învălmăşeală de scrisori de toate felurile, copii la indigo ale unor notificări pentru afaceri obişnuite, pătate, şi altele în care se exprimau mulțumiri. Se uita la ele iritat. Şi deodată i s-au părut inutile şi primitive, ca nişte gravuri în cerneală făcute pe o placă din fibre de lemn. El căuta un fel de tastatură divină, cu ajutorul căreia să inițieze căutarea printre hârtiile acelea, ca atunci când încerci să găseşti ceva pe un hard drive. Mai bine-ar fi, i-a trecut prin cap, să se ducă la fereastră, să ridice transperantele, să tasteze GĂSIȚI CARTEA SECRETĂ şi să scotocească prin tot oraşul. De asta avea nevoie. În comparație cu alternativa digitală, realitatea părea foarte învechită.

Totuşi, ceva i-a atras atenția la una dintre scrisori. A revenit asupra ei şi a citit-o din nou.

— Ia uite, a spus.

— Ce e?

Însă Margaret n-a ridicat ochii din documentul pe care îl cerceta.

— O scrisoare de la duce, de la cel bătrân. Probabil tatăl actualului duce. E pentru Chenoweth.

— Ia să văd.

El i-a dat scrisoarea şi au citit-o împreună.

> Henry La Farge m-a anunțat că nu s-au construit spațiile necesare pentru expunerea materialelor donate la bibliotecă în primăvara lui 1941 şi, din câte înțeleg, nici măcar nu se fac pregătiri în vederea realizării respectivelor edificii. Eu înțeleg că o instituție ca Chenoweth dispune de fonduri limitate pentru aşa ceva şi sper că-mi veți înțelege şi dumneavoastră îngrijorarea din cauza stagnării proiectului în acest moment. Vă rog să-mi răspundeți cât puteți de repede şi să-mi prezentați o descriere completă a pregătirilor dumneavoastră în vederea construirii acelor edificii, precum şi un calendar preliminar al respectivelor acțiuni.

Era datată 1953 şi semnată de ducele de Bowmry.

— Nu e Gervase de Langford, a spus Edward.

— Şi nici măcar Lydgate.

Margaret a pus scrisoarea deoparte pe birou.

— În regulă. Să presupunem că aşa stau lucrurile. Că familia Went a donat a douăsprezecea

cutie bibliotecii Chenoweth.

— Să presupunem.

Edward s-a îndreptat spre un scaun de lemn incomod din colțul încăperii şi s-a aşezat pe el. După care implicațiile scrisorii i s-au părut dintr-odată clare şi a simțit cum rămâne şi fără ultima picătură de energie. Ducându-şi mâna la gură când a căscat, s-a lăsat pe spate, astfel încât ceafa să i se sprijine de spătarul scaunului.

— Bine. Aşadar, bătrânul duce a donat a douăsprezecea cutie la Chenoweth.

Margaret îl urmărea.

— Bine.

— Asta explică lucrurile, nu? E o altă diversiune. Edward şi-a trecut mâna prin păr. Dacă ar fi acolo, ei ar lua codexul şi ar deveni celebri, deci toată lumea ar şti sau, cel puțin, tu. Şi gata. Însă tu n-ai idee despre aşa ceva, deci nu e acolo. Sfârşitul poveştii. Am dreptate?

Ea nu i-a răspuns, ci doar a clătinat din cap gânditoare.

Claxoanele maşinilor se auzeau undeva jos, dar gălăgia era estompată, aşa că sunetele puteau fi considerate aproape muzicale. În cameră era cald, iar lui Edward îi era foame. Nu mai mâncase de la prânz.

— Se poate, a replicat Margaret meditativă. Numai că la Chenoweth nu există o sală Went.

— Poftim?

— Nu au vreo sală Went la Chenoweth. Din scrisoarea ducelui se subînțelege că familia a făcut o donație şi a cerut să se construiască anumite

facilități în care să fie expusă. Dacă nu mă-nşel, acest lucru nu s-a întâmplat.

— Şi ce? a sărit Edward nervos. Îmi scapă ceva?

Margaret a clătinat din cap.

— Nu înțelegi cum stau lucrurile într-o bibliotecă. La Chenoweth oamenii donează tot timpul cantități mari de cărți şi documente, care uneori sunt prețuite la acelaşi nivel cu o proprietate, dar cele mai multe sunt de valoare îndoielnică sau chiar fără valoare. Margaret s-a ridicat şi a început să facă ordine pe birou, încercând să-l lase aşa cum îl găsise. Evaluarea şi procesarea donațiilor implică o muncă intensă. Dacă e clar că o anumită carte e de valoare şi dacă, din punct de vedere legal, poate sta pe un raft de bibliotecă, atunci poate să ajungă direct acolo. De cele mai multe ori însă procesul durează luni sau chiar ani întregi, pentru că apar întotdeauna întârzieri. În cazuri cum e cel al familiei Went, în care, pe lângă materialele donate, sunt stipulate anumite condiții cu implicații financiare, toată treaba poate dura decenii în şir. De fapt, Chenowethul are toate motivele să *nu* catalogheze donația, aşa că abandonează volumele în cine ştie ce depozit, sperând că situația se va schimba cumva. Poate moare cineva sau apare o nouă generație de moştenitori care să amelioreze condițiile stipulate în donație sau să le anuleze. Orice. Bibliotecile au viață lungă, iar cu cât trece timpul, cu atât creşte valoarea cărților.

— Deci crezi că a douăsprezecea cutie ar putea să zacă prin vreun depozit? După cincizeci de ani?

— Probabil că administrația instituției nici măcar

nu ştie că se află acolo. De fapt, poate că a trebuit să uite.

Margaret se pricepea de minune să umble cu documente. Când vorbea, scutura praful de pe foi şi rearanja în ordine alfabetică dosare, aşezând hârtii împrăştiate, ca un trişor care amestecă puțin cărțile înainte de a le împărți.

— Habar n-ai cum sunt depozitele de carte de la Chenoweth, a spus ea. Cufere, valize, genți şi cutii de carton înțesate de scrisori de dragoste, mâzgăleli şi mesaje telefonice notate pe pungi de cumpărături, toate făcând obiectul unor procese în instanță şi nici unul inventariat după procedurile oficiale. Iar cărțile reprezintă o categorie lipsită de importanță. De-a lungul pereților se întind căpriori pe care sunt înşirate tablouri şi blănuri de biberi, vechi arme de foc şi şuvițe de păr de care nimeni nu ştie cum să aibă grijă. Un coleg de-al meu a găsit o dată un jilț vechi şi hodorogit într-un colț şi l-a luat acasă. L-a trântit într-un ungher şi abia peste o jumătate de an a băgat de seamă că avea pe spate o etichetă care spunea că e fotoliul din care scria Robert Louis Stevenson. Acum vreo doi ani cineva a găsit urna cu cenuşa lui Dante într-o bibliotecă din Florența. Stătea pe un raft, sus, într-o încăpere dosnică, de şaptezeci de ani.

— Bine. Edward s-a ridicat. Minunat! Deci ce facem? Putem să intrăm cumva la Chenoweth să-l căutăm?

Margaret nu i-a răspuns. Până în clipa aceea Edward nu-şi dăduse seama cât de obosită era. Iar acum şi-a pus ambele mâini pe spătarul unui

scaun, ca să se sprijine. A închis ochii şi câteva şuvițe din părul negru i-au alunecat pe față.

— În regulă, a zis ea sec. Dacă e acolo, probabil că se află într-o altă clădire – Anexa –, în Old Forge. Depozitele de aici sunt pline. Scaunul a scârțâit când ea şi-a lăsat greutatea corpului pe el. Mă duc acolo şi găsesc eu o cale să intru.

— Foarte bine. Cum?

— Nu ştiu.

— Te ajut, i-a zis Edward binevoitor. Nu voia s-o lase să facă ea tot, trebuia să participe şi el în continuare, să stea lângă ea, să aibă situația sub control sau măcar să o poată supraveghea. De fapt, se temea că ea îşi va da seama că nu prea avea nevoie de el. Eu am timp. Şi ştiu câte ai de făcut. Disertația sau ce…

— Cui îi pasă de disertație? l-a întrerupt ea.

— Ție nu?

Margaret n-a răspuns, ci doar a ridicat din umeri, cu ochii ațintiți la fereastra acoperită.

— Despre ce e vorba?

— Oricum n-ai înțelege.

— Pune-mă la încercare.

Ea a suspinat. Într-adevăr, pe el nu îl interesa cu adevărat subiectul disertației sale, ci faptul că părea să aibă ceva pe suflet şi el voia să afle ce.

— Bine. Disertația. Şi-a dres glasul, vorbind ca o şcolăriță sarcastică ce turuie un comentariu despre o carte. Se numeşte *Erudit şi gentleman: Gervase de Langford şi problematica istoriei şi istoriografiei medievale laice.* Cercetează rolul lui Gervase în renaşterea scolasticii în Anglia de la sfârşitul

secolului al XIV-lea, o mişcare ce a contribuit la trecerea de la Evul Mediu târziu la începutul Renaşterii. Din mai multe motive, Gervase este un personaj atipic, un laic care studia istoria într-o vreme când…

Spre uşurarea lui Edward, s-a oprit.

— Ştiu, e plictisitor.

A constatat cu surprindere că Margaret părea îndurerată, ba chiar amărâtă.

— Chiar şi pe colegii mei îi plictiseşte şi, crede-mă, toleranța lor la monografii soporifice atinge niveluri inimaginabile. O lucrare erudită, solidă, de cinci sute de pagini.

— Chiar ai scris cinci sute de pagini?

Era impresionat. El nu scrisese niciodată ceva mai lung decât o lucrare semestrială care avea cam douăzeci de pagini.

Ea a clătinat din cap şi şi-a dat părul după urechi.

— Asta a fost acum optsprezece luni. De atunci n-am mai scris nimic. M-am blocat. Nervoasă, şi-a şters o lacrimă cu gesturi bruşte, de parc-ar fi fost o muscă ce-i bâzâia lângă față. Niciodată n-am crezut că o să mi se întâmple aşa ceva. Niciodată nu mi-a fost greu să scriu. Absolut niciodată.

Pe Edward l-a cuprins un val neaşteptat de compasiune.

— Sunt sigur că o să te descurci tu cumva. Dar ea a clătinat din cap imediat.

— Nu e vorba despre mine, ci despre Gervase. *Niciodată* n-am avut probleme cu scrisul, a zis din nou. Ceva nu e bine. Lipseşte ceva. Mă holbez la ea

şi totul are sens, dar nu transmite nimic. Lipseşte ceva, sunt sigură că-mi scapă ceva despre Gervase. Fără să-şi dea seama, şi-a strâns degetele străvezii în pumni. Şi nu e vina mea. E ceva ce nu-mi spune. Absolut tot ce afirmă are o explicaţie şi, totuşi, nu se leagă perfect. Dar ce-mi scapă oare? Era o întrebare retorică, de parcă se adresa unui auditoriu nevăzut, alcătuit din colegii ei, sau poate chiar lui Gervase. E ceva acolo, printre rânduri, printre cuvinte. De ce a murit atât de tânăr? De ce a rămas la Bowmry şi nu s-a dus niciodată la Curte? Şi, în primul rând, de ce a plecat de la Londra? Dacă într-adevăr a scris-o, de ce găsim aşa de multă durere şi mânie în *Voiagiu?*

— Poate că era doar un om obişnuit. Edward ştia că ar fi trebuit să fie amabil, să o liniştească, dar dintr-un motiv neştiut s-a trezit că, în loc s-o aline, o întărâtă, ca şi cum ar fi lovit-o deşi era căzută la pământ. Şi nu se putea opri. Poate că nu era un geniu. Majoritatea oamenilor nu sunt. A avut ghinion. Nu era important, chiar tu ai zis asta. Şi nici măcar nu era fericit.

Ea s-a uitat la el cu ochii înroşiţi şi cu colţurile gurii lăsate în jos.

— Ştiu ce spun.

13

— Edward, zi-mi, te rog, a întrebat Joseph Fabrikant, lăsându-se pe spate în scaun, cât de multe ştii despre familia Went?

Scaunele din restaurantul Four Seasons erau

tapițate cu piele brun-roşcată, fiind atât de comode, încât de fapt era greu să stai drept în ele.

— Probabil că nu cât ar trebui să ştiu.

Edward şi-a pus mâna la gură când a căscat. Era ora opt şi jumătate dimineața din ziua următoare, adică foarte devreme, având în vedere noul lui program de somn. Şi-a băgat furculița în omleta cu roşii şi busuioc, uitându-se la ea cu nişte ochi somnoroşi. Evident obosit să-l tot urmărească pe Edward prin Zeph, care servea drept intermediar, Joseph Fabrikant sfârşise prin a-l suna acasă şi a insista să ia micul dejun împreună. Acum stătea la masă în fața lui Edward, amintindu-şi numai pe jumătate chipul simetric al acestuia din săli de curs amețitoare, de pe aleea amețitoare acoperită de zăpadă, ce traversa întregul campus, sau de la vreo petrecere cu bere dintr-o cameră de cămin, de la care plecase cu cea mai frumoasă fată. Fabrikant se integra perfect, în timp ce Edward nu păruse să se adapteze vreodată cu adevărat la ceva. Lumina soarelui de dimineață se revărsa prin ferestrele înalte, luminându-i chipul în unghiuri care îl avantajau, mângâind un demon blond, înalt, arătos, afabil şi de succes.

— De ce? Cât de multe ştii tu despre familia Went?

— Doar cât am reuşit să aflu, adică al naibii de puțin, a spus Fabrikant.

Restaurantul era plin doar pe jumătate, mai ales de oameni de afaceri şi cucoane din Upper East Side, care stăteau câte două-trei, se auzea zumzetul conversațiilor şi clinchetul argintăriei grele,

estompat datorită acusticii deosebite a sălii. Cei doi îşi epuizaseră deja rezerva de bârfe despre anii de facultate, aşa că le rămăseseră afacerile.

— Uite ce ştiu, a început Edward. Sunt bogați, au multe cărți vechi şi nu prea ies din casă.

Fabrikant n-a izbucnit în râs. Sprâncenele lui galbene şi stufoase s-au lăsat în jos, dând astfel impresia că se concentra, iar muşchii de pe obrazul colțuros i s-au contractat. Edward s-a întrebat dacă avea măcar un pic de simț al umorului.

Comandase o mimoză[17] împreună cu omleta, fiind perfect conştient că e o băutură care se potriveşte ca nuca-n perete pentru ceea ce se presupunea că e un mic dejun de afaceri. Însă în ultima vreme nu prea se simțise în putere. Era clar de ce îl invitase Fabrikant aici. Amândoi erau începători în noul circuit financiar din New York, iar ei doi aveau o relație personală nu strânsă, dar clară. Ceea ce urma era o chestiune obişnuită: un schimb reciproc avantajos de informații oarecum confidențiale între doi rivali respectabili, nimic care să încalce legea prea mult, ci doar un alt aspect al afacerilor, poate chiar o tradiție fără sens a fraternității financiare. Informațiile curgeau ca apa în zilele acelea şi uneori nici cei mai buni instalatori nu reuşeau să nu-şi ude mâinile.

Însă Edward nu era la curent cu informațiile, atât în ceea ce priveşte piața – să dea Domnul ca Fabrikant să nu aducă în discuție ratele dobânzii la

---

[17] Cocteil făcut din trei părți şampanie sau vin spumos şi două părți suc de portocale foarte rece (n. red.).

Londra, pentru că el nu le mai verificase de o săptămână –, cât şi în privința zonei nebuloase în care pluteau ducele şi ducesa. Dacă era adevărat ce spusese Zeph, deci dacă Fabrikant încerca să-l convingă pe Duce să investească în compania lui, atunci însemna că fostul lui coleg acționa în două direcții. Ceea ce nu făcea decât să complice treaba şi mai tare, iar lui Edward nu-i era deloc uşor să o analizeze cum trebuie. Oricum, în ultima vreme nu mai fusese preocupat de sfera de influență pe care şi-o crease cu mare atenție şi trebuia să facă un efort ca să se întoarcă în lumea în care trăia Fabrikant, o lume a muncii. Îşi amintea, vag, că acest univers fusese şi al lui odată. Paharul cu picior în care era mimoza era învăluit într-o rază de lumină, iar lichidul de un galben-deschis strălucea hipnotic.

— Spune-mi ce ştii şi îți zic şi eu ce ştiu, i-a propus Fabrikant, de parcă i-ar fi vorbit unui copil. Cum ți se pare ideea?

— Uite ce e. N-o să fii deloc avantajat. Nu ştiu nimic ce să nu ştii tu.

— Peter mi-a zis ceva despre treaba pe care ai făcut-o pentru el. Vorbeşte-mi despre asta.

— Peter? Adică ducele de Bowmry?

— Da. Ce e? Dar tu cum îi zici?

— În nici un fel. Nici măcar nu-l cunosc.

— O să-l cunoşti. Fabrikant a început să demoleze sistematic un turn din pâine prăjită. Odată ce începe să te sune, nu mai poți scăpa de el.

— Şi în toiul nopții?

— Cred că nu doarme niciodată. Stai să vezi când

începe să-ți trimită mesaje.

Edward a sorbit precaut din paharul cu mimoza.

— Ce fel de afaceri ai cu soții Went? a întrebat, luând-o pe ocolite. Nu suntem adversari?

— Deloc. InTech e o chestie de nişă. Pură tehnologie. Noi asistăm câteva societăți de înaltă tehnologie de-ale lor. Puțină biotehnologie, un strop de internet. Nimic pentru care să-ți faci griji.

— Bine.

— Din cât îmi dau seama, noi nu ne ocupăm decât de o parte infimă din portofoliul general al familiei Went. Cred că nici măcar colegii noştri de la E & H nu le cunosc toate proprietățile.

Edward uitase ce dezarmant de arătos este Fabrikant. Semăna cu un erou, avea un aer aproape cavaleresc, gropițe simetrice în obraji şi bărbia străbătută de o linie adâncă. Purta un costum din lână într-o nuanță închisă de gri-verzui, de bună calitate, care părea că atrage toată lumina din încăpere.

— Dar el cum e? a întrebat Edward. Ducele, vreau să zic.

— Ducele? E un ticălos. A mestecat gânditor. Să nu mă înțelegi greşit, este politicos, generos, profesionist, cum vrei, dar... Căuta un cuvânt care nu făcea parte din vocabularul lui obişnuit de director executiv. E un măgar. Ştii ce se spune despre el la Londra? Că până şi câinilor le e frică de el.

— Aha... Dacă trebuia să-l tragă de limbă, Edward chiar intenționa să se preteze la asta. Dar familia lui? Au copii?

— Un singur fiu. Ai auzit despre asta? Odios! Fabrikant s-a scuturat înfiorat, după care a mai luat un dumicat. Pe soția lui n-am văzut-o niciodată.

Câteva minute au mâncat fără să vorbească. Una dintre furculițele lui Edward a alunecat de pe masă, dar un chelner a apărut ca printr-o vrajă şi a prins-o chiar înainte să ajungă pe covor.

— Ar fi trebuit, odată. După o vreme, Fabrikant a continuat. Se uita la Edward cu ochii lui sfredelitori, de un albastru spălăcit. Adică ar fi trebuit s-o cunosc odată. El m-a invitat la casa lui de la țară când am început să facem afaceri împreună. M-a dus la Londra cu avionul, dar mai departe n-am mai ajuns. A intervenit ceva – cred că s-a îmbolnăvit iar. Hotelul avea o sală de videoconferințe, ştii cum e, stai în capul unei mese şi te uiți la tipul celălalt de pe un ecran, care stă la o altă masă, în altă parte. Ducele avea aşa ceva acasă.

— La Weymarshe?

Fabrikant a ridicat din umeri.

— Au o groază de imobile. A fost ciudat. Luam cina: în spatele lui atârna un Constable, pe când eu aveam un tablou numit *Câini jucând cărți.* El bea un whisky de o sută de dolari, iar eu – băutura din partea casei. El „mânca în oraş”, înțelegi ce vreau să spun… O dată am uitat şi i-am zis să-mi dea sarea.

Lui Fabrikant i-a scăpat un râgâit.

— Am auzit că nu simte prea bine, a îndrăznit Edward.

Interlocutorul său l-a aprobat dând din cap.

— Acum este la Londra. La nu ştiu ce clinică de pe Harley Street. Face un tratament nou. Expresia

neobişnuit de naivă a lui Fabrikant a devenit dintr-odată gravă, ca aceea a unui copil îngrijorat. Acum zi-mi ce se întâmplă în apartamentul ăla.

Edward s-a abţinut să mai întrebe „Care apartament?”. Era clar că Fabrikant mergea mai departe decât ar fi fost îndreptăţit să meargă, căci nici prin gând nu-i trecea să-l lase pe fostul lui coleg să plece de la masă fără să-i dea şi el nişte informaţii în schimb. Dar Edward habar n-avea ce ar trebui să-i spună şi ce nu sau despre cât îi era de apropiat ducelui sau dacă asta avea măcar vreo importanţă. Învăţa regulile pe măsură ce juca. Dar de un lucru era sigur: o va ţine pe ducesă departe de treaba asta. Pe parcurs îşi dezvoltase un puternic simţ de loialitate faţă de ea. S-a strâmbat. Era la fel de rău ca Laura Crowlyk.

I-a explicat lui Fabrikant, cu toată inocenţa de care era în stare, ceea ce, probabil, el ştia deja: ce îi ceruse Laura să facă şi că după aceea ducele îi zisese să nu mai lucreze la proiect şi că el abandonase totul atunci şi acolo. Atât. N-a spus nimic despre Margaret, despre telefonul ducesei şi nici că de atunci se întorsese în apartament.

Fabrikant îl privea neîncrezător.

— Deci nu mai cauţi ştii tu ce?

— Ce?

— Cartea aceea?

Edward a clătinat din cap încet şi grav. Interlocutorul lui îl fixa stăruitor, încercând să-l facă să-l privească în ochi, însă Edward a reuşit să-şi păstreze chipul impenetrabil. Şi au depăşit momentul. Fabrikant a dat şi el din cap gânditor,

dar nu convins.

— Probabil că aşa este cel mai bine, a comentat încet.

Deci asta era, s-a gândit Edward. Fostul lui coleg nu venise aici să vorbească în numele lui. Era trimisul ducelui. Edward fusese verificat, nu foarte subtil, pentru ca ei să se asigure că voința ducelui e respectată.

— Ştii, câteodată vorbeşte despre asta, i-a zis Fabrikant.

— Cine? Ducele?

— A fost aici acum câteva săptămâni. A trecut pe la birou, a făcut cunoştință cu angajații, a invitat pe toată lumea la cină la Lespinasse şi şi-a etalat din plin farmecul englezesc. A pus la lucru toate expresiile de genul „nu ştiți că” şi „dragă tinere”, de parcă n-ar fi fost în stare să alcătuiască o propoziție fără ele. Ştii cum e el, a zis încercând să imite – prost – accentul scorțos al ducelui. De fapt, bănuiesc că nu ştii. Ne-a păcălit pe toți, oricum. Apoi am urcat în apartamentul lui, doar noi doi, şi am băut coniac din pocale uriaşe, am fumat trabuc şi el şi-a tot frecat servitorii. I-am cântat în strună. Încercam să facem o afacere împreună. A vorbit mult despre strămoşii lui. E înnebunit după povestea asta cu genealogia. Şi a pomenit şi de tine. Nu mai ştiu în ce context, dar atunci nu mi s-a părut nimic ciudat. Mi-a zis că fusese ideea soției lui să te angajeze şi că eşti unul dintre proiectele ei dragi.

Edward a înghețat. Şi-a ridicat privirea din farfurie.

— Nu înțeleg.

— Mi-a spus că eşti ultimul ei hobby, o „fază” de-a ei. A zis că, dac-ai să dai vreodată de cartea aia, o s-o sfâşie chiar în fața ei.

O frică îngrozitoare, ca de gheață, i-a paralizat creierul lui Edward, stare prin care nu mai trecuse niciodată. A chicotit încercând să pară cât se poate de relaxat, dar a sunat puțin isteric.

— E ridicol! Pe ducesă n-am văzut-o nici măcar o dată. O cunosc doar pe asistenta ei. Crowlyk.

Nu era tocmai adevărat, dar ar fi putut fi. Cel puțin era plauzibil. Fabrikant a dat din cap înțelegător.

— Ca să fiu sincer, mi-a fost mie jenă atunci. De obicei, ducele e un jucător de tip clasic. Unul dintre cei mai şireți jucători pe care i-am văzut. Ai avea multe de învățat de la el, de fapt, a adăugat inocent. Deşi Edward a tresărit, nu s-a observat în expresia feței, iar Fabrikant a continuat: Nu prea pricep unde voia să ajungă, dar, indiferent ce urmărea, abordarea nu se ridica la standardele lui obişnuite. M-a făcut să mă gândesc că e altceva la mijloc, în afară de bani.

— Altceva decât banii? Cum ar fi?

Fabrikant a ridicat din umeri.

— Nu l-am întrebat. Poate că era beat sau nu era în apele lui din cauza medicamentelor sau ceva de genul acesta. Dar, oricum, n-a fost o conversație pe care să vrei s-o lungeşti mai mult decât e necesar…, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Fabrikant vorbea mult, mult mai mult decât ar fi trebuit. De ce? Era limpede că, înainte de toate, îi e

credincios ducelui. Avea şi el o companie de care să aibă grijă. Dar şi aici se petrecea ceva – Fabrikant părea confuz cu privire la intenţiile ducelui şi sincer îngrijorat de rolul pe care l-ar putea juca Edward în respectiva chestiune. Ducele era clientul lui, dar putea să gândească şi singur. El şi Edward s-ar putea ajuta unul pe celălalt fără a-şi compromite prea mult fidelitatea. Era evident că Fabrikant ştia mai mult decât arăta despre ce făcuse Edward, dar mai puţin decât ar fi vrut să ştie despre ce face ducele. Sau poate că prezenta ofertă conţinea mai mult, poate era o tentativă neexprimată de armistiţiu? O alianţă între pioni?

— Atunci abia dacă mi-am amintit cine eşti, dar nu ştiu cum a făcut ducele de şi-a dat seama că am fost colegi de facultate şi şi-a închipuit că suntem prieteni buni. În fine, mi-a spus că Blanche te-a angajat ca să găseşti cartea şi că eu trebuie să te invit la petrecerea mea. Să mă asigur că vii, lucru asupra căruia a cam insistat, căci urma să cunoşti pe cineva. Dar n-ai venit.

— Da. Îmi pare rău. Am aflat prea târziu.

Fabrikant şi-a împins farfuria deoparte şi s-a aplecat spre el cu un aer secretos.

— E un tip foarte straniu, Edward. Dac-aş putea, aş renunţa la un astfel de client, dar e prea bogat şi avem nevoie de bani. Chipul lui proaspăt, fără riduri, a fost cuprins de îngrijorare. Încerc să pun pe picioare InTech-ul. Dar n-am nici o sursă pentru capitalul de investiţii. În două luni n-o să mai pot plăti salariile. Dar tu… Nu înţeleg. Care ţi-e scopul? Tu n-ai nevoie de el. Eşti aranjat. Eşti foarte valoros.

Şi te laşi prins în ceva care-ți poate ruina cariera. N-are nici un sens.

Edward s-a eschivat.

— Ce mare scofală? a replicat, încercând să pară vesel. Nu e vorba decât despre nişte cărți, nu?

— Exact, a spus Fabrikant. Gândeşte-te la asta. Cât valorează o carte pentru tine? N-ar fi mai bine să te retragi acum?

— Dar *m-am retras*. Ce mai vrea de la mine? Tonul lui Edward a devenit puțin arțăgos. Cât de mult să mă mai retrag?

— Mai departe. Mult mai departe. Gândeşte-te la asta. E tot ce-ți cer.

Edward n-a mai spus nimic câteva minute şi şi-a frecat bărbia sfidător, fără să se mai gândească la asta.

Toată treaba era foarte dezlânată, când o supunea unei analize logice, lucide, serioase. Avea impresia că pe fostul lui coleg nu îl îngrijora prea mult persoana lui. Era vorba mai degrabă despre ideea că cineva ar putea să acționeze altfel decât în propriul lui interes profesional, ceva ce reprezenta o jignire adusă sensibilității sale, o blasfemie la adresa crezului său personal – lăcomia.

Găsind momentul prielnic, un chelner care trecea pe-acolo a aşteptat destul ca să le ia farfuriile goale. Când a venit nota de plată, care era exorbitantă, s-au certat care să plătească şi, spre surprinderea lui, a câştigat Edward. A luat chitanța, spunându-şi c-o să găsească el o cale să o deconteze mai târziu. Şi au plecat împreună.

Clienții care îşi luau micul dejun discutând

afaceri începeau să se împuţineze. Angajaţii obişnuiţi care lucrau de la nouă dimineaţa până la cinci după-amiaza şi oamenii care se duceau la cumpărături treceau pe lângă ei cu capul în jos, deja împovăraţi cu serviete şi pungi de la Barneys, Bloomingdale's şi Crate & Barrel. Cumpărăturile obişnuite ale oamenilor obişnuiţi. Edward a luat în calcul ideea de a se culca din nou, odată ajuns acasă. Fiecare îl analiza pe furiş pe celălalt, în lumina strălucitoare a soarelui, care făcea să lucească mânerele lustruite de la uşile maşinilor parcate şi uneltele din oţel, expuse în vitrina unui magazin unde se recondiţiona feronerie şi a unei reprezentanţe Williams-Sonoma[18].

— Deci chiar nu ştii despre ce e vorba? a întrebat Fabrikant. De ce îl interesează aşa de mult cartea aia sau ce-o fi?

Edward a ridicat din umeri.

— Probabil că e foarte valoroasă.

— Da?

— Nu?

— Probabil că este al naibii de valoroasă, dacă le pasă atât de mult ea, a răspuns Fabrikant.

— Şase cifre sau poate chiar mai mult.

Fabrikant a pufnit a dispreţ.

— Mă surprinzi, a comentat. Pe chip i s-a întipărit din nou îngrijorarea, dar de data asta Edward s-a întrebat dacă nu cumva interlocutorului său nu-i era milă de el. Chiar nu ştii mai mult, nu?

---

[18] Lanţ de magazine ce comercializează ustensile, mobilă de bucătărie si alte accesorii, fondat în 1956 (n. red.).

Te credeam profesionist, dar nu eşti decât un amator. Eşti mai rău ca mine.

A clătinat din cap întristat. Nu era o insultă şi Edward şi-a dat seama că nu îl deranjase cu adevărat.

— Uite ce e. Încearcă să te păzeşti, i-a spus Fabrikant. Şi, orice-ai face, să te ţii departe de ducesă.

— Parc-ai zis că n-ai cunoscut-o.

— N-am cunoscut-o. Şi nici nu vreau. Ştii că are o anumită reputaţie?

— Ce fel de reputaţie? a întrebat Edward uluit, simţindu-se din ce în ce mai confuz, realizând că ratase momentul, că zboară spre necunoscut.

— Îi mănâncă de vii pe tipii ca noi, i-a replicat, făcându-i cu ochiul. La micul dejun.

S-a întors, îndreptându-şi umerii laţi şi băgându-şi mâinile în buzunare, ceea ce îl făcea şi mai fermecător, dacă era posibil aşa ceva.

14

A doua zi Edward şi Margaret au plecat din oraş.

Au luat-o pe autostrada West Side spre periferie, până se întâlnea cu şoseaua A9, care iese din nordul Manhattanului, de-a lungul râului Hudson. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât circulaţia se fluidiza şi devenea mai lejeră, aşa că imediat s-au trezit că aleargă pe lângă faţadele monumentale ale clădirilor de locuinţe de pe Riverside Drive, apoi pe lângă Memorialul Grant, iar intersecţia la ieşirea de pe

autostradă dădea la est spre Harlem şi la nord spre Bronx. Un şlep perfect, mic şi roşu, se plimba pe apă sub podul George Washington, arătând ca o jucărie într-o cadă.

Maşina lor era închiriată – un Ford Contour ieftin, împopoțonat, de culoare verde, nu mai mult decât un sistem stereo pe roți –, dar lui Edward îi plăcea să conducă şi nu apuca să o facă prea des. A lăsat jos geamul, şerpuind printre maşini şi întrecându-se cu alți şoferi, fără să se mai gândească la altceva. Era o eliberare să iasă din oraş. Micul dejun pe care îl luase cu Fabrikant îi amintise stângaci de toate responsabilitățile pe care le neglija, ca să nu mai spunem că fusese şi un avertisment în privința greutăților pe care le va întâmpina, dar acum aproape că reuşise să uite iar de ele sau cel puțin să le izoleze într-o zonă a creierului unde gândurile sale nu ajungeau niciodată decât sub supraveghere strictă.

Era o zi perfectă, însorită, de vară. Aerul era cald şi uscat, iar şoseaua şerpuia amețitor în susul şi în josul pantelor abrupte ale văii râului Hudson. El conducea de parcă era la curse, ceea ce pe Margaret nu părea s-o deranjeze. Apoi au luat-o pe un macadam vechi şi denivelat prin rezervația Van Cortlandt, o zonă alcătuită din trei drumuri, netezită şi lucioasă din cauza vechimii. Soarele strălucea prin aerul încărcat de polen, printre frunzele uriaşilor copaci preistorici care se aplecau de pe marginea dealului deasupra şoselei, favorizați de dioxidul de carbon emanat de milioanele de ființe umane ce respirau aproape de ei.

Margaret se uita pe geam absentă, fără să vorbească, adâncită în gânduri. Acum nu mai erau atât de ostili, după ziua pe care o petrecuseră împreună în apartamentul familiei Went. Îi lega o resemnare amiabilă – nu împărtăşeau nimic, nu se schimbase nimic, doar acceptau tacit şi pentru moment parteneriatul lor, ca într-un cuplu ciudat. Ea era îmbrăcată cu o fustă dintr-o stofă ecosez albastru cu verde şi ciorapi albaştri, dar nu găsea o poziție prea comodă pentru picioarele ei lungi.

— Cine ar numi un oraş „Fresh Kills”? a întrebat Edward deodată, când treceau pe lângă un indicator rutier.

— „Fresh creeks”. „Kill” înseamnă „creek” în olandeză.[19]

— Dar de ce-au pus chestia asta în nordul statului, la Old Forge? Anexa vreau să spun.

— Nu ştiu.

— Mergi des acolo?

Ea a clătinat din cap.

— Nu mă interesează mare lucru din Anexă. Nu are lucrări medievale importante. În mare, e un depozit pentru fondul Hazlitt, o cantitate de material care se întinde pe vreo două sute de metri şi pentru materialele de prisos. Am fost acolo o dată sau de două ori când am avut treabă, pe vremea când lucram la biblioteca principală. S-au uitat din nou pe fereastră. Edward se aştepta să nu mai zică

[19] Joc de cuvinte intraductibil în lb. rom.: *kill* (engl.) înseamnă „ucidere, asasinat, vânat”, iar *creek* (engl.), „golf, gură (de vărsare) a unei ape, pârău, râuleț (n. tr.).

nimic, dar a continuat: Voiam să-ți spun ceva. Am făcut ceva cercetări în privința datelor de înregistrare din biblioteca ducelui.

— Date de înregistrare?

— Mă refer la cotele de pe cărți. Majoritatea bibliotecilor particulare nu folosesc sistemul zecimal Dewey de clasificare, pentru că au sistemele lor proprii, pe care le stabileşte proprietarul, mai mult sau mai puțin arbitrar. Bibliotecarii le numesc cote. Pe fiecare raft sau bibliotecă e înscris un nume, un număr, o literă, un împărat roman sau o parte a corpului omenesc sau orice vrei tu. Acest sistem poate fi destul de clişeistic. Ai citit *Numele trandafirului?*

— Am văzut filmul. E cu Sean Connery şi Christian Slater.

Margaret s-a abținut de la comentarii.

— În sistemul familiei Went, fiecare raft poartă numele unui cavaler din ciclul arthurian: Lancelot, Galahad, Gawain, Bors şi aşa mai departe. Şi am reuşit să-mi dau seama cam unde era fiecare articol, inițial. Dar există şi nişte goluri interesante.

I-a întins o foaie de hârtie. El şi-a aruncat privirea pe ea şi a zărit o diagramă înspăimântător de complicată, în culori, pe care i-a dat-o repede înapoi.

— Te cred pe cuvânt.

— E o hartă nedefinitivată a structurii originare a bibliotecii. Cărțile care lipsesc sunt marcate cu roşu. Dintr-un loc lipsesc foarte multe, iar în rest pe ici-colo, câte-un volum rătăcit. Dacă vom fi nevoiți putem afla mai multe despre astea două uitându-ne

la cărțile aşezate de o parte şi de alta a lor, căci copertele au lăsat urme, probabil. De asemenea, am recitit *Voiagiul.* Fragmentele din secolul al XVIII-lea.

Edward nu-şi lua ochii de la drum.

— Bine.

— Există ceva... A ezitat. Şi înăuntrul ei s-a dat o luptă dârză, pe care, deşi nu s-a exteriorizat, a pierdut-o. Există ceva dovezi – lingvistice şi istorice – care ar putea sugera, dacă le interpretăm aşa, că există un text precursor mai vechi decât versiunea Forsyth a *Voiagiului.*

După acest mic discurs, Margaret şi-a îndreptat sobră spatele în scaun, fixându-şi privirea asupra unui punct din față, ca o călugăriță care a fost obligată să se refere la ceva obscen, chiar dacă în mod eufemistic. Edward a recunoscut atitudinea şi şi-a dat seama că urmează o prelegere.

— Din punct de vedere lingvistic, textul pare un fals. De ce? Pentru că nu este scris în engleza medievală a lui Chaucer sau a autorului *Perlei*[20]. În secolul al XIV-lea, engleza era diferită de la un loc la altul, dar *Voiagiul* nu seamănă cu nici una dintre variantele pe care mi-am aruncat ochii. Pare mai degrabă limba unui individ din secolul al XVIII-lea, educat numai pe jumătate, care se străduieşte să scrie cum crede el că suna engleza de secol XIV.

---

[20] Poetul Perlei este numele dat autorului acestui poem, redactat în engleza specifică secolului al XIV-lea. Se pare că acest autor a mai scris şi *Sir Gawain and the Green Knight, Patience* şi *Cleanness.* Nu a fost identificat până acum (n. red.).

Ceea ce nu înseamnă neapărat că Forsyth, cel care a publicat cartea, nu avea ca sursă un text autentic din veacul al XIV-lea. Dac-a avut unul înseamnă că nu l-a urmat îndeaproape. Mai degrabă l-a tradus în engleza modernă, prost, şi apoi a adăugat nuanțele arhaice pe care le considera necesare ca să sune „autentic” medieval, mai autentic pentru scopurile lui, decât textul în engleza medievală adevărată. Ca şi cum ai scrie o carte după un film bazat pe un roman.

— Deci spui că nu putem şti.

— Ba nu spun aşa ceva.

S-a întins spre bancheta din spate, a scotocit în poşeta de piele, din care a scos un volum gros, legat într-un mod specific bibliotecilor, de culoarea pinului, pe care era înscris, cu alb, un număr. La margini se vedea că e plin de bilețele galbene.

— Ascultă... A deschis cartea brusc şi cotorul a trosnit. *Voiagiul* e scris într-o engleză medievală de proastă calitate, însă nu atât de proastă pe cât ar fi trebuit. Măsura versului păstrează ecouri din ceva autentic. În engleza veche, „e”-ul mut se pronunța în general şi o grămadă de versuri de aici se leagă mai bine dacă se aude „e”-ul mut. Poate e doar o frumoasă nuanță arhaizantă, numai că în 1718, când a apărut *Voiagiul,* nu ştia nimeni cum se pronunță corect engleza medievală. Se credea că Chaucer scria o poezie ce se abătea de la sistemul metric şi că el nu prea ştia să ortografieze.

— Foarte bine. Îmi place. M-ai convins.

— Şi mai am. Şi-a dat pe spate o şuviță de păr şi a continuat să frunzărească volumul. Să luăm

următoarea expresie: „riga Priam fiu al Troiei”. Naratorul poate să spună „Regele Priam al fiului Troiei” sau „fiul Regelui Priam al Troiei”, dar nu spune asta, ci „fiul Troiei al regelui Priam”. Vezi diferența? Asta e gramatica din engleza medievală: atributul în genitiv e aşezat înainte de regentul lui, care e tot în genitiv. Numai un erudit ar fi ştiut aşa ceva, şi Forsyth, indiferent cum o fi fost el, învățat n-a fost, totuşi. N-ar fi fost în stare să le nimerească. N-ar fi putut.

Edward a zâmbit.

— Acum eşti de partea mea.

— Ştiu.

Şi-a încrucişat brațele exasperată şi s-a afundat în scaun, sprijinindu-se cu un genunchi de torpedou şi holbându-se la el.

— Şi dacă avem dreptate? De ce nu scrii despre asta? Un articol sau altceva? Nu asta fac cei ca tine?

Auzindu-i cuvintele, a râs o singură dată.

— Ha! M-ar azvârli din domeniul ăsta.

— O să rezolvăm misterul astă-seară, dacă e acolo.

Ea a dat din cap afirmativ.

— Dacă e acolo.

Acum se aflau pe o şosea îngustă, cu două benzi, mergând în paralel cu râul Hudson, spre nord, spre ținutul lui Washington Irving – oraşe înțesate de pini, cu nume ca Tarrytown[21] şi Sleepy Hollow[22],

---

[21] „Oraşul de smoală” (n. tr.).

[22] „Călărețul fără cap”. Aluzie la o povestire celebră, *Legenda călărețului fără cap,* scrisă de prozatorul american Washington Irving (1783-1859) (n. tr.).

cocoțate pe pantele abrupte ale văii Hudson. Cartierele de case coloniale vechi ce le aparținuseră bogătașilor alternau cu căsuțe din materiale prefabricate, în culori pastel neinspirat alese, în ale căror grădini se vedeau lampadare ieftine şi maşini Chevrolet Camaro pe peluză, acoperite de prelate albastre.

Edward şi-a dres glasul.

— Ai zis că lipseşte un raft din bibliotecă.

Margaret nu i-a răspuns imediat. După micul episod de logoree care tocmai se încheiase, se cufundase în starea ei obişnuită de melancolie. Se juca absentă cu şiragul de perle de cultură de la gât, singura bijuterie pe care o purta.

— Sir Urre, a spus ea, după o vreme. Aşa era etichetat raftul care lipseşte.

— Urre? Ce fel de nume e ăsta?

— Unguresc. A fost un cavaler puțin important. N-a fost primit la Masa Rotundă decât târziu în timpul întrecerii, de-aia e puțin ciudat că numele lui a fost ales pentru sistemul de clasificare.

— Eu nici măcar n-aveam habar că ungurii pot fi cavaleri, i-a zis Edward. Dacă nu era cavaler al Mesei Rotunde, atunci ce era? Vreun mercenar? Sau un luptător oarecare?

— Malory a scris despre el. Sir Thomas Malory a fost un om foarte straniu, un cavaler care a scris mai ales din închisoare, unde a ajuns pentru că jefuia, viola şi tâlhărea, dar poate fi considerat şi unul dintre cei mai mari stilizatori de proză din toate timpurile, un talent înnăscut. El a strâns laolaltă diversele legende franceze despre Sfântul Graal într-

o capodoperă, scrisă în engleză, *Moartea lui Arthur.* În viața lui de cavaler, Sir Urre a trăit o singură clipă de glorie, dar nici aia glorioasă. A fost blestemat. Se alesese cu nişte răni dintr-un duel, şapte la număr, iar blestemul (rostit de mama rivalului său) zicea că ele nu se vor vindeca până când nu vor fi atinse de cel mai bun cavaler din lume.

— Care era...?

— Exact asta e întrebarea, nu? Sir Urre s-a dus în vizită la Curtea lui Arthur. Acolo s-a ținut o întrecere ca să se afle cine îl va tămădui. Teoretic, aceasta era menită să-l ajute pe Sir Urre, dar bineînțeles că pentru cavaleri a fost o ocazie convenabilă să descopere cine e cel mai bun din lume. Oricum, l-au scos afară, într-un fel de pavilion cu albine pe perdele – o albină de aur era blazonul lui – pentru ca fiecare cavaler să-ncerce să-l vindece. Toată lumea se aştepta ca Sir Lancelot să fie acela, că doar era eroul comunității, însă el ştia că nu poate învinge pentru că e păcătos – se culcase cu o femeie pe nume Elaine şi era amantul soției lui Arthur, Guinevere, şi probabil că mai era şi îngâmfat pe deasupra. Aşa că toți cavalerii s-au aliniat ca să facă o încercare, toți au dat greş, iar la sfârşit a venit rândul lui Lancelot. El ştia că n-o să reuşească şi că i se vor descoperi păcatele, dar n-a avut încotro. Trebuia să încerce oricum.

În maşină era din ce în ce mai cald, iar Edward a închis geamurile şi a bâjbâit cu mâna să găsească butonul de aer condiționat pe bord. Margaret s-a întins şi l-a apăsat ea.

— Şi acum urmează răsturnarea de situație. Sir

Lancelot l-a atins cu mâna pe Sir Urre şi l-a tămăduit într-adevăr. Dumnezeu îl iertase pe Lancelot, îngăduindu-i să facă o minune. Şi nimeni n-a fost surprins, cu excepția lui Lancelot însuşi, care şi-a dat seama ce se întâmplase, înțelegând că Domnul îl cruțase, deşi ar fi putut să-l umilească. Niciodată nu va putea fi cel mai bun cavaler din lume, dar Dumnezeu îi dăduse voie să se prefacă, pentru numai o clipă, că este. Era prea mult pentru el, aşa că a izbucnit în lacrimi. „Şi de atunci plânge Sir Lancelot, ca un copil bătut”, spune Malory.

Edward a ocolit o creangă uscată ce zăcea în mijlocul drumului.

— Şi totul s-a încheiat destul de bine pentru Sir Urre, a comentat el. Şi ce crezi că înseamnă faptul că i-au dat raftului numele lui?

— Cine ştie?

Margaret a surâs discret, cu buzele strânse, parcă pentru ea însăşi.

— Asta este numai o poveste bună. Să ştii că nu totul înseamnă ceva.

Apoi a închis ochii, şi-a îndreptat umerii fragili şi a adormit de îndată.

Edward nu se mai aventurase în afara oraşului de mult timp, de săptămâni, de luni, nici nu mai ținea minte când ieşise ultima dată, iar mirosul ierbii verzi, aroma câmpurilor, a fânului şi a sevei era ca o baie caldă. Ochii i s-au umezit şi a strănutat satisfăcut. La lumina naturală a soarelui, totul părea mai plin de viață, zgârie-norii şi stâlpii de electricitate nu obturau priveliştea, ce părea mai detaliată şi mai limpede, emoționându-te prin

aspectul ei cinematografic. Stâncile care se zăreau în depărtare, de cealaltă parte a râului Hudson, erau de un roşu învechit, marcat de trecerea anilor. Pe cer nu era nici un nor, ci doar un stol de zburătoare, aşa, de decor. Treceau rapid pe lângă gherete, biserici rurale, magazine generale şi pe lângă un depozit dezafectat, iar jumătate din terenul nisipos din fața acestuia era acoperit cu lame ruginite de plug, abandonate de cei de la deszăpezire.

Edward s-a uitat la Margaret. Profilul palid al corpului ei adormit se contura desăvârşit pe fundalul verde-pal pe care îl oferea priveliştea: nas lung şi coroiat, colțurile gurii lăsate în jos, gât grațios şi palid, cu o mică aluniță maronie. Era îmbrăcată ca de obicei, în tricou şi jachetă tricotată, deşi era cald. Şi dintr-odată s-a simțit tandru şi protector în ceea ce o priveşte. Va avea grijă de ea cât va dormi.

În cele din urmă a părăsit drumul 87 şi a luat-o pe 116, traversând râul pe un pod din fier înalt, arcuit deasupra apei albastre. A oprit la un semafor şi, simțind că nu mai mergeau, Margaret a deschis ochii. Şi-a ridicat ochelarii pe frunte, acoperindu-şi fața cu mâinile.

— Scuze! Cred c-am adormit.

— E foarte bine, i-a răspuns el. O să-ți folosească diseară.

— Da.

Când au pornit din nou, Margaret a căutat în geantă şi a mai scos o carte. A început să dea paginile cu o viteză ametitoare.

— Chiar crezi c-ar putea fi acolo? a întrebat el,

făcând pe fratele mai mic care nu-şi poate ține gura. Ce şanse avem?

— Cine ştie? Țâfnoasă, a mai întors o pagină. O să aflăm în curând.

— Bine. Dar…

— Chiar vrei să ştii? Nu, nu cred că e acolo. Şi să-ți zic şi de ce. A închis cartea brusc, punând ca semn propriul deget. Îi lăsa impresia că voia să-şi ia o povară de pe suflet. Pentru că e prea modern. În Evul Mediu oamenii nu foloseau cărțile în scopurile în care le utilizăm noi. Noi citim de plăcere, ca să evadăm din lumea din jurul nostru, însă în perioada aceea cărțile reprezentau o treabă serioasă. În epoca lui Gervase, literatura era obiect de cult şi de educație, contribuia la dezvoltarea morală. Cărțile conțineau Adevărul. Un volum ca *Voiagiul,* o ficțiune scrisă pentru a fi citită de fiecare în camera lui, pur şi simplu de plăcere, ar fi fost considerată imorală şi dăunătoare, dacă nu de-a dreptul satanică. În Franța, scriitorii erau ocupați cu o invenție sinistră numită roman de dragoste. Nu era decât literatură de reverie: cavaleri în armuri, misiuni sfinte, aventuri, tot tacâmul. Genul era potrivit pentru francezi, dar în Anglia încă nu prinsese. Pentru englezi, ideea de ficțiune, de a te folosi de o carte ca să evadezi în altă lume, era nouă. Şi nesăbuită, ilicită şi chiar narcotică. Se vede în cazul lui Chaucer. Într-o scenă din *Cartea Ducesei,* naratorul citeşte întins în pat o poveste despre o regină al cărei soț moare. Şi este atât de captivat, că ajunge să nu mai deosebească ce e real de ce stă scris pe pagină:

Întru adevăr această carte scris-am
Cu-atâta milă, mânie şi pripas,
Suferința să-i spun prin al meu glas,
Dar de şi mai dihai mă tem
Să nu lunece în chinul etern.

— Ficțiunea era o noutate. Era o chestie aprigă, nouă şi periculoasă, granița dintre invenție şi adevăr nefiind deloc clară. Edward al III-lea avea într-adevăr o Masă Rotundă în castelul lui, ca să fie ca regele Arthur. Mortimer, tatăl vitreg al lui Edward al III-lea, le spunea oamenilor că *se trage* din regele Arthur. Şi Dumnezeu ştie că, dacă Anglia a trăit vreo epocă în care să vrei să evadezi din realitate, aceasta a fost secolul al XIV-lea. Război, ciumă bubonică, antrax, foamete, ploaie necontenită, frământări sociale – cel mai groaznic timp şi spațiu în care să trăieşti din ultimele două mii de ani. Dorința de a evada puțin ar fi fost explicabilă. Dar eu îl cunosc pe Gervase. Nu era genul care să se implice într-o asemenea carte.

Era aproape ora trei, iar Edward ieşise de pe şosea, conducând pe un drum lăturalnic mărginit de pini pe ambele părți. Din când în când, mai treceau pe lângă câte-o benzinărie sau un stand al vreunei de ferme la care se vindea porumb nedepănuşat în cutii de carton. Margaret i-a explicat pe unde să meargă şi aşa şi-au croit drum spre centrul Old Forge, care s-a dovedit a fi un şir dublu de magazine de antichități şi restaurante, unele originale, altele doar de prost-gust, cu un singur semafor plasat pe la jumătatea traseului şi cu un cinematograf la care

rula marele succes de casă de acum două luni, cu titlul scris greşit pe afiş.

În cele din urmă, pe dreapta, a apărut un motel, o clădire cu un singur etaj, simplă, în fața căreia creştea un rând de tufişuri, într-un şanț cu rumeguş. Se numea White Pine Inn.[23] Edward a tras de volan şi a parcat într-o zonă recent asfaltată. Nu mai era altă maşină în afară de a lor. Când a oprit motorul, a remarcat liniştea stranie. Şi-au luat bagajele şi s-au cazat.

Când au revenit în parcare, la ora trei după-amiaza, soarele era sus pe cer. Era ciudat s-o vadă pe Margaret stând pe asfaltul încins, presărat cu ace verzi de pin, scăldată în lumina soarelui, ținându-şi geanta cu cărți. Era departe de mediul ei obişnuit, adică de teancurile tăcute şi aerul răcoros. Aici văzduhul era bogat în particule, de la polen la insecte şi fire de praf. Aşa că Margaret a strănutat, nefiind obişnuită. Se încrunta din cauza luminii, ca o fetiță care se trezeşte după un pui de somn.

— Şi acum? a întrebat Edward.

Ea l-a măsurat de sus până jos cu un ochi critic.

— N-ai nimic de luat? Nici o geantă sau vreun carnețel?

— Nu. De ce?

— Ca să fie mai verosimil. Se presupune că eşti un savant care vine pentru cercetare.

I-a dat un creion şi un carnet cu spirală din geanta ei, conducându-l apoi dinspre motel spre aleea acoperită de nisip. Au mers de-a lungul ei. În

---

[23] Hanul Pinul Alb (n. tr.).

pietriş licăreau cioburi de sticlă, iar un camion masiv, încărcat cu buşteni, aproape că i-a omorât când a trecut vâjâind pe lângă ei. Făcea un zgomot asurzitor şi toată cantitatea enormă de praf pe care a stârnit-o li s-a aşezat pe fețe. De cealaltă parte a drumului se afla o balustradă de protecție din metal, iar soarele se oglindea orbitor în oțelul nevopsit. Margaret făcea paşi mici, fiind încălțată cu pantofii cei buni de piele. Edward tocmai voia s-o întrebe dacă e sigură că ştie încotro merg, dar când au dat la o parte un smoc uriaş de floarea-pustei a văzut şi singur.

Nu-şi dăduse seama că erau atât de aproape de râul Hudson. A fost primul lucru pe care l-a văzut, o întindere plată şi lată, ca un lac, licărind dedesubt, în depărtare, în josul văii. Ei stăteau la capătul unei alei acoperite de pietriş ce şerpuia printre două şiruri paralele de copaci. Dincolo de ele a zărit spații vaste, peluze îngrijite, pe care se vedeau sculpturi moderne din grinzi de fier şi marmură lustruită, arătând ca nişte ciudate semne de punctuație gigantice. Pe la jumătate se afla o clădire din granit roz, un patrulater modernist cu două etaje şi geamuri opace mari. Edward ar fi putut crede că e sediul unei companii de software sau vreo clinică exclusivistă de reabilitare.

— Aici e, a spus Margaret.

A pornit pe alee şi paşii ei se auzeau discret în liniştea care îi înconjura.

— La naiba! a comentat el încet. Apoi s-a grăbit s-o prindă din urmă. Sunt mulți bani aici.

Ea l-a aprobat printr-un gest.

— Da. Chenowethul e foarte bogat.

— Suficient de bogat să facă o sală specială pentru colecția Went?

— Da. Dar prea zgârcit.

Au mers unul lângă altul. Peisagistul care aranjase zona lăsase câteva pâlcuri de pini şi mesteceni la locul lor. O pasăre a ciripit trei note dulci, pe care apoi le-a repetat.

— Eşti sigură c-o să meargă? a întrebat-o Edward.

— Bineînțeles. Aici paza e aproape inexistentă.

— Dar sigur...

— Mă cunosc. Mă vor lăsa să intru în depozit fără să pună întrebări. Există şi o uşă lăturalnică. Ne vedem acolo cu douăzeci de minute înainte de ora de închidere ca să te las înăuntru. Dacă te întreabă ce cauți, spune-le că te interesează Longfellow. Îți vor arăta nişte scrisori. Ai citit *Cântecul lui Haiawatha?*

— Nu.

— Dar *Fructele mâniei?*

— Când eram la liceu.

— Bine, atunci zi-le de Steinbeck. Custozilor o să le placă. Au jurnalele lui aici. Au fost foarte scumpe, dar nu le cere nimeni niciodată.

Din locul în care erau, valea şi râul care se întindeau dedesubt alcătuiau o privelişte ce-ți tăia respirația. Edward s-a întors să privească în aval, unde un pod sprijinit de două turnuri de piatră unea cele două maluri abrupte, oglindindu-se în apa de un argintiu strălucitor. Maşini mici îl traversau la intervale neregulate. Iar pe Edward l-a străbătut un fior de gheață când a realizat că... dintr-odată ştia

unde se află, însă era un loc unde nu putea fi, pentru că nu era real. A rămas stană de piatră.

— Dumnezeule! a spus, vorbind parcă pentru el. Dumnezeule! Asta face parte din joc.

Margaret i-a aruncat o privire suspicioasă peste umăr.

— Mergi mai departe.

15

Edward stătea pe un scaun din plastic în fața unui computer. Ochii lui nu se puteau concentra pe monitorul din fața lui. Şi nici nu era în stare să tasteze, fiind atât de nervos, că nici nu îşi mai simțea mâinile. Totul se întâmpla mult prea repede. A apăsat pe tastatură cu toate cele zece degete țepene – fjj;;dksafskse – şi apoi „return”. DAR CALCULATORUL NU A RECUNOSCUT ULTIMA COMANDĂ.

Margaret era la pupitrul recepției şi vorbea cu personalul. Din locul în care se afla, s-a uitat la silueta ei subțire şi fermă. Era impresionat, în pofida lui însuşi, pentru că ea se purta ca o profesionistă. Şi se descurca mai bine decât el. Când intrase ea, se iscase o vagă rumoare, căci angajații o recunoscuseră şi se strânseseră de cealaltă parte a biroului ca să o salute, însă ea a rămas foarte calmă. I s-a părut că a şi zâmbit, ceva ce el n-o văzuse să facă în viața privată. Oare unde găsise atâta stăpânire de sine în sufletul ei de intelectuală retrasă? Dar poate că nu avea atâta suflet, încât să

fie îngrozită, s-a gândit el răutăcios. A băgat de seamă că prin jacheta subțire cu care era îmbrăcată i se vedeau omoplații ca nişte aripi curbate.

Cât despre bibliotecă, ea fusese construită chiar pe marginea râului, iar înăuntru era mai mare decât se aşteptase el să fie. Partea cea mai îndepărtată, cea dinspre apă, avea trei etaje şi era acoperită cu o singură placă de sticlă fumurie. Coborând printre copaci, soarele strălucea palid, străbătând cu greu sticla gri-maronie, translucidă, creând nişte halouri de reflexie spectaculoase.

Margaret s-a întors după câteva minute şi s-a aşezat lângă el, în dreptul terminalului. Se prefăcea că nu îl cunoaşte.

— Vezi pupitrul custodelui? a întrebat ea încet, uitându-se numai la monitorul din față. Urmăreşte-l şi vezi unde s-ar fi întâlnit cu zidul cel mai îndepărtat dacă ar fi continuat până acolo. În acel loc e o uşă, dar nu se vede de aici pentru că e din lemn lambrisat, ca peretele, iar pe partea asta nu e nici un mâner, dar există. Prin uşa aia o să intri tu.

— În regulă.

— Ți-am pregătit o hartă. Ți-o las sub tastatură.

— La dracu'! a repezit-o el. Dă-mi-o acum!

Margaret a ezitat, dar i-a împins-o peste masă. Era desenată pe spatele unei fişe galbene.

— Acolo e pupitrul, şi dincolo e uşa. Ar fi putut foarte bine să treacă drept o fostă angajată care iniția un ucenic în misterele sistemului Boolean. Mergi drept şi o să dai de garderobă. Dacă se întâmplă ceva, te prefaci că te duceai acolo.

— Dar nici măcar n-am haină, că e vară.

— Atunci, găseşte alt pretext.

— Umbrela? Edward nici că văzuse o zi mai senină decât aceea în toată viața lui.

— Dacă ți se pare o idee bună. Verifică-ți ceasul. Al meu zice că e – şi s-a uitat în jos – trei şi patruzeci şi şapte. Biblioteca se închide la cinci şi jumătate. Vreau ca la ora cinci să te duci la pupitrul din față şi să semnezi în registru că plecăm. Iar peste exact cinci minute eu o să deschid uşa. Şi tu o să intri. După care eu o închid. Dacă întârzii, să ştii că nu te aştept.

— Dar dacă mă vede cineva că intru?

— Va crede că eşti de aici. Dar trebuie să laşi impresia că ştii ce faci.

Când ea vorbea, Edward simțea că cel puțin ar trebui să creadă că lucrează la computerul pe care îl avea în față. Degetele lui au tastat automat cuvântul „dirijabil”, iar pe monitor a apărut o listă de evenimente memorabile legate de baloane dirijabile celebre – *Dixmude, Shenandoah, Hindenburg.* Ultimul părea să vestească o nenorocire. Deci furăm o carte dintr-o bibliotecă, i-a trecut lui prin cap. Un volum foarte prețios. Poate îmi pierd slujba!

— E important ce faci odată ce ai intrat, pentru că au camere de luat vederi. Faci stânga imediat, mergi până la colț, iar acolo te opreşti şi mă aştepți.

— Bine.

Un tip înalt, cu un fes maro, s-a aşezat în dreptul terminalului vizavi de cel al lui Margaret. Avea o față de grecotei, însemnată de o acnee nemiloasă.

— Şi până atunci ce fac? a întrebat Edward.

— Încerci să treci neobservat. Consulți

cataloagele. De obicei, la etajul doi este o expoziție la care poți să te duci. Dacă dai de bucluc, aminteşte-ți de Steinbeck. Acum trebuie să plec, mă aşteaptă în depozit.

— Bine. Du-te.

A apăsat pe un buton şi dintr-o imprimantă aflată pe biroul de alături au ieşit câteva foi de hârtie. Ea s-a ridicat, le-a luat şi le-a dus la biroul custodelui, de unde a fost condusă printr-o uşă batantă şi printr-un coridor, până la rafturi.

Nu e deloc înțelept, îşi spunea Edward lucid. *Nimic din ce aş putea câştiga dacă găsesc codexul nu merită riscul pe care mi-l asum acum.* Şi a reformulat şi a dezvoltat gândul acesta în minte în mai multe feluri, dar de fiecare dată părea la fel de adevărat, dacă nu chiar mai adevărat decât i se păruse anterior.

Oare ce să facă în ora şi în cele treisprezece minute ce vor urma? S-a uitat pe furiş prin holul de la Anexa Chenoweth, simțindu-se rătăcit şi părăsit. Era aproape gol, iar aerul era la fel de rece ca acela care îl întâmpinase atunci când vizitase sediul central din oraş. Pereții erau lambrisați cu lemn maro-deschis. De-a lungul peretelui de sticlă ce dădea spre râu erau înşirate mai multe canapele joase şi comode.

Expoziția de la etajul superior era închisă din nu ştiu ce motive, aşa că s-a ridicat şi s-a îndreptat spre unul dintre rafturile de cărți lipite de perete. Erau numai cărți despre cărți – bibliografii ale unor literați obscuri, cataloage din scriptorii de mult dispărute, istorii ale tiparului, ale edițiilor, ale artei

de a lega volume şi de a crea coperte. A scos una la întâmplare. *Douăsprezece veacuri de legat cărți: 400-1600* şi s-a dus să se aşeze pe o canapea. Încă mai avea carnetul de la Margaret şi, ca să fie convingător şi să se elibereze de tensiune, şi-a făcut câteva notițe despre conținutul volumului. *Cartea morților, Cartea lui Lancelot du Lac, Filobiblionul* lui Richard de Bury, *Didascalia* lui Hugo de Saint-Victor, Pentateuhul samaritean, Evangheliile Lindisfarne…

Pe peretele din stânga lui atârna un tablou mare de Rothko ce reprezenta un autobuz dublu etajat, în dreapta căruia se afla o *mappamundo*[24] maronie, alcătuită din două fragmente. Şi, deşi era încordat, Edward a început să se relaxeze puțin. Trecuse prin câteva clipe înspăimântătoare, când i se păruse că unii angajați erau pe punctul de a-i spune ceva, lucru care, însă, nu se întâmplase. Şi se întreba cum era să simți că e şi locul tău acolo, aşa ca Margaret. S-a lăsat pe spate pe pielea odihnitoare a canapelei, ținând carnetul pe genunchi şi imaginându-şi că trăieşte o altă viață, asemenea unuia dintre savanții tăcuți de aici, adâncit în studiu ca un porcuşor de guineea în rumeguşul lui, aflat în căutarea unei cunoaşteri secrete şi sperând că astfel va contribui, chiar dacă insignifiant, la cunoaşterea universală a tuturor. N-ar fi fost aşa de rău. O adiere de vară a mişcat firele groase de iarbă crescute pe panta abruptă a văii. Şi, după o vreme, nici măcar nu s-a mai prefăcut că citeşte. Dedesubt, râul strălucea în soarele de după-amiază târzie, dar

---

[24] Hartă a lumii – în lb. lat. în orig. (n. tr.).

se putea uita la el doar datorită ferestrei fumurii. Un vaporaş alb urca râul energic, legănându-se pe apă, ridicându-se şi coborând, înaintând împotriva curentului, cu soarele reflectându-se ritmic în carenă udă.

S-a uitat iar la ceas. Era aproape cinci. Toată tensiunea care parcă îl părăsise în această oră a revenit dintr-odată. S-a ridicat brusc de pe canapea şi s-a uitat în jur. Era singurul vizitator, căci nu mai erau acolo decât angajați ai bibliotecii. O tânără cu ten măsliniu care împingea un cărucior de lemn ale cărui roți scârțâiau s-a oferit să pună la loc cartea pe care o citise el, iar Edward a lăsat-o să o ia dintre degetele lui amorțite.

S-a aşezat iar la unul dintre terminale şi a aşteptat, uitându-se la ceas aproape neîncetat. Cum avea o minte de investitor, era obişnuit să calculeze riscuri, iar prezenta expediție a caracterizat-o ca foarte nereuşită. Nu era un pariu la pocher pe banii altcuiva, ci făcea parte din viața adevărată. În palme i-au apărut broboane de sudoare. Literele de pe monitorul plin de praf erau de un verde fantomatic şi halucinant. Trebuia să meargă la toaletă.

La cinci şi trei minute s-a ridicat şi s-a dus în celălalt capăt al sălii. Asta era. Acum era momentul. O expresie dintr-o poezie pe care o citise în liceu i-a venit în minte la întâmplare, fără să vrea, cum se întâmplă cu acidul gastric: *Nu e un vis. Sunt cu ochii larg deschişi.* Brusc a devenit neobişnuit de conştient de ceea ce se afla în câmpul vederii periferice – pereții, mobila, chipurile, totul părea să îi joace cu sălbăticie în colțul ochilor.

A luat-o pe lângă pupitrul custodelui, încercând să se uite fix în faţă. Mai bătător la ochi nu s-ar fi simţit nici dacă ar fi mers pe o frânghie sau dacă ar fi făcut figuri de balet, deşi, de fapt, el de-abia se descurca cu mersul biped, fiindcă picioarele şi braţele i-au amorţit brusc şi parcă erau de lemn, ca membrele unui soldat de jucărie.

În peretele din faţa lui a apărut o deschizătură. Iar înăuntru nu era decât un întuneric dens, care i-a adus aminte de ceva.

Aerul era rece. Întunericul era negru ca tăciunele şi mirosea puternic a piele udă. Nu putea zări nimic – era ca şi cum ar fi înotat într-o mare adâncă de petrol. Pe partea cealaltă, Edward a întins mâinile în beznă şi s-a lovit tare de ceva metalic. S-a întors spre stânga ca un robot şi a început să meargă, aşa cum îi spusese Margaret să facă.

A văzut stele verzi şi s-a dat înapoi clătinându-se. Tocmai se izbise cu faţa de un zid. Când s-a tras înapoi, a călcat pe picioarele cuiva.

— O! a şoptit el răguşit.

— O! a şuierat şi Margaret.

Edward s-a chinuit să se ridice şi a lovit-o cu capul în bărbie, auzind cum îi clănţăne dinţii.

— Scuze! i-a spus în şoaptă. A întins mâna să o aline şi i-a atins sânul, aşa că şi-a retras-o imediat.

De cealaltă parte a ceea ce a părut dintr-odată a fi o încăpere spaţioasă s-a deschis o uşă. O lumină strălucitoare s-a răspândit spre ei, printre şiruri de rafturi metalice înalte cu cărţi. Apoi uşa s-a închis şi iar nu mai vedea nimic.

— Ce se întâmplă? a întrebat el.

— Au schimbat-o, i-a şoptit ea furioasă. Margaret şi-a frecat bărbia. Cred că au schimbat aranjamentul şi au mai adus rafturi.

Edward s-a ridicat, de data asta cu mai multă atenţie. Dar nu părea să fie un raft. Şi-a dus mâna la frunte şi s-a sprijinit de ceea ce părea a fi capătul unui dulap de cărţi.

— Eşti sigură că îţi aminteşti bine?

Dar ea nu i-a răspuns.

— Cine a deschis uşa?

— Habar n-am.

Încheieturile şi fruntea lui Edward s-au înfiorat din cauza aerului rece.

— Ce frig e!

— O cupolă a plăcerilor însorite, cu văgăuni de gheaţă, i-a spus ea o replică ciudată, dar pe un ton liniştitor, calm şi fără intonaţie, prin beznă.

El a întins mâna şi de data asta a dat de cotul ei şi s-a ţinut de el. Au ascultat amândoi rumoarea de voci înfundate care se auzea din zona rezervată publicului, din partea cealaltă a uşii, care a părut, brusc, o lume îndepărtată.

— Ai semnat că am plecat? l-a întrebat ea dintr-odată.

— La dracu'! Edward a făcut o faţă pe care ea n-avea cum s-o vadă. Nu. Am uitat.

— Atunci, fă-o acum.

— Nu mă pot întoarce.

— Dacă nu apărem în registru că am plecat, n-are rost să continuăm acum. O să mă caute peste tot. O să ne caute.

— Cred că încă mai sunt angajați în clădire.

Oricum, a pipăit zidul cu vârfurile degetelor până a dat de o crăpătură şi, ghidându-se după ea, a ajuns la clanța uşii. Când a apăsat, s-a ivi o rază de lumină. Şi-a lipit obrazul de zidul aspru, de culoarea cenuşii, şi a tras cu ochiul. Miraculos, zona era liberă.

— Bine, a spus el. Apoi i-a căutat mâna, a dat de trei degete şi le-a strâns. Promite-mi că o să mă aştepți.

— Du-te! i-a zis ea împingându-l.

Şi, fără să-i vină încă a crede, el a alunecat din siguranța pe care i-o oferea bezna în lumină. Soarele târziu de după-amiază pătrundea prin peretele din sticlă şi acum era orbitor. Edward aproape că a alergat spre pupitrul custodelui, s-a tupilat ca un infanterist din Primul Război Mondial avântându-se într-o tranşee sub foc continuu. Registrul greu, din piele, dispăruse. De data asta fără a se mai teme, a ocolit şi s-a dus în spatele pupitrului, scotocind prin cutiile interzise în care se aflau fişele care solicitau anumite cărți, poansoanele metalice şi creioane galbene până când a găsit ce căuta. Aşezându-se jos pe covorul gros, cu picioarele încrucişate, a dat de numele lor, a semnat că ies din clădire şi a pus registrul la loc.

Apoi s-a ridicat. Se simțea ca un neghiob, căci biblioteca era goală. Nu mai era nimeni acolo. A tras aer în piept şi a expirat imediat, adânc: *ha ha ha.* Aerul condiționat era atât de rece, încât aproape că se aştepta să-şi vadă aburul respirației. Faptul că nu mai era nimeni altcineva acolo îl făcea să simtă

mai intens prezența cărților de jur împrejurul lui. Şi-a imaginat că ar putea auzi foşnetul fiecărui volum studiindu-se pe sine cu furie şi bolborosind ca un maniac pe măsură ce îşi recapitula propriul conținut pentru veşnicie.

Şi-a dat seama că până în acel moment nu făcuse nimic greşit. Încă era liber, din punct de vedere legal, şi nevinovat. Trebuia să treacă de o linie dincolo de care va putea fi considerat definitiv implicat, ceea ce era inevitabil, dar încă nu traversase în partea cealaltă. A ieşit din spatele biroului, rotindu-şi brațete cu putere înainte şi înapoi ca un înotător ce se pregăteşte pentru proba de cincizeci de metri fluture. Linia aceea era foarte, foarte aproape – o simțea deja, auzea bâzâitul amenințător, ca al unui cablu de curent electric ce atârnă, aflat la câțiva metri distanță în spațiu şi la câteva minute depărtare în timp.

S-a trezit că urcă scara cu trepte joase care ducea spre ieşire. Soarele apunea în spatele unor stânci roşii de pe malul îndepărtat al râului Hudson, razele de lumină se reflectau oblic în încăpere, iar umbrele picioarelor lui şi ale celor doi bibliotecari pe lângă care a trecut păreau a fi sculptate de Giacometti. Bărbatul şi femeia tăifăsuiau despre nimicuri, adică despre o petrecere ce se dădea la etajul de sus în cinstea celor care făcuseră donații pentru bibliotecă, fără să aibă nici o bănuială. Nimic nu mă reține aici, a gândit el. Dacă voia, putea ieşi. Iar libertatea era ispititoare. Poate că toată treaba asta făcea partea din povestea altcuiva – a lui Margaret, a ducesei sau a altcuiva, dar nu a lui.

Putea pleca acum, se putea urca într-un autobuz ca să ajungă înapoi în Manhattan pe înserate. Îi părea rău pentru Margaret, însă ei îi rămânea maşina şi i-ar fi mai bine fără el, lucru pe care îl ştiau amândoi. A deschis uşile duble din capătul holului şi a păşit pe aleea cu pietriş.

Un şir de limuzine negre şi bleumarin, cu geamuri fumurii, erau parcate pe alee şi pe peluză. Bărbați şi femei îmbrăcați elegant stăteau de vorbă sau se plimbau de-a lungul aleilor cu pietriş, având în mână cupe de şampanie. Ospătarii zumzăiau printre ei, cu platouri de aperitive. Un bărbat aproape fără bărbie stătea sprijinit de o limuzină, uitându-se gânditor la țigara pe care o ținea între degete. Edward l-a recunoscut imediat. Îl mai văzuse în fața apartamentului familiei Went prima dată când se dusese acolo. Era şoferul ducelui.

Edward a înghețat. Oare ce căuta individul aici? Dacă el era aici, atunci era şi ducele, nu? Dar n-ar fi trebuit să fie la Londra? Oare se însănătoşise? Urma şi el aceleaşi indicii ca ei, în căutarea codexului? Tot ceea ce acum o clipă i se păruse clar, stabil şi corect s-a risipit instantaneu, într-un iureş nestăvilit ca şi cum cineva ar fi întors clepsidra. S-a dus înăuntru şi după ce a trecut pragul şi uşile s-au închis în spatele lui ca o cortină care se lasă după ultimul act al unei piese de teatru. Se înşelase, locul lui era aici. Pantofii de piele îi alunecau pe covor când alerga. Uşa ascunsă ce dădea spre rafturi era încă întredeschisă, iar el a deschis-o rapid, s-a strecurat înăuntru, apoi a închis-o cu grijă. A aşteptat câteva minute, respirând cu greu. Apoi a strigat-o pe

Margaret cât a putut de tare.

N-a primit nici un răspuns. A mers mai departe, luându-se după rafturile cu cărți. În bezna absolută, totul – podeaua, propriile lui picioare şi rafturile de metal – părea supradimensionat, gigantic, doar pe jumătate real, de parcă ar fi fost un intrus în casa unui uriaş ca Jack din *Jack şi vrejul de fasole,* umblând printre scaune şi mese imense. Unde era ea? Mintea lui, care se blocase când îl văzuse pe şoferul ducelui, a început să lucreze din nou rapid, încercând să realizeze ce se întâmplă. A dat peste un scăunel pentru sprijinit picioarele, care a făcut zgomot. A pipăit rafturile pe ambele părți, atingând tomuri fără nume şi adunând mult praf pe vârfurile degetelor.

Într-o clipă a ajuns la peretele celălalt şi a pornit de-a lungul lui, trecând pe lângă alte rafturi, pe lângă un fişet, pe lângă un mop şi pe lângă o mătură cu făraş, iar apoi pe lângă o uşă. Dincolo de ea se auzeau voci.

— Îmi pare rău, dar ar fi trebuit să vă organizați mai bine. Data viitoare să vă rezervați mai mult timp de lucru.

A recunoscut tonul arțăgos al unuia dintre bibliotecarii pe lângă care trecuse mai devreme. Oare accentul era franțuzesc sau belgian?

— Numai că aici e mult mai mult material decât am anticipat. Margaret părea mai hotărâtă ca niciodată. Catalogul te induce în eroare. Am cerut să mi se înlocuiască o carte cu una mult mai cuprinzătoare, dar…

— Sistemul de alarmă va fi pornit la ora şase şi

jumătate. Îmi pare rău, dar acum nu mai e timp.

— Ellen mi-a spus că l-a reprogramat pentru ora opt, pentru că e posibil ca donatorii să vrea să vadă depozitul.

Şi a mai zis ceva ce Edward n-a reuşit să înțeleagă.

— În regulă, a spus bibliotecarul. Şi a oftat zgomotos. Bine. Dar nu rearanjați nimic la raft. Ați înțeles? Când terminați, lăsați toate volumele în cărucior.

— Am înțeles.

— În regulă. Apoi veniți la petrecere, a adăugat el țâfnos. Dacă aveți timp.

Edward a aşteptat până când nu a mai auzit paşii bibliotecarului, după care s-a repezit să deschidă uşa puțin. Acum era în birourile interioare ale bibliotecii. Margaret era singură. Şi nici măcar n-a părut surprinsă să-l vadă.

— Haide, i-a spus.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el supărat, ținându-se după ea spre capătul biroului. De ce nu m-ai aşteptat?

— Te-am urmărit în hol. Am crezut că ai plecat.

Edward s-a înroşit. Deci ea ştia că îi trecuse prin cap să o abandoneze.

— Ei bine, n-am plecat, s-a apărat el. Ştii, trebuie să-ți zic ceva. Cred că ducele de Bowmry e pe aici.

Ea s-a oprit.

— Parcă ai spus că e la Londra.

— Ştiu că e absurd, dar l-am văzut pe unul dintre angajații lui. Şi mi se pare că şi el m-a văzut.

— Te-a văzut.

El s-a uitat enervat în spate, la uşa ce dădea spre hol. Calmul ei începea să-l deranjeze.

— Ştii ceva? Hai s-o lăsăm baltă pentru moment şi să plecăm de aici. O să venim altă dată.

— Dar suntem într-o bibliotecă, Edward, i-a zis ea arătându-i cu mâna încăperea în care se aflau. Sunt doar cărți. Cel mai rău lucru ce se poate întâmpla aici este să primeşti un avertisment serios dacă ai depăşit termenul de returnare.

Ea continua să avanseze.

— Vorbesc serios, Margaret, a spus Edward fără să se mişte.

— Nu, *eu* vorbesc serios, i-a replicat ea rece, fără să se uite înapoi. Tu îți pierzi curajul.

Apoi l-a condus printr-un spațiu de lucru amplu, dar neîntreținut, înțesat cu computere şi aparate de citit microfilme şi microfişe. S-au strecurat printre pupitre pe care erau îngrămădite teancuri înalte de cărți, iar fiecare volum era plin de post it-uri şi foi xeroxate. Pe pereți erau aviziere pe care erau prinse materiale informative şi caricaturi din *New Yorker,* în straturi groase ca muşchii ce cresc nestingheriți în pădure. Edward s-a oprit să studieze una dintre ele: un tânăr într-o barcă trece pe lângă o sirenă aşezată pe o stâncă. Sirena vorbeşte la telefon. Tânărul spune…

— Edward! l-a strigat Margaret, care se opintea cu sertarul de sus al unui modest fişet din metal gri. Întoarce-l, i-a zis ea.

— Ce să întorc?

— Întoarce fişetul.

Edward a ezitat, dar apoi s-a sprijinit într-un

genunchi şi s-a chinuit să îl facă să se mişte. Era foarte greu şi, când l-a deplasat, conținutul a zăngănit, ceea ce era de rău-augur.

— Am prea multă încredere în tine, a comentat.

Când a reuşit să-l întoarcă, Margaret s-a lăsat pe vine şi a încercat iar să scoată sertarul de sus. S-a deschis uşor şi din el s-au împrăştiat pe podea rechizite. Printre ele, un breloc cu o imagine ponosită a lui Pikachu, pe care l-a cules imediat dintre celelalte obiecte. Edward o privea invidios şi impresionat.

— De unde ai ştiut că o să meargă?

— Citesc mult, de aia…

La celălalt capăt al biroului lung s-a deschis o uşă şi s-au auzit mai multe voci.

— Ăsta e turul, a spus Margaret, uitându-se la ceas. Începe acum.

— Turul?

— Turul organizat pentru donatori.

— Crezi că e şi ducele cu ei?

— Habar n-am.

Având cheile în mână, s-au îndreptat rapid spre un hol la capătul căruia se aflau uşile murdare din metal ale unui ascensor. Edward a alergat şi a apăsat pe butonul liftului.

— O să vină pe aici, i-a zis ea calmă. Aici e intrarea principală spre depozitul de cărți.

Uşile au părut că se deschid cu încetinitorul. Margaret a apăsat pe buton pentru ca ascensorul să îi ducă la subsol exact când Edward îl lovea agitat pe cel care scria „Închidere uşă”. Cineva le-a strigat să aştepte. Dar uşile s-au închis.

Când s-au deschis din nou s-au trezit într-o încăpere lungă, cu tavan jos, luminată de becuri fluorescente şi plină de nesfârşite rafturi din metal de un gri-marin, destinate cărţilor. Edward a blocat uşile liftului cu un scaun de birou, acestea lovindu-se ritmic şi zgomotos de el ca şi cum, în tăcerea de acolo, un bebeluş monstruos ar fi molfăit o jucărie de cauciuc.

Margaret a ales un culoar pe care au pornit rapid, mergând ţepeni. Primul lucru pe care Edward l-a observat a fost că pe rafturi nu era nici un volum. În schimb, erau îngrămădite acolo multe obiecte ce păreau onirice: o bufniţă împăiată, un corn de narval, ceasuri de buzunar din epoca victoriană, fetişuri păroase de pe mările sudului. Pe un raft mai lung se afla o armă de foc, cu o ţeava largă. Intr-un colţ era o pereche de sfere minunate, de un maro-fumuriu, una pământească şi una cerească, fiecare cu un diametru de un metru şi jumătate. Apoi s-au auzit în spatele lor vocile celor care participau la tur – probabil că o luaseră pe scări –, dar s-au estompat iar, când Margaret şi Edward s-au avântat mai departe, printre rafturi, care parcă treceau vâjâind pe lângă ei, exagerat de repede. Parcă erau în ţara minunilor.

Prima încăpere dădea în altă cameră, care era înţesată de mii de cutii identice, aşezate în şiruri perfect ordonate. Pe fiecare dintre ele era o etichetă mică, scrisă la maşină, prinsă cu o clamă simplă de metal. Curios, Edward a desfăcut una. Dar înăuntru nu era decât o mapă ce conţinea un singur plic

subțire, presat ca o frunză uscată, îngălbenit de vreme şi plin de timbre multicolore.

— Secțiunea de scrisori, a explicat Margaret. Haide.

Şi, mai departe, au coborât pe nişte scări de ciment pe care paşii lor aveau ecou, pătrunzând parcă în adâncul pământului şi trecând de o uşă grea din metal, ca o verigă de etanşare, au ajuns într-un spațios depozit subteran. Era ca o scufundare în străfundurile oceanului într-un submersibil – totul devenea mai tăcut, mai întunecat, mai apăsător şi mai bizar. Şiruri de becuri strălucitoare şi bâzâitoare luminau spațiul din tavanele înalte de nouă metri. Arăta mai mult a buncăr decât a bibliotecă. Rafturile erau din metal solid, fiind fixate de podea. În înălțime erau cât încăperea, ca stâlpii unei catedrale, şi lângă ele erau scări pe rotile cu ajutorul cărora se putea ajunge la părțile de sus.

Margaret l-a luat de braț colegial, de parcă ar fi fost Hansel şi Gretel în pădurea întunecată, şi l-a călăuzit printr-o secțiune plină de volume de dimensiuni uriaşe: dosare legate ce cuprindeau ziare ilustrate, rapoarte de la recensământ, legate în coperte de piele maro şi neagră aurită, atlase gigantice ale unor țări dispărute. Unele se prăbuşeau sub propria lor greutate, iar majoritatea erau prea înalte ca să poată sta drepte, aşa că fuseseră sprijinite pe laterale. Aerul rece era impregnat cu un miros puternic şi jilav de piele aflată în descompunere.

Margaret se uita la numerele de înregistrare când

treceau pe lângă rafturi.

— Ce cauți? a întrebat-o el.

— Materiale necatalogate. Trebuie să fie pe aproape... Şi apoi a verificat în foaia scoasă la imprimantă. Am mai luat cărți de aici, dar nu prea mai țin minte...

Vocea i-a scăzut.

— Dar e la etajul acesta?

— Tocmai am spus că nu mai țin minte, l-a repezit ea. Când o să-mi amintesc, o să ştiu şi o să-ți zic.

Parcă vizitau morga, nu o bibliotecă. Pe raftul de lângă Edward era o cutie neagră şi lungă cum sunt cele pentru instrumente muzicale, iar pe ea era scris TENNYSONIANA cu un marker negru strălucitor. Lângă ea se afla un carton cu un colț distrus. Pe o etichetă autoadezivă a citit AUDEN, W.H. şi SIGILAT PÂNĂ LA 01.01.2050.

— Bine, a spus Margaret şi s-a oprit. Suntem la alt etaj. Hai!

Şirurile lungi şi drepte de rafturi din metal sclipeau în stânga şi în dreapta lor, creând o perspectivă exagerată. Luminile industriale pâlpâiau în atmosfera liniştită. Când au ieşit, Margaret a lovit un întrerupător de pe un perete, iar încăperea s-a cufundat în beznă. Au coborât pe scările de ciment până la capătul acestora şi au dat de un alt depozit. Luminile fluorescente licăreau într-o ordine ce părea întâmplătoare. Într-un colț era un dispozitiv de formă cubică placat cu aluminiu.

— E un răcitor, i-a explicat Margaret, după ce a văzut ce ochi a făcut. Înainte să intre în bibliotecă,

fiecare carte trebuie răcită, ca să moară paraziții.

— Adică şoarecii de bibliotecă?

Făcuse şi el o glumă, dar ea doar a dat din cap.

— Există nişte larve care se hrănesc cu hârtie sau cu cleiul folosit la cărți. „Şoarecii de bibliotecă” sau moliile de cărți este numele generic sub care sunt cunoscute. Dacă răcirea nu dă rezultate, bagă volumele în vid până când insectele se sufocă.

Iar aici, mai în adâncul pământului, totul părea şi mai încremenit. El s-a uitat la ceas. Era trecut de şapte.

— Ce facem cu sistemul de alarmă? a întrebat. Ar trebui să ne facem griji?

— Acum nu mai putem face nimic. O să stăm aici până la şapte dimineața.

— Iisuse! Parcă ai zis că aici securitatea e o glumă!

Margaret a ridicat din umeri. I-a dat drumul mâinii de care îl ținuse şi s-a uitat în sus la numerele de pe următorul raft.

— Bine, a spus ea. Am ajuns. Cele mai multe materiale necatalogate sunt aşezate în cvadrantul dintre acest şir şi culoar, până la zidul acela, pe care ți-l arăt.

— Şi acum?

— Acum începem să căutăm cartea după care am venit.

— Dar o s-o recunosc dacă o văd?

— Nu e o comoară îngropată. Nu e ascunsă, e doar pierdută. Uită-te la numerele de înregistrare şi caută ceva evident, de genul „Uncat Went”. Dacă e aici, o s-o găsim.

Margaret a luat-o în josul unui culoar, după care s-a întors cu o scară din aluminiu, înaltă, pe roți. Edward s-a îndreptat spre culoarul alăturat, unde era o altă scară. A urcat până la ultima treaptă, de unde putea vedea părțile de sus ale tuturor rafturilor din încăpere, unul după altul, până la cel mai îndepărtat, oprindu-se la câteva zeci de centimetri sub tavan. Fiecare era învăluit într-un nor de praf tăcut. Arătau de parcă nu fuseseră atinse de decenii întregi, ca un oraş liniştit, adormit, acoperit de nea, ca un Pompei îngropat în cenuşă.

Majoritatea cutiilor erau bine etichetate, deci le era uşor să elimine ce nu îi interesa. După câteva minute de căutare, trebuia să coboare şi să mute scara, iar roțile mici, ca acelea ale unui cărucior de cumpărături, făceau un zgomot groaznic în tăcerea de acolo. O putea auzi pe Margaret cercetând chiar în fața lui, de cealaltă parte a raftului, la câțiva centimetri de el. O întrezărea prin spațiile dintre cărți şi cutii, văzându-i tivul de la fustă sau un nasture perlat de la bluză.

— Parcă e finalul din *Indiana Jones şi căutătorii arcei pierdute,* a remarcat el după un timp. Toate cutiile astea… a adăugat apoi, sleit de puteri.

Şi glasul lui uscat s-a estompat. Şi, chiar dacă el nu se aştepta, ea i-a răspuns după o vreme.

— Ai observat canistrele roşii din metal de-a lungul pereților? l-a întrebat Margaret. Sunt pentru incendii. Dacă detectoarele de fum se declanşează, uşile se vor închide automat şi tot aerul de aici va fi înlocuit cu gaz inert. Şi avem treizeci de secunde să ajungem la o ieşire înainte să se întâmple.

Răcoarea deja pătrundea prin hainele lui Edward, care a strănutat.

— *Gesundbeit*, a spus ea, cu un accent german foarte corect.

Se mişcau repede, parcurgând fiecare raft până la perete şi apoi trecând la următorul. Margaret era mai iute şi curând i-a luat-o înainte cu două rafturi.

— Edward? l-a întrebat dintr-odată. Odată ai vrut să afli cum am ajuns cadru universitar. Dar tu cum ai ajuns să lucrezi într-o bancă privată?

Vocea i se auzea de puțin mai departe acum, fără să poată spune de unde exact. Se făcea ecou prin pădurea de rafturi din metal, de parcă ea era o fata morgana. Iar el aproape că uitase că Margaret era acolo.

— Cum ajunge omul să lucreze într-o bancă privată?

— Habar n-am. Cum?

El s-a oprit din căutare. Îl mânca fruntea şi s-a scărpinat cu podul palmei, care era singura bucățică curată de piele de pe mână.

— Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei.

— Nici nu e mult de spus, i-a răspuns Edward. Am crescut în Maine. Tata era inginer, iar mama făcea design grafic. Face încă. A realizat o colecție de şorțuri de bucătărie şi suporturi de veselă care s-au vândut foarte bine. Desenează legumele, ardeii şi ceapa, într-un fel foarte special. Probabil că le-ai văzut. Tata s-a ocupat apoi de producție şi de marketing. Probabil că n-ar fi trebuit să se apuce de afaceri împreună. M-au trimis la un liceu-internat, după care s-au despărțit dintr-o ceartă legată de

brevete şi drepturi de autor, de înfăţişare, de sentimente. Iar când mama se pregătea să-l dea în judecată, el a murit într-un accident, când făcea scufundări.

— Îmi pare rău.

— A fost considerat un accident ciudat, a adăugat el şi şi-a dres glasul. Acum, când îi povestea lui Margaret, şi lui i se părea straniu propriul lui trecut. Dar nu e deloc ciudat să dai ortul popii când practici vânătoarea subacvatică într-un crater vulcanic, la o sută de metri adâncime, nu? S-a oprit, căci a fost surprins să audă ce amărât părea. Cred că tot mai sunt furios că a fost atât de neglijent. Oricum, ea s-a mutat în California şi eu m-am dus la Yale. N-am văzut-o de ani întregi. Şi, presupun că, atunci când am terminat facultatea, eram dornic de stabilitate. Un pariu sigur. Iar ibanking-ul părea un pariu sigur. Cu asta se ocupau majoritatea prietenilor mei sau cu ceva de genul ăsta.

— Nu există pariu sigur, a intervenit Margaret.

— Orice pariu e unul sigur, dacă tu eşti dealerul.

A fost o replică destul de credibilă. După care s-a aşternut tăcerea, mai adâncă decât fusese înainte.

— Margaret, a întrebat-o el, tot mai crezi că acest codex ar putea fi un fals?

Margaret şi-a dres glasul.

— N-ar fi prima dată când se întâmplă aşa ceva, a început ea. Istoria e plină de exemple de pseudoepigrafii.

— Pseudoce?!

— Falsuri. Mistificări. Falsificări literare. *Culex-ul,*

despre care se spunea că e opera de tinerețe a lui Vergiliu. *Epistola lui Aristeas,* care era o falsă descriere a alcătuirii Vechiului Testament. *Călătoriile lui Sir John Mandeville.* Annius de Viterbo, care se dădea drept preot din Babilon. *Cartea lui Jasher,* scrisă de Jacob Ilive. Şi *Oraşul luminii,* scriere a aşa-numitului Jacopo de Ancona. La 1700, oamenii erau înnebuniți după poezia unui bard scoțian din secolul al XIII-lea, pe care îl chema Ossian. L-au supranumit Homer al celților, iar el avea să exercite o influență majoră asupra romanticilor. După ce a murit, s-a descoperit că nici nu existase vreodată. Cel care pretindea că e traducătorul poeziilor lui Ossian – un bine-cunoscut savant, James MacPherson – inventase totul. Cam în aceeaşi perioadă un adolescent sărac din Bristol a scris nişte poeme foarte izbutite, spunând că ele erau opera unui călugăr din veacul al XV-lea, Thomas Rowley. Zicea că le-a găsit într-un cufăr vechi. Pe băiat îl chema Thomas Chatterton. Sigur că poeziile erau nişte mistificări. Tânărul credea că e un ratat, drept pentru care s-a otrăvit când avea şaptesprezece ani. În poemul *Endymion* al lui Keats e vorba despre el. Ca să fie adevărate, cărțile nu trebuie să fie reale. Gervase ar fi înțeles asta. Era opera lui Rowley adevărată? Dar poezia era cu siguranță adevărată.

Edward a auzit scârțâitul pe care l-a făcut scara când Margaret a tras-o pe podea, de parcă ar fi fost vreun animal de casă mare şi recalcitrant.

— Presupun că, în cele din urmă, se va dovedi că *Voiagiul* este ceea ce bibliografii numesc o stafie, a

adăugat ea, iar vocea i-a devenit din ce în ce mai îndepărtată. O carte despre care s-au făcut cercetări şi care este atestată în literatură, dar care nu a existat niciodată cu adevărat.

Au mai căutat în tăcere, pe rânduri paralele, încă o oră. La început, Edward era curios să vadă ce era în fiecare dintre cutiile pe care le verifica, uitându-se la ce era înăuntru când i se părea interesant, dar apoi i-a trecut repede. Acum nu mai voia decât să le elimine cât mai curând şi să meargă la următoarele.

Margaret îl aştepta la capătul următorului şir de rafturi cu braţele încrucişate.

— Gata, i-a spus ea.

— Ce? a întrebat el, încercând să nu-şi arate dezamăgirea. Adică asta e tot?

— În secţiunea asta.

Edward şi-a şters mâinile pe pantaloni absent, înainte să-şi dea seama că erau pline de praf negru.

— Bine. Ce ne-a mai rămas?

Fără să răspundă, ea a arătat spre un colţ întunecat al depozitului, pe care el nu-l observase până atunci. O bucată destul de mare din podea era separată de restul spaţiului printr-o plasă de sârmă care se ridica până la jumătatea înălţimii peretelui. Era clar că fusese folosită ca loc de depozitare a obiectelor stricate, dar nu atât de stricate încât să fie aruncate sau prea mari ca să aibă loc altundeva – rafturi de cărţi, fişete îndoite, grămezi de ziare obscure sau prost păstrate. Şi, în mijlocul acestor rebuturi, trona o presă de metal masivă, care parcă data din Evul Mediul.

Edward s-a dus spre plasa de sârmă şi a băgat

degetele prin ea.

— Crezi că e acolo? Avea o presimțire rea.

— Ştiu că nu e aici.

— Dar măcar putem să intrăm?

În gardul de sârmă era incorporată o uşă închisă cu un lacăt mare din metal. După câteva încercări, Margaret a găsit o cheie care se potrivea pe brelocul cu Pikachu şi deschizătoarea s-a desfăcut cu un zgomot de maşinărie bine unsă. Şi, când s-a deschis, uşa a gemut descurajată.

Vârful maldărului de rebuturi se înclinase într-o parte. Era mai rău decât crezuse el – înăuntru se aflau şi mături, mopuri, vechi ustensile de curățenie sau pur şi simplu gunoi – scaune rupte, globuri desfăcute şi lipite, cotoare de carte aruncate, toate acoperite cu un strat gros de praf uleios. Mizerie în adevăratul sens al cuvântului. Edward şi-a făcut loc atent printre marginile grămezii.

— E fără speranță, a comentat, privind-o pe Margaret, jumătate din el sperând că ea va fi de acord să-şi recunoască înfrângerea, numai că tânăra a început să dea la o parte gunoiul cu o energie care l-a surprins.

— Să ne facem loc ca să ajungem în spate, i-a explicat ea, unde sunt chestiile importante.

Au dat gunoiul deoparte, de-a lungul pereților cuştii, cât de bine au putut, ridicând împreună mobila grea, scaunele şi mesele vechi. Margaret şi-a rupt o unghie într-o bucată de lemn şi s-a oprit s-o desprindă ca să nu zgârie, înjurând printre dinți. Curând, au întrezărit un şir de cufere şi lăzi, aşezate de-a lungul celor doi pereți din spate. Când a fost

suficient de aproape, Edward a tras sertarul de sus al unui fişet, făcând un zgomot îngrozitor. Era plin de cereri pentru cărți şi fişe galbene pentru evidența împrumuturilor din anii cincizeci, toate goale, nefolosite.

A avut o presimțite groaznică că îşi pierd timpul.

— Margaret...

Ea a sfâşiat o cutie din carton putred din care s-a ridicat un nor de praf, ca o ciupercă din care ies sporii. A luat un teanc de volume cu coperte de piele roşie, le-a examinat cotoarele, dar apoi le-a trântit într-o parte. Cu cât el se simțea mai obosit, cu atât ea căpăta mai multă putere. Margaret şi-a dat părul din ochi cu mâna.

— Tot nimic! a spus ea vioi, răsuflând din greu.

Edward simțea că parcă alunecaseră într-o dimensiune paralelă, în care timpul era flexibil. Avea senzația că erau acolo de zile întregi, iar răcoarea, liniştea, bezna şi tensiunea îl doborau deja. Nu mai rămăsese nici urmă din teama şi încântarea pe care le simțise la început. Lucra într-o stare de vis. Habar n-avea cât era ceasul. Presupunea că era două noaptea şi s-a uitat la ceas. Dar nu era decât zece şi jumătate.

S-a chinuit cinci minute să deschidă, cu ajutorul unui opritor de raft din metal, o cutie veche de lemn, ce părea chinezească. Şi a văzut că era plină cu diafilme translucide şi sfărâmicioase, fiecare împachetat într-o hârtie subțire. A scos unul şi s-a uitat la el în lumină. Şi aşa a văzut imaginea spectrală a unei blonde planturoase, cu o coafură din anii douăzeci, care i-a făcut cu ochiul. Era

cocoțată pe o stâncă şi privea soarele, expunându-şi un sân palid şi fremătător.

Edward s-a încruntat. Apoi s-a uitat spre Margaret, care nu mai căuta. Stătea în fața unui valizoi negru care era cât jumătate din ea, analizând etichetele care erau agățate de mâner. Valiza era plină de mărci de tranzit autoadezive, decolorate, rămase din zboruri transatlantice. Şi în acest subsol rece şi prăfuit al bibliotecii emana un aer foarte vag, amintind de plajă, de şezlonguri din pânză de pe puntea vaporului şi de o idilă pe vas.

— Ce este?

— Cruttenden, a răspuns ea. Asta scrie.

Edward a scăpat diapozitivul pe care îl ținea în mână, care a căzut cu zgomot pe ciment.

— Slavă Domnului! a exclamat el, mai emoționat decât voia să pară. Suntem salvați.

Apoi s-au apucat amândoi să facă loc pentru valiză, îndepărtând-o cu grijă de perete şi aşezând-o pe podea. Era un obiect extraordinar, cu încuietori din alamă masivă, şi avea o tonă. Edward a încercat sistemul de închidere, dar în zadar.

— Presupun că n-ai cheia…

Margaret a luat un extinctor gol. Iar el a apucat să-şi ia mâinile la țanc chiar înainte ca ea să lovească lacătul cu capătul extinctorului, pe care îl ținea cu ambele mâini. Din încuietoare s-a desprins o piesă de metal şi a căzut, zdrăngănind prin întuneric. După asta l-a lăsat jos.

— Încearcă acum, i-a spus lui Edward, abia respirând.

Capacul s-a deschis şi a dat la iveală două

balamale montate inteligent. Apoi a văzut de ce geamantanul era atât de greu – pentru că era plin de cărți, împachetate laolaltă, strânse una lângă cealaltă ca un puzzle chinezesc, învelite individual într-o foaie de hârtie subțire.

Asta era. Edward ar fi vrut să prelungească clipa dezvăluirii, dar Margaret nu părea să-i împărtăşească sentimentele delicate. A ales o carte la întâmplare, i-a rupt ambalajul şi s-a uitat la cotor, pe care erau tipărite în aur numere şi cifre, unele dintre ele greceşti.

Margaret a făcut o grimasă.

— Etichetele sunt greşite. Nici măcar nu seamănă cu ce ar trebui să fie.

— Adică nu e…

Edward nici n-a îndrăznit să termine propoziția.

— Nu, a răspuns ea, clătinând din cap. Adică da, asta este cutia care lipseşte. Trebuie să fie. Apoi s-a uitat la el neajutorată. Ce altceva ar putea fi?

Dar el n-a găsit nici un răspuns.

S-au apucat să despacheteze cărțile împreună, începând fiecare de la câte un capăt. Îngenunchind lângă geamantan, Margaret rupea cu ambele mâini hârtia în care era învelit fiecare volum şi o arunca în spate. Edward îi descoperea o altă latură. Arata de parcă simțise mirosul sângelui şi în ea izbucnise o forță primordială puternică, asemenea unui rechin furios care ieşea la suprafață din străfunduri albastre. Aşa că nu i-a stat în cale, deoarece a realizat că ea îşi începuse căutarea înaintea lui. Victoria era mai mult a ei decât a lui.

Edward a şters cu mâneca praful de pe o masă

unde puteau stivui cărțile, pe măsură ce ea le despacheta. Margaret a evaluat rapid fiecare volum, fiind la fel de eficientă ca un copil care se avântă să prindă surprizele şi dulciurile din jucăria Pinata. Cât despre volumele care erau, clar, moderne, le dădea la o parte fără a le mai desface. Acorda mai mult timp cărților vechi, după care le arunca şi pe ele în spate.

Şi aşa valiza s-a golit. Iar ei au dat de fund, întrezărindu-l gol în lumina slabă. Amândoi au pipăit interiorul geamantanului şi lateralele, căutând o carte pe care poate nu o observaseră sau poate – oare era cu putință? – vreun compartiment secret. Dar nu era nimic de găsit. Codexul nu era acolo.

Edward aproape că era prea uluit ca să fie dezamăgit. Fusese atât de sigur, încât nici măcar nu se gândise la ce se va întâmpla dacă se înşelau. Şi era evident că nici Margaret nu se gândise. A mai pipăit prin grămada uriaşă de hârtie de împachetat pe care o aruncase, scormonind ca o pisică printr-un morman de frunze, dar n-a dat de nimic tare.

— Nu e aici, a spus ea cu o voce ciudată, joasă.

— Cred că nu.

Edward a vrut să aibă un ton normal. S-a ridicat, şi-a scuturat praful de pe mâini, ca şi cum totul era în regulă şi nu se întâmplase nimic.

Iar ea s-a ridicat uluită, uitându-se în jur la maldărul de gunoi şi de obiecte aruncate.

— Nu cred că e aici, a spus Margaret din nou, ca şi cum prima dată nu l-ar fi auzit. Arăta ca un om care suferise un şoc din cauza unui bombardament

şi acum ieşea împleticindu-se din craterul lăsat de un proiectil.

— E evident că nu e aici, Margaret, i-a zis el. Dar mai sunt câteva fişete. Am putea…

Dar ea s-a repezit şi a dat un picior valizei goale. A stârnit un nor de praf, iar lovitura a făcut un zgomot surd în linişte adâncă. Apoi i-a mai dat un picior şi încă unul, din ce în ce mai tare. Edward o privea fascinat când a trântit valiza ca să se închidă. Nici că mai văzuse vreodată un om aşa de mânios! Şi, dând dovadă de mai multă forță decât ar fi crezut el că se află în brațele ei fragile, Margaret a ridicat-o de jos şi a azvârlit-o în fişetele de mai încolo. S-a auzit o izbitură puternică al cărei ecou a răsunat în tot depozitul, de parcă s-ar fi prăbuşit o maşinărie uriaşă.

— O porcărie! a țipat ea cu o voce ascuțită. O porcărie!

Şi a continuat să dea cu piciorul în geamantanul care era pe podea, până când Edward şi-a revenit şi a apucat-o pe Margaret de talie. Ea s-a luptat, încercând să-i dea mâinile la o parte, dar era prea slabă, iar el, prea puternic. O clipă obrazul ei s-a atins de al lui. Era udat de lacrimi calde care se răciseră deja din cauza temperaturii aerului.

— Şşşt! a îndemnat-o el. E în regulă.

— Nu, nu e. Chiar nu e în regulă.

Apoi a reuşit să se smulgă de lângă el şi s-a aşezat pe un vechi scaun de birou. Suspinând, şi-a cuprins capul în palme. Amândouă erau acoperite de un praf negru şi de murdărie. Apoi şi-a şters nasul pe mânecă.

— Îmi pare rău, i-a spus. A suspinat din nou, convulsiv. Îmi pare rău. La dracu'!

Edward a ridicat valiza şi a pus-o pe o parte, ca să se poată aşeza pe ea. Nici n-ar trebui să fiu aici, i-a trecut prin cap, aşa istovit cum era şi uitându-se la Margaret. Era obosit, nefericit şi îi era frig, dar, chiar şi aşa, nu merita să se afle aici. Deci ea voia codexul mai mult decât ar fi crezut el, mai mult decât îşi dorise el ceva vreodată în viață. Margaret avea dreptate: ea era cea serioasă, el doar o însoțea în aventură. Se simțea ca o cunoştință oarecare ce participă la o înmormântare şi îşi dă seama pentru prima dată că, de fapt, nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat pe răposat şi fusese invitat pur şi simplu din politețe.

Voia să o liniştească. Distanța pe care o simțea adesea între el însuşi şi alți oameni se strecura şi aici, dar el nu voia s-o lase. S-a dus unde stătea ea şi şi-a pus mâinile pe umerii ei, iar apoi a luat-o de mijloc. Poziția era stângace, dar nu-i putea da drumul. Oare câți ani avea ea? Din câte îi spusese, nu mai mult de nouăsprezece sau douăzeci. Voia să o apere de lumea agresivă şi dezamăgitoare din jur. A stat aşa multă vreme sau cel puțin aşa i s-a părut. Nici ea nu s-a mişcat. Dar, după un timp, lui Edward i-a amorțit gâtul şi şi-a lăsat capul pe capul ei. Din când în când, ea mai suspina înlăcrimată, dar nu a încercat să se retragă.

În cele din urmă, Margaret s-a întors. El s-a aşezat pe un cufăr vechi, aproape de ea şi s-au sărutat. A fost un sărut catifelat şi blând. Un sărut reuşit. După câteva minute, ea i-a luat mâna şi,

ghidându-l de-a lungul coastelor, i-a aşezat-o pe sânul ei mic şi moale.

Şi, după mult timp, s-au despărţit. Ochii lui Margaret erau închişi. Părea pe jumătate adormită, pe jumătate visătoare. Nu şi-au vorbit, fiind înconjuraţi de o tăcere adâncă. Erau ca doi sclavi îngropaţi de vii unul lângă celălalt pe vecie, în mormântul vreunui nemilos rege asiatic. Ea şi-a sprijinit capul pe pieptul lui, iar el i-a cuprins umerii cu braţele. Îi era recunoscător pentru căldură.

Şi-a ridicat privirea spre tavanul întunecat de deasupra lor, iar apoi, având grijă să nu o deranjeze, s-a uitat la ceas. Era ora unu noaptea.

A doua zi dimineaţa, la şapte fără două minute, doi refugiaţi murdari stăteau tremurând în dreptul unei ieşiri de urgenţă dintr-un colţ întunecat al subsolului din clădirea Anexei Depozitului Chenoweth. Margaret era puţin mai departe de Edward, iar el căra geamantanul greu cu volumele colecţiei Went, arătând ca un imigrant murdar care avea hainele marcate cu cretă şi aştepta să fie repartizat pe insula Ellis. Iar ea ţinea braţele încrucişate peste un exemplar rar al cărţii lui De Quincey, *Confesiunile unui opioman englez,* pe care îl luase la un moment dat noaptea trecută şi de care nu mai voia să se despartă. Se uitau şi aşteptau. La ora şapte s-a auzit un sunet electronic, şi luminiţa roşie de la uşă s-a stins.

Uşa s-a deschis, dând într-un gard-viu plin de rouă. Au trecut prin el şi apoi printr-un şanţ cu bucăţele de lemn maro. Era deja lumină, dar nu i-a

văzut nimeni sau, cel puțin, nu au dat alarma. Aerul li se părea cald şi umed ca într-o pădure tropicală, după ce stătuseră în răcoarea uscată din bibliotecă şi, chiar dacă se încălzeau, încă mai tremurau incontrolabil. Margaret era roşie la față şi urmele lacrimilor se mai vedeau încă. O pasăre a ciripit dulce undeva mai departe, pe malul râului, aproape de apă, unde pâcla se destrăma sub soarele dimineții. Iarba era udă, aşa că şosetele li s-au umezit. Cât despre Edward, el ar fi făcut moarte de om pentru o gură de whisky.

Margaret mergea în fața lui peste pajiştea îngrijită, poate pentru că era stânjenită sau nerăbdătoare să scape de acolo, nici el nu putea spune. Şchiopăta un pic, deci se lovise când dăduse cu piciorul în geamantan. El nu prea dormise şi nu mai mâncase din după-amiaza zilei precedente. Iar acum era înfometat şi obosit şi se simțea sleit. Ea l-a aşteptat impasibilă, ca un sfinx, să vomite într-un rododendron.

În parcarea motelului erau înşirate vreo şase maşini, ca nişte purceluşi de lapte. La nici o fereastră nu era lumină, iar draperiile erau trase. Cheia era la Edward. În camera lor erau două paturi, aşezate unul lângă celălalt, acoperite de cuverturi înflorate, din material sintetic. Se vedea că fuseseră aranjate recent şi că nu dormise nimeni în ele. Pe masa de toaletă erau două pahare de apă, împachetate în hârtie.

El s-a aşezat pe patul care era mai aproape.

— Numai o clipă, a bâiguit, anunțând-o că se va trezi imediat. Trebuie să închid ochii un minut.

Salteaua era tare, iar patul era făcut atât de bine, încât trebuia să faci un efort ca să tragi cuvertura. În cele din urmă, Edward s-a aşezat deasupra, deşi era încălțat încă, şi-a pus mâinile sub perna moale şi a închis ochii. Iar în spatele pleoapelor închise i-a apărut o formă caldă, strălucitoare şi vibrantă.

După ceva timp a simțit nişte mâini desfăcându-i şireturile, trăgându-l sub cuvertură, învelindu-l bine, iar după aceea Margaret s-a aşezat lângă el, caldă, roz şi curată şi amândoi au adormit în lumina strălucitor de albă ce pătrundea prin ferestre.

16

În ziua următoare revenirii lor, pe Edward l-a doborât o răceală de vară.

Poate că era de la aerul rece din bibliotecă, de la praf, de la oboseală sau pentru că nu dormise sau poate erau toate la un loc, dar, când s-a trezit dimineața, totul i se părea altfel în jurul lui. Ştia că apartamentul e scăldat de lumina soarelui şi de căldură, dar nu le simțea. Timpul se scurgea mai încet. Gravitația nu era atât de puternică. În cap avea parcă un lichid gros, greu şi vâscos.

Edward a zăcut pe canapea două zile, cu capul afundat în perne şi picioarele atârnate peste unul dintre brațe, cu nasturii de la cămaşa lui albastră de birou desfăcuți şi cu părul nespălat. Purta o pereche de pantaloni de pijama în carouri şi a băut litri întregi de suc de portocale, sorbind câte puțin,

pentru că nasul îi era înfundat. Mânca o singură dată pe zi. Televizorul mergea tot timpul, iar el se uita la emisiuni pe care nu le mai văzuse niciodată şi despre care nici măcar nu bănuise că există. Una dintre ele era dedicată accidentelor oribile din lumea sportului, înregistrate pe bandă video. Şi fiecare ediție urma aceeaşi rețetă: o ocazie festivă, soare strălucitor, oameni îngrămădindu-se pe peluze şi prezența membrilor „iubitori” ai familiei. Uneori, accidentul avea loc în fundal, în vreme ce cameramanul amator, neatent câteva secunde, îi filma pe cei dragi clevetind fericiți în prim-plan, chiar când dintr-o maşină din spatele lor se revărsa un lichid în flăcări sau vreo barcă de viteză începea să zboare şi plutea spre plaja plină de oameni sau un mic Cesna particular se zgâlțâia prin aer, supraîncărcat cu vânători veseli, dornici de un weekend fără griji, neştiind că nu aveau să se mai bucure niciodată de el.

După ce s-a uitat două sau trei zile la respectiva emisiune, Edward şi-a pierdut şi ultima urmă de simț al realității în ceea ce priveşte viața sa profesională. Deja ar fi trebuit să se panicheze. Aproape că era timpul să plece în Anglia. Privirea pe care a aruncat-o peste scrisoarea de propunere, pe care a scos-o din servietă, i-a confirmat că trebuia să fie acolo a doua zi. Cu o delăsare ce nu îi stătea deloc în fire, a sunat la Esslin & Hart din Londra şi le-a povestit, exagerând, cât era de bolnav. După aceea nu mai ținea minte exact ce le spusese, însă cei de la firmă au fost de acord că părea grav, aşa că i-au permis să-şi amâne venirea cu două săptămâni,

până la începutul lui septembrie.

Şi o ciudățenie. A sunat-o pe Margaret şi i-a lăsat mesaje, dar ea nu i-a răspuns şi nu l-a sunat înapoi. Edward nu înțelegea. Îl durea că ea îl ignoră sau, mai bine zis, l-ar fi durut dacă ar mai fi putut simți ceva, însă prin urzeala moale şi caldă a bolii, pe care o avea înfăşurată în jurul creierului, nu mai pătrundea mare lucru. Şi nu era capabil fizic să se gândească nici măcar la codex. A uitat de trecut şi de viitor pentru că nu mai exista decât prezentul nefericit şi fără sens. Iar când şi acesta era greu de îndurat, juca MOMUS.

Timpul era în cădere liberă în joc. Soarele îi fugea pe deasupra capului, din ce în ce mai repede, până când se topea într-o singură linie strălucitoare, într-o fâşie arzătoare de pe cer. Zi şi noapte, nori şi cer, soare şi lună se amestecau într-o luminiscență gri-albăstruie.

Să mai vorbeşti de pierdut timpul. Se urcase pe acoperişul unui zgârie-nori şi de acolo vedea cum secolele trec de parcă ar fi minute. Veacuri întregi răsăreau şi apuneau, mileniile veneau şi plecau, civilizațiile apăreau şi dispăreau. Oraşul s-a prefăcut într-o junglă cu mulți copaci uriaşi gingko, printre care hoinăreau gigantice păsări ale paradisului, cu cozi lungi şi pene bogate. Dar, după aceea pomii se uscau şi se prăbuşeau, New Yorkul devenind o oază într-un mare deşert. Dune neregulate de nisip galben se unduiau precum nişte valuri imense, una după cealaltă, munți de praf avansând spre interiorul continentului, pe deasupra orizontului, purtați de vânt. În cele din urmă, când perioada

deşertică părea că nu se va mai sfârşi, marea se ridica şi acoperea totul, până când el se putea apleca de pe acoperişul pe care era cocoțat şi îşi putea înmuia degetele în apa sărată.

Lui Edward i s-a alăturat un personaj straniu – prezența lui în poveste nu a fost niciodată explicată în mod satisfăcător – care a dus narațiunea mai departe prin dimensiuni surprinzător de rafinate şi de culturale.

— De fapt, e foarte simplu, a spus el. Extratereștrii plănuiesc să invadeze Pământul, dar mai întâi trebuie să-l facă locuibil. Ei vin de pe o planetă rece, iar Pământul e încălzit de lava topită şi fierbinte din inima planetei. Când acest miez se va răci şi se va întări, peste milioane de ani, Pământul va fi suficient de rece, şi ei îl vor putea coloniza. Aşa că extratereștrii grăbesc trecerea timpului pentru ca lumea noastră să se răcească suficient de mult ca să fie un loc comod. Dacă au noroc, şi omenirea va dispărea până atunci.

— Bine, aşa e, a tastat Edward. Deci cum îi oprim?

Nu îl interesau amănuntele. Şi se săturase să fie doar un observator pasiv. Avea chef de luptă. Dar respectivul personaj – din stoicism sau dintr-o eroare de programare – nu i-a mai răspuns.

Sute de ani se perindau prin fața lui. Oceanele înghițeau teritorii nesfârşite, iar omenirea se constituia într-o societate care trăia undeva sus, în zepeline din piei de balenă cusute şi umplute cu aer fierbinte. Edward a părăsit turnul cel înalt şi s-a alăturat unui grup de pirați ai spațiului, cu care

zbura într-un avion mult deasupra mărilor lucitoare, tâlhărind aparatele mai mici. Ca să facă rost de hrană pescuiau în oceane cu năvoade uriaşe şi înşfăcau pescăruşi din stolurile infinite care întunecau cerurile. Pilotau planoare primitive, improvizate din lemn de bambus adunat de pe vârfurile din Himalaya, singurii munți care fuseseră îndeajuns de înalți ca să nu fie înghițiți de ape.

Dar după o vreme a uitat cu totul de invazia extratereștrilor. În definitiv, cugeta Edward, din punctul lui de vedere, chiar şi într-o curgere atât de accelerată a timpului, tot aveau să mai treacă milioane de ani până ce ei vor deveni o amenințare. O putea ține aşa la nesfârşit – bronzat, cu un cuțit strâns în dinți, trăind după bunul plac şi nepăsându-i de nimic.

Şi, într-o dimineață, s-a trezit simțindu-se mai bine. Sinusurile i se curățaseră. Iar capul revenise la dimensiunea normală. Iar nesuferita stare de amețeală gălbuie, cauzată de febră, îi trecuse.

În realitate, se simțea extraordinar, chiar dacă era puțin dezorientat. Forța îi revenise, şi acum îi păsa. Dumnezeule, irosise atât timp! Cu o noapte înainte plouase torențial, iar cerul încă era acoperit. Aerul avea un iz jilav, ziua era proaspătă, de parcă ar fi fost curățată temeinic cu o perie de metal. Edward a făcut duş, s-a îmbrăcat şi a făcut zece flotări.

A luat telefonul şi a format numărul lui Margaret. Dar nu i-a răspuns, ca de obicei. Nici o problemă. A dat rapid o căutare pe internet şi i-a găsit adresa din

Brooklyn.

Când a ieşit pe uşă, se simțea – fără un motiv anume şi în ciuda faptului că ar fi trebuit să fie invers – relaxat, fericit şi revigorat. Limpezit. Era prima dacă când ieşea din casă după o săptămână întreagă şi deborda de energie. Înarmat cu câteva ziare – *New York Times, The Journal, Financial Times* – cu ajutorul cărora voia să se pună la curent cu ce se întâmpla în lume, a coborât treptele spre linia 6 de metrou. Peste o oră a ieşit, clipind des, în Brooklyn.

Zeph exagera când spunea că Edward nu fusese niciodată în Brooklyn, însă nu prea mult. În afară de o noapte sau două petrecute în mahalalele artiştilor din Williamsburg şi de momentul în care ajunsese, din greşeală, pe autostrada Brooklyn-Queens, aproape că nu trecuse niciodată dincolo de East River. S-a uitat în jur la priveliştea urbană sinistră, alcătuită din clădiri maro şi şiruri de case care porneau în toate direcțiile, formând unghiuri neregulate, şi i-a părut rău că nu i-a trecut prin minte să-şi aducă o hartă. Era evident că se afla pe un teritoriu străin, *terra incognita,* departe de structura carteziană a Manhattanului. Străzile erau mai murdare şi pline de frunze şi la fiecare optsprezece metri zărea un arbore gingko sau o altă mostră de floră urbană.

Când, în sfârşit, a dat de casa lui Margaret, a apărut altă problemă: ea nu era acolo. A sunat vreo cinci minute, dar n-a răspuns nimeni. Era după-amiaza târziu. Mamele care îşi plimbau copiii şi bătrânii care se relaxau pe prispe îl măsurau din

ochi, dar se uitau imediat în altă parte când el îi înfrunta. Holbându-se la ceea ce presupunea că e fereastra ei, Edward a simțit cum îl cuprinde furia, stricându-i dispoziția luminoasă pe care o avea după ce își revenise. Cum de îndrăznea să dispară acum? Chiar avea de gând să îl îndepărteze așa? Oare era în oraș? Mai era interesată de codex? Sau îl lăsase în urmă ca să continue singură, urmărind un fir mai promițător?

În cele din urmă, a strecurat un bilețel pe sub ușă și s-a întors la metrou. Când era undeva în Soho și-a dat seama că avea o foame de lup – nu mai mâncase bine de zile întregi – și a coborât din tren ca să ia un prânz târziu, așezat la tejgheaua unui restaurant japonez ieftin. L-a urmărit pe un grăsan scund, vânjos și ras în cap făcând găluște într-o tigaie mare cât un capac de canalizare. S-a gândit la Zeph și la Caroline, ale căror telefoane le ignorase, la fel cum făcea Margaret cu ale lui. A mai sunat-o o dată de pe mobil, dar nu a răspuns. S-o ia dracu', s-a gândit. Se simțise bine și fără ea. I-a sunat pe Zeph și Caroline, dar nici ei nu au răspuns, însă nici asta nu l-a deranjat. N-avea chef de vorbă. Ar fi trebuit să dea explicații, să poarte discuții, să ajungă la evaluări lucide, să vorbească despre legături și altele pentru care n-avea nici o dispoziție.

Deja se însera, așa că a luat metroul până la Union Square și s-a dus la un film de acțiune stupid despre asasinate comise de CIA. A rămas să mai vadă unul despre surferi adolescenți care arătau bine și, când a ieșit de la cinema, era aproape

miezul nopții. Mergând spre metrou, s-a oprit la un bar micuț, doar puțin mai mare decât ușa de la intrare, din al cărui tavan atârna un zmeu de mucava și a comandat votcă cu lămâie – băutura preferată a agentului CIA din primul film vizionat – până s-a îmbătat. Apoi s-a făcut târziu și a reușit să se teleporteze cumva la metrou. O echipă de bărbați și femei îmbrăcați în veste fluorescente spălau platforma, iar în aer plutea un miros de apă caldă cu săpun. O chinezoaică oarbă a pus *Fata din Ipanema* la un tonomat burdușit. Un porumbel cenușiu zburătăcea pe acolo fără speranță, planând între stâlpi, un suflet pierdut prins în lumea de dedesubt.

Mâine o să sune Margaret, i-a trecut prin minte lui Edward. Mâine o să-mi revin. Holbându-se ca prin vis la luminile ce străluceau departe, în tunelul de la metrou, se simțea de parcă s-ar fi uitat în interiorul secret și prețios al pământului.

Dar Margaret nu a sunat, și Edward nu și-a revenit. În schimb, a prăpădit cinci mii de dolari pe un laptop scump, o mică operă de artă a tehnologiei: negru, parcă malițios, aproape fără greutate și atât de subțire că părea misterios, de parcă era făcut din chitina vreunui monstruos gândac tropical negru. A cumpărat și o husă de ultimă oră pentru el, dintr-un material sintetic umplut cu gel, și a început să-l poarte cu el. Misiunea lui, credea, era să perfecționeze folosirea eficientă a timpului liber al stăpânului, care era din ce în ce mai mult. Când simțea nevoia – într-o cafenea, în metrou sau pe o

bancă dintr-un parc – deschidea laptopul şi juca MOMUS.

Dar, după un anumit nivel, se bloca. Trecuse vremea de când făcuse pe piratul aerului într-un avion. Cât despre răcirea Pământului, ea continua şi, odată cu ea, venea altă epocă, o eră a gheții. Există şi un fenomen secundar care grăbea acest proces. În cer, lângă soare, atârna un cerc spectral. Era aproape transparent – se vedea doar conturul, uşor distorsionat din cauza aerului. Pe măsură ce Edward se uita, marginea discului ajungea să atingă soarele, eclipsându-l, suprapunându-i-se aşa cum o lentilă de contact se aşază deasupra ochiului. Partea acoperită a soarelui era mai albă, mai puțin intensă, mai rece şi te puteai uita la ea fără să te doară ochii atât de tare.

Omul politicos a apărut din nou.

— Extratereştrii, a explicat el la obiect. Acoperă soarele cu o lentilă specială. Ca să grăbească răcirea, a adăugat apoi, binevoitor.

Din acel moment lumina soarelui s-a schimbat, devenind mai rece şi mai gri. Norii circulau rapid, mici şi albi, iar temperatura scădea. Din cer începea să se cearnă o zăpadă uşoară, ca o pudră. Acum oamenii îşi duceau zilele printre ruinele reci ale New Yorkului, care nu reuşise să supraviețuiască neschimbat mileniilor pe care oraşul le petrecuse sub nisip şi apă. Omenirea se prăbuşise cumplit şi nu îşi revenea.

Rolul pe care Edward îl avea în joc era mai puțin de conducător militar şi mai mult de primar sau căpetenie de trib. Ființele umane care locuiau în

New Yorkul viitorului nu erau preocupate să țină piept invaziei extraterestre. Oamenii erau interesați să supraviețuiască de pe o zi pe alta. Trăiau sub pământ, în stațiile de metrou, unde era mai cald şi se simțeau mai în siguranță, apărându-se mai uşor de atacatori. Misiunea lui era aceea de management al resurselor – să găsească hrană, să strângă lemne de foc, să confecționeze unelte, să salveze rezervele din clădirile de birouri. A recurs la micromanagement, renunțând la hârtia de calcul şi la statistici. Era ca în meseria pe care o avusese înainte. Când juca, îngâna maniacal refrenul unui cântec vioi de Crăciun:

Omul de zăpadă îmi spun amicii mei
Şi orice aş atinge
În nea se prelinge
Deci cam prea mult ninge!

Edward îşi petrecea toată noaptea jucând MOMUS, făcând un efort să renunțe la opt dimineața, când se luminase deja de ziuă de multicel, iar zgomotele celei mai aglomerate perioade a zilei se auzeau de sub fereastra lui. Dacă ar fi fost plătit pentru orele în care se jucase, se gândea el, ar fi fost de zece ori milionar. Şi când, în sfârşit, închidea ochii, tot MOMUS i se depăna pe sub pleoape, iar când, în cele din urmă, se cufunda în somn, i se arăta şi în vis.

Viața din joc imita viața lui searbădă. Lupii se întorseseră de unde naiba fuseseră în vremurile mai bune, iar acum hoinăreau pe străzi, cu limbile rozalii atârnându-le din boturile gri în căutarea celor

bătrâni şi slabi. În portul din New York se îngrămădeau acum gheţari înalţi cât zgârie-norii. Pământul din Central Park era tare ca fierul, străbătut de fâşii de zăpadă uşoară ca o pulbere. Singura culoare era nuanţa de albastru ce se iţea acolo unde zăpada formase moviliţe, pe care vântul le spulberase, dându-le forma valurilor ce se sparg la mal. Edward ştia unde se afla acum, având o stranie şi amăgitoare certitudine. Era în Cimmeria.

17

Telefonul lui Edward suna, i se lăsau mesaje, dar niciodată nu erau de la Margaret. O căutase de prea multe ori, aşa că nu mai avea rost să-i telefoneze din nou, dar nu ştia ce altceva să facă. Numerele ei de telefon (reuşise să smulgă un număr de la birou de la o secretară bâlbâită a Universităţii Columbia) îi păreau singura legătură cu ceva ce conta. Simţea cum codexul începe să-l ispitească iar, mai mult ca niciodată, şi avea nevoie de ea ca să-l găsească, dar îi era şi dor de ea. Oare se simţea stânjenită de ce se întâmplase în bibliotecă? Sau supărată? Sau ruşinată? Nici măcar nu-i păsa, căci el voia doar un răspuns.

Stătea pe canapea şi zdrăngănea absent la o chitară la care nu învăţase niciodată să cânte, când telefonul a sunat încă o dată. Şi a răspuns robotul.

Nu era Margaret. Era o voce limpede, de o dulceaţă senzuală şi, în mod bizar, parcă fără vârstă, nu aparţinea nici unei bătrâne, dar nici unei

tinere. Edward s-a trezit brusc din reverie şi fiecare părticică din corp i s-a încordat brusc. Era glasul inconfundabil al ducesei de Bowmry. Parcă era primul sunet adevărat pe care îl auzea după săptămâni întregi.

Părea uluită, de parcă nu înțelegea că robotul nu era o ființă umană. Aşa că a ridicat receptorul.

— Edward, a exclamat ea tulburată, deci eşti acolo.

— Da.

Avea pe el doar o pereche de boxeri şi s-a uitat după nişte pantaloni cu care să se îmbrace. Nu i se părea cuviincios să-i vorbească în timp ce îşi privea picioarele albe şi păroase.

— A, Înălțimea Voastră… a bâiguit el.

— Nu trebuie să-mi spui aşa, să ştii. Peter vrea aşa, dar eu nu m-am obişnuit niciodată cu formula asta. Când eram mai mică, eram doar baroană.

Edward s-a aşezat la loc, fără să se fi îmbrăcat.

— Deci… baroana Blanche?

— Mi se spunea Lady Blanche.

El a aşteptat un indiciu după care să-şi dea seama ce vrea, dar n-a primit nici unul.

— Aşadar, sunteți baroană dintr-o… anumită familie? a încercat el. Sau doar baroană? Adică se poate să fiți *doar* baroană?

— De Feldingswether, a răspuns ea. E o regiune mică şi îngrozitoare. Nu mă duc în vizită niciodată. Acolo se fac rachete de tenis şi tot oraşul duhneşte a lac.

— Şi când v-ați căsătorit cum s-a rezolvat problema, dacă nu vă supărați că vă întreb? Ați

renunțat vreodată la titlul de baroană...?

— ... de Feldingswether? Deloc.

După care ea a râs.

— Un om poate deține mai multe titluri, slavă Domnului, aşa că, prin dreptul pe care îl am, sunt baroană de Feldingswether şi, datorită unui titlu de curtoazie, ducesă de Bowmry.

— Şi tot aşa este şi soțul dumneavoastră, baron de Feldingswether? a întrebat-o Edward, urmărind maniacal ideea până la capăt, căci părea că nu poate să tacă.

— Deloc! i-a replicat ea triumfător. Soții nu preiau automat titlurile soțiilor lor, aşa cum fac femeile. Prin urmare, dacă te căsătoreşti cu un rege, eşti regină, dar, soțul reginei Angliei nu se alege decât cu un mic titlu caraghios de genul „prinț consort”. E foarte complicat, oricum.

— Deci cum să vă spun?

— Blanche, i-a zis ea. Aşa îmi spun prietenii.

Şi Edward s-a conformat. Spre surprinderea lui, au purtat un dialog sinuos, dar chiar plăcut şi foarte normal. Aproape că nu-i venea să creadă ce se întâmplă. Parcă era o mătuşă prietenoasă – afabilă, volubilă, flirtând vag, maestră în arta conversației, evident rod al veacurilor de educație şi al deceniilor de antrenament. E adevărat că se simțea un fel de manie în felul ei de a vorbi, dar cel puțin avea avantajul de a compensa stângăcia lui. Era clar că e hotărâtă să îl cucerească şi, chiar dacă părea un pic forțat, el nu era în măsură să i se opună. Fără să-şi dea seama, s-a trezit că-i povesteşte despre slujba lui, despre concediu, despre planurile lui, iar ea

avea talentul de a face ca toate aceste lucruri să pară fascinante, deşi era puţin probabil să fie aşa. Era o eliberare să vorbească acum cu cineva care – spre deosebire de Margaret, să zicem – stăpânea arta de a-l face să se simtă şi el băgat în seamă o dată. Şi ce dacă era o plutocrată străină şi misterioasă?

Ea a îndreptat convorbirea spre viitoarea mutare a lui Edward la Londra, spre ciudăţeniile călătoriei cu avionul, spre diversele cartiere în care s-ar putea gândi să se stabilească, spre avantajele şi dezavantajele vieţii la ţară în comparaţie cu traiul la oraş şi aşa mai departe. I-a spus o istorioară lungă şi oarecum amuzantă despre renovarea unei vechi garderobe din Weymarshe. Edward a auzit în fundal lătratul unui căţeluş, care cerea să i se acorde atenţie.

Şi, inevitabil, au ajuns la subiectul codexului. El i-a povestit despre călătoria dezamăgitoare pe care o făcuse cu Margaret la Anexa Chenoweth, omiţând să-i menţioneze întâlnirea cu şoferul ducelui, iar ea a oftat.

— Uneori mă întreb dacă există, a spus ducesa, care părea obosită, după voce. *Voiagiul,* vreau să zic. Odată a existat, sunt sigură, dar crezi că sărmana cărticică a supravieţuit atât timp? Cărţile pot muri în multe feluri, sunt ca oamenii, cumva. Deşi îmi amintesc şi de moluşte – tari pe dinafară, dar aşa de delicate în interior…

Şi a suspinat din nou.

— Stăm foarte prost, Edward. Nu mai avem timp.

— Nu ştiu ce să vă spun. Tânărul îi simţea îngrijorarea în voce şi îşi închipuia ce încruntată e

fruntea ei palidă. Am cam epuizat toate pistele.

— Dar Margaret? Pare foarte isteaţă.

— Este. Dar ea… nu ştiu unde e. N-a mai dat nici un semn de viaţă de zile întregi.

— Cum e Margaret? În glasul ducesei s-a insinuat – era cu putinţă să fie gelozie? – o nuanţă aluzivă. Putem avea încredere în ea? Îmi place *ideea* că există o asemenea persoană, un fel de hibrid între Stephen Hawking şi Nancy Drew.

— E o persoană pe care n-o citeşti uşor. Edward s-a simţit vinovat că vorbeşte despre Margaret când ea nu e de faţă, dar de ce n-ar face-o? E foarte serioasă şi cinstită. Poate un pic stranie. Dar a citit tot ce s-a scris despre orice.

— Pare intimidantă.

— Aşa e. Mă face să mă simt un idiot fără margini, ca să vă spun adevărul. Însă nu e vina ei. Nu e ea vinovată că eu sunt un ignorant.

— Nu te prosti, că nu eşti ignorant deloc.

— Poate o s-o cunoaşteţi într-o zi, a concluzionat el trist.

— Aşa sper şi eu, a răspuns ducesa graţios. Vine cu tine în Anglia?

— Nu ştiu. Adică nu cred. Ideea nu-i trecuse niciodată prin minte. Lucrează aici. N-o pot lua.

— Dar, dac-ai putea, ai lua-o, nu?

— Adică s-o aduc cu mine? s-a eschivat Edward. Nu cred. Vreau să spun că nu mi-aş asuma…

S-a oprit, profund tulburat. Iar ducesa a râs.

— Te necăjesc, Edward, i-a zis ea. Eşti mult prea serios! Ştii asta, nu? Eşti mult, mult prea sobru.

— Dacă spuneţi, i-a replicat el îndurerat. Simţea

că trebuie să schimbe subiectul şi să preia el inițiativa. Blanche, de ce nu vrea soțul tău să caut codexul?

A urmat o pauză lungă.

— A spus el aşa ceva? Ducesa părea absentă – poate că îşi îndreptase atenția asupra cățelului. Iar el a simțit că încălcase o regulă tacită, că relația lor temporară era fragilă şi putea dispărea într-o clipă. Sunt sigură că nu asta a vrut să zică. Deci ai vorbit cu el?

— Nu, bineînțeles că nu! Am aflat prin intermediul Laurei. Dar de ce nu vrei ca el să ştie că eu fac cercetări?

— Uite ce e. Apreciez preocuparea ta, Edmund…

— Edward. Foarte bine, pentru că…

— Şi, dacă o să vină un moment când o să simți că nu mai vrei să fii implicat în acest plan, eşti liber să pleci, câtă vreme eşti de acord ca toată treaba să rămână confidențială. Folosise un ton cald, agasant de generos, care suna a avertisment, iar el a înțeles că recursese la această vorbire impersonală ca să-l rănească. Dintr-odată, mătuşa prietenoasă dispăruse. Dar, câtă vreme eşti în slujba mea, vei face cum spun eu. Iar acum am dat de alte piste, Edward. Am resurse mai bogate decât îți poți închipui. Nu eşti singurul care caută codexul. Eşti numai o părticică din afacerea asta.

Edward a ezitat. Se întreba dacă e adevărat, dacă erau şi alții ca el, care lucrau pentru ea. Avea bănuiala că nu e deloc aşa, că ducesa juca la cacealma, dar lucrul ăsta aproape că nu conta. Îl punea la încercare, vrând să se convingă cât era de

dispus să îi înghită minciunile şi câte alte informații putea să ignore înainte de a o contrazice. Şi a fost dezamăgit când şi-a dat seama că nu ajunsese la limită.

Imediat ce şi-a cerut scuze, Blanche a revenit la tonul vesel şi sincer, iar Edward a simțit cum ea se pregăteşte să pună capăt dialogului lor, cu grație. Au mai vorbit cinci sau zece minute, iar ea i-a arătat încă o dată latura de cochetă. Să o sune când ajunge la Londra. Trebuie să se întâlnească. Ar fi minunat. Avea ceva idei despre locurile în care ar putea căuta codexul, aşa că o să-i trimită ea o scrisoare. Era stânjenit de cât de repede ceda în fața şiretlicurilor ei, abandonându-se în brațele frumoasei iluzii că puteau avea încredere unul în celălalt. S-a trezit că recunoaşte că ar fi trebuit să fie deja la Londra, că ar fi trebuit să-şi fi început deja munca, iar ea a râs, de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

— M-am înşelat în privința ta, i-a spus ducesa, când hohotele de râs s-au terminat. Poate că, în definitiv, nu eşti exagerat de serios.

— Poate că nu sunt suficient de serios, a contrazis-o Edward.

— Nu ştiu, a replicat ea. Dar ori una, ori alta. Aşa e logic.

El a simțit că ea se pregăteşte să închidă, dar nu voia s-o lase, nu încă. Nu înainte ca ea să-i mai spună ceva.

— Blanche, trebuie să aflu ceva. De ce mi-ai cerut să te ajut să găseşti codexul? De ce eu, şi nu altcineva?

Se aştepta să-l repeadă din nou, dar ea i-a răspuns doar cu un zâmbet – pe care i l-a simțit în voce – şi brusc a avut bănuiala că era periculos de aproape de ceva despre care nu voia să afle.

— Pentru că ştiu că în tine pot avea încredere, Edward, a replicat ducesa, pe un ton jos şi emoționant.

— Dar de ce? Pentru afacerile alea pe care le-am făcut pentru voi la Esslin & Hart? Cea de pe piața de argint? Compania de asigurări?

Edward spusese ce îi trecuse prin cap.

— Nu, Edward. A fost... şi a ezitat. Ăsta a fost motivul, la început. Peter te-a vrut. Dar, când te-am văzut în ziua aceea, am ştiut că tu mă poți ajuta. Am văzut asta pe chipul tău. Pur şi simplu am simțit că pot avea încredere în tine.

Edward nu a rostit nici un cuvânt. Asta să fie oare? se întreba el. Sau râdea de el? Ori încerca să-l seducă? Sau nu era în toate mințile? Sau îl credea tâmpit? El o întrebase serios şi ar fi vrut foarte mult ca ducesa să-i dea un răspuns mai credibil. Dar îl făcuse să vrea din tot sufletul să-i închidă telefonul.

Oare era atât de singură şi atât de neajutorată, încât doar la el putea să apeleze? La el, un tânăr de douăzeci şi ceva de ani angajat la o bancă, pe care abia dacă-l cunoştea? Atunci, cu siguranță că era complet ruptă de lumea de dincolo de Weymarshe, s-a gândit el. Chiar dacă adopta o expresie curajoasă, fără îndoială că era extrem de izolată. Nu exista altcineva care s-o ajute.

Cum stătea pe canapea şi se holba la tavanul din propriul lui apartament, pe Edward l-a cuprins

brusc o spaimă cât se poate de reală.

Sub orice vrajă o fi fost, ea s-a destrămat când a auzit vocea ducesei, iar timpul şi-a reluat ritmul. Deci jocul reîncepea brusc. La câteva secunde după ce au încheiat convorbirea, înainte ca Edward să apuce să-l lase jos, telefonul a sunat din nou. Era Fabrikant, care voia să se întâlnească încă o dată cu el, să mai ia un mic dejun la Four Seasons. A şovăit, propunând ca mai bine să iasă la o bere după serviciu, la o oră decentă, pentru Dumnezeu, însă Fabrikant a insistat că are un program încărcat, iar Edward a cedat. Până la urmă, ultima lor întâlnire fusese productivă. Poate că fostul lui coleg mai avea nişte firimituri pe care să i le arunce. S-au înțeles să se vadă a doua zi, adică joi dimineață. Edward a închis şi a respirat adânc. S-a uitat la telefon prudent, dar n-a mai sunat.

În dimineața următoare s-a trezit devreme. I-a luat mai mult decât se aşteptase să se ocupe de barba țepoasă care la ras aproape că împroşca oglinda, şi chiar şi mai mult să renunțe la o sesiune matinală de MOMUS – tribul lui avea nevoie de el, avea guri de hrănit. A ajuns la Four Seasons cu zece minute întârziere. Recepționerul l-a privit glacial, de parcă ar fi văzut prin el, simțind că nu mai aparținea cu adevărat acelui spațiu. În loc să îl conducă la o masă, l-a dus spre o uşă de lemn capitonată din spatele salonului şi, trecând de ea, spre un separeu.

Fabrikant îl aştepta acolo, dar nu era singur. Lângă el se aflau o brunetă încruntată într-un

costum Armani gri şi un bărbat de vârsta lui Edward, într-o jachetă de tweed şifonată, căruia îi atârnau pe frunte nişte şuvițe lungi, blonde şi moi. Toți au ridicat privirea când a intrat, iar el a avut impresia că, înainte să deschidă uşa, se lăsase o tăcere stânjenitoare. Pe fața de masă impecabilă, de culoarea fildeşului, erau o carafă de suc de portocale cu pulpă şi un platou cu produse de patiserie. Fabrikant a dat din cap spre el. Nu părea în largul lui, spre surprinderea lui Edward, care nu credea că există ceva ce ar putea zdruncina luminoasa convingere a lui Fabrikant asupra perfecțiunii sale.

— Edward, i-a rostit numele tânărul în jachetă, zâmbindu-i cald şi întinzându-i o carte de vizită peste masă. Avea un accent englezesc admirabil, bine exersat, fiind aproape o parodie a unui extraordinar absolvent de la Oxford sau Cambridge. Eu sunt Nick Haris. Reprezint interesele ducelui de Bowmry.

Edward s-a aşezat la masă, dar a lăsat cartea de vizită acolo unde era. Deci Ducele intervenea direct acum. Ei bine, era şi timpul. Aproape că era de mirare că nu o făcuse deja. Edward s-a uitat la Fabrikant, dar acesta îl privea absent. Aşa că nu-i era de nici un ajutor.

Edward şi-a dres glasul.

— Deci, a început el, lucrați pentru duce.

— Am mai colaborat şi cu alte ocazii. M-a rugat să mă întâlnesc cu dumneavoastră.

Nick şi-a dus mâna spre buzunarul de la vestă, din care a scos un ceas rotund de buzunar, s-a uitat la el şi apoi l-a pus la loc. Era un gest ridicol de

afectat, iar lui Edward i-a trecut prin cap că poate e o glumă, dar n-a râs nimeni. A venit un chelner şi, fără să rostească vreo vorbă, a adus tacâmuri pentru cei care sosiseră între timp.

— Lucrați în biroul lui din New York?

— E un fel de-a spune. Nick i-a zâmbit, prietenos, dar sobru, ca un părinte îngrijorat. O să trec direct la subiect. Avem motive să credem că ai luat legătura cu soția ducelui. A ridicat mâna de parcă ar fi vrut să nu-l lase să vorbească, deşi Edward nu a încercat să spună nimic. Te rog să nu confirmi sau să infirmi. Nu ai face decât să-ți complici situația din punct de vedere juridic…

— Desigur că sunt în legătură cu soția ducelui, a răspuns Edward. Mi-a telefonat ieri. Cum ar putea asta să fie o chestiune juridică?

— Nu e, crede-mă. Pentru moment. Deşi ar trebui să ştii că, dacă acest gen de contact continuă, suntem gata să cerem ordin de restricție în ambele țări.

— Dar nu vrem să te speriem, a adăugat femeia blând, deschizând gura pentru prima dată. Era americancă. Trebuie însă să înțelegi că ducele nu glumeşte când vine vorba despre siguranța soției lui.

Edward a oftat. Deci aveau de gând să-l trateze cu superioritate. Uitase cât de tare îi ura pe oamenii de afaceri. Instinctele lui de luptă corporatistă, care fuseseră adormite în ultimele trei săptămâni, începeau să se trezească.

— În regulă. Insinuați că eu aş reprezenta o amenințare pentru ducesă. Haideți să vorbim despre asta.

— Nu o amenințare în sensul la care te referi tu, a intervenit Nick, deloc intimidat. Dar chiar eşti o amenințare, deşi poate nu ştii.

— Uitați care e treaba. Am cam întârziat, le-a spus Edward, întruchiparea falsei politeți. Şi am o groază de lucruri de discutat cu Joseph. Mai bine îmi ziceți ce vreți de la mine ca să putem pleca apoi cu toții.

Nick a avut un schimb de priviri cu femeia. Amândoi arătau ca nişte amatori, păreau atât de jalnic pregătiți pentru negocieri dure şi imprevizibile, încât Edward nu prea avea emoții. Putea fi chiar distractiv. S-a uitat la Fabrikant cu subînțeles, iar acesta a privit spre Nick şi a clătinat din cap enervat. Între timp, reprezentantul ducelui se încruntase şi îşi încrucişase mâinile pe fața de masă albă, semănând cu un prezentator de ştiri care se pregăteşte să spună o poveste interesantă şi înduioşătoare.

— Cred că ştim toți despre presupusa existență a unei cărți scrise, pare-se, de un anume Gervase de Langford. Nici unul dintre noi nu are idee unde se află sau dacă măcar există cu adevărat. Nu putem face decât presupuneri.

S-a uitat țintă la Edward.

— Aşa e. Sigur.

Edward admira părul blond căzut peste fruntea lui Nick.

— Ducele ți-a cerut să n-o mai cauți. Iar noi credem că nu te-ai oprit. Şi de ce ai face-o? Poate că te consideri devotat ducesei. Eşti de partea ei şi vrei să-i împlineşti dorințele. Poate că eşti alături de ea

din motive personale şi, fără îndoială, nu ai de ce să-i fii loial Ducelui. Toate astea sunt de înțeles. Dar cred că, dacă îți spun puțin mai mult despre ce s-a întâmplat la Weymarshe, s-ar putea să-ți schimbi părerea.

— Sunt numai urechi, i-a răspuns Edward amabil.

S-a lăsat pe spate şi şi-a încrucişat brațele. Nu putea nega că Nick îi stârnise curiozitatea şi voia să-l facă să vorbească în continuare. Fabrikant şi-a pus un corn în farfurie fără să scoată un cuvânt.

— Oare Ducesa ți-a zis de ce caută *Voiagiul?* Nu? Ei bine, ducesa scormoneşte după carte pentru că e convinsă că e o steganogramă. Nick a pronunțat acest cuvânt, deloc familiar, deosebit de clar. Nu mă aştept să ştii ce înseamnă, aşa că îți explic eu. „Steganografia” este un termen tehnic din domeniul analizei sistemelor criptografice. Trimite la un mesaj care a fost încifrat, astfel încât să ascundă sau să camufleze însăşi prezența acestui mesaj. Cu alte cuvinte, nu numai că nu poți citi mesajul conținut de un text steganografiat, dar nici măcar nu-ți dai seama că el există. E ascuns chiar în structura materialului în care e înscris şi de care este inseparabil.

— Ca autorul de comicsuri, a comentat Edward fără să fie întrebat. Ca acela care a scris NINA în toate imaginile lui.

— Exact. În ceea ce priveşte codexul, mesajul cifrat ar putea fi încorporat în textul cărții, în ilustrații, în inscripții, în cotor, în materialele din care e realizat volumul sau în formula ingredientelor

din care s-a făcut cerneala cu care s-a scris cartea. Nu avem cum să aflăm. Numai cineva care ştie exact unde şi cum s-a codat mesajul l-ar putea găsi şi poate nici măcar o astfel de persoană nu ar reuşi să-i descifreze conținutul.

— Deci care este acest mesaj? a întrebat Edward.

— Nu există nici un mesaj, a răspuns Nick, încruntându-se dintr-odată. Nu e nici un mesaj şi, foarte probabil, nu e nici un codex. Gervase de Langford, un slujitor din veacul al XIV-lea, la o moşie demodată, nu a scris o extraordinară operă literară în care să se afle un mesaj încifrat şi care de atunci să se fi rătăcit. Ducesa a produs o fantezie, cu foarte puține dovezi şi cu emoții foarte puternice, în care, îmi pare său să spun, te-a implicat şi pe tine. Trebuie să îți spun, Edward – şi rămâne între noi – că ducesa nu e tocmai în toate mințile. O spun cu toată compasiunea. E instabilă psihic şi e ataşată de ideea aceasta a codexului într-un fel total nesănătos. Şi să ştii că, deşi poate că tu ai cele mai bune intenții din lume, nu îi eşti de nici un ajutor dacă o încurajezi.

Edward s-a străduit să se stăpânească, astfel încât pe fața lui să nu se citească nimic. Se întreba dacă n-ar trebui să se ridice şi să plece, dar ceva îl reținea acolo. Era cu neputință să fie adevărat, era prea straniu, prea alambicat, ca într-un thriller cu spioni. Briciul lui Ockham[25] nu permitea aşa ceva. Sigur că era ceva bizar în comportamentul ducesei –

[25] Expresie cunoscută în filozofie, care denumeşte un principiu propus de filozoful şi moralistul William Ockham/ Occam (aprox. 1285-1349, München), care susținea că este preferabilă explicația cea mai simplă a unui fenomen (n. tr.).

mania care se simțea în felul ei de a vorbi, rapiditatea cu care trecea de la o stare la alta –, dar tot nu putea să creadă că nu era în toate mințile. Codexul chiar exista. Aproape că îl putea simți, ca o busolă care găseşte nordul chiar dacă e în cealaltă jumătate a lumii. Codexul se afla undeva. Trebuia să vorbească neapărat cu Margaret. Ea ar şti să evalueze lucrurile.

Adevărata întrebare era de ce caraghiosul care stătea acum în fața lui, la masa din Four Seasons, tot vorbea despre steganografie. Încerca să o discrediteze pe ducesă în ochii lui, dar de ce? Întreaga situație îi scăpa de sub control, se complica mult prea mult pentru a fi analizată pe genunchi. Avea nevoie de timp de gândire, dar a făcut un efort şi s-a adunat.

— Vreau mai mult, a spus Edward. De ce îşi doreşte ducesa codexul? Ce îşi închipuie că se află în acest mesaj secret?

— Detaliile nu contează, a răspuns femeia. Să spunem doar că ar fi ceva extrem de dăunător pentru duce.

— Adică ce?

Şi s-au uitat iar unul la altul.

— Nu e ceva despre care să vorbim în fața unor oameni onorabili.

— Ei, hai, pentru Dumnezeu, a izbucnit Fabrikant dezgustat. Spune odată!

— Îți reamintesc că nu ți-am cerut să participi la această întâlnire, a punctat Nick.

— Nu sunt angajatul tău, i-a replicat Fabrikant calm.

— Să zicem că ar fi ceva foarte jenant pentru toți cei implicați, a continuat femeia. Ceva ce ar putea afecta destinul unui om măreț, al cuiva care merită mai mult, dar şi reputația unei familii de nobili englezi.

— Nu pricep, a intervenit Edward. Dacă e ceva cumplit, atunci, ea de ce vrea să-l găsească?

— Pentru că îl urăşte, a răspuns Fabrikant şi a chicotit de unul singur, iar Nick l-a țintuit cu privirea. Nu înțelegi? E un ticălos şi ea nu poate să-l sufere! S-a ridicat brusc. Îmi cer scuze, Edward, serios. Am fost orb – faptul că ducele face parte din cercul meu îl face să aibă influență asupra mea. Ei mi-au spus să aranjez întâlnirea şi aşa am făcut, dar nu sunt…

— Destul! a comentat Nick.

— Ea o să-l distrugă, Edward. Dacă găseşte codexul. Iar el va pierde tot ce are…

— Ajunge! a repetat Nick, iar tenul lui ca piersica s-a înroşit. Gata, Fabrikant. Gata! Pricepi? Ajunge.

Fabrikant s-a uitat la amândoi, dând din cap încet, bărbia abia mişcându-i-se. Apoi, uşor, cu o delicatețe ce nu-i stătea în fire, şi-a împăturit din nou şervetul alb pe fața de masă. Lui Edward i s-a părut că e un pic palid şi că se mişcă demn, dar nesigur, ca un personaj dintr-un western care tocmai a fost împuşcat, dar nu vrea să le dea duşmanilor satisfacția de a-l vedea prăbuşindu-se. Edward l-a privit cum se îndepărtează neajutorat. Când a ieşit, a încercat să trântească uşa, numai că ea fusese realizată şi montată cu atenție, astfel încât să nu facă nici un fel de zgomot când era folosită.

Nick şi-a încheiat nasturii vestei şi s-a aşezat. Femeia se purta de parcă nu se întâmplase nimic, aşa că Edward a făcut la fel. Acum, că Fabrikant plecase, întreaga scenă era mai puțin amuzantă. Şi el voia să termine cât mai repede.

— Deci ce este codexul? Un fel de bombă de tabloid care aşteaptă să explodeze?

— Codexul e o închipuire absurdă, a spus Nick răbdător, ca şi cum ar fi vorbit cu un copil. O plăsmuire a unei femei remarcabile, care, din nefericire, nu mai este ea însăşi. Cum să-ți explic mai clar? Crede-mă, ducele nu vrea decât să-şi apere soția, iar tot ce-ți cerem este să întrerupi orice legătură cu ea imediat. Acum pricepi cât de important e?

Edward a ezitat. Oare să joace după cum i se cânta?

— Nu vezi ce efect are asupra ei toată povestea? l-a întrebat partenera lui Nick. „V"-ul sprâncenelor ei elegante îi conferea un aer supărat şi acuzator. Prin tot ce spui doar o amăgeşti. Nu faci decât să înrăutățeşti lucrurile.

Edward a dat uşor din cap, dar abia dacă îi mai asculta. Gândurile îi erau în altă parte. Şi ce aveau de gând să-i facă? Să-i asculte telefonul? Oare de ce nu-l lăsau în pace? Adevărul era că îi era foarte greu să simtă că avea vreo legătură cu toate acestea, o înscenare îi părea chiar plauzibilă, semănând din ce în ce mai mult, în fiecare minut, cu un roman de aventuri ieftin. Dar, dacă el avea rolul detectivului, atunci, va fi nevoie de mai mult decât un Sir

Goldilock[26] ca acesta, ca să renunțe la caz.

— Bine, a spus el în cele din urmă şi a oftat. Fie cum ziceți. Promit să nu o mai caut.

Putea face o astfel de afirmație. În definitiv, el nu o sunase niciodată pe ducesă, ci doar ea pe el. Şi, oricum, nici n-ar fi ştiut cum să dea de ea.

— Atunci, e în regulă, a conchis Nick.

Femeia s-a ridicat.

— Bine.

I-a întins mâna, un gest stângaci de împăcare, iar Edward i-a strâns-o. Aşa că se restabilise ordinea. Greu de crezut, dar întâlnirea părea că se încheie în sfârşit.

— Unde sunt birourile ducelui din oraş? l-a întrebat colegial pe Nick.

— Habar n-am, a venit răspunsul.

Femeia – al cărei nume nu îl reținuse – s-a ocupat de nota de plată.

— N-am fost niciodată acolo. Eu sunt un fel de consultant al lui. Înțelegerea noastră este foarte flexibilă. Cel mai mult am stat la E & H.

— La…, a repetat el, crezând că a înțeles greşit. Adică la Esslin & Hart.

— Exact, a confirmat Nick, cu un accent ca al corespondentului BBC când transmitea în direct din Ouagadougou. Dar nu ți-au zis? l-a întrebat rânjind. Eu lucram la biroul de la Londra. Iar acum m-au trimis aici ca să te înlocuiesc.

---

[26] Aluzie la povestea *Goldilocks and the Three Bears,* considerată anonimă, deşi a fost publicată inițial în 1837 de Robert Southey. Sfârşitul diferă de la o variantă la alta, dar morala este aceeaşi: intimitatea celorlalți trebuie respectată (n. red.).

În seara aceea, după ce s-a întors acasă, Edward se holba la monitorul computerului ca de obicei. Numai că de data asta se uita şi Zeph cu el. Stătea pe scaunul de la biroul lui şi Edward arunca uneori câte o privire peste umărul lui.

— Amice, e de necrezut, i-a spus Zeph.

— Ştiu.

— Chiar e incredibil. Chipul lui era acum ca o mască pe care se citeau uluirea şi furia. Pe cuvânt! Chiar nu pot să cred!

— Nu am nici o explicație.

— Nici eu!

Zeph a apăsat tastele deloc convins şi a rotit perspectiva înainte şi înapoi. Chiar şi lui Edward, care voia ceva care să-i distragă atenția de la complicațiile care se abătuseră asupra lui în după-amiaza aceea ca o furtună, îi făcea rău să se uite. Trebuia să ia hotărâri dificile rapid, dar el stătea şi se holba la monitor. Când reuşea să se concentreze, vedea acelaşi lucru la fel ca în ultima săptămână: tabăra distrusă a tribului pe care el trebuia să îl conducă. Zăpada cădea de la nivelul străzii printre capacele de scurgere a apelor pluviale şi se topea pe platforma de beton unde semenii lui stăteau deznădăjduiți, aşteptându-i ordinele. Pe şine ardea posac un foc care îi afuma, făcut din lemne adunate de la liniile metroului. Era o lume micuță şi neinteresantă într-o cutie, un jalnic simulacru pixelat, alcătuit din trei dimensiuni.

— Cum ai putut permite să se întâmple aşa ceva? i-a reproşat Zeph. Îşi lăsase barba să crească, în fire răzlețe şi ondulate, care îl făceau să semene şi mai

mult cu un căpcăun. E cel mai deprimant exemplu de incompetență în ceea ce priveşte jocurile pe calculator pe care l-am văzut vreodată. Şi am văzut câteva, crede-mă. Ar trebui să-ți fie ruşine.

— Îmi e.

— Nici măcar n-ar trebui să fii aici! a continuat Zeph, plesnindu-şi coapsele uriaşe cu mâinile. De când ți-am adus o copie a jocului am câştigat la MOMUS de trei ori, o dată la fiecare nivel de dificultate. Să-ți spun ceva. Până acum ar fi trebuit să-ți faci baze pe Lună. Ar trebui să exploatezi cometele şi să faci sex cu domnişoarele extraterestre! Era atât de supărat, că se bâlbâia. Ar trebui să-ți fi făcut deja un sistem de apărare a planetei, bazându-te pe sateliți! Şi ar trebui să fi pornit ofensiva! Dar aici e ca în *Clanul urşilor din peşteră.* A clătinat din cap cu tristețe. E gata! Pe bune, s-a terminat!

— Foarte bine. Asta şi vreau.

Zeph avea dreptate. Nu fusese atent. Făcuse greşeli, ratase unele indicii, iar acum era prea târziu. Niciodată nu le acordase suficientă atenție când ar fi fost cazul. Oare ce indicii îi scăpau acum?

— A fost aşa de la început, a spus Edward cu o voce aparent arțăgoasă, dar nu-i mai păsa. Nu am avut nici un fel de arme sau nu am avut armele potrivite sau poate n-am ştiut unde erau sau n-am fost în stare să le folosesc. Iar când, în cele din urmă, am reuşit, era prea târziu, toată lumea plecase, extratereștrii se pregăteau să mai arunce ceva în aer ori zăpăceam timpul, ori Dumnezeu ştie ce altceva! Acum, până şi ceilalți oameni mă bat

zdravăn. Şi-a trecut mâna prin păr. Şi mai e şi treaba cu soarele.

Ochii lui Zeph s-au mărit de spaimă.

— I-ai lăsat să-şi facă de cap cu *soarele?*

— Poți să te uiți şi singur.

Edward a întins mâna pe lângă el spre tastatură şi şi-a condus personajul pe scări, apoi afară. Şi-a ridicat privirea spre cer. De după lentila extratereştrilor, soarele slăbit îşi revărsa spre pământ razele goale, lipsite de căldură. Când ei se uitau, au apărut nişte barbari din alt trib şi l-au ucis. El s-a prăbuşit pe spate în zăpadă, sângerând, dar cu ochii tot spre cer.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Zeph. N-am mai văzut aşa ceva.

— Tu de ce credeai că e atât de frig?

Zeph s-a lăsat puțin pe spate, apoi s-a ridicat şi a făcut câțiva paşi spre fereastră, având o expresie gravă şi prinzându-şi mâinile la spate ca un doctor de la Urgențe, care trebuie să pună cel mai dificil diagnostic din cariera lui. Era seara târziu, iar în apartament era deja întuneric.

— Cum ai ajuns aici? a întrebat după o vreme. Povesteşte-mi tot de la început.

Edward i-a descris scenele cu care începea jocul. Zeph l-a ascultat cu atenție, apoi a întins mâna să-l oprească.

— Deci nu ai luat scrisoarea din cutia poştală? Nu ai salvat podul?

— Nu, n-am salvat podul ăla afurisit. Cum aş fi putut?

— Ar fi trebuit să fii sub el şi să-l omori pe

expertul în muniții.

— Care expert? Despre ce vorbeşti? Cum aş fi putut ucide un specialist în muniții?

— Cu pistolul, a răspuns Zeph, după care a clătinat din cap. Totul era conceput să meargă ceas, dar las-o baltă. Nici măcar nu pot să-ți explic. Ai stricat tot de la bun început. N-ai avut nici o şansă.

Şi, o vreme, nici unul n-a mai spus nimic. Edward plasase strategic câteva ventilatoare, dar, chiar dacă era noapte, tot era înăbuşitor de cald. Aerul văratic era jilav şi greu, de parcă îl respiraseră deja cele opt milioane de locuitori ai Manhattanului. S-a dus la bucătărie, de unde s-a întors cu o sticlă de whisky şi cu două pahare în care erau cuburi de gheață.

Zeph a acceptat unul dintre ele.

— Nu trebuie să te simți atât de prost, i-a spus meditativ, în vreme ce se juca absent cu gheața din pahar. După acea s-a lăsat pe spate într-un fotoliu. O dată eram pe punctul de a cuceri Japonia medievală, dar a apărut un *daimyo* care a ridicat un pod peste… de fapt, e mai uşor dacă îți desenez…

— Zeph. Edward i-a rostit numele, încercând să nu ridice vocea. Aş vrea să te concentrezi. Nu-mi pasă de Japonia medievală. Spune-mi doar cum să câştig MOMUS.

— Nu ştiu dacă eşti în stare. De fapt, aş zice c-ai fost terminat definitiv, dar mă reține faptul că jocul ar fi trebuit să se încheie până acum. De mult. Ar fi trebuit să se oprească.

Zeph şi-a mângâiat gânditor barba mare şi moale.

— OK, i-a răspuns Edward posomorât. Şi ce dacă?

— Nu pricepi? Cineva s-a ostenit să codeze tot scenariul acesta alambicat prin care te joci tu. De ce? În mod normal, odată ajuns într-un punct ca acesta, când nu mai ai nici o speranță, personajul tău se prăbuşeşte şi îşi dă duhul, iar o voce spune „Ai eşuat, muritorule!” sau ceva de genul ăsta. Însă aici cineva a făcut tot ce vezi – hărțile elaborate, structurile, fundalurile şi efectele de sunet. Le-au plănuit dinainte. Dar de ce, dacă totul e atât de inutil?

— Habar n-am. Poate mai există o posibilitate de a câştiga chiar din punctul acesta.

— Exact. Zeph şi-a băut whisky-ul, s-a ridicat şi l-a bătut pe Edward pe umăr. Chiar aşa. Nu s-a terminat, prietene. Nici pe departe, cum ar spune prietenii tăi englezi. Avem o poveste, o intrigă în desfăşurare, deci trebuie să existe şi un deznodământ. Însă ai nevoie de ajutor, iar eu nu ți-l pot da. Trebuie să te duci să vorbeşti cu cineva.

— Cu cine?

— Nu-l poți suna. N-are telefon. Iar în apartamentul lui nu are decât linii de date.

— Îi scriu un e-mail.

— N-o să-l accepte. Adresa ta nu e suficient de bună. Va trebui să te duci personal să discuți cu el.

— Nu ştiu. Din ce spui, nu pare un tip sociabil.

Zeph a ridicat din umeri.

— Tu alegi. Dar el e singura ta şansă. Nu cunosc pe nimeni care să ştie mai mult decât el despre MOMUS. Face parte din colectivul online care se

ocupă de baza codată. El moderează forumul afiliaților la MOMUS. Din câte îmi dau seama, el a conceput şi cea mai mare parte din mecanismul grafic. Ai ceva de scris?

Edward i-a dat un pix. Zeph s-a uitat în jur, căutând o foaie de hârtie, după care a scos din buzunarul de la spate un roman SF ieftin şi a smuls una dintre paginile de la sfârşit. A scris pe ea o adresă, cu majuscule, Lower East Side, şi a adăugat un nume, Alberto Hidalgo.

Apoi s-a oprit, cu pixul ațintit asupra paginii, de parcă ar fi vrut să facă o adăugire de ultim moment.

— De fapt, cred că l-ai cunoscut deja.

18

În noaptea aceea Edward a primit o scrisoare de la ducesă.

A găsit-o când a ieşit să-l conducă pe Zeph la metrou, într-un plic de carton FedEx, prins cu benzi elastice groase, roşii, de cutia poştală. Ea îi spusese că îi va scrie, dar el nu aştepta nimic, de fapt. N-a desfăcut-o pe loc, ci a aşteptat până ce s-a aşezat în pat cu plicul pe genunchi. În el erau mai multe coli de hârtie albe A4, scumpe, pe care expeditoarea scrisese cu un stilou cu cerneală albastră. Era un scris mare şi feminin, se vedea că umpluse paginile la repezeală, cu bucle excentrice, şi erau şi câteva pete, dar scrisul era lizibil.

Scrisoarea purta antetul Weymarshe. În partea de sus era un scut, pe care era imprimat un trunchi

de copac gros, cu cerneală neagră, dar fără nici un motto. O fi fost blazonul lor, s-a gândit el, sau sigiliul sau cum s-o fi numind. Cumva, îi părea cunoscut. Cu siguranță îl mai văzuse, acum câteva luni, când lucrase în numele lor la Esslin & Hart. Sub el erau imprimate cuvintele CASTELUL WEYMARSHE, cu un font clasic, fără picioruşe la litere. Şi-a dat seama că, pe măsură ce trecea timpul, Blanche parcă se îndepărta de el, în loc să se apropie. Mai întâi a cunoscut-o personal, apoi i-a auzit vocea la telefon, iar acum ea se distanța, recurgând doar la nişte cuvinte scrise pe o foaie.

Scrisoarea nu se deschidea cu o formulă de salut şi nu era nici datată. Începea chiar din susul paginii.

Edward venea spre casă, după o zi lungă de muncă.

S-a încruntat. Nu era tocmai ce se aştepta el să fie. S-a aplecat să se uite în plic, să vadă dacă nu cumva mai era o pagină pe care n-o observase, dar plicul era gol. Şi-a aruncat ochii pe foi, să vadă dacă le pusese în ordine. De fapt, erau numerotate, iar asta era prima. A citit mai departe.

Edward era angajat la o mare companie financiară din Manhattan, în New York City, statul New York, Statele Unite ale Americii. Era înalt, brunet şi arătos. Era aproape zece seara, iar el era obosit. Se plimba prin Central Park, privind cerul.

Se autocompătimea. Era un om de succes, iar la numai douăzeci şi patru de ani era deja pe cale să aibă o avere personală considerabilă, însă trebuia să

muncească din greu şi, după ce îşi petrecuse o zi lungă ascultând clienţi dificili, analizând modele ale pieţei şi alte lucruri de genul acesta, uneori se trezea că se întreabă dacă merita sau nu.

Era vară, afară era o căldură plăcută, dar vremea avea ceva bizar. Bătea un vânt cald, iar în aer plutea o tensiune de nedescris. Venea furtuna.

Edward a simţit o lovitură uşoară între omoplaţi. S-a întors să vadă ce este. Îl atinsese o foaie de hârtie adusă de vânt.

O brunetă frumoasă alerga pe stradă spre el. Nu mai era la prima tinereţe, poate că era mai mare decât el cu vreo câţiva ani, dar avea un farmec al maturităţii cu adevărat încântător. De fapt, nu alerga, ci făcea paşi mici şi repezi, căci mai mult nu putea, pentru că era îmbrăcată cu o fustă lungă. Avea o mapă de piele, care se deschisese, iar vântul împrăştiase foile dinăuntru pe toată strada. Acum ea încerca să le strângă, cu ajutorul unui tip scund, într-o livrea neagră, care venea în urma ei.

— Ajutor! a strigat ea. Foile mele, vă rog!

Edward s-a dus să dea şi el o mână de ajutor şi toţi trei s-au năpustit asupra foilor care pluteau ca nişte frunze tomnatice în aerul cald al verii. Edward a ţâşnit în mijlocul străzii goale, înhăţând sprinten hârtiile din aer şi ţinându-le sub braţ. Aşa i-a trecut şi oboseala. Mişcarea îi făcea bine. Era o eliberare să alerge şi să-şi întindă picioarele lungi după ce o zi întreagă le ţinuse chinuite sub un birouaş înghesuit.

După câteva minute au reuşit să adune toate foile. Gâfâind, Edward i-a dus teancul frumoasei doamne, ca un câine de vânătoare credincios care aduce raţa împuşcată.

— Mulţumesc foarte mult! I-a spus ea. Şi ea respira greu. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără

dumneavoastră!

— N-a fost mare lucru.

— Ba da. Vă rog! l-a contrazis ea, punându-şi o mână pe braţul lui. Daţi-mi voie să vă mai cer o favoare. Mă puteţi duce înapoi la hotel?

Edward a ezitat.

— Bine, a bâiguit. Vreau să zic că, dacă…

— Vă rog! L-a luat de braţ cu mâna ei mică şi rece, dar surprinzător de puternică. Nu mă simt bine! Chiar nu sunt în apele mele în seara asta!

Apoi s-a uitat în ochii ei, care erau neobişnuit de strălucitori, iar chipul ei, deşi fermecător, părea mult prea palid, încadrat fiind de un păr negru.

Edward s-a ridicat şi a trântit celelalte pagini pe cuvertură. Ce naiba era asta? Ce fel de joc făcea ea? S-a dus în bucătărie să-şi ia un pahar cu apă. După ce plecase Zeph mai băuse un pahar de whisky, ceea ce, probabil, fusese o greşeală, căci acum simţea că îl apucă durerea de cap. Deci şi-a turnat pe gât un pahar cu apă călduţă de la robinet, apoi încă unul. S-a întors în pat, cu încă un whisky.

Ea nu îi uşura deloc situaţia, a cugetat el. Oare era ţicnită? Îi juca o festă? Vreo farsă bine pusă la punct? Dacă da, era clar că Edward nu se prinsese încă. Oare scrisoarea chiar era de la ducesă? Oamenii ducelui încercaseră să-l convingă că ea nu prea e în toate minţile, iar misiva putea fi considerată, dintr-o asemenea perspectivă, un fals pus în cutia lui poştală. Însă Edward se cam îndoia. Părea cumva autentică.

Dar oare ce însemna? Era vreo plăsmuire? Dacă da, era a lui sau a ei? Sau era un fragment din

vreun roman? Vreun text cifrat, care să păcălească un cititor ce ar trage cu ochiul? A încercat să-şi amintească ce spusese Nick despre steganografie. Dacă aici era vreun mesaj ascuns, el nu-l putea desluşi. Poate că ea chiar nu avea mintea întreagă.

Sau poate avea un sens mai adânc? Poate că nu se străduia el îndeajuns. Scrisoarea îi dădea fiori reci, chiar şi în căldura verii.

Individul scund, îmbrăcat în livrea, a luat mapa, acum plină de foi, şi s-a întors peste un minut, la volanul unei limuzine. I-a deschis uşa respectivei doamne, iar Edward a urmat-o în interiorul întunecos al maşinii. Acolo era linişte şi mirosea a tutun dulce şi a piele. Prin geamurile fumurii noaptea de afară părea de nepătruns. Limuzina aluneca lin şi silenţios prin oraş, ca o gondolă care pluteşte pe un canal din Veneţia, unul întunecat, ascuns adânc în inima pieţei San Marco. Iar ei erau acolo împreună.

— Cum vă numiţi? a întrebat-o Edward politicos.

— Blanche. Dumneavoastră?

— Eu sunt Edward. Edward Wintergreen.

Ea nu a mai spus nimic, ci doar îl strângea tare de braţ, tremurând uşor în beznă.

Şoferul i-a dus prin parc spre Plaza. Apoi le-a deschis uşa, iar misterioasa Blanche l-a condus pe Edward pe trotuarul acoperit cu un covor şi apoi spre foaier. El a observat că era zveltă, îmbrăcată cu stil şi elegant. S-a sprijinit de el ca şi cum numai aşa se putea ţine pe picioare, dar în acelaşi timp îl cam grăbea, cu un scop ce lui îi era necunoscut, trăgându-l iute prin hol, prin dreptul recepţiei şi apoi pe lângă barul hotelului, de unde se auzea o muzică de pian în fundal, conducându-l după aceea printr-un coridor

îmbrăcat în pluş roşu, care lui îi sugera un esofag. Totul era un vis, minunat, încântător, imposibil. Au intrat într-un ascensor ca o colivie bogat ornamentată, iar uşa s-a închis în urma lor.

Blanche s-a lipit de el imediat. Trupul ei era moale, cald şi matur, iar el îl dorea. A cuprins-o cu braţele, deşi cu o mână încă îşi ţinea stângaci servieta. Coapsa lui a alunecat între picioarele ei şi s-au sărutat. Era divin.

Când uşile s-au deschis din nou, ea s-a desprins de el şi l-a condus prin alt hol.

— Acum, i-a spus peste umăr, trebuie să vii în camera mea şi să mă ajuţi să aşez foile. Nu sunt puse în ordine!

— Nu sunt în ordine? a repetat Edward tâmp.

Era roşu la faţă. Oare ce voia să spună?

— Te rog! I-a zis Blanche. Trebuie să le aranjez.

— Dar de ce?

La capătul holului, ea a deschis o uşă capitonată cu piele roşie şi a intrat, iar el a urmat-o.

Înăuntru, tavanul era la vreo şase metri deasupra lor, iar pereţii erau ornamentaţi cu tapiserii medievale bogate. Pe una Edward a desluşit forma unui cal fără călăreţ, încremenit în agonia luptei, dând ochii peste cap, scoţând flăcări pe nări şi arătându-şi dinţii albi. De-a lungul podelei de piatră era un covor oriental mare, închis la culoare, în care erau ţesute modele care se repetau, însă la scară din ce în ce mai mică, iar în cele din urmă dispăreau.

Lumina lunii şi a stelelor se revărsa înăuntru prin ferestrele înalte, iar furtuna revărsa asupra lor primele picături de ploaie. Acum, în sfârşit, erau singuri.

Blanche s-a întors spre Edward, cuprinzându-i capul între palmele sale şi stând pe vârfuri ca să

ajungă la el.

— Ascultă-mă, Edward. Lumea reală nu e la fel de frumoasă. E un haos, e dezorganizată, cum sunt şi foile mele. Întregul univers s-a împrăştiat, Edward, iar părțile lui au zburat în vânt. Şi misiunea ta e să le aduni şi să le pui la loc în ordine.

I-a înlănțuit gâtul cu brațele şi, atingându-i urechea cu buzele, i-a şoptit:

— Acum să facem dragoste!

19

În ziua următoare Edward a luat un taxi până în Lower East Side. A coborât la colțul dintre Fifth Avenue şi Avenue C, care era pustiu, şi a stat acolo o clipă, căutând în buzunare adresa pe care o avea de la Zeph, dar pe care reuşise să o rătăcească pe drum. Era vineri, la mijlocul după-amiezii, iar lumina soarelui era puternică, albă şi strălucitoare, dar la bodega din colț obloanele de oțel erau deja trase. De aparatul unde se plătea parcarea era sprijinită uşa de la un frigider dezmembrat, iar în spațiul unde ar fi trebuit păstrat untul se strânsese apă de ploaie clocită.

În cele din urmă, a găsit adresa îndesată în buzunarul de la spate. Era scrisă pe o hârtie ieftină şi moale, care începuse să se îngălbenească. Pe partea cealaltă era tipărită cu majuscule: o propoziție:

PENTRU A SALVA PĂMÂNTUL,
MAI ÎNTÂI TREBUIE SĂ SALVĂM

Un camion de la o brutărie a trecut pe lângă el, iar bucata de pâine care era pictată pe el l-a făcut să se gândească melancolic la cea pe care o mâncau țăranii în tabloul lui cu câmpul de grâu. S-a stârnit o pală de vânt care a ridicat praful de pe stradă. Era cald, dar în aer plutea un vag fior răcoros, atât de vag că părea iluzoriu, dar care i-a adus aminte că vara era pe sfârşite. A doua zi începea luna septembrie. Timpul zbura.

Clădirea era înaltă şi îngustă, din cărămidă maronie, o locuință de la începutul secolului, vizibil înclinată peste strada aceea. Lângă butonul de sus al interfonului era scris Alberto Hidalgo. Celelalte nu erau însoțite de nici un nume. Edward a sunat şi a aşteptat.

Stând în colț, înconjurat de cioburile unor fiole sparte, de ambalaje de Slim Jim pe care le răsfira vântul şi de excremente de câine, a auzit sunetul abia perceptibil, dar inconfundabil pe care îl făcea viața lui care ajungea la sfârşit. Oare ce căuta aici? Toată situația în care se afla nu era în regulă. Merita efortul de a bate drumul până aici, din centru, până la marginea lumii cunoscute, numai ca să primească o mână de ajutor pentru un joc pe calculator? Nu, nu merita. Dar avea altceva de făcut? Margaret refuza să-i mai vorbească. Ducesa era un semn de întrebare. Codexul era acum chiar mai pierdut decât fusese până când epuizaseră ei pista de la Old Forge. Era rupt de tot ce conta. Şi era timpul să plece în Anglia. Chiar luase o măsură

drastică, adică îşi rezervase un bilet de avion pentru un zbor programat peste câteva zile, dar ştia că nu se poate urca în avion. Nu încă, nu fără codex. Poate că, dacă alerga cât îl țineau puterile în direcția opusă, va da de codex venind din partea cealaltă. Şi de ce i se părea cunoscut numele lui Alberto Hidalgo? S-a sprijinit de sonerie, sperând totuşi că nu va răspunde nimeni.

După un minut sau două, a observat că e urmărit de o cameră video mică, printr-un panou de sticlă soios, montat în uşă. A făcut cu mâna, iar încuietoarea s-a deschis cu zgomot.

A păşit înăuntru. Scara era îngustă şi abruptă. Tavanul era acoperit cu panouri vechi de cositor, pe care era imprimat un model floral simetric, pictat în verde pal. A urcat prin întuneric, în linişte, deşi pantofii îi scârțâiau pe dalele de marmură tocită. Acum, că era înăuntru, a văzut că sistemul de securitate părea improvizat, de parcă ar fi fost încropit din bucăți comandate din mai multe cataloage. Vreo două fire atârnau din camera video, un cablu de tensiune şi unul de Ethernet erau prinse în colțul dintre tavan şi perete, iar el s-a luat după ele şi a urcat pe scări. Firele mergeau până la al şaselea etaj, ultimul.

Una dintre uşile de acolo era întredeschisă.

— Intră, i-a spus o voce ascuțită, parcă androgină.

Aşa a făcut. Apartamentul era răcoros şi întunecat, având un tavan fals. Pereții erau albi. Lumina se strecura prin câteva ferestre aproape complet acoperite cu coperte de cărți diverse, printre

care abia pătrundea, ici-acolo, câte-o rază de soare. Podeaua era acoperită cu nişte covoare ponosite şi ieftine, de un albastru-pal, care păreau noi, dar pe care tocmai fuseseră azvârlite bucăți de hârtie mototolită, pixuri, cataloage viu colorate de componente hardware, CD-rom-uri, piese colorate de la câteva calculatoare şi multe, foarte multe pungi goale de portocale marca Jax. Alberto Hidalgo trăsese cabluri de alimentare de-a lungul tuturor pereților, puțin mai sus de podea, aşa că existau surse de electricitate peste tot. Şi toate erau folosite. Alberto stătea la un birou lung, alb, de la IKEA, pe care erau aliniate vreo şase monitoare de diverse forme şi dimensiuni. Edward l-a recunoscut imediat.

— Te cunosc, i-a spus el.

— Şi eu pe tine, i-a răspuns calm Artistul.

Era individul nanic pe care îl văzuse acasă la Zeph la petrecerea RLI. Pe cât de dezordonată era camera, pe atât de elegante şi aranjate erau hainele lui, adică purta un costum gri şi o cravată roz cu un nod impecabil. Arăta ca un copil aranjat pentru mitzvah, numai că nu era încălțat. Era atât de mic de statură, că picioarele abia îi atingeau podeaua.

Edward stătea în dreptul uşii, ezitând mai mult ca oricând, nefiind deloc sigur că vrea să meargă mai departe.

— Mi-a spus Zeph că o să vii, a început Artistul. Ia loc, te rog.

Edward s-a dus până la o canapea de catifea stricată, lipită de peretele opus, simțindu-se ca un pacient care intră pentru prima dată în biroul unui psihiatru.

— Ai adus o copie a jocului salvat în faza la care ai ajuns?

Edward a dat din cap. Apoi a scos un CD din buzunarul de la cămaşă şi i l-a întins. Artistul l-a băgat într-o unitate mare care stătea sub biroul lui şi scotea un bâzâit puternic.

— O maşinărie pe cinste! a comentat Edward.

— E un KryoTech, a răspuns Artistul. Părea în largul lui. Sunt mai rapide decât majoritatea sistemelor din magazine. E făcut dintr-o unitate ce răceşte microprocesorul până la 4°C. Reduce rezistența siliconului. La o asemenea temperatură, chiar şi un cip standard poate ajunge în siguranță la viteze mult mai mari decât cele prevăzute de fabricant. Nu sunt prea des întâlnite aceste KryoTech-uri, pentru că fac zgomot şi consumă prea mult curent. Şi mai sunt şi foarte grele. Şi scumpe. CD-rom-ul a început să huruie, citind discul lui Edward. Şi acum, a spus Alberto, să vedem unde te afli.

Mâinile au ezitat o clipă, înainte să se aşeze pe tastatură.

Artistul tasta mai repede decât oricine altcineva văzut de Edward vreodată. Sunetele produse la atingerea fiecărei comenzi se topeau într-un singur zumzet strident. Pe ecran erau deschise vreo zece sau cincisprezece ferestre şi, în câteva clipe, a apărut şi jocul lui Edward într-o imagine de mărimea unui timbru poştal. Artistul a tras cu mouse-ul de colțul unei ferestre, pe care a mărit-o până ce a ocupat aproape tot ecranul. Studia imaginea cu o expresie critică întipărită pe față.

— Aha, a mormăit, exact ca un radiolog care analizează imaginea unei spline distruse. Aha. Apoi a rotit perspectiva cu trei sute şaizeci de grade. Aha.

— Ce este?

— E clar că te-ai băgat într-o situație nasoală, i-a răspuns.

Pe chipul lui a apărut un zâmbet vag şi neconvingător, care a dispărut imediat, doar pentru a se ivi iar – vreo glumă secretă. Artistul şi-a înăbuşit un chicot. Edward s-a ridicat şi s-a dus în spatele lui. Pe ecran, din cerul gri, gol, cădeau fulgi de nea, mari şi umezi.

— Ce? a întrebat vizitatorul.

— Îmi pare rău. Artistul şi-a dres glasul. Ştii ce se întâmplă aici? Eşti prins într-un Ou de Paşte.

Edward a clătinat din cap. Nu voia decât să termine odată cu asta.

— Habar n-am ce e un Ou de Paşte.

Artistul s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a dus mâinile la ceafă.

— Un Ou de Paşte e ceva pus uneori de programator în programul pe care îl face. N-ai avut un Atari 2600 când erai mai mic?

Edward a clipit.

— Nu mai țin minte, dar nu eşti primul care mă întreabă.

— Dacă ai avut, atunci ai jucat un joc numit *Aventură.*

— Bine. Cum spui tu.

— Scopul *Aventurii* era să găseşti Sfântul Graal. Artistul s-a împins de lângă birou, îndepărtându-se cu scaunul ale cărui rotile au alunecat pe covor.

Oricum, când erai în căutarea Sfântului Graal, mergeai pe lângă nişte pereți misterioşi, fără uşi. Şi ca să poți trece dincolo de ei trebuia să găseşti cheia neagră, să intri în castelul negru şi să ucizi zmeul roşu cu sabia. Apoi urma să aduci podul roşu în castelul negru, în labirintul întunecat, şi să-l foloseşti că să laşi în urmă alt zid, în care era ascuns un invizibil punct magic.

Edward s-a aşezat pe canapea. Dacă tot nu-i dădea bani Artistului pentru aceste explicații, atunci mai bine să-l lase să vorbească.

— Dacă găseai şi punctul invizibil, şi Sfântul Graal şi le duceai într-o încăpere, dar pe amândouă o dată, pereții misterioşi dispăreau şi puteai intra într-o cameră secretă. În ea aflai numele celui care a făcut *Aventura,* scris cu litere multicolore şi strălucitoare.

— Cred că era o dezamăgire, după atâta muncă, a comentat Edward, numai ca se arate că mai îl urmărea. Acum trei săptămâni, se gândea el, posibilitatea ca cineva să-mi poată da lecții, într-un mod serios, despre un joc pe calculator mi s-ar fi părut implauzibilă.

— Era un efect contrar celui aşteptat, un fel de punct „antic”, a recunoscut Artistul. Esențialul este că încăperea era ceea ce programatorii numesc Ou de Paşte, adică o semnătură secretă, un mesaj ascuns în întregul conținut, pe care îl pot citi numai cei care ştiu unde să caute. Majoritatea programelor au aşa ceva, dar trebuie să ştii unde să te uiți.

— Un fel de steganografie, a spus Edward.

— Da, într-un fel, a fost de acord Artistul, care,

chiar dacă a fost surprins că vizitatorul auzise de aşa ceva, nu s-a arătat mirat. Tu ai dat acum de un Ou de Paşte în MOMUS. Tot mediul virtual pe care îl explorezi – frigul, foametea, lupii – reprezintă echivalentul încăperii ascunse din *Aventura,* un secret pe care majoritatea celor care joacă MOMUS nu-l observă niciodată.

— Dar nu văd cum aş fi putut descoperi vreun secret, a vorbit Edward răbdător, dacă nu am făcut nimic special. De fapt, nu prea am făcut nimic.

— Bănuiesc că ai ajuns la el din întâmplare. Dar, din punctul meu de vedere, adevărata întrebare e de ce s-ar chinui cineva să facă un Ou de Paşte de dimensiunea asta şi de o asemenea complexitate.

Artistul s-a oprit şi a tuşit uşor, ducându-şi mâna la gură. S-a ridicat şi s-a dus într-o bucătărioară, a luat un pahar de hârtie dintr-un set sigilat şi l-a umplut cu apă de la robinet, de care era ataşat un filtru mare, care părea scump. Până atunci Edward nu observase ca la încheietura mâinii drepte gazda purta un dispozitiv medical foarte elaborat, din piele brodată, pentru sindromul de tunel carpian.

— Era pentru distracția ei personală sau a lui?

Dincolo de înfățişarea inexpresivă, era clar că Artistul făcea pe Sherlock Holmes cel şiret, pe când lui Edward îi rezervase rolul lui Watson cel insipid.

— Poate. Dar oare doar distracția personală ar merita efortul presupus de crearea unui mediu virtual cu atât de multe amănunte? Dicția gazdei avea o evidentă calitate retorică, de parcă ar fi învățat să vorbească ascultându-i pe prezentatorii

de ştiri de la televizor. Sau poate motivul e altul? Oare e vorba despre vreun mesaj şi, dacă da, cum l-am putea citi? Şi cum să facem să te scoatem din Oul de Paşte ca să poți termina jocul?

— Exact, i-a replicat Edward. Foarte bune întrebări! Şi a aşteptat, dar Artistul nu a răspuns imediat.

Era clar că gândurile îi zburaseră într-un teritoriu personal. Stătea pe scaunul de la birou, privind în gol şi din când în când lua repede, iepureşte, câte o înghițitură din paharul de hârtie. Edward a observat că una dintre ferestrele de pe desktop era o pagină web pentru rezervarea de bilete de avion spre Londra. Iar în alta se vedea ce înregistra chiar în momentul acela camera de supraveghere video de la intrare. Era o contribuție la strania atotcunoaştere de care dădea dovadă Artistul.

— Ce clădire drăguță! a precizat oaspetele, încercând să relanseze discuția.

— Mulțumesc, a replicat Artistul absent. E proprietatea mea. Am fost angajatul numărul şapte la Yahoo. A pus paharul pe birou şi s-a uitat la imaginea de pe monitor, dând în răstimpuri într-una din taste. Ei bine, încă mai poți câştiga. Dacă vrei. Încetineşte cursul timpului încă o dată. Învinge-i pe extratereștri.

Edward s-a ridicat surprins.

— Da? Mai pot?

— E destul de uşor. Uite, îți arăt eu.

A început să-şi mişte o mână pe tastatură, iar pe cealaltă o ținea pe mouse. Era unul fantezist şi fără

fir, cu butoane argintii. Pe monitor era o bucată de hârtie roz, o factură, pe antetul căreia a observat un copac.

Lui Edward i s-a aprins un beculeț.

— La naiba! a exclamat. Eşti Alberto Hidalgo.

— Da. Nu înțeleg de ce Zeph îmi foloseşte numele, când eu prefer să mi se spună Artistul. Poate pentru că are un simț al umorului special.

— Dar eşti acel Alberto care era angajatul familiei Went.

Nu s-a simțit nici o pauză în ritmul în care Artistul lovea tastele, iar ochii i-au rămas ațintiți în ecran. Mintea lui Edward începea să facă legături, aproape împotriva voinței lui, între lucruri care nu prea aveau de-a face unul cu celălalt.

— Da. De unde ştii?

— Acum lucrez pentru ei.

— A!

Edward l-a privit cu atenție pe Artist.

— M-au angajat ca să le fac un software obişnuit, a început să povestească gazda. O bază de date pentru catalogarea unei biblioteci. Şi mi-am dus la capăt treaba, conform contractului, spre satisfacția lor.

— Ştiu. Eu o folosesc acum. Pe mine m-au angajat să le fac catalogul bibliotecii.

— Înțeleg. Artistul regla caracteristicile ecranului, cu o grijă exagerată. Sper că software-ul meu ți se pare potrivit pentru ce trebuie să faci.

— E în regulă.

Lui Edward îi bubuia inima, ceea ce, credea el, se şi vedea prin cămaşă. Cât despre Artist, lucra şi

dădea din picioare rapid.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, a zis vizitatorul, încercând să folosească un ton obişnuit. Familia Went ți-a vorbit vreodată despre un codex vechi pe care îl caută?

— „Codecs”, adică pluralul de la „codec”, care este o abreviere de la „compresie/decompresie”, care se referă la procesul algoritmic de reducere a dimensiunii unui document prin eliminarea redundanțelor…

— Nu asta am vrut să spun, ci „codex”, la singular, cu „x”. E o formă de singular, cum e şi „carte”.

— Ştiu la ce te-ai referit, i-a replicat Artistul încet.

Iar Edward a simțit că, dintr-odată, ascuns într-un apartament ponosit de pe Lower East Side, în care locuia un tehnofil excentric izolat, a dat de ceva, ceea ce era de necrezut. Nu ştia ce, dar intuia că era ceva delicat şi îşi dădea seama că ori joacă perfect, ori pierde pentru totdeauna. Firele de păr de pe brațe i s-au zburlit – se simțea ca un om în pericol să fie lovit de trăsnet, adică aflat în clipa în care deasupra capului i se adună norii de furtună, aşezându-se în dreptul limbii de pământ de sub picioarele lui.

— Dar ai lucrat pentru biblioteca lor.

— Da.

— Cu Laura Crowlyk.

— Exact.

— Şi cu ducesa.

— Şi cu ea, a recunoscut Artistul.

Apoi a apăsat o combinație de taste, folosindu-şi ambele mâini. Accelerase mersul ceasului din joc aşa că în acel minuscul univers întâmplările se desfăşurau într-un ritm frenetic. Personajele țopăiau spasmodic ca dansatorii de jazz care puteau fi văzuți improvizând în înregistrări cu jurnalele de actualități de altădată.

— Deci ai apucat s-o cunoşti măcar? l-a chestionat Edward, încolțindu-şi prada.

— Un pic, nu prea mult. Se spune că nu prea mă pricep să lucrez cu alți oameni.

Artistul s-a oprit, iar ecranul a rămas şi el din nou nemişcat. Drive-ul a zumzăit, a scârțâit, scriind discul, apoi l-a dat afară.

Gazda l-a luat şi s-a întors spre vizitator.

— Ar trebui să te descurci. Te-am pus în sediul mişcării de rezistență umană, a turuit Alberto. Am activat generatoarele de urgență, deci ar trebui să reuşiți să puneți în funcțiune garniturile de metrou. Du-te la Bulgari pe Fifth Avenue şi ia diamantele din seif. Cifrul e în buzunarul angajatului de acolo, deşi s-ar putea să fii nevoit să-l ucizi ca să îl poți lua. Nu-ți face griji, că e colaborator. Odată ce ai diamantele, urcă-te în metrou şi du-te la aeroport. Foloseşte-le ca să plăteşti un echipaj să repare un avion şi să te ducă până la Cape Canaveral, Florida. De acolo poți zbura cu naveta spațială pe orbită. Apoi totul ar trebui să vină de la sine.

Artistul i-a întins discul. Edward s-a uitat la el prudent, dar nu l-a luat. A simțit că gazda voia ca el să plece. Audiența se încheiase.

— Asta-i tot?

— Dar ce altceva mai voiai? l-a întrebat, pe bună dreptate, Artistul.

— Tu nu ai răspuns încă la întrebări. De unde vin toate astea? Şi cine le-a pus acolo? Şi de ce?

O clipă, Alberto a părut nerăbdător.

— Ce importanță are? Ți-am spus cum să te descurci de aici încolo. Privea țintă în ecran, iar fața îi părea palidă în lumina pe care o iradia monitorul. Deşi nu ştiu de ce ai vrea asta. Zăpada. Străzile goale. Liniştea. Fiecare cu frumusețea ei, nu crezi? Câteva momente a părut un prințişor binevoitor care se lăuda cu priveliştea ce se vedea de la fereastra reşedinței lui. Poți vedea stelele dacă stai în Times Square. Mă îndoiesc că cineva a mai făcut asta în ultimii o sută cincizeci de ani.

— Bănuiesc.

— De ce te laşi prins în capcana unor noțiuni convenționale, de genul „victorie" şi „înfrângere"? Oare chiar ai câştiga, dacă i-ai alunga pe extratereștri şi ai salva lumea? De ce nu laşi lucrurile să-şi urmeze cursul? De ce nu laşi rasa umană să dispară? De ce nu le dai lupilor o şansă să conducă, aşa, de dragul schimbării? Şi narvalii – narvalii coboară spre sud, odată cu răcirea vremii. I-ai văzut? La fel ca delfinul alb? Ar fi ajuns aici repede. Le plac curenții vestibulari reci.

Edward s-a uitat la ecranul monitorului. A fost surprins să constate că ceva din „sediul" de care pomenise Artistul i se părea cunoscut. Cornişa, tavanele înalte, scaunele de piele arătau ca acelea din apartamentul familiei Went. De fapt, asta şi era: o copie în lumea virtuală a acelei case.

— Tu l-ai făcut, a spus.

Parcă i se luase un văl de pe ochi. Asemănările, ecourile, legăturile dintre joc, viața lui şi codex. Ruinele din locul unde ar fi trebuit să fie biblioteca Chenoweth. Priveliştea de lângă clădirea Anexei din Old Forge. Ceva, o formă, se contura din beznă. A dat din cap, sfâşiat între furie şi exasperare, pe de o parte, şi admirație, pe de altă parte.

— Tu, tu ai făcut toată treaba. Tu eşti autorul, tu l-ai introdus în joc, iar au am căzut în capcană. Dumnezeule! Nemernicule!

Artistul îl privea impasibil, deşi clipea cam des.

— De ce? Edward ar fi vrut să-l scuture bine. Ştii cât timp mi-am pierdut cu jocul ăsta?

— Doar nu ți-a pus nimeni pistolul la tâmplă. Aşa era.

— Dar de ce? Pentru ce să-ți dai atâta osteneală?

— Am avut motivele mele.

— Da? Cum ar fi?

În loc să răspundă, Artistul s-a ridicat, s-a dus la una dintre ferestre şi a început să studieze, pe rând, fiecare dintre copertele de carte lipite de geam. Edward s-a mirat când a observat că toate cotoarele, fără excepție, erau în nuanțe de roz şi albastru, fiind inscripționate cu literele acelea buclate, aurii, tipice romanelor de dragoste de duzină.

— Pentru că am vrut, a adăugat Artistul, cu un aer de sinceritate copilărească. M-am gândit că poate i-l voi arăta ei într-o zi. S-ar putea să-i placă. Întotdeauna mi-am dorit să-i spun unele lucruri. Dar, la un moment dat, ea n-a mai venit la birou şi de atunci n-am mai văzut-o. N-am aflat niciodată de

ce nu a mai venit. Şi, oricum, aveam gânduri mai bune despre toată chestiunea.

— Ai făcut totul pentru Blanche.

Mânia lui Edward începea să se domolească. Era prea patetic, prea straniu. A încercat să şi-l închipuie pe Artist prezentându-şi jocul pe calculator în fața ducesei.

— Ai zis că voiai să-i spui anumite lucruri. Cum ar fi?

— De exemplu, unde e codexul.

Timpul, care o luase la goană incontrolabil, s-a oprit brusc. Motorul i-a stat şi s-a dezintegrat. Acum, în mintea lui Edward totul era clar. A rămas nemişcat, temându-se să nu-l sperie pe Artist ca pe o pasăre rară, căci, dacă l-ar surprinde, acesta nu ar mai spune ce avea de gând. Pe peretele opus biroului gazdei era o tablă de conferințe, mare şi albă, acoperită cu semne indescifrabile, diagrame, grafice şi simboluri, scrie cu marker roşu, verde şi albastru. Într-un colț era un umidificator, din care ieşea, fără zgomot, un abur alb, ca nişte nori în miniatură care, unul după altul, se dizolvă încet în aer.

— Nu mi-a luat foarte mult să-l găsesc, a spus Artistul. Mă pricep să rezolv enigme, iar asta n-a fost foarte grea.

Edward abia putea să vorbească.

— Nu? a bolborosit cu greutate.

— Nu. Nu chiar, i-a răspuns Artistul, fără să pară nici mândru, nici lăudăros, ci doar sincer.

— Deci… îl ai? a îndrăznit Edward.

— Am zis că l-am găsit, nu că-l am.

— Unde e?

— Nu ştii?

— Doamne Dumnezeule! a exclamat oaspetele, luându-se cu mâinile de cap ca un nebun. Simţea că-şi iese din minţi. Nu ştia dacă să-l strângă de gât sau să-i implore mila. Doar spune-mi unde este.

Piticul a zâmbit cu tristeţe şi a clătinat din cap.

— Deja am vorbit prea mult.

— Dar nu ai zis nimic!

— Aş vrea să nu fi spus nici atât.

Dintr-odată, Artistul s-a aşezat jos, pe covorul de un albastru pal, ca apa dintr-o piscină care tocmai a fost tratată cu puţin clor, şi s-a sprijinit cu spatele de peretele alb, gol. Trupul lui firav părea sleit de putere. Arăta ca o păpuşă însufleţită prin magie, numai că vraja se destrăma deja. Parcă erau în povestea lui Pinocchio inversată.

— Ducesa m-a angajat pentru calculatoarele lor, însă Laura mi-a povestit totul despre codex sau, oricum, destul, iar au am ghicit restul. Am fost peste tot pe unde ai umblat şi tu. Dar n-ar fi trebuit. La început, am crezut că o să-i fac o favoare lui Blanche, căreia îi plac favorurile bărbaţilor tineri. Ai aflat şi tu asta. M-am gândit că o să fiu eroul ei, dar m-am înşelat, lucru de care mi-am dat seama în ultimul moment, când era aproape prea târziu. Poate că de fapt chiar era. A oftat, iar pe Edward l-a surprins să simtă o anumită nehotărâre, să observe şovăiala glasului. Artistul se străduia să nu plângă. Mi-a luat aşa de mult să-l fac. Am folosit tipare de climat din Era Glaciară drept model. Epoca Wisconsin. A pufnit amărât. Întâmplător… cred că

tu eşti singurul care l-a găsit vreodată. Trebuie să fii un jucător de MOMUS îngrozitor de prost ca să dai de Oul de Paşte pe care l-am pus aici.

— Mulțumesc foarte mult.

Artistul a început să-i povestească ce departe ajunsese pentru a reda cum trebuie efectele acțiunii extratereștrilor de filtrare a luminii solare asupra biosferei terestre. Totul părea să aibă sens, iar Edward şi-a adus aminte şi ce-i spusese Zeph despre slujba obişnuită pe care o avea Artistul ziua, ceva pe lângă Autoritatea Națională de Meteorologie, dar nu-l ascultase decât pe jumătate. Altceva nu-i dădea pace şi s-a aplecat să se uite la monitorul gazdei încă o dată. Apartamentul familiei Went era reconstituit în cel mai mic detaliu. Utilizând tastatura, şi-a găsit drumul spre coridor, a deschis uşa neobişnuit de mică şi a urcat pe scara în spirală – deşi pentru asta a trebuit să facă ceva şmecherii cu mouse-ul – spre bibliotecă. Era acolo, exact ca în viața reală, însă dispăruse decorul: nu tu lăzi, masă, lampă sau draperii. Existau doar podeaua, pereții, tavanul şi ferestrele – toate minuțios realizate. Rafturile pentru cărți reprezentau singura piesă de mobilier, deşi erau goale şi ele. A zumzăit o albină virtuală, iar apoi s-a lovit neputincioasă de o fereastră virtuală. De ce o albină?

— Dar nu înțeleg, a redeschis el discuția, făcând o pauză în joc. De ce nu i-ai spus ducesei că l-ai găsit?

— Îmi pare rău, Edward, i-a replicat Artistul, însoțindu-şi afirmația de un gest al capului mic şi rotund. Nici asta nu pot să-ți zic.

N-avea nici un rost, era ca şi cum te-ai certa cu o voce recalcitrantă din căsuța vocală. Însă în mintea lui se contura ceva, de parcă mai multe fragmente disparate se reuneau, alcătuind din nou un întreg. Oare nu asta spusese Artistul despre e-mail, când se cunoscuseră? Crâmpeie separate de informații se adunau şi se reîmbinau într-un mesaj ce putea fi citit. Haosul se transformă în ordine. Sau aşa cum scrisese ducesa în epistola aia ridicolă – ca o carte ruptă, ale cărei pagini sunt risipite, dar care se aduna, redevenind un întreg. S-a gândit iar la Margaret şi la legenda pe care i-o istorisise despre Sir Urre. Nu era oare o albină în blazonul lui?

Edward a luat CD-ul cu jocul salvat şi s-a întors spre Artist, care se aşezase brusc între el şi uşă. Acum era gata să plece, dar celălalt voia să-l țină acolo, ca o gazdă care-şi amintise dintr-odată de bunele maniere şi încerca să repare gafele anterioare.

— Ştii de ce jocul se numeşte MOMUS? l-a întrebat, cu un ton calm şi blând, cum fusese când venise Edward. Stăteau față în față, iar Artistul nu-l putea opri fizic, pentru că era mai scund decât Edward cu mai mult de treizeci de centimetri. Există un loc la care poți ajunge şi unde o să vezi un graffiti pe un perete, aşa este scris cuvântul MOMUS. Nimeni nu ştie cine l-a scris acolo şi de ce. Ştii cine a fost Momus? Un zeu grec, din generația anterioară lui Zeus şi a copiilor lui. Mama lui era Nyx, care înseamnă Noapte, iar tată îi era Erebus. Acesta întruchipa întunericul din Hades. Momus era singurul zeu grec care a îndrăznit să critice lumea

creată şi chiar să propună câteva îmbunătățiri. Credea că bivolii ar trebui să aibă coarne pe umeri, nu pe cap, ca să vadă mai bine ce atacă. I-a spus Afroditei, zeița frumuseții, că îi scârțâie sandalele. A zis că oamenii ar fi trebuit făcuți, astfel încât fiecare să aibă o uşă în piept, ca să o poți deschide să vezi ce simte cu adevărat ființa respectivă.

În cele din urmă, ceilalți zei s-au săturat să tot asculte cum se plânge Momus, aşa că s-au adunat şi l-au alungat din Olimp. Ce s-a întâmplat cu el apoi habar n-am, dar cred că ar fi ceva de învățat de aici, Edward. Poate ideea e că, deşi lumea e un loc imperfect, dacă îți petreci tot timpul căutând ceva mai bun, vei ajunge într-o situație şi mai proastă. Îmi pare rău de codex, Edward. Chiar nu-ți pot dezvălui unde se află. Şi aşa ți-am spus prea mult.

— Dar de ce nu poți? a întrebat vizitatorul, care nu voia să se dea cumva de gol. Şi-ar fi dorit să fie deja plecat căci înțelesese unde e codexul.

— Pentru că ştiu că-i vei zice ducesei. Chipul neted şi copilăros al Artistului a devenit sobru, iar vocea lui părea insistentă. Nu te pot lăsa să faci aşa ceva. Înlocuitorul tău, Nicholas, are dreptate, deşi motivele lui sunt greşite. Ducesei îi este mult mai bine fără codex. Dacă ar da de el, ar încerca să-l folosească împotriva soțului ei, care nu ar suporta aşa ceva. Ce i-ar putea face ea nici nu se compară cu ce i-ar putea face el. I-ar face mult rău, Edward.

— E ridicol! a comentat lapidar, iar cuvintele au sunat de parcă ar fi fost rostite de ultimul glas al rațiunii din această lume. Trebuia să plece înainte să-i explodeze capul. A luat discul şi l-a pus în

buzunarul cămăşii. Acum abia dacă mai asculta. N-are nici un sens. Adică ce ar putea face? Ducele este invalid. E bolnav. Şi, oricum, e la într-o clinică din Londra, iar ea e la Weymarshe. Nu-i poate face nimic câtă vreme Blanche e acolo.

S-a întors spre uşă şi spre Artist, croindu-şi drum hotărât printre lucrurile trântite pe covor.

— Îți mulțumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat, a spus Edward, căci nu dorea să pară lipsit de amabilitate. A trecut stângaci pe lângă gazdă şi a precizat: Cu jocul.

— Te înşeli, i-a răspuns Artistul şi, refractar, s-a dat la o parte. Trezeşte-te, Edward! Cât am fost angajatul familiei Went am învățat ceva. Am trecut prin asta înaintea ta. Am găsit cartea, dar am abandonat-o, şi tu ar trebui să faci la fel. Uită de ducesă! Nu e un joc, Edward, asta e viața adevărată. Du-te înapoi la serviciu.

Dar tânărul nu a privit în urma lui. N-avea nevoie de o lecție de viață de la unul care arăta ca un hobbit. A păşit pe primele trepte ale scării, după care s-a năpustit în jos, cu viteză, sărind câte trei o dată, alunecând la cotituri şi apucându-se de balustradă ca să-şi mențină echilibrul. Artistul l-a urmat pe palier, strigând după el:

— Şi eu am iubit-o, Edward!

Vocea lui răsunătoare a generat ecou.

— Munca este blestemul lui Dumnezeu pentru noi! Să nu uiți asta! Şi să nu încerci niciodată să te sustragi!

Apoi Edward a fugit afară, pe trotuar.

20

Când era în taxi, Edward i-a mai lăsat un mesaj exaltat lui Margaret pe robotul telefonic, încercând să-i dea de înțeles că e vorba despre ceva urgent. Nu mai fusese la reşedința familiei Went de două săptămâni, şi portarul se schimbase, deşi părea să poarte acelaşi costum ponosit pe care îl avusese şi celălalt. Edward se întreba ce s-o fi întâmplat cu el. Cel nou era scund, gras, avea un chip amabil, rozaliu şi părul alb şi rar şi aducea a contabil. Spre deosebire de predecesorul său, a vorbit englezeşte excelent când l-a oprit pe Edward. Uimit, tânărul a aflat că numele lui era încă pe lista familiei Went. Şi, în plus, acolo era trecut şi numele lui Margaret. Cu siguranță că ducesa reuşise să îl adauge.

A păşit încurcat în holul întunecos şi iat-o acolo. Era ca şi cum, doar văzând numele ei pe clipboardul ponosit al portarului, ea s-ar fi întrupat. Îl aştepta aşezată într-un fotoliu rupt, de piele maro, rece şi nemişcată ca o nimfă de piatră. Când l-a văzut, s-a ridicat, iar geanta mare de piele îi ajungea până în dreptul şoldului. Parțial, se aştepta ca la ea să fie încă vizibile urmele nenorocirii petrecute la Chenoweth – să aibă cearcăne întunecate în jurul ochilor, de la nopțile nedormite, să aibă părul nespălat, un fel de umbră a celei care fusese –, însă ea arăta exact ca atunci când o cunoscuse. Era îmbrăcată demodat şi sobru, purtând o fustă şi o jachetă, iar părul negru era tăiat drept, până la bărbie. Chipul ei oval şi palid exprima şi acum

resemnare şi indiferenţă, iar alura era, şi ea, neschimbată, pentru că stătea cu spatele perfect drept.

El a strâns-o într-o îmbrăţişare de urs, pe care ea nici n-a încurajat-o, dar nici n-a evitat-o, rămânând indiferentă. El s-a agăţat de ea, cu ochii închişi, ca să oprească lacrimile care ţâşniseră pe neaşteptate. Nu i-a spus nimic, doar a ţinut-o în braţe, fără să-i pese dacă ea îi împărtăşea emoţia. Credinţa lui în ceva, nu ştia în ce anume, fusese pe punctul de a dispărea, iar prezenţa ei neaşteptată o aducea înapoi intactă, ca şi cum nu s-ar fi şubrezit niciodată. Edward se simţea de parcă ar fi rătăcit prin ceaţă fără ea, fără speranţa că va fi salvat, iar ea apăruse dintr-odată să-l aducă înapoi în siguranţă.

— Mi-a fost dor de tine, i-a spus el în cele din urmă, având bărbia în părul ei şi dându-i drumul din îmbrăţişare. Mi-a fost dor de tine! Unde ai fost?

— Am fost plecată, i-a răspuns lăsându-şi privirea în jos. Îmi pare rău. N-am vrut să te văd.

— Credeam că m-ai părăsit.

Edward uitase cât de frumoasă era, cu faţa lungă, serioasă, şi cu nasul coroiat, extravagant. Cum de nu observase până acum?

S-au dus spre ascensor şi au urcat împreună. În liniştea din jur, sunetul pe care îl făcea liftul în dreptul fiecărui etaj părea asurzitor. Înăuntru, apartamentul era pustiu, iar ei nu au făcut nici o încercare să-şi ascundă prezenţa. Era clar că familia Went plecase deja. Probabil că vor vinde, s-a gândit Edward. Covorul oriental mare din camera din faţă fusese strâns şi stătea rulat într-un colţ. Era îndoit

uşor de la mijloc, ca şi cum le-ar fi făcut o plecăciune politicoasă când au trecut pe lângă el. În lumina după-amiezii târzii filtrată prin ferestre se vedea o pulbere fină de tencuială, rămasă din cauza harababurii făcute de cei care mutaseră lucrurile. Au trecut prin dreptul biroului Laurei Crowlyk, îndreptându-se spre scară. Acesta era gol, cu excepția câtorva cutii de plastic, de un galben aprins, folosite la mutare, pe care fusese trecut, cu un marker negru, conținutul fiecăreia. Presimțirea unei schimbări iminente şi radicale plutea în aer.

— Sper că n-au luat cărțile, a spus Edward.

Absența covoarelor şi a perdelelor modificase acustica, iar glasul lui sunase de parcă ar fi vorbit într-o sală de concerte goală.

Dar cărțile erau tot acolo. Când Edward a tras de uşa grea de fier din vârful scării în spirală, biblioteca îi aştepta, de parcă nimeni n-ar mai fi păşit înăuntru în timpul scurs de la ultima lor vizită. Ferestrele înalte erau în continuare camuflate de draperiile grele.

— Ai mai fost pe aici? a întrebat el. Adică de când ne-am întors de la Anexă?

În ciuda eforturilor pe care le făcea, a simțit că se înroşeşte. A bâjbâit prin întuneric să găsească lampa, întinzându-şi mâinile ca un somnambul.

— O singură dată, a răspuns Margaret.

I-a arătat apoi geamantanul vechi în care fuseseră volumele pe care le aduseseră de la Chenoweth. Era gol, căci rearanjase deja cărțile pe rafturi.

— Ştii de câte ori te-am sunat? Toată mânia pe

care o simțise Edward a răbufnit dintr-odată. A privit-o fix. De ce nu mi-ai răspuns?

Ea a clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Edward. Eu doar… regret. Am crezut că s-a terminat. M-am gândit că într-adevăr codexul nu mai există şi nu voiam decât… să merg mai departe. Doream să uit toate astea, a zis strângând din buze. Am stat acasă o vreme.

— Bine, a replicat el, căci n-avea de gând să-i spună că o iartă, ci doar: Mă bucur că te-ai întors.

Cu o oră înainte, ardea de nerăbdare să-i dezvăluie tot ce aflase, dar acum, când ea era aici cu adevărat, simțea că nu e în stare să vorbească. Şi, în cele din urmă, Margaret a spart gheața.

— L-am citit pe Richard de Bury, i-a zis încet. Probabil că n-ai auzit până acum de el. A fost episcop de Durham în secolul al XIV-lea şi sfetnic al lui Edward al III-lea. A fost, de asemenea, primul mare colecționar de cărți din Anglia. Nu avea scrupule în privința asta – a ruinat o familie de nobili numai ca să intre în posesia bibliotecii lor şi după moartea lui au rămas mai multe liste de cărți pe care intenționa să le achiziționeze. Una dintre ele se poate să fi fost codexul nostru. *A Viage to a Fer Lond,* într-un singur volum, fără autor, din biblioteca Bowmry. În documentele lui nu scrie însă dacă a reuşit să o ia sau nu. Şi mai e ceva acolo despre un John Leland, cel care se ocupa de biblioteca regală în timpul domniei lui Henric al VIII-lea. Acestuia i s-a cerut să întocmească un catalog al artefactelor istorice din Anglia, printre care şi cărți, dar şi-a pierdut mințile înainte să termine.

Documentele lui sunt în…

— Stai puțin, Margaret! a intervenit el, punând o mână pe brațul ei ca s-o oprească. Trebuie să-ți spun ceva foarte important.

A inspirat adânc şi şi-a depănat povestea. A început prin a-i relata despre micul dejun cu Fabrikant. Şi s-a trezit că alege adevărul, cu grijă, fără a dori să-i spună mai mult decât avea nevoie să afle. I-a explicat teoria ducesei despre steganografie, aşa cum o prezentase mesagerul soțului ei, dar nu a făcut nici un comentariu despre ce ar fi putut însemna sau despre motivul pentru care Blanche căuta cartea.

Când a terminat de vorbit, Margaret era cu ochii în tavan, murmurând.

— Steganografie, a bolborosit pentru ea însăşi. Steganografie. Ce idee ridicolă! a exclamat, gândind cu glas tare. *Steganographia* lui Trithemius a apărut după scrierea lui Gervase, mult mai târziu, deşi *Nullity of Magic* a lui Bacon a fost scrisă cu un veac mai devreme – adică a lui Roger Bacon, nu a lui Francis Bacon. Iar partea cifrată din *Equatorie of the Planetis,* cartea lui Chaucer, i-a fost chiar contemporană. Asta dacă într-adevăr a scris-o Chaucer. S-a aşezat la masa de lucru şi a continuat: Ca să fiu sinceră, nu cred că e absolut imposibil, teoretic vorbind, a concluzionat clătinând din cap. Dar e foarte, foarte improbabil. Nu, e chiar absurd. E revoltător! Şi care e mesajul? De ce o vrea ducesa? Şi de ce ne-au cerut să n-o mai căutăm?

Edward a oftat.

— Nu ştiu.

— Ce crezi c-ar face cu ea, dacă ar exista?

— Habar n-am, a repetat el, simțindu-se vinovat.

Nu stăpânea arta de a minți, dar ea nu părea foarte curioasă. Se juca absentă cu ceasul de argint pe care îl avea la mână.

— De fapt, nici nu contează, nu? a întrebat amărâtă, aşezându-se picior peste picior pe scaunul vechi de birou, care scârțâia. Tot n-am făcut nici un progres de atunci.

— Ba da. A făcut o pauză, ca să întrețină suspansul. Cred că ştiu unde e codexul, Margaret.

Ea a tresărit, de parcă i-ar fi aruncat un pahar cu apă în față.

— L-ai găsit? Unde e? l-a întrebat, aplecându-se în față.

— Nu eu, i-a replicat el repede. Altcineva l-a descoperit sau, cel puțin, aşa zice. Cineva care nu-l voia. Nu mi-a spus unde e, dar mi-a dat un indiciu. Dacă nu mă înşel, e în această încăpere.

Ea s-a uitat în jur emoționată, ca şi cum cartea ar fi fost ascunsă prin vreun colț întunecos, iar ea era gata să o înşface.

— În regulă, a comentat Margaret, încercând să se liniştească. Spune-mi care e teoria ta.

Edward savura clipa lui de succes. Se plimba de colo-colo, ecoul paşilor lui răsunând în spațiul amplu şi gol.

— Mi-ai spus odată că unele dintre lucrurile pe care le ştim despre Gervase provin din documente care au fost refolosite, pentru legarea altor cărți. Adică din volume care au fost dezmembrate pentru recuperarea scrierilor originare.

— Aşa e, a murmurat ea. E adevărat. Dar astfel de cazuri sunt destul de rare.

— Ei bine, nu cumva asta s-a întâmplat cu codexul? Dacă l-a folosit vreo persoană ca să lege alt volum?

— De ce ar vrea cineva să facă aşa ceva? a întrebat Margaret, aruncându-i o privire dispreţuitoare, de profesionist care nu se încrede în scornelile unui amator. Tehnica despre care vorbeşti tu era pentru maculatură, în timp ce codexul trebuie că a fost scris pe pergament. E o mare diferenţă. Pergamentul este de fapt o piele foarte fină şi era scump, proprietăţile acestui material fiind diferite de…

— Ascultă-mă! a întrerupt-o Edward. Ascultă-mă puţin! Dacă au recurs la respectiva tehnică pentru a ascunde codexul?

Ea a rămas o clipă pe gânduri.

— Bine, a răspuns încet, dar asta ar presupune deteriorarea documentelor originare. Pasta de lipit decolorează, ca să nu mai zic că aveau nevoie de găuri. Şi de ce şi-ar bate cineva capul cu asta?

— Lasă asta o clipă. Să presupunem, pur şi simplu, că aşa a fost.

Margaret s-a ridicat, cu mişcările ei stângace, ca să facă şi ea câţiva paşi.

— Într-o carte e mult prea mult pergament ca să poată fi ascuns, chiar şi într-o legătură groasă. Nu se pot pune mai mult de opt-zece straturi.

— Corect. M-am gândit la asta. Dar poţi să dezmembrezi codexul, desprinzi paginile una de cealaltă şi le răspândeşti în nu ştiu câte volume.

— În regulă. Stând pe loc şi încrucişându-şi brațele lungi şi zvelte a continuat: Foarte bine. Să admitem că aşa s-a întâmplat cu codexul. Asta ar însemna să căutăm nu se ştie câte cărți în loc să scormonim după una singură. Deci e mai rău ca la început.

— Exact, a comentat Edward, îndreptându-se spre valiza veche. Dacă ai avut dreptate tot timpul, Margaret? Dacă în a douăsprezecea cutie se ascundea de fapt codexul?

Şi-a lăsat vocea să se piardă încet, iar restul a rămas nerostit. Simțea că vorbele lui încep să aibă efect. Margaret s-a dus la un raft şi a pipăit cu mâna ei mică şi albă un rând întreg de cotoare de cărți, vechi, moi şi amestecate, ca şi cum ar fi mângâiat solzii îmbătrâniți ai unui balaur adormit. S-a aplecat ca să se uite cu mai multă atenție la etichetele gri, acum îngălbenite de vreme. Un post-it roz lipit de raft a plutit grațios până la podea, de parcă ar fi trecut vreo stafie pe lângă ea, dar nu l-a luat în seamă.

— La naiba! a exclamat, dar încet, fără patimă. Cotele alea! Şi doar am ştiut că sunt ciudate! Da, am ştiu! Le-a studiat încă o dată la lumina slabă. E atât de evident! Au pus codexul în volumele din a douăsprezecea cutie, pe care au dus-o la Chenoweth, ştiind că o să se rătăcească. Numerele astea şi literele nu sunt cote, ci apar în locul semnăturilor! Iar cuvintele sunt cuvinte-titlu! S-a uitat la Edward. Dacă într-adevăr e aici, astea sunt colațiunile, chiar pe cotor. Nu sunt cote, ci instrucțiunile pentru reasamblarea codexului.

Apoi ochii li s-au întâlnit, iar Edward simțea cum i se face pielea de găină. Crezuse că are dreptate, dar acum teoria lui devenea realitate şi, dintr-odată, i s-a părut că în încăpere e şi o a treia prezență, oarecum supranaturală. Codexul, stafia unei cărți, era acolo, dezmembrat şi împrăştiat, dar aşteptând să fie readus la viață. Făcându-şi curaj, Margaret a scos un ditai ceaslovul din raftul Urre – un tom bizar, ce părea surghiunit din vreo enciclopedie uitată – şi l-a dus la masa de lucru. Când l-a pus jos, s-a auzit o bufnitură.

— Bun. După ce a deschis volumul şi a început să analizeze coperta pe interior, plimbându-şi degetele pe margini, pipăind textura şi grosimea, a precizat: E carton, nu lemn. Dacă sunt aici, paginile din codex nu pot fi decât în copertă, sub piele.

A luat un briceag din oțel din geantă şi, cu un singur gest sigur, a făcut o tăietură lungă şi dreaptă în locul unde era prins forzațul. Apoi a lăsat cuțitaşul şi a strecurat degetele prin crestătură. Ținând restul volumului cu antebrațul, ca să nu cadă, a tras de deschizătura creată cu cealaltă mână, dar a ieşit la iveală doar praf uscat.

A ridicat pagina crestată în dreptul lămpii de birou ca să poată vedea în interior. După o clipă s-a uitat la Edward.

— O să avem nevoie de ceva bani, i-a spus.

Le-a luat o jumătate de oră să care volumele afară ca să le poată băga într-un taxi. Până la urmă a trebuit să scotocească prin apartament ca să găsească nişte pungi în care să le ascundă. Fireşte

că operațiunea de mutare a familiei Went dura de câtva timp, deoarece portarului nu i s-a părut că fac ceva suspect. Le-a chemat chiar şi un taxi.

Margaret n-a vrut să rişte şi să pună cărțile în portbagaj, printre cricuri care se hurducăie şi ulei de motor care pătează, aşa că le-au îngrămădit pe bancheta din spate, după care au intrat şi ei în maşină. Arcurile uşoare ale tapițeriei s-au lăsat parcă gemând sub greutatea lor. Margaret stătea lipită de una dintre uşile din spate, iar Edward era pe locul de lângă şofer, având în brațe un teanc de volume care ajungea până la stratul sfâşiat de vinil ce acoperea plafonul vehiculului.

Au luat-o pe Third Avenue spre centru, până au ajuns pe Bowery, apoi pe Canal Street, peste podul Manhattan. Fiecare mică denivelare a asfaltului se simțea de parcă maşina le-ar fi înregistrat cu precizia unui seismograf, iar vibrațiile se transmiteau prin sistemul de suspensie învechit şi supraîncărcat, direct în şezutul lui Edward, dar nu-l deranja. Săptămâni întregi codexul fusese o abstracțiune mistică şi imaterială. Însă acum, închizând ochii, putea simți greutatea liniştitoare a cărților pe care le ținea în brațe şi îşi închipuia taxiul trecând uşor de-a lungul podului, perspectiva camerei ridicându-se şi îndepărtându-se, de parcă ar fi fost filmat din elicopter. Acesta trebuia să fie sfârşitul filmului – ultima temă muzicală şi distribuția. *Asta este,* se gândea el. *În sfârşit, e gata.* Erau aproape de ultima destinație – Weymarshe. Fără să-şi dea seama, şoferul a început să cânte, ținând isonul melodiei de la radio, iar accentul său

era specific celor din Orientul Apropiat. După *Another Day,* piesa celor de la The Wings, au urmat *Band on the Run* şi apoi *She Blinded Me with Science,* piesa lui Thomas Dolby, la care şoferul ținea şi el ritmul claviaturii. Când erau pe pod, rosturile metalice înglobate în asfalt păreau să-şi creeze propriul ritm muzical sub roțile maşinii.

Tot centrul Brooklynului parcă era în construcție. Automobilele din trafic se strecurau printr-un fel de ținut mlăştinos întortocheat, printre separatoare de sens, gropi cu pietriş şi capre de tăiat lemne pe care luminile portocalii se aprindeau intermitent. Circulația s-a blocat complet cinci minute, timp în care Edward, paralizat sub greutatea cărților, a trebuit să se holbeze la vitrina unui restaurant care se numea „În numele fripturii”! Se înnoptase deja când taxiul a ajuns în fața locuinței lui Margaret, pe o stradă îngustă, cu case din aceeaşi piatră maro. Ea a descărcat volumele de pe bancheta din spate în vreme ce el îi plătea şoferului şi apoi le-au dus împreună sus, mergând iute, cu picioarele îndoite, încercând să echilibreze teancurile care le ajungeau până la bărbie.

El îi văzuse locuința o dată, de afară, dar nu fusese niciodată înăuntru şi îşi închipuise că e un fel de vizuină de savant, o chilie îmbrăcată în lambriuri de lemn închis la culoare, cu o masă pentru citit, acoperită cu mătase verde. În schimb, ea l-a condus de-a lungul a trei şiruri de trepte – pe care au dat peste două cărucioare strânse, care semănau cu o pereche de păianjeni gigantici – spre un atelier întunecos, nedecorat, dezordonat, de la

etajul al patrulea al unei clădiri ce trebuie să fi fost cândva o reşedinţă burgheză confortabilă, asta înainte să fie împărţită în mai multe apartamente pentru închiriat. Pereţii erau albi şi încăperile joase. Totul era uşor subdimensionat. Frigiderul era jumătate din unul obişnuit, iar patul improvizat pe podea nu era mai mare decât cel al unui copil. Rafturile de cărţi, edificii instabile din scânduri de pin şi plăci fibrolemnoase, se ridicau până în tavan.

Singura piesă de mobilier de mărime normală era un birou de lemn, mare, aşezat în dreptul ferestrelor din faţă. Probabil că avea cinci sute de kilograme şi arăta de parcă ar fi provenit din biroul vreunui preşedinte de bancă. Margaret a aruncat hârtiile de pe el pe pat şi a început să cotrobăiască într-un dulap după diverse, pe care apoi le-a aranjat pe birou: role de bandă autoadezivă, agrafe de hârtie mari şi strălucitoare, din metal, pensule moi, andrele de croşetat, un borcan cu lipici, spatule de diferite forme, bucăţi de hârtie neobişnuită, bucăţi de plastic tare, transparent şi o cutiuţă subţire, neagră, care, când a fost deschisă, a dat la iveală un bisturiu chirurgical strălucitor, aşezat pe un suport din catifea.

Edward era gata să înceapă operaţiunea de dezvăluire, de reasamblare sau oricum ar fi fost potrivit să numească acţiunea pe care tocmai o porneau, dar Margaret l-a trimis la magazinul din apropiere să cumpere coca-cola dietetică şi beţişoare de curăţat urechile. El s-a conformat fără să protesteze, dar, în timp ce trecea printre rândurile murdare, care miroseau urât, pline de prosoape de

hârtie ieftine, prăjiturele expirate şi conserve de legume necunoscute din Caraibe, s-a întrebat dacă n-ar trebui să o caute pe ducesă şi să-i spună ce se întâmplă. Când s-a întors, s-a oprit la o cabină telefonică şi a format numărul de la apartamentul familiei Went. N-a răspuns nimeni, ceea ce era logic, căci tocmai fusese acolo şi văzuse că era gol. Simțindu-se ca un nătărău, a lăsat un mesaj scurt pentru Laura, spunându-i să-l sune pe telefonul mobil, apoi a închis.

Când a ajuns înapoi, a găsit-o pe Margaret aplecată deasupra primului volum, o ediție elegantă a *Idilelor regelui*, cartea lui Tennyson, cu ilustrații de Gustave Doré, care zăcea pe masă ca un pacient care urmează să fie operat, sub lumina puternică a unei lămpi cu halogen. Ea era necruțătoare. Din doar câteva mişcări a desprins cotorul şi copertele de blocul cărții.

— Încalc prima lege a conservării, a zis ea încet.

— Care?

— Niciodată nu faci nimic ce nu poate fi inversat.

A pus deoparte, cu grijă, conținutul desprins dintre coperte, apoi s-a concentrat asupra acestora.

— Eu n-o să povestesc ce am văzut.

Edward a băgat cola dietetică în frigiderul miniatural, în care nu mai erau decât un pachet de bicarbonat de sodiu şi o cutie Tupperware în care era ceva ce semăna cu brânza de casă. Când a terminat, s-a aşezat voios pe patul acoperit cu o cuvertură ponosită, aspră, poate lucrată de mână.

— La un moment dat în Evul Mediu, oamenii au hotărât că e mult prea costisitor să facă coperte de

carte din lemn, aşa că au recurs la pasta de hârtie, adică lipeau foile pe care le acopereau cu piele. Cât despre pagini, au renunţat la pergament şi l-au înlocuit cu hârtie – care nu se fărâmiţează la fel de uşor, aşa că n-au mai avut nevoie de coperte grele din lemn ca să ţină foile drepte.

A îndepărtat coperta din faţă şi apoi pe cea din spate şi a pus deoparte cotorul volumului, notând mai întâi ce scria pe el. Edward a tresărit, dar Margaret dădea dovadă de acea cruzime a savantului faţă de starea fizică bună a cărţilor. Văzuse atâtea bibliocide, că nimic n-o mai şoca.

— E uimitor, dacă stai să te gândeşti, a continuat ea. Nu le păsa nici cât negru sub unghie de tipul de hârtie folosită. Nu erau interesaţi să conserve istoria. Pur şi simplu ciopârţeau orice carte pe care n-o citea nimeni la momentul respectiv. În unele cazuri asta s-a întâmplat cu opere literare vechi de sute de ani, pe care noi le-am fi păstrat sub vitrine de sticlă, într-un muzeu, chiar şi atunci, ca să nu mai vorbesc de prezent. Erau aşa de *ciudaţi!* S-a încruntat şi a clătinat din cap, ca şi cum comportamentul uluitor al oamenilor din trecut ar fi fost o chestiune care o privea personal. Noi am uitat că nu toate epocile au fost la fel de obsedate de proprietate ca a noastră. În vremea lui Gervase pe autor îl preocupa numai adevărul: el era numai slujitorul lui, curatorul lui pentru o perioadă de timp, dar nu şi stăpânul lui. Ei nu aveau nici cea mai vagă idee despre plagiat. Dacă cineva copia ceva scris de altcineva, nu era o fărădelege, ci un serviciu adus umanităţii. Şi el îşi judeca propriile scrieri tot

din această perspectivă.

Când el ieşise mai devreme, ea amestecase mai mulți solvenți într-un bol de oțel inoxidabil. Margaret lucra repede şi cu grijă, folosind un burete pentru a întinde lichidul transparent pe marginea copertelor de carton – care erau acum doar două plăci goale pe care aplica apoi un strat gros de pastă albă, moale, pe care o lăsa acolo cam un minut. La momentul potrivit, când era saturată, a înlăturat-o şi, cu vârful ascuțit al unei spatule de bucătărie, a început să dezlipească uşor colțul forzațului de copertă. A făcut aşa pe toate cele patru laturi, apoi a îndepărtat foaia şi imediat a uscat lichidul de pe laturile încă umede cu bucăți de sugativă.

Şi, când a terminat, cei doi au avut în fața ochilor prima pagină din codex.

Îl căutase atât timp, că nici nu se mai gândea la el ca la un obiect material, fizic, pe care îl poți vedea, atinge, manevra şi citi. Şi, când mintea îi zbura la el, şi-l închipuia ca apărând dintr-un desen animat cu Scooby Doo, un volum mistic în levitație, emanând dinăuntru o lumină verde fantomatică, acompaniat de coruri cereşti, cu pagini care se întorc singure, parcă mişcate de o mână nevăzută. Dar iată-l acolo – stătea chiar în fața lui, pe biroul lui Margaret, neajutorat, mânjit şi parcă cerându-şi iertare, ca un nou-născut.

Nu se aşteptase să fie aşa de frumos.

Pagina în sine nu era una deosebit de mare, căci nu depăşea cu mult dimensiunea unei coli obişnuite A4, însă era mult mai mirositoare, căci, când

Margaret a descoperit-o, a răspândit un iz dulceag, de mucegai jilav. Ea îl prevenise că documentul ar putea fi într-o stare proastă şi avusese dreptate, căci pe marginea a trei dintre laturi se întindea o pată maro-închis, de aproximativ un centimetru, dar restul paginii era netedă, bej cu mici diferențe de culoare. Opera lui Tennyson fusese un volum mare, aşa că cel care ascunsese respectiva pagină în el nu avusese nevoie să o îndoaie ca să încapă. Pe foaie erau două coloane pline de text scris de mână, perfect centrate atât pe verticală, cât şi pe orizontală şi egale la capete, de parcă ar fi fost paginate cu un program special. Spațiul de pe margine era amplu, textul scris cu o cerneală ce se poate să fi fost neagră inițial, dar care acum avea culoarea intensă a lemnului de mahon. O literă şi un sigiliu erau amplasate ici şi colo, la întâmplare, în roşu-închis sau auriu-metalic.

Scrisul era mult mai dens ca unul obişnuit, sugerându-i un şerpuitor gard-viu din crengi negre, cu ghimpi, sau buclele din fier forjat ale unei scări de incendiu. Era aproape ilizibil. A trebuit să se uite insistent la un singur cuvânt, pentru ca una sau două dintre formele abracadabrante să se transforme, încet-încet, în litere recognoscibile. Ce însemna? S-a holbat la text, care se prefăcea că o să-şi divulge sensul, făgăduind totul, dar nedezvăluind nimic, ca simbolul unui simbol. Situația era similară cu problemele de şah pe care le rezolva ridicol de uşor când avea numai şapte ani, dar la care acum se holba când le vedea neputincios prin ziare pentru că nu mai înțelegea nimic din ele.

Exista un motiv pentru care dorea cu ardoare să afle ce spune codexul, numai că documentul era de nepătruns – sensul nu se dezvăluia, semnificația pură, ce părea condensată, strânsă şi parcă înghețată pe hârtie, în acest motiv decorativ de un negru atât de strălucitor că te orbea.

La jumătatea coloanei din stânga, scribul transformase un „Y” mare într-un tablou în miniatură: un țăran amărât şi cocoşat ducea pe umăr o creangă uscată de copac, într-un peisaj iernatic. Din cauza poverii, era de două ori cocoşat, ca şi cum semnificația acelei stări îl apăsa mai mult decât putea suporta.

— Pare autentic, a spus Margaret, pe tonul specialistului.

Edward a revenit cu picioarele pe pământ. S-a întrebat cât timp stătuse aşa, uitându-se fix la el. Ea manevra pagina calmă, însă lui i s-a părut că-i vede degetele tremurând.

— E un pergament de o calitate excepțională, a adăugat ea. Ne-ar trebui un microscop ca să ştim sigur, dar arată a piele de vițel nenăscut.

— Cum adică nenăscut?

— Adică pergament dintr-un făt de vițel. Era la mare preț.

Lucrând cu atenție, înmuind foaia şi apoi absorbind substanța, mişcând materialul şi netezindu-l, Margaret a reuşit să desprindă o a doua pagină din aceeaşi legătură şi apoi încă una. Ritmul tihnit şi iscusit în care manevra documentul nu trăda nici un fel de emoție intensă ca aceea care îl

cuprinsese pe Edward. În jurul orei nouă, terminase cu volumul lui Tennyson, dând la iveală şase foițe de pergament subțire, învechite şi pătate, dar intacte. Le pusese la uscat pe prosoape de hârtie, chiar pe patul ei. Într-un loc sau două cerneala mâncase toată pagina – cerneala ferogalică putea fi extrem de corozivă, dacă nu era preparată cum trebuie, a explicat Margaret. Pe măsură ce le întindea, el a observat că paginile erau, de fapt, duble, adică fiecare era o jumătate împăturită dintr-o foaie dublă, scrisă pe ambele fețe, adică patru pagini în total, găurite la mijloc, acolo de unde fuseseră odinioară cusute de cotor.

Patru cutii de coca-cola dietetică zăceau împrăştiate lângă scaunul ei. Cum nu mai era nimic altceva pe care să te poți aşeza, iar salteaua era ocupată, Edward s-a trântit pe jos, pe linoleumul rupt din bucătărie, sprijinindu-şi spatele de frigiderul care zumzăia şi întinzându-şi picioarele încrucişate până la peretele din față ca să o poată privi. Nefiind în stare nici să plece, dar nici să-i dea o mână de ajutor, lenevea pur şi simplu, complet inutil. În apartamentul lui Margaret nu prea putea să se lase distras de nimic. Fereastra mare de deasupra patului dădea în spatele unui restaurant, dar le vedea doar mâinile mexicanilor care aruncau apa în care spălau vasele în timp ce ascultau muzică mariachi. Brațele şi umerii lui Margaret se mişcau, în vreme ce ea tăia, rupea şi umezea paginile vechi. Avea părul strâns la spate într-o coadă, prinsă cu un elastic roz, din care scăpaseră câteva şuvițe rebele.

— Mă duc să iau ceva de mâncare, a spus el după o vreme.

— E un restaurant chinezesc după colț, pe Vanderbilt. Wah Garden.

El s-a urnit cu greutate.

— Ce vrei să-ți iau?

— Numărul 19, pui cu sos de usturoi. Şi găluşte înăbuşite. Şi poate mai aduci şi nişte coca-cola dietetică.

La miezul nopții, Edward şi-a dat seama că-l furase somnul, stând în fund cu capul dat pe spate şi cu gura deschisă. Mâncarea chinezească se terminase, iar cutiile din carton alb, acum goale, erau aliniate cu grijă pe masa din bucătărie. Pe biroul ei a văzut un pahar înalt, plin cu un lichid tulbure, având o vagă culoare de lămâie.

Margaret lucra la fel de energică şi de concentrată ca în urmă cu şase ore, când începuse operațiunea. Teancul de cărți de care nu se atinsese, aflat în stânga ei, era mai mic acum, iar grămada de interioare ale volumelor dezmembrate din dreapta era mai mare. El o privea muncind, uitând complet de prezența lui şi întrebându-se câte nopți îşi petrecuse ea aşa, una după alta, până când nu mai rămăsese decât răsăritul, fără nimeni care să o vegheze cum făcea el acum. Era impulsionată de o voință puternică, de un motor lăuntric, al cărui mod de funcționare el nu putea decât să-l bănuiască. I-a trecut prin cap că, pentru Margaret, asta – truda asta neîntreruptă, obsesivă, masochistă – putea fi considerată fericirea. El căuta mijloace prin care să scape de muncă, pe când Margaret doar asta avea.

Se întreba dacă doar asta îşi dorea.

Edward s-a ridicat, şi-a pus mâinile în şold şi şi-a îndreptat spatele.

— Te-ai trezit, i-a spus ea, fără să-şi ridice ochii.

— Nici măcar nu mi-am dat seama că am adormit, a răspuns el tâmp. Apoi şi-a dres glasul. Ce bei?

— Un Tom Collins, dar fără votcă. Îmi place combinația, a adăugat, părând puțin stânjenită.

El s-a dus la baie – unde un fir lung din părul ei negru era lipit de peretele cabinei de duş – să arunce ce rămăsese de la cină, apoi s-a îndreptat spre pat să analizeze paginile.

— Ei bine, iată-l, a zis şovăitor.

Acum erau vreo douăzeci sau treizeci, unele mai bine păstrate, altele mai deteriorate. Câteva, cum era prima pe care o văzuse, păreau antice, dar celelalte fuseseră îndoite de două sau chiar de trei ori ca să încapă în cărțile mai mici şi efectele dăunătoare ale umezelii şi ale acidității lăsaseră urme, iar culoarea varia de la un crem-deschis la un maro-închis, parcă ars. Câteva erau atât de ciuruite de pete negre, încât arătau ca nişte hărți ale suprafeței Lunii.

Părțile cele mai bune – singurele care-i spuneau ceva lui Edward – erau letrinele: un „H” transformat într-un castel de piatră sau un „F” ca un copac robust şi aplecat, iar personalitatea animalelor părea mai pronunțată decât cea a oamenilor: ogari neliniştiți, oi blânde, cai sobri şi smeriți. Pe una dintre pagini, o salamandră roşu-aprins, cu un zâmbet şiret, se strecura de-a lungul ultimului rând

din text. Pigmenții erau aşa de proaspeți şi de vii, că păreau încă umezi, iar în unele locuri culorile erau aplicate în straturi atât de groase, că foia de dedesubt era țeapănă şi deformată.

În cele din urmă, Margaret s-a îndurat de el şi s-a ridicat să se uite şi ea la pagini.

— E ceva ciudat cu imaginile astea, a comentat ea. Dar nu pot spune exact ce anume. După modul de lucru, s-ar zice că scribul şi cel care a făcut anluminura au fost una şi aceeaşi persoană, ceea ce e neobişnuit, dar posibil. Calitatea este una foarte bună. Vezi cerul acela albastru-deschis? Culoarea se obținea cu o piatră de lapislazuli zdrobită, care trebuia importată din Afghanistan. Pigmentul ăsta era la fel de scump ca aurul.

— Poți descifra scrisul?

— Bineînțeles.

El s-a aşezat precaut pe marginea patului.

— Ce zice? a întrebat-o emoționat. Adică e acelaşi text ca în *Voiagiu?*

— Cred că da. Sau, cel puțin, unele părți coincid. Abia dacă am avut timp să arunc o privire.

— Cum adică unele părți?

Margaret s-a încruntat, iar colțurile gurii ei s-au lăsat parcă şi mai mult.

— Nu mă pot pronunța acum, a spus gesticulând cu mâna în care ținea încă bisturiul de oțel. Am citit unele fragmente pe apucate. Dar aici sunt lucruri pe care nu le recunosc, care nu apar în textul modern. În versiunea asta e mult mai mult despre copilul ucis când vâna cerbul-cavaler. Sunt pagini întregi despre ce erou puternic ar fi putut fi. Chestii

sentimentale. Şi aici... în pasajul ăsta, a adăugat, arătând spre o pagină. În peregrinările lui, stăpânul se întâlneşte cu o femeie care îi dă o sământă. El crede că ea e o sfântă fecioară, dar, când sădeşte sămânța, din ea creşte un copac uriaş, printre ale cărui ramuri trăiesc diavoli.

— Dar mesajul secret? Steganograma sau ce-o fi fiind?

Margaret a clătinat din cap.

— Nici măcar n-aş şti de unde să încep să-l caut, Edward. Chiar dacă ar fi adevărat. Dacă e aici, poate fi oriunde, ascuns într-o imagine, scris cu cerneală invizibilă, gravat cu împunsături minuscule de ac sau tăinuit prin orice alte coduri alfabetice medievale. Fiecare cuvânt ar putea reprezenta o literă sau fiecare literă ar putea simboliza un cuvânt, pe când numărul de litere din fiecare cuvânt ar putea semnifica de fapt o literă. Autorii codurilor medievale erau foarte inventivi. Şi Gervase a stat un timp la Veneția, iar venețienii au fost maeştrii criptografiei în lumea medievală.

Edward s-a aplecat asupra foii cu un „F” pe ea şi l-a studiat cu atenție. Putea desluşi cel mult un cuvânt sau două:... *altădată... grădină... a țâşnit...*

Margaret a observat că se uita cruciş.

— E frumos, nu? Textul nu le-a fost menit laicilor. Ideea era să fie scris cât se poate de repede şi să ocupe cât mai puțin spațiu, ca să se economisească timp şi hârtie. Unele cuvinte sunt prescurtate, altele sunt lipite, combinate unul cu altul. Tehnica se numeşte *littera textura,* „cuvinte țesute”. E încântător, dar ai nevoie de multă

experiență ca să poți descifra aşa ceva. Şi ia uite-te aici.

Margaret a luat o foaie, ținând-o cu grijă pe palme, ca o preoteasă care aduce o jertfă. A ridicat-o până în dreptul lămpii de birou, pentru ca lumina să se poată filtra prin ea, dezvăluind textura pergamentului.

— Priveşte cu atenție, i-a spus. E un lucru la care nu m-am aşteptat. Încă nu-l pot citi, pentru că nu am o lampă cu ultraviolete.

El s-a uitat. În spatele literelor întunecate, perpendicular pe ele, se iveau nişte dungi verticale, într-o nuanță de maro şters, atât de subțiri, că aproape dispăreau în maroul şi mai pal al pergamentului. Când s-a apropiat şi mai mult, Edward a văzut că dungile erau alcătuite de fapt din litere, ca nişte rânduri fantomatice, plutind dincolo de textul scris cu negru al lui Gervase.

— Din ce în ce mai bizar, a comentat Margaret sec. Hârtia asta a fost refolosită. Aici a mai fost scris ceva, textul anterior a fost răzuit ca să se facă loc pentru *Voiagiu.* Codexul nostru e un palimpsest.

Deşi se străduia din răsputeri, oboseala a învins totuşi entuziasmul lui Edward, care scădea pe măsură ce noaptea trecea. În vreme ce Margaret continua acea orgie a trudei, el aluneca din ce în ce mai mult de-a lungul peretelui. A închis ochii, pantofii i-au ieşit din picioare şi, fără să ştie cum, a ajuns pe pat, ghemuit ca nu cumva să atingă prețioasele foi, ferindu-şi ochii de lumină cu mâna. S-a uitat fix la tavanul fals, urât şi căzut. Era mai

istovit ca niciodată. Perna pe care îşi odihnea capul mirosea minunat, ca părul lui Margaret. A închis ochii din nou şi a simţit cum camera se mişcă încet în jurul lui, de parcă ar fi fost beat.

Şi-a închipuit paginile codexului plutind pe lângă el, ca nişte frunze maronii, moi pe suprafaţa lucioasă a unui heleşteu în care se regăsea el însuşi, cu faţa în sus, ca un mort, sau a unei piscine din spatele casei golite în primele săptămâni din septembrie. În copilăria petrecută în Maine, aceasta era o perioadă de pedeapsă, când vremea îţi aducea aminte că vara nu e decât o anomalie trecătoare cu care nu trebuie să te obişnuieşti şi că Bangorul, care părea civilizat doar în aparenţă, se afla la aceeaşi latitudine cu superioarele zone nordice Ottawa şi Halifax. Mai târziu, va avea amintiri vagi, clişee în care Margaret apărea nu citindu-i, ci vorbindu-i – dându-i lecţii sau încercând să-l convingă? –, clătinând din cap ca să-şi exprime dezacordul, neîncrederea sau dezamăgirea. Dar nici o clipă nu şi-a putut aduce aminte despre ce vorbea sau nici măcar dacă era aievea sau doar un vis.

Când s-a trezit, ea strângea paginile rămase pe pat, în jurul lui, şi le punea pe birou. S-a ghemuit sub pătură fără să deschidă ochii, ca un copilaş. După un timp a auzit că a stins lumina şi a simţit că se urcă în pat, lângă el.

În întuneric, în patul ei îngust, Margaret parcă era o altă femeie, una caldă, moale, care se alintă, aducând şi cerând mângâiere, fără nici o legătură cu cea pe care o ştia din timpul zilei, dificilă şi încăpăţânată. Picioarele ei lungi erau neepilate. S-a

întors într-o parte, departe de el, dar el a venit spre ea şi i-a atins ceafa caldă. Purta doar chiloți şi un tricou, dar se simțea dezbrăcată, din cauza picioarelor goale şi reci, care căutau căldura lui. S-a întors spre el să-l înfrunte.

L-a sărutat, iar Edward a simțit dorința puternică dinlăuntrul ei, dincolo de suprafața ei placidă, la fel ca în noaptea petrecută la Chenoweth. L-a muşcat de umăr şi l-a zgâriat nemiloasă, ca o fetiță mânioasă. El a ajutat-o să-şi scoată tricoul, iar lumea toată se rezuma la insulița tropicală a patului care îi adăpostea, purtându-i în mijlocul unei mări întunecate şi unduitoare.

Margaret îl zgâlțâia. S-a uitat la ceasul de la radio. Era ora patru dimineața.

— Iisuse! a exclamat, întorcându-se pe partea cealaltă şi punându-şi o pernă pe cap. Tu nu dormi niciodată?

— Edward, i-a răspuns ea, pe un ton care avea ceva neobişnuit, imperios. Trebuie să te trezeşti, Edward. Vreau să te uiți şi tu la ceva.

A deschis ochii. Îi era cald, se simțea confortabil şi era obosit, dar faptul că ea îi cerea un sfat era o noutate măgulitoare. Aşa că s-a ridicat. Lumina lămpii aflate pe biroul ei era deranjantă. Margaret stătea doar parțial în lumină, iar lui i s-a părut înspăimântată.

Ținea în mână o lupă – ceea ce i-a adus aminte că ducesa spusese despre ea că seamănă cu Nancy Drew –, iar pe birou era un teanc de foi din codex. Se schimbase într-un hanorac de culoare gri şi purta o pereche de ochelari rectangulari pe care el

nu-i mai văzuse niciodată. Probabil că ziua are lentile de contact, s-a gândit el. Mirosea minunat, a pastă de dinți mentolată.

— Edward, am găsit, i-a spus pe un ton melodramatic, privindu-l în ochi.

— Ce?

— Am găsit steganograma, mesajul secret. Ducesa a avut dreptate. Există cu adevărat.

El a simțit cum i se strânge stomacul, iar privirea adormită i-a dispărut.

— Poftim? Ce tot spui? Nu se poate să fie adevărat!

— Ştiu că nu se poate. Dar este.

El s-a holbat la ea, încercând să-i împărtăşească entuziasmul, dar nu simțea decât că-i este frig. Şi-a dat seama că, de fapt, nu voise ca mesajul să fie real. Victoria lui era totală. Aveau codexul. Însă nu dorea şi restul – mesajul secret, intriga, semnalele de avertizare, căutările, revelațiile. Ele nu puteau aduce decât şi mai multe probleme.

— Ce zice?

— Aşteaptă. Prefer să-ți arăt.

A luat prima pagină din teancul de pe birou. Edward s-a dus în spatele ei, cu mâinile pe umerii lui Margaret.

— Ții minte, a început ea, că ți-am spus că e ceva ciudat cu letrinele, literele de dimensiuni mari în anluminură. Glasul îi redevenea calm, profesoral. Dacă te uiți la ele, observi că nu e nimic neobişnuit în modul în care sunt amplasate sau realizate. Acest „O”, de exemplu, alcătuieşte o ramă în jurul unei mame cu pruncul ei.

— Aşa.

— Nu imaginea e cea care nu are sens, ci contextul. De obicei, subiectul unei letrine derivă din cel al textului din care ea face parte, dar aici nu văd nici o legătură. Paragraful n-are a face cu o mamă şi un copil, ci se referă la eroul care traversează oceanul într-o barcă.

— Am înțeles. Poate e o legătură metaforică. Oceanul ca simbol al mamei, ceva de genul ăsta, a comentat Edward superficial şi apoi şi-a făcut mâna streaşină la ochi, ca să se poată obişnui cu lumina.

— Nu prea cred, a zis ea încruntată. Ar fi anacronic să…

— Bine, bine! Mai repede, pentru că nu mai am răbdare! Spune-mi ce înseamnă.

— În sine, nu are nici o semnificație, dar am verificat şi celelalte anluminuri. Nici una nu are vreo legătură cu textul. După ce le-am analizat un timp, m-am hotărât să fac o listă cu literele pe care scribul a ales să le ilustreze. Mă gândeam la *Hypnerotomachia Poliphili,* în care autorul a încifrat o scrisoare de dragoste folosind primele litere din fiecare capitol. Era călugăr şi nimeni nu a observat decât după ce a murit. Oricum, nu asta s-a întâmplat aici. Codexul are treizeci şi patru de letrine, însă ele nu transmit direct nimic. Uite, le-am scris în ordine.

Margaret i-a arătat o foaie din carnetul ei, pe care copiase literele respective:

WMHGEGOMEOAYNODSLODEDECFRHRMEAVNIO

— Le-am sucit şi le-am răsucit în minte, m-am tot jucat cu ele, am încercat diverse combinații. Habar n-am de ce. Mi-a luat mult, dar în cele din urmă am găsit asta.

A mai dat câteva pagini, fiecare dintre ele pline de litere, mâzgălituri şi ştersături. În josul ultimei foi, se afla următoarea propoziție, subliniată cu două linii:

GOD SAVE MYN OWNE GOODE
CHILDE FROM HARME[27]

Edward s-a uitat la pagină, apoi la ea, şi din nou la pagină. Se linіştea, şi un sentiment de caldă uşurare parcă îi cuprindea pieptul.

— Margaret, i-a spus cu blândețe, nu înțelegi. Poate e doar o întâmplare. Ai putea alcătui foarte multe cuvinte schimbând ordinea literelor. E ca pata Rorschach[28], nu dovedeşte nimic. Şi, dacă ar fi o dovadă, ce ar arăta?

— M-am gândit la asta. Oricum, mai e ceva ce

27 „Dumnezeu să-l apere pe bunul meu prunc" - în engleza veche în original (n. tr.).

28 Testul petelor de cerneală Rorschach este un test proiectiv de personalitate folosit frecvent în prezent. Poartă numele psihologului german Hermann Rorschach, care l-a propus în 1921 în *Psychodiagnostik.* Este vorba despre zece pete de cerneală simetrice, cinci alb-negru şi cinci policrome, rezultate prin plierea unei coli peste o pată de cerneală. Şi, desigur, unele planşe sunt compacte, iar altele, mai dispersate, iar subiectului supus testării i se cere să descrie ce vede în fiecare planşă (n. tr.).

trebuie să-ți arăt. M-am întrebat cum aş putea verifica teoria, aşa că m-am întors la ilustrații. Am rearanjat paginile codexului, astfel încât literele cu anluminură au ajuns a alcătui cuvintele pe care le-am descifrat. Vreau să arunci o privire pe ce am găsit.

S-a ridicat şi i-a făcut semn să stea jos în locul ei. El s-a aşezat, rezervat, în fața teancului de pagini. Dată fiind starea lor, alcătuiau mai degrabă o grămadă. El a început să le citească în ordine, uitându-se numai la literele în anluminură.

Scepticismul i-a dispărut. A văzut ce vedea şi ea, şi ce vedea ea era adevărat. Aranjate în această nouă ordine, imaginile alcătuiau o poveste coerentă, recognoscibilă. Prima ilustrație arăta un tânăr cu păr scurt umflat şi o barbă roşiatică subțire, aflat într-un uriaş „G” roşu. Avea ochii aceia simpli, dar expresivi, caricaturali, specifici chipurilor din picturile medievale şi părea un pic temător, ca şi cum ar fi avut o vagă idee despre ce îl aşteaptă şi nu îi era tocmai pe plac. Era îmbrăcat modest, având o pană de scris într-o mână şi un cuțitaş în cealaltă. Pe o masă aflată lângă el era deschisă o carte. Paginile ei erau goale.

— „G” de la „Gervase”, a şoptit Margaret.

El i-a făcut semn să tacă.

— Pricep.

A doua literă, un „O”, înfățişa un cuplu de nobili. Cei doi erau încadrați într-un medalion, femeia era drăgălaşă şi zveltă, cu bărbie scurtă, iar el stătea foarte drept, avea păr lung, cârlionțat şi un nas ascuțit. Purta o jiletcă bleumarin şi o bizară pălărie

cu boruri largi. Din pagina lui, părea că se uită demn la Edward.

În următoarele pagini apăreau aceleaşi personaje, câte unul sau în grupuri, prezentate în diverse decoruri. Uneori, în fundal se afla un castel în miniatură, care le ajungea până la mijloc, ca un coteț pentru câini, iar reprezentarea nu era deloc în perspectivă. Într-una dintre ilustrații nobilul era singur la vânătoare, înconjurat de ogari. Tânărul se alătura cuplului, fiind, se pare, un slujitor de rang înalt. Era reprezentat realizând diferite îndatoriri clerice, târguindu-se cu negustori şi numărând monede. Alteori, apărea scriind în carte şi, din când în când, doamna era desenată citind din aceeaşi lucrare. Efectul general era acela al unui montaj de secvențe dintr-un film. Timpul zbura. Soarele răsărea şi apunea. Anotimpurile se schimbau. Şi, la un moment dat, soțul cârlionțat a început să apară din ce în ce mai rar.

Edward ştia la ce se uită. La un Ou de Paşte, exact ca acela al Artistului, dar era ascuns în codex, aşa că el trebuia să-l descopere. Îi amintea de rândurile ducesei din scrisoarea aceea ciudată – nu spusese ea ceva despre rearanjarea paginilor în ordine? Oare cât de mult ştiuse? Cel puțin, cugeta el, asta dovedea că nu e nebună. Când a ajuns la jumătatea poveştii, a dat de două ilustrații extrem de elaborate şi de realiste, plasate în cei doi „O” identici din cuvântul GOODE. În primul se aflau tânărul servitor şi frumoasa doamnă. Mâna ei stătea protector pe pieptul lui. În cea de-a doua letrină, ea alăpta un prunc, ținând cu mâna un sfârc rotund ca

al Sfintei Fecioare. De parcă ar mai fi fost nevoie de vreo lămurire, copilul avea părul roşcat şi ondulat.

Edward a răsfoit repede şi celelalte pagini ale codexului. Ele au reluat succesiunea imaginilor, dar în ordine inversă – tânărul apărea din ce în ce mai rar şi atunci era singur şi scria. Filmul se derula înapoi. Ducesa apărea mai des împreună cu soțul sau singură, citind. În penultima imagine se afla cuplul de nobili, iar copilul era prezentat între ei, mai mare. Ultima letrină, un „E” auriu, bogat ornamentat, îl înfățişa din nou pe tânăr, singur, cu pana de scris în mână. Şi ochii îi erau la fel – umbriți, trişti, pătrunzători. Cerul din spatele lui era mai întunecat, de un albastru foarte închis, precum cerneala, înțesat de stele de un alb strălucitor, iar cartea deschisă pe masa de lângă el era acum scrisă.

Edward a contemplat îndelung ultima imagine. Ochii goi ai lui Gervase de Langford se uitau la el, iar privirile li s-au întâlnit peste veacuri. Edward şi-a încrucişat mâinile, fixând în continuare pagina. *Deci?* S-a întrebat. *Ce ai vrea să fac eu?*

Poate că Gervase nu îi cerea nimic, poate că încerca să-i spună ceva. Să-l avertizeze. Deşi era târziu, Edward a făcut un efort ca să se concentreze. În definitiv, acesta era marele secret pe care ei îl salvaseră din atâtea secrete ascunse în alte secrete, dintr-un joc-în-joc, apoi dintr-o carte-în-carte, şi din încă o carte ascunsă în aceasta din urmă. Gervase dorise să evadeze din propria lume cu ducesa, ceea ce chiar izbutise în cele din urmă. Dar uite ce i se întâmplase! Ochii lui păreau goi acum, dar în ei

descopereai mistere, o neagră nefericire pe care Edward a recunoscut-o – căci nefericirea era tot nefericire, iar şase sute de ani de istorie nu reuşiseră să o schimbe deloc. Cu cât se uita, cu atât suferința din ochii lui Gervase îl înspăimânta, ca bezna din prăpastia din *Voiagiu,* în care se avântaseră cavalerii fără a se mai întoarce vreodată. Acolo se vedea multă durere, s-a gândit el. Şi moarte. S-a mişcat stânjenit pe scaunul tare al lui Margaret. Gervase ştia ce înseamnă să încerci să evadezi, să trăieşti o viață fantastică, dar nu obținuse în schimb decât necazuri, suferință şi o moarte venită prea devreme. Se abătuse de la poteca ştiută şi se prăbuşise pe stâncile abrupte şi sterpe care aşteptau dedesubt. Şi el, Edward, era în primejdie, îl pândea de aproape, foarte aproape…

A închis ochii, care parcă îi luaseră foc, şi a clătinat din cap. Trebuie să mă desprind de asta, se gândea, căci n-are nici un rost să văd legături unde nu există. Cum ar zice Margaret, nu orice înseamnă ceva. Şi a împins paginile deoparte.

Ea stătea într-o parte pe pat, cu ochii închişi. A crezut că adormise, însă ea a simțit cumva că el a terminat şi a ridicat puțin capul.

— Ai văzut? l-a întrebat.

— Am văzut.

— Dar *ai înțeles?* a insistat ea ridicându-se. Înțelegi ce înseamnă? Dumnezeule! Gervase de Langford este tatăl copilului ducesei de Bowmry, pe care l-a lăsat să fie crescut ca fiind odrasla ducelui. Înseamnă că, de fapt, a fost îndrăgostit de ea.

— Am priceput.

— E desăvârşit! Chiar are *sens!* Îşi încleştase mâinile albe pe genunchii goi, iar în ochi îi ardea lumina cunoaşterii. Aleanul din *Voiagiu,* simțul pierderii! De ce apar? Pentru că a fost scris de om care şi-a pierdut copilul şi iubita, dar care îi avea încă în fața ochilor zi de zi, dar nu-i putea atinge! Viața lui a fost o pustiire a simțirilor. De aici vine Cimmeria. Poate a creat-o pentru fiul lui, probabil că Gervase spera că îl va găsi într-o zi.

— Da.

Edward şi-a frecat ochii obosiți. S-a uitat spre fereastră, dar afară era tot întuneric. Aceste ultime douăsprezece ore parcă fuseseră o săptămână.

— Asta s-ar putea să fie, nu înțelegi? Piesa care lipseşte din puzzle! Nu e de mirare că reputația lui s-a dus pe apa sâmbetei la Londra, probabil se aflase în tot oraşul. Dumnezeule! Aşa se schimbă totul. În loc să scrie mici fabule pline de evlavie, să le închine stihuri în public celor care îl plăteau sau să facă poezii de dragoste, el realiza această înălțătoare poveste de dragoste păgână, despre cavaleri şi monştri. E de înțeles că a fost ignorat! Gervase a fost primul învățat din Anglia care a descoperit lectura de plăcere. Iar ducesa trebuie să-i fi călcat pe urme.

Edward simțea rotițele din mintea ei mişcându-se, întorcându-se, prinzând viteză şi răsucindu-se.

— Poate că aşa a cucerit-o, ca Paolo pe Francesca, mai ții minte? Cei doi care s-au îndrăgostit unul de altul grație unei cărți?

— Nu cumva e o concluzie cam prea îndrăzneață, de vreme ce e vorba doar despre nişte imagini? a comentat Edward.

Ar fi trebuit să fie în extaz, dar era doar confuz şi iritabil. S-a trezit dintr-odată animat de dorința perversă de a-i spulbera entuziasmul, de a-i submina teoria.

— Se poate. Margaret s-a trântit pe pat, cu ochii pironiți în tavanul alb. Dar aşa e, ştiu că aşa e. E perfect. Ce crezi c-o să facă ducesa cu el?

— Nu ştiu, a mințit el. Nu sunt sigur.

Dar bineînțeles că ştia ce o să facă cu el. Îl va folosi ca pe o armă sau ca pe un ostatic în războiul ei nimicitor împotriva ducelui. Dacă ducesa dăduse viață copilului lui Gervase, atunci prețioasa descendență nobilă a ducelui era compromisă, pătată din cauza existenței unui bastard şi a infidelității, iar ea avea mijloacele de a o dovedi. Dumnezeu ştie când sau dacă Margaret va avea vreo şansă la codex. Edward stătea la biroul ei, sprijinindu-şi bărbia pe mâinile împreunate. Trebuia să ia anumite hotărâri, dar îi lipsea voința. Se holba tâmp la paginile îngălbenite de vreme şi parcă o vedea rescriindu-şi disertația în minte. Probabil că voia deja ca el să plece, pentru a se reapuca de lucru.

— E o descoperire uluitoare, a spus el, cântându-i în strună. Dacă e adevărat. Vei fi celebră, fără îndoială.

Ea a încuviințat printr-un gest, însă el şi-a dat seama că nu îl asculta. Afară s-a auzit o sirenă tânguindu-se în noapte. Ceva sau cineva a dărâmat capacul unui tomberon, care s-a rostogolit iar şi iar, făcând zgomot timp îndelungat, până când, după ce a provocat o bufnitură ce ți-ar fi putut sparge

timpanul, a tăcut, în cele din urmă. Era trecut de ora cinci acum, iar soarele avea să răsară curând. Pe Edward l-a cuprins un val zdrobitor de oboseală, care l-a împiedicat să mai gândească. S-a ridicat, a stins lumina şi s-a prăbuşit iar pe pat.

Margaret zăcea cu spatele la el. Coada ei de cal îi atingea uşor fața, iar el i-a desfăcut tandru elasticul roz care îi prindea părul, aruncându-l în bezna din jur cu un gest copilăresc.

— Nu poți rămâne aici, i-a şoptit ea după o vreme.

— De ce nu?

Edward continua s-o mângâie pe păr.

— Vin nişte oameni mâine-dimineață.

— Ce fel de oameni?

— Oameni obişnuiți. Oaspeți.

Ea s-a foit puțin sub cuvertură, căutându-şi o poziție mai comodă.

— Nu-i nimic, a replicat el. Sunt oameni obişnuiți, ca mine. Eu sunt un asemenea om obişnuit. În tăcerea lungă care a urmat aproape a adormit. Mai sunt doar câteva ore, i-a şoptit. După aceea o să plec. Promit.

Ea nu i-a răspuns, dar a auzit cum pune să sune ceasul de lângă pat.

21

— Ce se întâmplă, Edward?

Nici măcar nu s-a ridicat în şezut. Doar s-a întors pe spate şi şi-a pus telefonul aproape de ureche. Era

în apartamentul lui. Margaret îl dăduse afară când se crăpase de ziuă, după cum îi promisese, şi, după ce căutase un taxi mult timp, parcă ore întregi, colindând trotuarele adormite, pustii şi presărate de gunoi ale Flatbush Avenue, renunțase şi luase metroul ca să meargă acasă. Dormea de o jumătate de oră, un timp minunat petrecut într-o stare de inconştiență, învăluit de nori şi sub culorile curcubeului, când a sunat telefonul.

— Edward, a repetat ducesa nerăbdătoare, eşti acolo?

— Da.

— Vocea îți sună ciudat. S-a întâmplat ceva?

El a căzut pe gânduri o vreme, cântărind ambele fațete ale întrebării şi luând în considerare scopul în ansamblu şi complexitatea împrejurărilor înainte de a răspunde.

— Sunt bine, i-a replicat.

— Ai lăsat un mesaj pe robot. Ducesa era într-o dispoziție arogantă, aşa că vorbea tare şi imperios, glasul îi era tăios ca oțelul. Ce se petrece? Ai dat de alt fir?

El era încă în dezavantaj, ca orice om somnoros care vorbeşte cu unul treaz, dar şi-a dres glasul.

— L-am găsit, Blanche, a bălmăjit. Am codexul. L-am găsit aseară.

— Slavă Domnului! a şoptit ea.

Ducesa a dispărut şi apoi a auzit cum telefonul se loveşte de ceva tare. Din fundal i-a ajuns la urechi un oftat teatral de eliberare, apoi un râs isteric, care semăna înfricoşător cu un suspin. Edward s-a ridicat în pat. I s-a părut că-i aude

respirația sacadată, iar lui Blanche i-a mai luat o jumătate de minut să ridice receptorul din nou.

— Slavă Domnului! Credeam că n-o să-l mai găsim! i-a spus ea veselă, de parcă nu se întâmplase nimic extraordinar, ca şi cum el i-ar fi zis că şi-a recuperat lentilele de contact pe care le pierduse.

— Nu că eu aş fi fost de mare ajutor, nu? Unde eşti?

— La mine acasă. Edward s-a lăsat din nou pe spate. Doar aici m-ai sunat.

— Ai dreptate. Doamne, îmi pierd mințile. Prietena ta e cu tine?

— Cine?

— Cine? l-a imitat ea şi a râs din nou, nu la fel de plăcut. Mă refer la Margaret. E cu tine?

— Nu..., i-a răspuns oftând. Oricum, n-are importanță. Nu. Sunt singur.

— Şi acum ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu. Cuvintele au părut mai jalnice decât intenționase el, dar acesta era adevărul. Se întâmplaseră atâtea lucruri cu o zi înainte, că nici măcar nu apucase să se gândească bine la ele. Spune-mi tu. Să vin în Anglia?

După o clipă, în care ea părea să-şi facă socotelile în minte, i-a răspuns:

— Da. De ce nu?

— Nu asta ai vrut?

Acum se hazarda în presupuneri şi primea lovituri în necunoştință de cauză.

— Sigur că am vrut, i-a zis ea liniştitor. Cât de repede poți veni?

— Mi-am rezervat deja un bilet de avion, la un

zbor de peste câteva zile, cu E & H. Stai puțin să mă uit la orar.

— Câteva zile? Mie îmi trebuie mai repede.

— Aş putea încerca să găsesc unul mai devreme.

— Lasă, i-a replicat ea brusc, mă ocup eu de asta.

Tonul de fetiță jucăuşă dispăruse iar, lăsând loc unuia mai poruncitor şi mai rece, cel al unui om obişnuit să recurgă la bani ca să comprime timpul sau distanța, după cum are nevoie. Şi-o putea imagina dând ordine unei întregi armate de servitoare cu glasul acela.

— Rămâi acolo unde eşti până te caut eu şi să nu vorbeşti cu nimeni. Ce zici? O să reuşeşti?

Şi a închis fără să aştepte răspunsul.

— Sigur, a rostit Edward în telefonul acum mort, după care i-a oprit soneria şi s-a cufundat din nou în somn.

Cineva izbea în uşa apartamentului său.

— Bine, *bine!* a urlat Edward, fără să deschidă ochii. A mai zăcut acolo câteva secunde, savurând furios ultimele clipe de somn, după care s-a ridicat.

S-a dus la baie, şi-a dat cu apă pe față şi s-a înfăşurat într-un halat de baie alb şi moale. Îşi simțea ochii plini de nisip. Pe robotul telefonic erau înregistrate cinci mesaje. În primele secunde nici măcar nu şi-a adus aminte ce se întâmplase cu o noapte în urmă, dar şi-a revenit repede. N-avea timp să se gândească la asta. S-a uitat pe vizor.

La uşă era Laura Crawlyk. Pe fața ei prelungă şi pistruiată se vedea că e perfect lucidă şi copleşită de

emoție. El a deschis uşa.

— Edward! a exclamat ea şi s-a ridicat pe vârfuri ca să-i poată înlănțui umerii cu brațele, sărutându-l apăsat şi zgomotos pe gură. L-ai găsit!

El s-a dat un pas înapoi, tulburat, iar ea s-a năpustit în casă pe lângă el.

— M-a chemat ducesa, i-a zis ea, apoi s-a oprit şi l-a îmbrățişat încă o dată, de parcă ar fi fost o reîntâlnire mult aşteptată. Ştiam eu că tu eşti alesul! i-a spus, cu nasul pitit în pluşul de pe umărul lui. Am ştiut dintotdeauna.

— Da?

— Nu pot sta decât un minut. L-a împins de lângă ea. Avem multe de făcut.

Laura era complet schimbată, aroganța îi dispăruse, fiind înlocuită de o bună dispoziție maniacală, dar trăsăturile ei grave nu se potriveau cu o asemenea stare de veselie extremă. Şi-a trântit pe masa din bucătărie poşeta Coach, din piele maronie.

— Mă duc să mă îmbrac, a anunțat-o Edward.

Şi-a luat nişte haine curate şi s-a retras în baie, mergând cu spatele, dar ținându-le în față, într-un gest protector. Când a ieşit, purta un tricou şi o pereche de jeanşi şi se simțea cumva mai uman, iar ea pusese deja de cafea. Edward s-a sprijinit de masă, încă buimac de somn.

— Deci cu ce îți pot fi de ajutor?

Ea a scos din geantă un plic bej şi i l-a dat.

— Biletul de avion, i-a spus.

L-a deschis şi a văzut un bilet dus, cu destinația Londra, la business class. Probabil că asta

insinuase ducesa când spusese că o să se ocupe ea.

— Dumnezeule! Zborul e peste cinci ore.

— A fost primul avion la care am găsit un loc.

— Uite ce e, nu trebuie să faci asta, i-a explicat el răbdător. Compania îmi plăteşte deja cheltuielile de mutare la Londra. Am rezervat un bilet la un zbor de marți.

— Nu putem aştepta până atunci, i-a replicat ea înțepată. Nu mai putem pierde nici un minut. Acum începe totul, Edward. Dacă nu te poți duce, trimitem pe altcineva.

— Nu, mă duc, a sărit el ca ars.

— Bine. La prânz o să te ia o limuzină de aici ca să te ducă la aeroport, iar la Heathrow o să ne aştepte o maşină, a rostit, dându-i un alt plic, mult mai gros. O mie de dolari şi o mie de lire, i-a explicat. Pentru orice cheltuieli.

Edward nu l-a desfăcut. Nu era nevoie. Doar nu era idiot, ştia că toți banii sunt acolo. S-a uitat la cele două plicuri, ținându-le pe fiecare în câte o mână, apoi şi-a ridicat privirea spre chipul îmbujorat al Laurei, care aştepta o reacție. Un gaz rarefiat, intoxicant îi umplea plămânii şi îi otrăvea sângele – fericirea. Iată că, în sfârşit, se întâmpla. Edward avea acces în lumea ei, pătrundea în lumea ducesei. A măsurat plicurile cu precizia unui om de afaceri şi le-a dat deoparte înainte să facă vreun gest stupid, cum ar fi să le ridice la lumină sau să le ducă la nas să vadă dacă se simte mirosul banilor noi.

S-a aşezat la masa din bucătărie, apucând obiectele familiare care îi erau la îndemână – cana

care păstra cafeaua caldă, un suvenir din perioada petrecută la Enron – cu ambele mâini, de parcă ar fi fost singurele puncte de sprijin într-un univers care se mişca prea iute. Totul se desfăşurase atât de rapid în ultimele douăzeci şi patru de ore, ca într-un vis, că nici măcar nu reuşise să le asimileze, iar acum parcă îl izbeau dintr-odată. Banii nu însemnau nimic, fireşte. Erau, evident, mai mulți decât ar fi avut nevoie în împrejurările date, dar nu făceau nici cât o ceapă degerată pentru familia Went. Asta era important, uşurința cu care erau acordați, evocând prin sinecdocă sumele de neînchipuit care se aflau în spatele lor. S-a întors în timp, amintindu-şi prima şi singura dată când o văzuse pe Blanche în carne şi oase. Şuvițele negre de sub borurile pălăriei ei de soare, chipul ei palid, răvăşit, şi gura aceea mare, care îți zdrobea inima. Ea îl aştepta. Mai mult, era nerăbdătoare.

Se uita la cafeaua din cană, simțind cum pulsul începe să o ia la goană. Lucrurile se mişcau prea repede, estompându-se pe alocuri şi îndepărtându-se de el. Ştia că trebuie să facă un pas uriaş înapoi, ca să poată avea o perspectivă asupra situației. Avea nevoie de un plan. Se va întâlni cu ducesa la Weymarshe, convențional. Îi va duce codexul sau poate ar fi fost mai bine să-l lase într-un seif la Londra şi să apară cu mâna goală? Oare cum i-ar fi fost mai bine? Vor discuta despre condiții, despre remunerație şi despre funcția care i se cuvenea în compania ei, iar el va dori mai mult decât vorbe, va dori ceva scris. Şi apoi va discuta totul cu un avocat.

Şi, dacă totul va merge bine, se va întoarce la

Londra să-şi dea demisia de la E & H. Şi după aceea? S-a strâmbat. Problema avea prea multe variabile şi prea puţine constante. Edward nu era obişnuit cu aşa ceva. Nick avea dreptate: ducesa nu promisese nimic sau nimic ce să nu poată încălca. *Instinctele tale sunt mai bune,* şi-a zis el. Avusese multă bătaie de cap şi se chinuise mult ca să dobândească asemenea instincte de primă mână, la fel de puternice ca armele, iar acum ele îi spuneau să termine totul aici şi acum. Chiar şi Margaret ştia mai bine cum trebuie procedat: Niciodată să nu faci ceva ce nu poate fi readus la starea iniţială.

Şi totuşi. Era ceva ce îl mâna înainte, ceva ce nu putea numi sau descrie, o motivaţie exterioară, de departe, parcă din spaţiu, de dincolo de constelaţia cunoscută de dorinţe – foame, dorinţă de plăcere trupească, ambiţie, calicie. Îl îmbia să renunţe la cariera lui şi avea de gând să se supună. Să meargă până la capăt. Nu şi-o va ierta niciodată, dacă se va întoarce acum din drum. S-a imaginat într-un dormitor de la Weymarshe, în liniştea adâncă, sorbind cafea singur la răsăritul soarelui. Podelele erau din piatră rece. Un pat mare şi alb, ca un mormânt din marmură imaculată, cu aşternuturi bogate aranjate cu gust, cu o lumină puternică inundând încăperea prin ferestrele înalte şi cu alei verzi care se pierdeau în depărtare.

Însă era conştient că vor fi probleme. Nu-şi făcea iluzii. Oricum, vor fi unele noi, preferabile celor pe care le avea acum. Şi-a frecat bărbia cu mâna. Trebuia să se bărbierească. Şi nici nu terminase de făcut bagajul. A aruncat o privire descurajată în

apartamentul lui haotic. Peste tot erau cutii pline pe jumătate, teancuri de cărți şi CD-uri împrăştiate pe jos. O masă de cafea şchioapă stătea într-un echilibru precar în locul în care o aruncaseră el şi Zeph.

— N-o să fiu gata la prânz, a spus.

— Nici o grijă! i-a răspuns Laura, ciripind ca Mary Poppins şi punându-şi mâna peste mâna lui. O să-ți trimitem lucrurile după ce pleci tu. Sau poți sta la castel, nu? Ai paşaport?

Edward a dat din cap prosteşte. Simțea cum mecanismul alimentat de banii ducesei se punea în mişcare, adăpostindu-l sub aripile lui protectoare. De-a lungul întregii lui cariere se jucase cu averi obscene, le contabilizase, le manipulase, le transferase dintr-un cont în altul, după care, asemenea unui valet, le parcase cuviincios, aducându-le proprietarului de drept. Probabil că asta era senzația celor din interior.

— Ei bine, a comentat el, cred că ne-am lămurit.

Ea s-a ridicat să plece. La fel a făcut şi Edward, inspirând adânc. Parcă era beat.

— Doamnă Crowlyk...

— Spune-mi Laura, pentru Dumnezeu! I-a aruncat o privire fioroasă când şi-a pus poşeta pe umăr. Acum faci parte din familie.

— Laura, a intervenit el, pe un ton cât se poate de serios, deşi i se învârtea capul, ce se va întâmpla acum, odată ce ducesa va avea codexul? Ce va face cu el?

Nu i-a răspuns imediat, măsurându-l din ochi.

— Nu cred că te priveşte, i-a răspuns grijulie. Şi

nici pe mine, de altfel. Noi ne-am făcut treaba. Am dus la bun sfârşit ce am avut de făcut, iar acum e rândul ducesei să facă acelaşi lucru.

— Dar de ce? Ce se va întâmpla cu soțul ei?

— Doar ce a atras asupra lui. Doar ce merită. Şi el ar proceda la fel dacă ar putea. Ba chiar mai rău.

— Deci e totul în regulă? A întrebat-o el neajutorat.

— Sigur că da. I-a atins brațul, privindu-l cu îngrijorare maternă. Bineînțeles! Câtă vreme ai codexul. Îl ai, nu?

Edward a făcut un semn afirmativ, iar mintea i-a luat-o razna din nou.

Apoi a condus-o la uşă, dar ea s-a oprit în prag, s-a întors şi s-a uitat la el. O clipă a părut mult mai în vârstă, trasă la față. Pe claviculele care se vedeau deasupra rochiei se întindea o pată roşie, care avea forma Australiei. A făcut un pas spre el, iar ochii îi străluceau în aşteptarea dezvăluirii misterelor. Edward a crezut preț de o secundă că o să-l sărute din nou.

— Pot să-l văd?

— Ce să vezi? a replicat el, clipind.

— Codexul, nătărăule. Pot să-l văd?

— Nu e aici.

— Nu? O urmă de îndoială a apărut în ochii ei veseli. Dar unde e?

— La Margaret. Acasă la ea.

— Care Margaret?

— Margaret Napier. Tipa de la Columbia.

Laura şi-a dat capul pe spate, într-un gest disperat. Parcă voia să-l scuipe în față.

— Ticălos idiot şi nenorocit! Când îl poți lua înapoi?

— Oricând am nevoie, i-a răspuns Edward.

Fața Laurei părea deformată, aproape înspăimântătoare. Era atât dezgustată, că tremura.

— Du-te şi adu-l!

A încercat să trântească uşa când a ieşit, dar el a prins-o înainte să se închidă.

— Laura, i-a zis, e doar de cealaltă parte a podului, în Brooklyn. E în regulă. Încă avem destul timp.

Fiind încă bosumflată, n-a spus nimic, dar şi-a deschis poşeta de piele, şi câteva secunde a scotocit în ea furioasă. Edward aştepta. Ce naiba căuta? Un pistol? O pudrieră? O mănuşă cu care să îl lovească în față? A scos un pachețel pătrat, învelit într-un şervețel roz.

— Uite, i-a zis glacial. Ducesa mi-a spus să-ți dau ăsta.

L-a desfăcut chiar acolo, în uşă. Înăuntru era un singur cercel, o splendidă clepsidră mică, din argint. A întors-o în palmă, tandru, după care şi-a ridicat iar ochii, tocmai când Laura îi trântea uşa în nas.

Edward a făcut un duş lung, cu apă călduță. Tot corpul îi era amorțit şi îl durea după noaptea în care dormise foarte puțin. Clădirea în care locuia avea o instalație sanitară foarte bună, rămasă dinaintea războiului, iar duşul lui putea revărsa torente de apă caldă la o presiune zdrobitoare, pentru destul de mult timp. A lăsat şuvoiul să-i curgă pe fața netedă, turtindu-i părul şi udându-i obrajii, şi apoi a închis

uşor ochii. Se simţea ca un explorator cu iniţiativă care, vânat de pigmei canibali, descoperă o ascunzătoare secretă în micul spaţiu din spatele unei cascade.

A clipit. Se clătinase pe picioare. Era timpul să se pună în mişcare. Mai erau doar cinci ore până să ia avionul, acum chiar mai puţin. A închis robinetul, s-a uscat în grabă şi s-a îmbrăcat. Înainte să plece, le-a trimis un e-mail lui Zeph şi Caroline, spunându-le ce se întâmplă.

Era trecut de ora zece când a ieşit pe trotuar, dar încă i se învârtea capul. Era o dimineaţă de sâmbătă, iar strada era goală. O frunză lată şi groasă, încă verde, cobora învârtindu-se din cerul senin, oprindu-se graţioasă pe caldarâm. Iar el se simţea de parcă ar fi mers pe Lună.

O berlină mare, de un negru strălucitor, era parcată la colţ. Când a trecut pe lângă ea, s-a deschis una dintre uşile din spate.

— Stai! a spus o voce. Edward! El s-a întors şi a dat de silueta înaltă şi uscăţivă a lui Nick Harris, care alerga să-l prindă din urmă. Purta un costum gri şifonat, care arăta de parcă ar fi dormit în el, deci nu tocmai bine. Şi părul îi era mai lung decât îşi amintea Edward. Ochelarii închişi la culoare îl făceau să pară un vampir blond.

Oricum, zâmbea. Şi Edward i-a răspuns, la fel, cu un surâs. De-acum nu îl mai surprindea nimic. Pur şi simplu accepta faptul că lumea lui se rezuma la oamenii care dădeau buzna peste el la întâmplare.

— Poftim? a întrebat.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Edward n-ar fi vrut să se oprească, dar Nick nu era dispus să-l lase să treacă, aşa că au mers împreună pe trotuar. Nick ţinea în mână un telefon mobil, mic şi negru. A spus ceva în receptor, apoi l-a băgat în sacou.

— Mă aşteptai?

— Da. Ai cartea?

— Mi-ai supravegheat casa?

Nick şi-a scos ochelarii. Ochii îi erau injectaţi pentru că nu dormise.

— Da. E un coşmar să parchezi pe aici. Ai observat?

— N-am maşină.

— Ai găsit cartea?

— Deci acum zici că există?

A urmat o tăcere stânjenitoare. Soarele dimineţii strălucea dureros de puternic, iar Edward şi-a pus mâna liberă streaşină la ochi. Şi s-a întrebat dacă într-adevăr era atât de bun cum se considera.

— Pentru noi nu e un joc, Edward.

— Nu când pierzi, oricum. Dar, ca să-ţi răspund la întrebare, îţi spun că nu am codexul.

Edward a observat că automobilul mare şi negru îi urmărea, mergând în acelaşi ritm cu ei.

— Însă ştii unde e, a continuat Nick. Îl poţi lua.

— S-ar putea.

— Trebuie să scăpăm de el. Arde-l, dacă poţi.

— N-o să ardă.

Nick a clipit nedumerit şi şi-a dat spre spate şuviţele moi ale bretonului.

— Ce vrei să spui?

— Codexul e scris pe pergament, nu pe hârtie.

Nu arde. Ştii, mă cam grăbesc...

Brusc, în mâna lui Nick a apărut din nou telefonul mobil.

— Alteța Sa e la telefon, i-a spus. Vrea să-ți ofere o sumă de bani. O să ți se pară surprinzător de generoasă. Vrem să ne înțelegem pe cale amiabilă.

Şi, fără să-şi dea seama, s-a scărpinat la ceafă. Edward îl văzuse ultima dată în urmă cu doar câteva zile, dar se pare că fuseseră destul de grele. Era nebărbierit şi nici celebrul lui ceas de buzunar nu mai era la vedere. Însă Edward nu simțea compasiune pentru el. A oftat şi a închis ochii. Nu voia decât să se termine mai repede toată treaba asta, căci nu mai era interesantă din nici un punct de vedere. Oare de ce îl mai hărțuiau? Găsise codexul. Exista cu adevărat. Indiferent ce era în el, indiferent ce reuşise Margaret să scoată la lumină, prin sistemul ei secret, acel obiect era al lui. Îşi căuta cuvintele. *Cum să le explice asta? Sfârşitul partidei. Am câştigat.*

— Dă-mi-l mie. Dă-mi telefonul.

Edward s-a oprit din mers şi a întins mâna. Nick i-a dat celularul. Edward a întrerupt apelul, a închis clapeta şi apoi i l-a înapoiat.

— Îmi pare rău, i-a zis, întinzându-şi mâinile a neputință. Nu avem ce discuta.

Nick n-a părut mirat. Îl privea pe Edward cu voioşia încercată a unui om obişnuit să fie respins. Acum se scărpina pe umăr.

— Ba eu consider că avem. Te-ai întrebat vreodată cum de ai obținut slujba aia comodă la Londra? Ți-a aranjat-o ducele. Şi ar putea la fel de

bine să ți-o ia.

— Nu te cred, i-a replicat Edward, zâmbind luminos.

Nu îl credea. Probabil că era o cacealma. Era convins că asta era, oricum. Nu că ar fi fost chiar ataşat de slujba lui la momentul respectiv, ci încă era mândru pentru că o câştigase şi nu voia să renunțe nici în ruptul capului. Oricum ar fi fost, n-avea timp să-şi reconsidere poziția, pentru că, în vreme ce Nick îl bombarda cu proiectile atent țintite, Edward a auzit zgomotul pe care îl face o maşină când opreşte – scârțâitul unei frâne de ultim moment, uşa deschizându-se, sunetul cheilor încă în contact –, iar din maşină a coborât un individ scund, cu mustață, care părea turc. Era fostul portar de la reşedința familiei Went.

După aceea s-a gândit că gestul de a se scărpina fusese un semn pe care îl stabiliseră dinainte. Portarul a venit lângă Nick pe trotuar, strecurându-se printre două automobile parcate.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Ed, i-a zis Nick, pe tonul sfătos al unui antrenor de fotbal. Te-ai putea cruța pe tine însuți de multe probleme.

Edward a aşteptat, dar nimeni n-a mai spus nimic. Uitându-se când la unul, când la celălalt, Edward a început să bănuiască, deşi părea aproape incredibil, la prima vedere, că este amenințat fizic.

— Încotro? a continuat Nick, pe un ton firesc. Nu vrei să te conducem noi? Putem vorbi în maşină.

Era o oră mult prea matinală pentru aşa ceva, dar Edward a înțeles ce opțiuni are, încercând să se adapteze la evoluția situației. Ce naiba, doar era cel

mai înalt dintre toți, iar epoca de glorie pugilistică a portarului turc părea de mult apusă. Probabil că putea să-i îmbrâncească şi să scape. Nicholas era gras şi rozaliu şi, când Edward se uita la el, a adoptat o expresie necruțătoare, de modă veche, de parcă ar fi participat la un antrenament de arte marțiale în Anglia. Edward era istovit şi nu se mai bătuse cu cineva din şcoala generală.

A făcut un pas înapoi. Nick şi portarul au sărit să-l flancheze, ca să nu poată scăpa. Mintea lui Edward a zburat la zilele când făcea pe fanfaronul, jucând rolul de pirat al aerului în MOMUS. Ce căuta acest alter ego virtual aici? Oricum, se săturase să tot fugă.

Imediat cei doi nu s-au mai uitat la el. Acum ochii le erau ațintiți dincolo de umărul lui.

— *Să aveți o dimineață frumoasă, prieteni!* a vibrat o voce de bas, încercând din răsputeri să folosească un accent irlandez. A urmat o pauză, apoi posesorul glasului a mai făcut o tentativă de a pronunța corect, dar a sunat la fel de rău ca prima dată. Stați puțin! O să-mi iasă. *Să aveți o…* stați! *Să aveți o dimineață frumoasă!*

Edward a riscat şi s-a uitat repede în spate.

Nu-i trecuse prin cap că Zeph putea fi o prezență amenințătoare, deşi avea o statură gigantică. Însă acum situația îl obliga să-şi aducă aminte ce efect avea gabaritul lui Zeph asupra străinilor. Purta sandale Teva şi era îmbrăcat într-un tricou negru pe care scria cu litere mari, galbene, GENERIC HUMANOID CARBON UNIT, înclinate astfel încât să arate ca prologul din *Războiul Stelelor.* Oricum, avea

aproape doi metri înălțime şi cântărea mai mult de o sută treizeci şi şase de kilograme, etalând şi o barbă înfricoşătoare. De unde stătea Edward, Zeph părea că acoperă o parte din soarele dimineții.

Edward s-a întors să dea piept cu adversarii. Gata cu defensiva! Şi-a dres glasul.

— Nu mi-ai plăcut niciodată, i-a spus portarului familiei Went. Şi nici şeful tău nu mi-e tocmai pe plac. Aşa că mai bine ia-l şi pe acest James Blond de lângă tine, întoarceți-vă în trăsură şi duceți-vă la ducele de conte ca să luați împreună ceaiul cu biscuiți cu unt!

Mai mult nu reuşise să scoată sub impulsul momentului.

La ora aceea şi pentru că era weekend, a ajuns repede în Brooklyn, chiar dacă a trecut prin centru să-l lase pe Zeph acasă. Peste doar o jumătate de oră, se afla pe cimentul crăpat al trotuarului din fața clădirii în care locuia Margaret. Mustățile lungi şi albe ale unei pisici roşcate se ițeau curioase spre el din locul în care era cocoțată, în spatele unei jardiniere. Lângă şirul de sonerii a văzut o bucățică de hârtie pe care era trecut numele „Napier” cu scrisul ei îngrijit şi ascuțit. Căzuse pe ea o picătură de ploaie care se uscase, transformând cerneala neagră într-un fel de acuarelă albastră.

Edward a apăsat pe buton. Din străfundurile casei s-a auzit ecoul îndepărtat al mişcării făcute de gazdă ca să răspundă la sonerie.

A urmat un moment de tăcere. Mintea i-o lua razna din cauza şocului matinal şi a oboselii şi, într-

o secundă intensă şi înspăimântătoare, s-a gândit că poate ea plecase, poate luase codexul şi părăsise oraşul – dar unde să se ducă? înapoi la mama? –, însă Margaret a apărut o clipă mai târziu. Era clar că nu mergea interfonul, pentru că ea a coborât să-i deschidă. Avea fața umflată de somn, iar corpul ei zvelt era ascuns sub un tricou larg şi nişte pantaloni de trening gri. Nu părea foarte surprinsă să-l vadă. A urmat-o sus.

Apartamentul ei, care cu o noapte în urmă fusese într-o dezordine desăvârşită, era curat şi aranjat acum. Aruncase resturile de la mâncarea chinezească, vasele erau în uscător şi hainele ei nu mai erau la vedere. Ce rămăsese din columele ciopârțite era strâns în două grămezi ordonate pe podea, una din coperte şi cotoare de piele, alta din blocurile de carte îndepărtate. Numai patul nu era făcut.

— Îmi pare rău că te-am trezit, i-a spus Edward.

I-a răspuns printr-un semn că nu face nimic.

— Ai dormit suficient?

— Da. Mai sunt multe de lucruri de făcut.

— Dar prietenii tăi?

— N-au trecut pe aici. Le-am zis eu să nu mai vină.

Dar nu i-a mai dat nici o altă explicație. Vocea îi era răguşită şi şi-a turnat un pahar cu apă de la chiuveta din bucătărie. Țevile au făcut zgomot.

— Trebuie să-ți vorbesc despre ceva, i-a zis el. Am nevoie de codex. Expresia de pe fața ei nu s-a schimbat, iar el a continuat: Acum vreo oră m-a trezit Laura Crowlyk. E asistenta ducesei. A venit la

mine acasă şi mi-a adus un bilet de avion cu destinația Londra, spunându-mi să aduc şi codexul. Trebuie să i-l dau lui Blanche.

Margaret a dat din cap, în semn că înțelege. Chipul ei nu exprima nimic, n-a avut nici o reacție, de nici un fel.

— Când e programat zborul?

— După-amiază. Codexul nu e al nostru, Margaret, chiar dacă noi l-am găsit. E tot al familiei Went.

— Ştiu, l-a repezit ea, dar cu jumătate de gură.

S-a întors spre biroul la care lucrase, pe care era un pachet, într-o geantă de pânză de la Target. Margaret l-a desfăcut. Era caseta pe care o găsise el chiar în prima zi petrecută în biblioteca familiei Went. Era din lemn bine cioplit, simplă, dar foarte bine finisată şi lăcuită într-o nuanță de crem ca untul, foarte lucioasă în lumina acelei dimineți de sâmbătă, etalând nişte balamale fine din metal pe o parte, şi o singură încuietoare iscusit realizată pe cealaltă.

— Am adus-o ieri, când am cărat restul de cărți, i-a pus ea încet. Când am plecat din apartamentul familiei Went. E o casetă modernă, bineînțeles, dar e drăguță, şi încuietoarea e aproape sigur autentică. Se potriveşte perfect. Cred că e din piele de capră peste lemn de stejar. Deci n-a fost Lydgate, în cele din urmă.

A deschis cutia şi a dat la iveală copertele goale ale cărții, aşezate în interiorul de catifea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Acesta a fost întotdeauna codexul. În afară de

conținut, desigur, dar presupun că un codex este considerat codex datorită modului în care e legat, tehnic vorbind.

Edward a aprobat-o, pipăind suprafața de piele cu asperități a copertei, ornamentată cu simboluri şi imagini indescifrabile, netezite de vreme şi de mâinile care le atinseseră. Prima dată când le văzuse în biblioteca familiei Went fusese fascinat de ele. Acum voia să o întrebe pe Margaret ce sunt, cine şi cum le făcuse, ce însemnau, dar era deja prea târziu pentru asta. Nu mai avea timp.

A închis caseta şi a încuiat-o. Ea îi urmărea mâinile, ca şi cum ar fi sperat să arunce o ultimă privire sau o grațiere de ultim moment. Iar el se simțea mai rău decât se aşteptase. A inspirat adânc.

— Nu-ți pot mulțumi suficient pentru tot ce ai făcut, i-a spus, dar cuvintele nu au sunat prea bine, chiar şi în forma în care le-a rostit. Ducesa te va plăti pentru munca pe care ai făcut-o. Trimite-le o factură – pune cât am zis noi înmulțit cu zece. N-o să aibă nimic împotrivă acum. Poate nici n-o să observe. Şi Dumnezeu ştie că îi meriți.

Stăteau față în față, Margaret ținându-şi paharul cu ambele mâini. Deşi era nespălat, părul ei drept şi negru era la fel de încântător. Erau multe alte lucruri pe care el nu i le spunea şi mult mai multe pe care ar fi vrut să i le zică, dar nu ştia cum.

— Ce crezi c-o să facă cu el? l-a întrebat ea.

— Habar n-am. O să-l evalueze, probabil. Poate o să aranjeze să-l doneze unui muzeu. Sau o să-l țină pentru colecția ei personală. Chiar nu ştiu.

Cu fiecare minciună pe care o turuia, Edward

simțea c-o pierde, ca şi când cuvintele lui ar fi alunecat înapoi în timp, ştergând toate întâmplările prin care trecuseră împreună şi transformându-i iar în nişte străini, aşa cum fuseseră în prima zi când se întâlniseră în bibliotecă. Dar nu-i putea dezvălui adevărul. Era secretul ducesei, nu al lui, iar pentru Margaret era mai bine să nu-l ştie.

— Nu vreau bani, Edward. Nu l-a putut privi în ochi, iar el s-a întrebat dacă îşi pregătise discursul înainte. Vreau doar să fiu lângă el. Ştiu că nu e descoperirea mea, a continuat făcându-i semn să tacă atunci când a văzut că el intenționa să o întrerupă. Nu, tu l-ai găsit, în cele din urmă. Ştiu asta. Dar eu pot citi codexul, Edward. Pot vorbi în numele lui, adică al lui Gervase. Nimeni n-ar putea face asta mai bine ca mine.

— Ştiu, Margaret. Crede-mă, voi face tot ce pot pentru tine.

— Atunci, ia-mă cu tine.

Chiar dacă simțea că i se frânge inima, din gură îi ieşea un şuvoi de cuvinte pe care nu le recunoştea şi parcă nici nu le putea controla. „Consultanță”, „competențe de bază”, „relația cu clientul”, „menținerea dreptului de proprietate asupra procesului”. Parcă vorbea un robot. Edward robotul turuia din ce în ce mai repede, încercând să o ia înaintea propriilor sentimente de ruşine şi îndoială care îl umbreau amenințător ca un val care se curbează deasupra unui surfer.

— Ascultă, cred că o să rămân la Weymarshe, i-a spus, chinuindu-se să încheie discursul îngrozitor. Te sun când ajung, ca să putem stabili condițiile. E

bine aşa?

— Vorbim când ajungi acolo, i-a răspuns ea, surâzând forțat.

— Te sun. Tu vrei să faci asta, oricum.

Edward a dat drumul pachetului în geanta de pânză, pe care şi-a azvârlit-o relaxat pe umăr. Se apropia momentul să plece.

— Ai avut timp să mai citeşti din carte?

— Puțin. Ea a încuviințat dând din cap şi părând la fel de uşurată ca el, pentru că ataca alt subiect decât viitorul lor. Unele pagini trebuie recondiționate ca să devină lizibile.

— Bănuieşti cum se sfârşeşte? Ultima dată l-am lăsat pe eroul nostru în mijlocul unui pustiu înghețat, nu? Ceva de genul ăsta. Nu mă ține cu sufletul la gură.

Tot ce spunea şi gândea îl făcea să dea înapoi. Margaret a strâns din buze.

— E interesant. Am făcut ceva săpături în textele de dinainte, cele care au fost încredințate pergamentului înainte de acesta, adică în palimpsest. Se pare că Gervase s-a jucat cu mai multe finaluri. În unul dintre ele protagonistul adoptă stilul de viață al localnicilor şi se căsătoreşte cu o femeie din Cimmeria. În altul este considerat sfânt şi îi converteşte pe toți la creştinism. Într-o a treia variantă se dovedeşte, cred, că Cimmeria era, de fapt, Anglia, numai că, fiind devastată de ciumă şi de iarnă, era de nerecunoscut.

— Sună a *Planeta Maimuțelor.*

— Nu-i aşa? Dar Gervase a şters toate aceste variante. În ultima versiune, eroul se trezeşte într-o

dimineață şi îşi dă seama că e duminica Paştelui. Şi, pentru că nu mai fusese de mult la slujbă, simte nevoia de a se spovedi. Nu ştie dacă cimerienii sunt creştini, dar îşi spune păsul, iar ei sunt de acord să îl conducă la o biserică. Îl călăuzesc spre o capelă misterioasă, dezvăluindu-i că se poate întoarce teafăr acasă numai dacă se roagă acolo. Construcția este enigmatică, fiind alcătuită numai din vitralii, fără nici o piatră. Nu ştiu dacă ai fost vreodată la Paris, dar îmi închipui că arăta ca Saint-Chapelle. Vitraliile înfățişează scene din miturile clasice: Orfeu şi Euridice, Pygmalion, căderea Troiei şi aşa mai departe. Într-un fel, întreaga structură este ca un codex, iar Gervase scoate în evidență asemănarea: „Aiasta era ca o carte, un volum legat între ziduri, cu file de steaclă”. E Capela Rozei, şi-a dat el seama. Biserica mistică pe care cerbul-cavaler o descrisese la începutul poveştii, obiectul întregii lui căutări. L-a găsit, în sfârşit, la multă vreme după ce încetase să-l mai caute, iar misiunea lui se încheie în cele din urmă. Înăuntru e zăpuşeală, ceea ce are sens, pentru că o asemenea construcție din sticlă avea acelaşi efect ca o seră. Pentru prima dată după luni întregi, nobilului îi este cald şi se simte în siguranță. Se roagă şi astfel reuşeşte să se elibereze de lucrurile după care umblase. Dintr-odată, nu îi mai e dor de soția lui sau de căminul din Anglia. Nu-i mai pasă de absolut nimic. Se eliberează de tot ce fusese important pentru el. Poate că e o revelație spirituală, poate că aşa se desprinde de toate legăturile lumeşti, materiale sau poate că e doar obosit. Cu sentimente contradictorii – credință şi

deznădejde, extaz şi disperare – îşi scoate armura, se ghemuieşte pe jos şi adoarme în fața altarului. În somn, sufletul îi părăseşte trupul şi e primit în rai.

Edward îşi tot muta greutatea corpului de pe un picior pe celălalt. Deznodământul îl mulțumea, dar îl şi întrista.

— Deci asta e? Nu mai apucă să se întoarcă acasă?

Ea clătină din cap în semn că nu.

— Nu mai apucă.

El simțea că ar trebui să spună ceva inteligent, numai că nu-i venea nimic în minte.

— Ce crezi că înseamnă?

Margaret a ridicat din umeri.

— Ştiu ce vor crede colegii mei, i-a răspuns ea precaută. La nivel dialectic, Capela Rozei este opusul paginii negre din al doilea fragment: lumină acolo unde apare foaia întunecată, adăpost în loc de prăpastia distrugătoare, lizibil, în loc de un neant ilizibil…

— Bine, bine. Pricep. Dar tu ce părere ai?

Margaret s-a dus spre birou şi, discret, a strâns cu mâna praful picat de pe cărți, ducându-l până la marginea mesei şi scuturându-l în cealaltă palmă.

— E straniu. Aproape că pare mai degrabă existențial decât creştin. Nu ştiu ce să zic. Îmi place.

— Dar n-ai impresia c-ar fi trebuit să ajungă acasă, în cele din urmă? a replicat el stingherit.

S-a repezit la el fără să-l avertizeze.

— Asta crezi tu? Că ar fi trebuit să apuce să se întoarcă acasă? A aruncat spre el praful pe care îl strânsese în pumn, iar Edward a tresărit. Priveşte în

jur! Aşa e lumea? Toţi obţin ce vor, totul se termină cu bine, toţi se întorc acasă. Aşa crezi tu?

— Nu, i-a zis el, scuturându-se de praf, rănit şi confuz. Adică habar n-am...

— Habar n-ai? Ei bine, o să afli tu cândva! I-a replicat Margaret amar. Sau de ce n-o întrebi pe ducesă? Poate îţi spune ea.

Furia ei era aproape ca o eliberare. Şi el considera că e mai bine să se descarce. Şi el era furios pe el însuşi.

— Bine. Bine. Îmi pare rău, Margaret. N-am de ales. Ştii asta. O să fac tot ce pot pentru tine.

Ea l-a aprobat cu un gest al capului. Apoi şi-a scuturat praful de pe mâini deasupra coşului de gunoi.

— Ştiu, i-a răspuns. Ştiu asta.

În încăpere s-a făcut linişte. Zgomotul de fundal, gălăgia străzii care se auzea mereu în apartamentul ei, a încetat în mod misterios pentru o clipă, lăsându-i într-o tăcere neobişnuită. Edward şi-a aşezat mai bine geanta pe umăr.

— E timpul să plec, a spus. Am avion peste vreo două ore.

— Bine.

— O să vorbim curând. Te sun când ajung.

— Bine.

Fără nici un pic de graţie, Margaret a făcut un pas în faţă şi l-a sărutat neaşteptat de tandru. El a strâns-o o fracţiune de secundă, apoi s-a întors şi a descuiat uşa. Nu mai era nimic de spus. Ea ştia, oricum, că nu e vina lui, de fapt n-avea nici un motiv să se simtă vinovat.

22

Două ore mai târziu, Edward stătea într-un bar Chili's, în aglomerația de pe aeroportul J.F.K., îmbrăcat în cel mai scump costum pe care îl avea – un Hugo Boss negru, încheiat la două rânduri –, purtând cea mai bună pereche de pantofi negri de piele şi având în buzunar o cravată impecabilă de mătase roz. Avea două genți, una în care era laptopul şi în care strecurase şi periuța de dinți, încă o pereche de şosete şi lenjerie de schimb, şi geanta de pânză în care se afla codexul. Le-a pus la adăpost sub masă, ținându-le între genunchi, şi a comandat o halbă rece de bere blondă mexicană şi o felie de lămâie. Simțea nevoia de ceva tipic american înainte de a pleca.

Se uita pe furiş la propriul lui chip reflectat într-o reclamă la bere. Încă îl durea să o lase pe Margaret în urmă, dar emoția care îl cuprindea când se gândea la ce urmează îi îndulcea suferința. Totul începea să se lege. Acum, că era pe picior de plecare, ultima lună părea doar un lung coşmar care se termina în sfârşit. Slavă Domnului! Chiar şi ultimii patru ani petrecuți la Esslin & Hart păreau ireali, ca o sentință la închisoare pe care o executase, pentru o infracțiune pe care de fapt n-o comisese niciodată. Gata! Trecuse. Iar el privea înainte, pregătit s-o ia de la început. Dumnezeule, era aşa de obosit! Se simțea ca un astronaut care aşteaptă pe terminal, în vreme ce racheta scuipă nitrogen pe rampa de lansare,

înainte să-l propulseze în altă lume.

O voce a anunțat zborul lui prin stația de amplificare. O stewardesă îl aştepta dincolo de punctul de control şi l-a condus chiar ea la locul lui, trăgându-l pe lângă coada lungă la care pasagerii stăteau cuminți, pe culoarul telescopic spre avion. I se acordă o atenție deosebită. Odată îmbarcat, Edward n-a vrut să pună codexul în compartimentul de bagaje aflat deasupra scaunului – într-o lume ideală, se gândea el, l-ar fi prins cu cătuşe de încheietura mâinii, ca pe un agent secret –, dar era hotărât să nu lase nici laptopul din mână, aşa că, şovăielnic, a pus caseta cu codexul în spațiul special. Dintr-o duză de deasupra capului a simțit un jet de aer uscat şi rece. Locul de lângă el era gol. Probabil că ducesa îl cumpărase pentru ca el să se simtă confortabil pe parcursul călătoriei. Tocmai când se gândea să sune la Esslin & Hart de pe mobil ca să le spună că plecase, s-a auzit anunțul care le cerea pasagerilor să închidă toate aparatele electronice şi a renunțat. Afară se înnorase, iar pe hubloul din plastic gros se vedeau dârele fine lăsate de picăturile de ploaie. Se uita la angajații aeroportului care conduceau acele vehicule ciudate pentru bagaje, care lui îi sugerau nişte carturi de golf de pe altă planetă.

Când avionul a decolat în sfârşit, accelerația l-a împins uşor pe spate. Noaptea cea lungă îşi spunea cuvântul abia acum, aşa că a închis ochii. Avea senzația că se ridicau sus, tot mai sus, înspre neant şi că ar putea dispărea în orice clipă, că ar putea trăi voluptatea de a înceta să mai existe, ca şi cum

ar trage perdelele, stingând şi luminile din casă. Povestea se terminase şi nu era deloc perfectă, dar lucrurile nu stăteau niciodată aşa, nu? Poate doar în cărți. Când au ajuns deasupra norilor, Edward deja adormise.

S-a trezit când filmul pe care îl vizionau pasagerii era la jumătate. S-a uitat fără chef şi nici măcar n-a catadicsit să-şi pună căştile pe care le avea la îndemână. Era un film cu un buget mare despre arte marțiale, uşor de urmărit, chiar dacă nu auzeai dialogurile. Tânărul erou era inițiat de un bătrân maestru, care îl tortura cu exerciții grele. De exemplu, cânta la flaut, în timp ce stătea în echilibrul unei săbii. Apoi a făcut bucățele un rubin uriaş doar lovindu-l cu fruntea, scena fiind redată cu încetinitorul. Dărâma cu piciorul fructele tropicale pe care servitorii le cărau pe cap, însă fără să le clintească nici un fir de păr.

Apoi a venit vremea ca discipolul să participe la o mare întrecere. Nu numai că a fost înfrânt, dar a fost şi umilit în fața tuturor de ucenicul-preferat al rivalului dintotdeauna al bătrânului său maestru, o siluetă întunecată, cu o sumbră mustață în furculiță. Învățătorul cel bătrân clătina din cap cu amărăciune. Deci tot timpul şi toate exercițiile fuseseră în zadar. Dar exact în clipa în care orice urmă de speranță părea pierdută, când fiica frumoasă a maestrului se străduia să-şi ascundă lacrimile, ucenicul a apărut din nou. Acum țelul întregului antrenament la care se supusese îi era clar, iar abilitățile lui adormite s-au dezlănțuit şi a revenit în ring. Victoria în marea întrecere,

înfrângerea discipolului rivalului dintotdeauna al bătrânului profesor. Surâsul atotcunoscător al acestuia. Filmul s-a terminat.

În avion era întuneric. Transperantele erau trase şi înroşite de licărul împurpurat al apusului la mare altitudine, toate lămpile de citit din avion erau stinse, cu excepția uneia din partea din față. Aerul searbăd, uscat era rece şi fiecare pasager stătea ghemuit sub pătura de lână gri. Urmărind traiectoria pe monitoare vedea că se apropie de Cercul Arctic, iar zgomotul motoarelor se auzea monoton, soporific, un vuiet constant şi liniştitor. Însoțitoarele de zbor se strânseseră la capetele culoarelor, îşi scoseseră pantofii şi îşi alinau durerile masându-şi picioarele.

Dar lui Edward nu-i era somn – simțea deja că ritmul biologic i se dă peste cap – aşa că şi-a luat laptopul de sub scaunul din față şi l-a pornit. A pus discul pe care, ca orice dependent, îşi amintise să-l ia cu el, strecurându-l în buzunarul interior al hainei. Lumina de un gri rece a ecranului pe cristale lichide s-a revărsat asupra lui în întuneric, ca o baie de lapte. MOMUS-ul îl aştepta, la fel ca întotdeauna, exact cum îl lăsase Artistul. Putea să rezolve problema acum, când avea timpul şi mijloacele necesare, ştiind, de asemenea, ce trebuie să facă.

A fost surprins să-şi dea seama că îşi aminteşte tot ce-l sfătuise Artistul să facă pentru a câştiga jocul: cum să pornească metroul, unde să găsească diamantele, cum să ajungă la aeroport, cum să zboare în Florida, cum să trimită o rachetă pe orbită. Mai avea patru ore de zbor până la Londra şi,

pentru că scăpase din Oul de Paşte, totul era caraghios de uşor. Simţea că i se luase de pe umeri o povară uriaşă, aşa că a câştigat fiecare luptă, a găsit toate indiciile şi a ocolit fiecare capcană fără să se străduiască prea mult.

Şi, înainte să-şi dea seama, era în spaţiu. Bila albastru-verzuie care era acum Pământul i se învârtea la picioare. Erau lansate rachete, laserele străluceau. Convocase o armată de războinici şi ingineri, pe care o avea la degetul mic. Cu ajutorul unui câmp magnetic extrem de puternic, au prins în laţ un asteroid din apropiere care era bogat în metale feroase – convenabil de altfel, l-au deturnat de pe traiectoria lui, azvârlindu-l apoi în centrul lentilei pe care o folosiseră extratereştrii ca să lase pământul fără lumina solară. Parcă ar fi spart rozeta unei catedrale – din mijloc pornea o reţea de crăpături frumoase, ca o nestemată cu defect ce sclipea orbitor sau ca un ochi imens infectat, cu capilare de aur topit. Apoi s-a spart, lăsând să străbată imaculata şi orbitoarea strălucire a soarelui.

Satisfacţia finală. Era gata. Pământul era îngheţat şi mort, dar cel puţin extratereştrii se făcuseră nevăzuţi şi în curând soarele avea să se întoarcă. Viaţa va renaşte. Aşa bănuia, oricum, el îşi făcuse treaba, câştigase jocul. A căscat şi s-a întins.

Numai că jocul nu se încheiase. Acţiunea continua. Edward s-a încruntat. Era logic, luându-se după logica lui Zeph, să mai fi rămas ceva de care trebuia să aibă grijă. Dar ce?

A analizat situaţia. Era noapte. Noaptea de

dinaintea primului răsărit nou al soarelui din trecut, nefiltrat. Edward şi-a văzut pe ecran silueta fragilă, neobosită ca întotdeauna, mergând ca un robot, prin zăpada fină ca o pulbere care acoperea pământul şi scârțâia sub picioare. L-a condus pe râul înghețat care ducea spre nord, în afara oraşului, mergând pe gheață kilometri întregi şi lăsând în urmă o linie punctată de urme de paşi.

A durat mult şi a pierdut noțiunea minutelor şi a orelor petrecute în monotonul peisaj luminat de lună – troiene după troiene de zăpadă, ca nişte valuri sau dune de nisip, întrerupte doar de apariția unor pomi veşnic verzi sau a unei case dărăpănate de la vreo fermă, acoperită de o pătură de zăpadă, ca un somnoros neliniştit. Poate că problema era timpul. Distrusese lentila uriaşă a extratereștrilor, pe care îi alungase, dar ei acceleraseră trecerea timpului, o chestiune pe care el n-o rezolvase, nu? Însă, chiar dacă reuşise să oprească timpul, oare răul nu fusese făcut deja? A încercat o clipă să gândească asemenea unui obsedat de SF. Pământul era rece şi mort. Şi nimic nu putea schimba asta. Poate că era prea târziu, în definitiv. O frică îngrozitoare l-a cuprins pe nesimțite. Oare câştigase sau pierduse jocul?

A trecut de ultimul cot al râului. Aproape că ajunsese. Ruinele podului de altădată dispăruseră şi ele demult, dar a recunoscut configurația malului abrupt şi înalt, căci acolo începuse jocul. Vârful era şi acum acoperit de iarba ce izbutise cumva să supraviețuiască frigului – erau smocuri de fire groase de iarbă, aspră, încă verde, dar parcă

încărunțită de acele de gheață.

Chiar că era ca în Cimmeria. S-a întrebat dacă Artistul nu ascunsese pe-acolo şi vreun model al Capelei Rozei ca să-l găsească el. Edward a urmărit cum răsăritul roz şi estompat pictează câmpul înghețat cu o culoare delicată de cenuşiu-roze. Păşind pe întinderea aceea, cristalele de chiciură au început să se topească, prefăcându-se în stropi de rouă. Când s-a aplecat să se uite mai bine, a observat că fiecare picătură lucioasă – şi nu se mai întreba de multă vreme cum era posibil ca detaliile să fie redate cu o asemenea acuratețe – oglindea întreaga lume din jurul lui, iar fiecare strop oglindit reflecta la rându-i oglindirea şi tot aşa, la infinit.

Vechea cutie poştală era încă acolo, dar goală. Plopii şi mestecenii subțiri printre care păşise la începutul jocului erau aplecați aproape până la jumătate, din cauza greutății gheții şi a zăpezii, alcătuind o colonadă boltită, peste care se întindeau crengi încovoiate sub povara omătului. Lângă era un copac bătrân, răsturnat pe o parte, zăcând alături de groapa pe care o săpaseră rădăcinile-i hidoase, smulse din pământ de greutatea trunchiului. Edward s-a aşezat confortabil pe scaunul său de la clasa business din avion şi a închis ochii, simțindu-se îmbrățişat.

Dar jocul continua. Şi-a croit drum prin pâlcul de copaci, scuturând zăpada de pe crengi chiar pe el. *Oare nu pe aici am intrat?* s-a gândit. Poate reuşea să iasă în acelaşi fel. Îşi distrusese propriul univers, iar acum ar fi vrut să se strecoare în tăcere pe uşa din spate şi să încerce din nou într-o nouă lume.

Poate data viitoare o să aibă mai mult noroc. Dar nu, dădea doar de alți şi alți copaci. Şi-a pus mâinile în şold, cu ochii ațintiți la domul gri şi gol care era cerul. Semăna cu un puzzle într-adevăr, însă – ştiți ceva? – se săturase să rezolve problemele altora, să treacă prin flăcările iadului pentru ei, să-şi bage nasul în secretele lor. Şi era sătul şi de propriile lui secrete. A inspirat cu nesaț aerul rece, uscat şi tare.

Când s-a crăpat de zori a început să ningă. Fulgii cădeau iar şi iar, uşori, uscați, nu din aceia mari, apoşi, care nu se lipesc niciodată, topindu-se înainte de a putea forma acele grămezi mari, consistente, de care ai nevoie. Acum fulgii erau buni şi ninsoarea nu părea că se va opri curând. S-a sprijinit de grilajul alb, scuturând bruma de zăpadă ce se adunase deja acolo, şi s-a uitat spre râul înghețat. Totul îi părea cunoscut, într-un mod foarte plăcut, şi de ce nu? Doar aici crescuse. Aparent, timpul fusese accelerat atât de mult înainte, că o luase din nou de la capăt, pentru că acum se afla din nou în Maine, tatăl lui era în viață şi încă nu se despărțise de mama lui. *În definitiv, poate că de fapt am câştigat jocul,* a cugetat el ca prin vis, eul lui fictiv formulând gânduri neclare, iluzorii, *şi asta e răsplata mea.*

Mai avea nevoie de un singur lucru pentru a fi cu adevărat fericit, iar acela era pe cale să se întâmple. A privit la fulgii de zăpadă cum cad, ascultând fâsâitul liniştitor pe care îl făceau. Era aproape sigur acum. Era imposibil să se țină cursuri la şcoală a doua zi.

S-a auzit o sonerie. Edward a deschis ochii. Era aprins semnalul care le cerea pasagerilor să-şi pună centurile de siguranță. Avionul îşi începea coborârea spre aeroportul Heathrow.

Ceva minunat se întâmpla înlăuntrul lui. A inspirat adânc încercând să se stăpânească, dar nu-şi putea ascunde zâmbetul. Pur şi simplu nu reuşea. Nici nu mai ținea minte de când nu mai aşteptase atât de nerăbdător ceva. Ar fi vrut să oprească timpul în loc, să prelungească la infinit acea coborâre lină care îl făcea să-şi simtă stomacul în gât, pentru a savura mai bine momentul de anticipare. S-a ridicat, a scos din compartimentul de bagaje geanta în care era codexul şi a ținut-o în poală, liniştindu-se când i-a simțit greutatea materială. Avionul plutea deasupra periferiilor londoneze. Prin hublou se vedeau o puzderie de acoperişuri cenuşii adormite şi faruri albe ce treceau în goană.

Avionul a aterizat peste doar cinci minute. I-a dus până în fața porții, iar pasagerii au coborât şi au format o coadă de aşteptare. Edward şi-a potrivit gentile pe umăr şi li s-a alăturat. Numai să stai în picioare, şi tot era o eliberare! Genunchii îl dureau. După ora de la New York, nu era decât nouă seara, dar la Londra era două noaptea. În zona de aşteptare din aeroport totul era altfel, foarte european. Telefoanele publice erau colorate în roşu şi alb, iar de-a lungul pereților se vedeau nişte automate de țigări complicate, foarte tehnice. În spatele bufetului unde se puteau lua gustări se afla un bar la care se serveau băuturi alcoolice. A

remarcat că erau o mulțime de bărboşi şi toată lumea părea să aibă telefon mobil şi ochelari de soare.

Edward nu se grăbea. A stat lângă poartă, aşteptând ca mulțimea din avion să se scurgă pe lângă el. Ca în orice aeroport, şi pe Heathrow erau nenumărate săgeți şi semne, culoare ce se bifurcă, drumuri care se ramifică pe care le alegeau toți aceşti călători anonimi. Treceau pe lângă el de parcă ar fi fost şi el unul dintre ei, o altă persoană din mulțime, şi nu un om cu o misiune dificilă, strict secretă. Era pe punctul de a se alătura masei, de a se pierde printre oameni pentru a-şi găsi calea, când s-a oprit o clipă. Nu se grăbea, îşi permitea să nu se lase zorit. S-a uitat la ştirile fără sonor de la un televizor suspendat de plafon. Brusc, o siluetă din mulțimea care ieşea i-a atras privirea.

O tânără înaltă, mlădioasă, se lupta hotărâtă să traverseze zona de aşteptare, cărând o geantă grea. Avea un nas lung şi coroiat, interesant, iar părul negru şi drept se mişca în dreptul bărbiei ei, se mişca atunci când păşea. Pe chip nu avea întipărită o expresie anume, dar colțurile lăsate ale gurii îi dădeau un aer melancolic.

A privit-o cum păşeşte pe covor, spre locul unde se afla un bărbat, la capătul mai îndepărtat al zonei de aşteptare. Edward îl mai văzuse. Era înalt şi arătos, mai în vârstă, cu părul alb şi aspru. Era foarte slab, tras la față, de parcă tocmai şi-ar fi revenit după o boală gravă, deşi stătea foarte bățos. Când Margaret a ajuns în dreptul lui, i-a luat geanta, şi-a pus-o uşor pe umăr, dintr-o singură

mişcare. Obrajii lui rozalii trădau o sănătate de fier. S-a auzit un clinchet de clopoţel argintiu şi o voce a turuit calmă la microfon. După ce au schimbat rapid câteva cuvinte, Margaret şi ducele de Bowmry au plecat împreună, prin ieşirea în dreptul căreia scria VAMA.

De unde se afla, Edward i-a văzut ieşind. Ciudat, dar nu se putea mişca. Era ca şi cum o toxină incoloră şi insipidă îi pătrunsese în corp, ca şi cum o înțepătură invizibilă a unei meduze l-ar fi paralizat. A rămas pe loc şi i-a urmărit cu privirea de la distanță. Încă nu se putea împăca pe deplin cu ideea. Nu erau decât nuanțe şi forme, cărora mintea lui nu reuşea să le confere sens.

Apoi au dispărut, îndreptându-se spre vamă, iar paralizia lui s-a evaporat şi ea brusc, fiind înlocuită de spaima de a şti ce se întâmplă, de a şti că se întâmplase deja. Numai atunci corpul i-a reacționat. Şi, pe măsură ce mergea, o parte din creierul lui improviza un comentariu nepărtinitor asupra evenimentelor. Voia ca mintea lui să poată elucida această nouă enigmă, să o poată transforma într-un lucru suportabil, numai că ea refuza să iasă din cotlonul ei şi se chinuia disperată să părăsească ringul. În jurul lui totul era clar şi dureros, ca un mozaic din bucăți de sticlă sfărâmată. Nu mai avea timp. Chiar ar trebui să spună ceva. Avea nevoie de inspirație, de o lovitură de maestru prin care să întoarcă situația – nu numai s-o întoarcă, dar să facă astfel încât ea să nu fi existat niciodată, s-o explice, s-o neutralizeze, să pună iar lucrurile în ordine, dintr-o singură mişcare. Probabil că a crezut

c-o să iau un avion care pleca mai târziu, s-a gândit el. N-ar fi vrut să văd asta. Se simțea ca un aparat de fotografiat cu obturatorul deschis, şi nu reuşea nici să-l închidă, nici să-l orienteze în altă parte ca să-l împiedice să surprindă totul.

Un timp destul de îndelungat a avut impresia că le pierduse urma în îmbulzeală, dar i-a observat iar la coada din fața ghişeului unde se controlau paşapoartele. A încercat să-i surprindă privirea lui Margaret, dar nu era într-un unghi bun, iar ea avea şi ochelari de soare, deşi el nu o mai văzuse purtându-i niciodată. Nu-i stătea deloc bine, pentru că părea oarbă. I-a spus ceva ducelui, care s-a căutat în buzunare binevoitor şi i-a dat o batistă curată. Edward abia dacă se putea uita la ea, profilul îi tremura, părea o pată solară incandescentă, de durere. Ea nu înțelegea. El trebuia s-o avertizeze.

— Margaret! a rostit Edward, apoi i-a strigat cu putere numele.

Şi zece mii de oameni şi-au întors capetele spre el. Margaret a privit şi ea în direcția lui, dar şi-a desprins ochii de la el imediat. Un agent în uniformă s-a apropiat de duce, i-a zis ceva, după care Margaret şi însoțitorul ei au ieşit din coadă. Şi apoi au dispărut pe o altă uşă, evitând complet mulțimea. El i-a urmărit plecând, stând cu mâna ridicată ca un om înghețat când făcea semn unui taxi. Dintr-odată s-a iscat zarvă la unul dintre ghişeele de la vamă, pentru că un copil – ba nu, un pitic – a încercat să treacă în cealaltă parte, dar a fost reținut ferm de doi agenți, care l-au învins

foarte uşor. Apoi l-au escortat undeva.

Brusc, lui Edward gentile i s-au părut grele. A găsit o bancă şi s-a aşezat. Trebuia să acționeze urgent, să facă şi el ceva. O alarmă dinlăuntrul lui suna din ce în ce mai insistent – cu fiecare clipă –, iar el nu ştia ce să facă sau cum să o oprească. Parcă nu-i venea să creadă că timpul se scurge mai departe, că această situație nou-apărută nu îl făcuse să se oprească înfiorat, scrâşnind şi degajând un miros de închis. În mod mecanic, creierul lui aşeza în categorii detaliile lipsite de importanță de pe cenuşiul coridor din aeroport: reclame la Lucky Strike şi Campari, petele de pe linoleum. Îl mânca nasul. Dincolo de geamul terminalului se vedeau muncitori care făceau ceva la un motor de camion, în lumina unui reflector. S-a holbat la ei până au început să-l doară ochii, tocmai pentru a avea imagini remanente pe retină. Arătau ca nişte mingi de foc albastru.

Ecoul zgomotului de fundal s-a pierdut, încet-încet, fiind estompat de sunetul unei voci de bărbat care vorbea prin stația de amplificare. Iar el s-a chinuit să desluşească ce spune.

Vocea pronunța exact numele lui.

Însă era uluitor că, în pofida tuturor lucrurilor, mecanismele brute ale vieții reale încă funcționau la capacitate maximă, învârtindu-se şi rupând întregul în bucăți, manevrând şi procesând. Urmând mai multe săgeți indicatoare, trecând de oficiali deferenți şi de cozi care, slavă Domnului, mergeau repede, a ajuns la vamă şi apoi în zona „Sosiri”. Un şofer care

avea în mâini o pancartă cu numele lui scris grosolan îl aştepta lângă banda de unde se ridicau bagajele.

Era vechiul lui amic, şoferul fără bărbie, purtând o geacă de piele de bun-gust, peste un pulover pe gât, tricotat complet nepotrivit. Un alt bărbat, un lacheu vesel, la fel de misterios ca Clark Gable, i-a luat bagajul. Nu au vorbit cu el şi nici între ei, ci doar l-au condus spre un garaj subteran, în care aburii de benzină erau ameţitori. Acolo îi aştepta o limuzină bleumarin-închis, un Daimler-Benz ca o felină, ghemuită pe roţi ca pe nişte labe. A fost invitat cuviincios pe bancheta din spate, iar ei au urcat amândoi în faţă. Maşina a pornit cu un zgomot slab, ca o tuse discretă.

L-au dus spre nord, în afara oraşului, prin periferii întunecate ale căror nume îi erau numai pe jumătate familiare – Windsor, Watford, Hempstead, Luton –, spre zonele rurale din nordul Londrei. Edward se simţea de parcă stătea jos de zile întregi şi începea să-i amorţească fundul. Se străduia din răsputeri să nu se gândească la nimic anume. Şi în clipa aceea nu simţea nici cea mai mică tentaţie să se cufunde în nici un fel de gânduri. Se întrebase oare ce minciuni îi spusese ducele lui Margaret despre ce-ar face el cu codexul, despre cum voia să-l păstreze, o va lăsa să scrie despre el, purtându-se cu el aşa cum faci cu o comoară naţională. Cum era posibil ca Margaret să aibă o minte sclipitoare, dar în acelaşi timp să fie atât de naivă? Ducele l-ar sfâşia imediat ce ar pune mâna pe el, bineînţeles, după cum îi şi mărturisise lui Fabrikant.

Au mers cu maşina ore în şir. La o asemenea distanță de oraş, stelele erau tulburător de strălucitoare, însă el n-a catadicsit să le admire. Nu a coborât când s-au oprit ca să iasă să fumeze sau să ia benzină, motorină sau cine ştie ce altceva. Nici măcar n-a băgat de seamă că bancheta din spate mirosea divin a piele şi a tutun dulce. Pur şi simplu stătea cu privirea ațintită în față, adică în spătarul scaunului, sau închidea ochi, încercând să moțăie. Îmbrăcat în costumul de-acum şifonat şi în cea mai bună cămaşă albă, pe jumătate scoasă din pantaloni şi cu gulerul descheiat, arăta ca un musafir neglijent care se întoarce acasă după o petrecere lungă, dezastruoasă.

Deşi se străduia din greu să le oprească, gândurile i-au luat-o înainte, spre iminenta sosire la Weymarshe şi spre greutățile inevitabile, de ordin practic, care vor urma. Oare ea îl va lăsa măcar să intre, dacă nu avea cartea? A încercat să-şi imagineze scena. Ducesa îşi va ridica privirea de pe sofaua Sun King pe care stă tolănită, pe față citindu-i-se enervarea, după ce majordomul va anunța numele lui. Cum de îndrăznea să se arate acolo acum? Sau poate n-o să fie atât de rău, i-a trecut lui prin minte, pe când maşina Daimler-Benz îl ducea mereu tot mai aproape. El era în echipa învinsă, dar tot acolo era şi ducesa. Amândoi erau în aceeaşi barcă. Numai că ea avea încă bani, ceea ce conta, nu? Şi era şi stăpână la Weymarshe cât ducele era la Londra. Primiseră o contralovitură, dar nu era un dezastru din cauza căruia să se ducă de râpă înțelegerea. Cât despre Blanche, era vremea să

ia atitudine, să-şi adune forțele, să-şi revizuiască variantele, lucru la care el putea fi de ajutor. Ea avea nevoie doar de o persoană înțelegătoare care s-o asculte şi de doi ochi limpezi, aşa că a inspirat adânc şi i s-a mai luat ceva din greutatea care îl apăsa pe piept. Poate va fi bine, în definitiv.

A mai jucat o dată în minte scena propriei lui sosiri, dar de data asta i-a deschis uşa chiar ea (căci servitorii se duseseră la culcare), îmbrăcată cu o rochie de seară, având câte un pahar de cocteil în fiecare mână. Codexul nu fusese decât o fantezie trecătoare, îi mărturisea ducesa, un capriciu de aristocrată, doar atât, nimic mai mult. S-ar fi îngrozit când ar fi văzut cât de tulburat era el. Să-şi vină în fire. Ea i-ar fi alungat neliniştea cu un hohot de râs muzical sau dându-i un sărut jucăuş pe obraz. Hai să nu mai pomenim niciodată despre el. Să bem un pahar. Noroc!

Pe lângă ei a vâjâit o ambulanță care gonea pe sensul opus, având pornită o sirenă deprimantă, căci cele din Europa folosesc sunete de intensitate diferită. Apariția ei l-a stingherit. I s-a părut dintr-odată că maşina se târăşte, de parcă ar fi mers înapoi, aflându-se pe o rută monotonă, în care decorul era realizat din nişte dealuri de mucava ce se învârtesc, case din placaj şi aceleaşi garduri, iar şi iar.

Parcă trecuse o eternitate până când, în sfârşit, maşina a încetinit şi a tras în fața unei porți. Pietrişul alb sărea şi trosnea sub cauciucuri. Era chiar înainte să se crape de ziuă, luna apusese, iar cerul era de un albastru incandescent. Edward a

fost cuprins de o urmă de îndoială şi de dorința de a se proteja. În ce se băga? Încă nu o putea înfrunta. Era prea curând şi încă nu era pregătit. Înainte să intre pe poartă, a înşfăcat mânerul de la portieră, a deschis uşa şi a zbughit-o afară.

După ce a făcut câțiva paşi împleticiți, şi-a regăsit echilibrul. Aerul de afară era neaşteptat de rece şi de tăios şi l-a revigorat un pic. Era prima gură de aer proaspăt pe care o lua de când se urcase în avion la New York, cu douăsprezece ore în urmă, şi numai simplul fapt de a-l trage în plămâni îl calma. Maşina lucioasă a frânat imediat lângă el.

Edward şi-a îndreptat spatele şi s-a uitat în jur aproape liniştit, recăpătându-şi stăpânirea de sine. De jur împrejurul proprietății se întindea un gard înalt şi gros, care ar fi putut rezista şi unui tanc german, iar în partea de sus se vedeau crenelurile din cărămizi. Ce să facă? Să ceară ajutor? Să plece pur şi simplu? În Daimler-Benz, pe locurile din față, se ținea o conferință în şoaptă. Geamul de la uşa din dreptul şoferului a coborât până la jumătate.

— Să aştept, domnule? a întrebat el politicos. Celălalt bărbat – Clark Gabie – a ieşit din maşină, iar haina lui era şifonată, ba chiar întinsă, deşi făcuse şi el acelaşi drum lung, ceea ce era nedrept. S-a uitat la Edward peste plafonul neted şi lucios al maşinii, afişând o expresie puțin îngrijorată.

— Să vă ducem până în fața casei, domnule? s-a interesat el. E destul de mers. Dacă vă duceți pe jos, vă ia cel puțin o jumătate de oră.

Edward a mai aruncat o privire în jur. Omul avea dreptate. Cea mai apropiată casă era, desigur, la

vreo cincisprezece kilometri în urmă. Ei bine, trebuia să treacă prin asta, mai devreme sau mai târziu. *Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Nu răspunde.* A intrat din nou în maşină şi a închis uşa.

Omul nu exagera. Le-a luat mai mult de o jumătate de oră ca să ajungă la reşedință cu maşina, ca să nu mai spunem cât ar fi făcut dacă ar fi mers pe jos, deşi şoferul a condus pe şerpuitoarea şosea pavată de parcă ar fi fost pe autostradă. Era aproape cinci dimineața, şi răsăritul se înălța iute deasupra lor, iar ici-colo zărea câte o privelişte parcă desprinsă din vechile tablouri ale maeştrilor: o livadă chinuită, un câmp întesat cu căpițe de fân, o grădină precum cele ale lui Edward Gorey, unde se vedea un peisaj amorf, plin de tufişuri tunse ornamental, dar neîngrijite. Edward stătea cu spatele şi cu umerii drepți acum. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie surprins admirând priveliştea cu gura căscată de uimire. Orice s-ar întâmpla, era hotărât să-şi păstreze demnitatea pe cât îi stătea în puteri.

La un moment dat, maşina a frânat aşa de brusc, că Edward aproape a dat cu fruntea în scaunul din față. În mijlocul şoselei stătea un cerb, de parcă i-ar fi aşteptat. Barele înalte au împins cu putere în pieptul lui mândru, acoperit de blană albă. Era uriaş, iar lui Edward i s-a părut înspăimântător – probabil că se aventurase în afara bine-cunoscutului parc de căprioare al familiei Went – presupunea el –, dar la fel de bine se putea să fi coborât din paginile *Voiagiului.* Şoferul l-a claxonat

în zadar, căci animalul nu s-a grăbit s-o şteargă din fața lor, nefiind deloc intimidat de acest duşman mecanic. Şi-a ridicat mândru capul – ca şi cum prin coarnele lui ramificate şi intimidante ar fi primit indicații pe care ceilalți nu le puteau auzi –, apoi s-a întors şi s-a holbat la ei. Ochii lui păreau să-l caute numai pe Edward, cu o expresie de dispreț suveran.

Apoi au pornit mai departe, iar şoseaua s-a bifurcat, devenind o alee lată, circulară, acoperită de pietriş alb şi flancată de colonade deschise pe ambele părți. În mijlocul cercului se afla o fântână modestă, cu nimfe din travertin şi satiri care întruchipau o alegorie mitologică indescifrabilă, alături de un zeu al apei înalt, extrem de viril, care supraveghea cu o expresie gravă scena. Dincolo de acest element de decor era casa însăşi. De data asta Edward a aşteptat ca maşina să se oprească de tot înainte să iasă. L-a lăsat pe valet să-i deschidă uşa.

După toate cele, se gândea el, Weymarshe nu semăna deloc cu clădirea părăginită pe care şi-o închipuise el. Era puțin dezamăgit. În fața lui se profila o reşedință sobră şi cenuşie, mai degrabă masivă decât măreață, un conglomerat lipsit de echilibru. I s-a părut că zăreşte multe coloane, multe ferestre, urne şi ornamente – la un anumit moment din istoria ei, clădirea dobândise o fațadă neoclasică – şi, în dreptul unei uşi duble, de proporții, o scară lată, dar nu înaltă, cu trepte de piatră. Semăna mai mult cu biblioteca unei universități decât cu o reşedință privată. Într-un fel, Edward se aşteptase să semene cu ceva din MOMUS, dar şi-a dat seama că nu era aşa, Artistul

nu mersese aşa departe. Era prima dată când vedea Weymarsheul cu ochii lui. Se afla pe un teritoriu nou.

S-a deschis o uşă. El îşi imagina că ea va apărea pe intrarea principală – aşa ar fi regizat el întâlnirea –, dar ducesa s-a ivit pe o uşă laterală mai mică. Lui Edward i-a trecut prin cap că sigur în arhitectură există un termen specializat. Deci nu se culcase, ci stătuse să-l aştepte sau se trezise foarte devreme. În lumina caldă ce venea din casă, silueta ei se contura minunat. El şi-o închipuise purtând o rochie de seară, un veşmânt regal, cu trenă, dar ea era îmbrăcată comod, cu o fustă lungă, de culoare închisă, mănuşi şi un pardesiu uşor, care s-o apere de răcoarea de afară. Dar cerceii erau mari, se vedea clar.

De fapt, parcă e pregătită de călătorie, s-a gândit el.

— Edward! S-a oprit şi a surâs uşor, distant şi oarecum tâmp, mişcându-şi doar colțurile gurii. Ia te uită! Eşti ultimul om pe care mă aşteptam să-l văd aici.

El credea că glumeşte, dar şi-a dat seama dintr-o privire că nu făcea decât să spună adevărul. Era într-adevăr surprinsă că îl vede. Edward a urcat treptele spre ea. Era mai scundă decât îşi amintea, umerii-i păreau mai înguşti, dar stătea cu o treaptă mai sus decât el, ceea ce compensa dezavantajul. Şi, de asemenea, părea că îmbătrânise, dar a înlăturat imediat acest gând lipsit de eleganță, adăugând imediat în sinea lui: „Dar nu mai puțin frumoasă”.

— Nu ți-a spus Laura? a început el. Mi-a dat

biletul pe care mi l-ai trimis. Şi zborul a fost peste doar câteva ore. Apoi am venit direct aici.

— Aha, Laura! A făcut un semn a lehamite cu mâna, ca şi cum ar fi şters noţiunea de Laura din univers. Am auzit ce s-a întâmplat la aeroport. Am crezut că n-o să mai vii, după acel fiasco. Chiar aşa. Strategie proastă, tactică proastă! A clătinat din cap cu amărăciune. De prost-gust!

Apoi a făcut un pas în faţă, dar s-a împiedicat de prima treaptă şi s-a apucat de cămaşa lui ca să-şi poată găsi echilibrul. El i-a mirosit respiraţia şi şi-a dat seama imediat că era beată criţă.

— Ei bine, a zis Edward, străduindu-se să pară relaxat, acum, că am ajuns, poate îmi arăţi casa.

— Nu cred că avem timp de aşa ceva. Dennis?! De fapt, îl chema pe şoferul fără bărbie, pentru că acesta s-a întors. E gata totul?

— Gata, gata colorata, Alteţa Voastră! i-a răspuns el vesel.

În cele din urmă, ducesa l-a luat de braţ, dar era clar că atenţia i se îndrepta în altă parte. Privea dincolo de el, acolo unde în lumina de dinainte de răsăritul soarelui valeţii roiau în jurul bagajului ei aranjat în valize din piele verde, care erau îngrămădite pe treapta de sus. A ciripit o pasăre. Weymarsheul era construit pe o mică ridicătură a terenului, aşa că Edward avea acum în faţa ochilor priveliştea uluitoare a vastelor terenuri, la care s-au uitat împreună, stând unul lângă altul, la bine şi la rău, de parcă ar fi fost stăpânul şi stăpâna casei. Cerul era acum de un albastru luminos, intens, cel mai curat albastru pe care îl văzuse el vreodată, iar

peluza, drumul pentru maşini şi fântâna de marmură păreau scăldate în cerneală indigo.

— Adevărul este, Edward, că tocmai plecam, i-a spus ea. Trebuie să te părăsesc, să te las singur, cum ziceți voi, americani fermecători ce sunteți.

— Unde te duci?

— Plec, Edward. Ducesa s-a uitat spre şoferii care o aşteptau. Departe. Adevărul este că era timpul să plec într-o vacanță. Dumnezeule, am atâta nevoie să stau departe de locul acesta o vreme!

A privit în jur, iar buza i s-a strâmbat la propriu de dezgust.

— Chiar pleci? a întrebat el. A încercat s-o facă să se uite în ochii lui. Dar cu codexul cum rămâne? Şi cu ducele?

Şi lovitura s-a materializat ca din neant. A fost o palmă grea, nu una dată doar de dragul spectacolului, ci o directă de dreapta tare, plecată din umăr, aşa că urechea i-a vâjâit şi după.

— Cum ai putut veni aici? Cum? Dintr-odată, fața ei era foarte aproape de a lui, iar respirația îi duhnea a gin, a țigări scumpe şi a dispreț. O să mă omoare, ştii asta? Şi pe Laura. Dacă ne prinde. Ne-ai distrus pe amândouă! S-a îndreptat, albă de furie şi parcă scoțând flăcări pe nări. Tremura, dar glasul îi era la fel de ferm ca de obicei. S-a terminat, nu înțelegi? Presupun că nu în stil american, dar acolo unde m-am născut eu oamenii ştiu cum să iasă din scenă civilizat. Nu e nimic mai rău decât un învins care nu acceptă ideea înfrângerii.

Iar furtuna s-a oprit la fel de brusc cum se iscase. Era din nou ea însăşi. Ageră ca întotdeauna,

ducesa s-a încruntat la el.

— Ce este? l-a întrebat. Vrei să vii cu mine, asta e?

Edward a clătinat din cap.

— Cred că, pentru moment, am avut suficiente zile libere.

Ea s-a aplecat spre el, cu intenția clară de a-l săruta pe obraz, dar el a oprit-o, ridicându-şi ferm brațul. Nu voia aşa ceva. După orice standard, el era un om care învață încet, dar, chiar dacă nu învățase mai nimic din toată treaba, măcar atât pricepuse.

— E la fel de bine, i-a spus ea, îndreptându-şi spatele. Oricum, nu cred că acolo unde ne ducem te-ar primi.

S-a întors brusc şi s-a năpustit la propriu pe trepte, spre limuzina care o aştepta. Şoferul fără bărbie i-a deschis uşa să intre. Ea s-a oprit în prag şi – oare o fi fost în închipuirea lui? – preț de o clipă şi-a pus mâna pe obrazul prost bărbierit al şoferului înainte să se prăbuşească în bezna dinăuntru, care a înghițit-o imediat.

Edward a privit maşina care se îndepărta. A făcut câțiva paşi într-o parte ca să poată vedea pe lângă fântâna din mijlocul aleii, urmând din ochi stopurile rubinii alunecând spre şoseaua pe care tocmai veniseră. Şi-a pus mâna în buzunarul de la haină, căutând cravata de mătase roz. Îi părea rău că nu şi-o pusese înainte să dea ochii cu ea, dar era prea târziu. Ducesa fugea, s-a gândit el, întrebându-se dacă va fi în stare să se oprească din goana asta. El se îndoia, dar adevărul era, probabil, că nu va afla niciodată. Ultima partidă a meciului se va juca fără

el.

S-a aşezat pe treptele reci de piatră. Încă mai avea geanta cu caseta pentru codex, pe care şi-a pus-o pe genunchi. Chiar era goală? Greieraşi curajoşi cântau asurzitor în iarbă. Oare Margaret găsise în cele din urmă exemplarul ăla din Lydgate pe care îl căuta? Poate ăsta ar fi fost premiul de consolare. A deschis închizătoarea şi a avut din nou în faţa ochilor coperta neagră, cu inscripţii reliefate.

Dar nu era goală. Era plină de hârtie, dar nu era codexul, Lydgate sau vreo altă carte. Era plină cu bancnote de o sută de dolari, iar fiecare teanc – s-a uitat în unul şi, cu ajutorul experienţei, a ghicit – avea o sută de astfel de hârtii. Erau cincizeci de teancuri. Cinci sute de mii de dolari, poate minus sau plus câteva sute. Probabil că ăsta era preţul lui Margaret. Ei bine, ea se pricepuse întotdeauna la negocieri, iar faptul că o cunoscuse compensa restul. Ea zisese că nu era vorba despre bani, iar el o crezuse. S-a gândit să facă un gest măreţ cu ei – să-i sfâşie sau să-i împrăştie pe peluză ca pe nişte frunze sau să-i ardă pe treptele de la Weymarshe – însă doar i-a îndesat la loc în casetă şi a pus-o bine. Pe Edward l-a cuprins brusc o nouă dispoziţie pragmatică.

Şi-a ridicat ochii spre vârfurile copacilor şi spre cerul arcuit ca o boltă. Simţea că se trezeşte dintr-un vis. Aerul mirosea a toamnă, iar cerul era acum de un gri-rozaliu, ca interiorul unei scoici de mare. Şi-a încrucişat mâinile. Era frig, dar se încălzea, pentru că răsărea soarele. Va trebui să înceapă să care cu el o sticluţă de whisky pentru situaţii de

genul acesta, s-a hotărât Edward. A fost surprins să-şi dea seama că se simțea ca anesteziat pe dinăuntru. S-a uitat peste umăr: în urma lui, nişte mâini invizibile închiseseră uşa pe care apăruse ducesa, iar fațada de piatră a reşedinței din Weymarshe era la fel de neluminată şi de neclintită ca statuile Moai de pe insula Paştelui. Neantul din mintea lui Edward era ca acele foi albe de la sfârşitul unei cărți lungi, foarte lungi. S-a întrebat, fără nici un scop, dacă i se va mai întâmpla vreodată ceva interesant.

Însă se mai vedeau câteva stele, şi el simțea cum constelațiile iernii reci aşteptau dedesubtul orizontului, acolo unde privirea nu putea ajunge, gata să se înalțe. Era ciudat, se gândea el, că mâine-dimineață era aşteptat la birou. Devreme, înainte să se deschidă bursele. Şi-a ridicat gulerul hainei, dar aerul rece al toamnei pătrundea prin stofa subțire. Şi mai ciudat era că, probabil, va fi acolo.